UNIVERSITATEA NAȚIONALĂ DE APĂRARE „CAROL I”

SECURITATE ŞI APĂRARE ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

SESIUNEA ANUALĂ DE COMUNICĂRI ŞTIINȚIFICE CU PARTICIPARE INTERNAȚIONALĂ

STRATEGII XXI

Bucureşti, 17-18 aprilie 2008

Secțiunea 13

ACȚIUNI ENERGO-INFORMAȚIONALE

Coordonator:
Col.(r) prof. univ. dr. Constantin TEODORESCU

EDITURA UNIVERSITĂȚII NAȚIONALE DE APĂRARE „CAROL I”
BUCUREŞTI, 2008

Locul de desfăşurare: Universitatea Naţională de Apărare "Carol I"

COPYRIGHT: Sunt autorizate orice reproduceri fără perceperea taxelor aferente cu condiţia precizării sursei.

* *Responsabilitatea privind conţinutul articolelor revine în totalitate autorilor.*

ISSN: 1844-3095

CUPRINS

ENERGIA GÂNDURILOR, ROBOTICA
ŞI INTELIGENŢA ARTIFICIALĂ 7
prof. univ. Păun ANTONESCU
prof. univ. Ovidiu ANTONESCU
cercet. şt. Lucreţia BREZEANU

EXPLICAREA FENOMENELOR DE COMBUSTIE SPONTANĂ
ŞI DE „VENIRE A SFINTEI LUMINI LA MORMÂNTUL DOMNULUI" PRIN FENOMENUL DE FULGER GLOBULAR 19
Marius ARGHIRESCU

PROPRIETĂŢILE DE CONVERTOR ENERGETIC ALE ORGANISMULUI SUBIECŢILOR PSIHOKINETICI 25
Marius ARGHIRESCU

CONSIDERARAŢII PRIVIND ROLUL MEMORIEI ŞI EMOŢIILOR ÎN FORMAREA SISTEMULUI CIBERNETIC COMPORTAMENTAL.....32
Ala BONDARCIUC

PARTICULARITATILE DE ECRANARE ŞI RADIOPROTECŢIE A IRISULUI UMAN 37
Ala BONDARCIUC
Vlad BONDARCIUC
Cristian RAVARIU

UN ALTFEL DE CONFORT.....41
Bogdan BORESCHIEVICI

COMUNICARE TENDENŢIOASĂ CU GRAD RIDICAT DE PROFIT. PREŢUL CREDULITĂŢII.....48
Lucreţia Eugenia BREZEANU

OBIECTIVAREA ŞI CUANTIFICAREA EFECTULUI HOMEOPATIC PRIN ANALIZA NONLINEARĂ COMPUTERIZATĂ (METHATRON-OBERON).....52
Iulian BUJOREANU
Liana MĂRGINEAN
Ana Maria MĂRGINEAN
Carmen SFRÂNGEU
Elena Geanina ŢOPÎRLAN

O TERAPIE SPIRITUALĂ – CĂLĂTORIND PRIN EGIPT PE URMELE SFINTEI FAMILII ŞI ALE PĂRINȚILOR PUSTIEI 61
Ionela Simona COFARU

MANAGEMENT RADIONIQUE VECTORIEL 67
Gheorghe DOGARU
Grigore UNGUREANU

TRANSCENDENȚĂ PRIN TELEGIE 73
Gheorghe DOGARU
Grigore UNGUREANU

EFECTELE OSCILAȚIILOR ELECTROMAGNETICE DE ÎNALTĂ FRECVENȚĂ ASUPRA EXTEROCEPTIVITĂȚII (STUDIU DE CAZ) 79
Michel DUMITRESCU
Marian VELCEA

APA ESTE VIAȚA 86
George FLOREA
Octavian SERJANTU

RESTABILIREA FUNCȚIILOR VITALE ALE INIMII 99
Anna S.GHEORGHIU

NATURE'S INTELLIGENCE ACTS SIMPLY, WITH HARMONY & AFFECTION 103
Hasan ASSEM

DESPRE REÎNCARNARE 114
Tiberiu Claudiu IONESCU

PREGĂTIREA UNITĂȚILOR PENTRU LUPTA CU STRESUL 118
Tiberiu Claudiu IONESCU

IMEDIS – UN NUME PENTRU MEDICINA VIITORULUI 124
Dr. Liliana JITARIU
Dr.Tamara BIVOL

ASPECTE PRIVIND PROTONEGOCIERILE ÎN PROCESUL NEGOCIERULOR 131
Adrian Gelu LUPU

TIMPUL VISULUI 139
Adrian MAJURU
Horia VERTAN

TEORIA CÂMPULUI BIOLOGIC A LUI A.G. GURWITSCH.....143
Ioan MAMULAŞ

CUNOAŞTEREA ŞI EXPERIENȚELE NE PRESEAZĂ! 154
Mihaela MURARU – MÂNDREA

MEDICINA ÎN SECOLUL XXI 160
Alexandru MUŞAT
Constantin TEODORESCU

POSIBILITĂȚILE OFERITE DE SISTEMUL DE PRACTICI ENERGETICE ALE DRUIZILOR PENTRU PERFECȚIONAREA FIINȚEI UMANE.....163
Ana Beatrice NICULIȚĂ
Alexandru PAP

CONSECINȚE ALE SCHIMBĂRILOR CLIMATICE ŞI POSIBILE EFECTE.....169
Ion Cătălin NIȚU
Anca POPA

INDUCEREA TUMORILOR CEREBRALE ŞI A BOLILOR NEURODEGENERATIVE DE CĂTRE MICROUNDE. MECANISME POSIBILE DE ACȚIUNE.....176
Florina OPRIŞ
Renata BACOS

EFECTELE TELEFONIEI MOBILE
ASUPRA SISTEMELOR BIOLOGICE 185
Academician Anatoly PAVLENKO

DETECȚIA EXTRASENZORIALĂ. APLICAȚII MILITARE.....190
Vasile RUDAN

CÂMPURILE DE TORSIUNE – „CĂRĂMIZILE”
LA BAZA LUMII.....194
Alexandre RUSANOV

DINCOLO DE CUNOAŞTERE ÎN DRUMUL CĂTRE O SOCIETATE A CUNOAŞTERII.....201
Lucian STAN

POSIBILITATEA UTILIZĂRII SIMBOLURILOR ÎN SCOPUL PROTEJĂRII OMULUI ÎMPOTRIVA INFLUENȚEI NEGATIVE A CÂMPURILOR ELECTROMAGNETICE ŞI DE TORSIUNE 219
Eugen SITEANU

THE ENERGO INFORMATIONAL POWER OF LANGUAGE: A BIOPHOTONIC EXPLANATION 224
Traian D. STĂNCIULESCU

FUNDAMENTELE ŞTIINŢIFICE ALE TERAPIILOR COMPLEMENTARE 234
Traian D. STĂNCIULESCU

THE HAARP EXPERIMENT 240
Emil STRĂINU

TEHNICA DE PROTEZARE TEMPORARĂ REPARATORIE A CÂMPULUI MORFOGENETIC UMAN 252
Michael SZELLNER

ABORDĂRI SPECIFICE MEDICINII COMPLEMENTARE ŞI ALTERNATIVE APLICABILE ÎN TERAPIA AFECŢIUNILOR DEGENERATIVE GRAVE – CANCER 262
Teodor VASILE

DETERMINAREA SPECTRULUI TERMIC AL APEI 281
Constantin TEODORESCU
Horia VERTAN
Nicolae NĂCIOIU

PARADIGMA: SISTEM INTEGRAL UMAN ŞI PSIHOTRONICĂ 284
Dr. Constantin NEACŞU

COMPONENTA DE TORSIUNE A CÂMPULUI ELECTROMAGNETIC ŞI INFLUENŢA LUI ASUPRA OBIECTELOR VII 290
Cercet. st. Victor JALO

MODELUL TORSIONAL AL MICROUNIVERSULUI 299
Cercet. st. Victor JALO

DESPRE EFECTELE NOCIVE A RADIAŢIILOR ELECTROMAGNETICE 311
Cercet. st. Victor JALO

CORPUL UMAN ŞI ANATOMIA MULTIDIMENSIONALĂ 318
Col. (r) prof. univ. dr. Constantin TEODORESCU

INDEX AUTORI 327

ENERGIA GÂNDURILOR, ROBOTICA ŞI INTELIGENŢA ARTIFICIALĂ

prof. univ. Păun ANTONESCU*
prof. univ. Ovidiu ANTONESCU*
cercet. şt. Lucreţia BREZEANU*

Gândul este o informaţie purtată de undele energetice care se manifestă ca un vehicul spaţial sau „trenuri de unde" ce se deplasează cu viteze luminice sau superluminice. Cu ajutorul undelor energetice gândul porneşte de la emiţător şi se transmite, la mică sau mare distanţă, până la receptor, acesta din urmă primind mesajul pe aceeaşi lungime de undă. Gândurile oamenilor pot fi citite şi interpretate pe baza unor programe de calcul, care sunt realizate prin cercetări ştiinţifice asupra creierului uman.

Cu ajutorul gândului pot fi comandaţi şi controlaţi roboţii semi - autonomi care vor ateriza pe satelitul Lună sau pe planeta Marte, de unde aşteptăm răspunsuri la multe întrebări existenţiale.

Prin intermediul programelor de calcul care au evoluat exponenţial, de la programarea orientată pe obiecte la programe optimale sunt folosite sisteme expert, logica fuzzy, reţelele neuronale artificiale şi algoritmii genetici.

Viaţa roboţilor care a pornit de la ficţiune, a devenit realitate bine venită. În contextul economic actual roboţii înlocuiesc omul în tot mai multe domenii aplicative.

Cercetarea ştiinţifică exploatează tot mai mult potenţialul computerelor, prin intermediul programelor de calcul care au evoluat exponenţial de la programarea orientată pe obiecte, la programe optimale care folosesc sisteme expert, logica fuzzy, reţelele neuronale artificiale şi algoritmii genetici. Caracterul inter-disciplinar al cercetărilor ştiinţifice este accentuat de legarea tot mai eficientă a studiului creierului de evaluarea psihologică şi neuro – psihică. Perfecţionarea acestor modele computerizate urmăresc şi influenţa caracteristicilor fizice ale stimulilor vizuali asupra caracterului zonei cortexului, pentru cartografierea creierului. Creierul este organul cel mai sofisticat. Totuşi, cu tehnica imaginii suntem astăzi capabili să localizăm orice structură şi funcţie vitală, chiar şi emoţiile noastre.

Sunt destule provocări la niveluri de cercetare distincte care permit şi asigură dezvoltarea acestor **studii interdisciplinare de bio** şi **neuro - imagistică funcţională.** Procesarea imaginilor se face cu programe interactive în acelaşi fel la toţi subiecţii, fiind înregistrate diferenţe inter - individuale.

Neuro - ştiinţa capătă noi valenţe prin **utilizarea stimulilor vizuali folosiţi de cercetători în scopul declarat al amprentării creierului**. Astfel,

după catalogarea amprentelor digitale, vocale etc, cartografierea informativă a creierului permite edificarea unui nou stadiu al bazelor de date. Natura oferă lecții de arhitectură: seria Fibonacci, numărul de aur, logaritmul. Armonia degajată de univers este larg construită şi orchestrată prin matematicile care parcurg serii, funcții şi ecuații. Biometria este identificarea biomăsurilor, *biomecanice biotelemetrice şi bioelectrice* care personalizează bioindividul.

Interiorul corpului omenesc văzut din exterior ne permite să examinăm o inimă care bate, putem cunoaşte viteza de curgere a sângelui, aflăm unde se găsesc celulele canceroase. Toate acestea fără să deschidem corpul, aceasta fiind o performanță a tehnicilor de imagini bio şi medicale.

Cu ajutorul unor mijloace de investigație moderne, ca tomograful cu rezonanță magnetică nucleară, este analizată tot mai eficient anatomia generală sau activitatea electrică a creierului, aceasta fiind materializată prin variația debitului sanguin din rețeaua de vase neuronale. Pe baza datelor înregistrate în funcționarea creierului, la nivel neuronal, cercetătorii elaborează modele computerizate pentru a stabili zonele specializate din cortexul uman. Modele de calcul sunt cu atât mai complexe, cu cât ele cuprind tot mai multe mii de imagini realizate prin corelarea imaginilor puse la dispoziția subiecților şi răspunsul acestora, ca activitate cerebrală.

Se apreciază că un model, care este realizat pe un lot de subiecți umani, este suficient de bun, chiar şi după o durată destul de mare de la realizarea acestuia. Modelele computerizate pot fi up - gradate cu ajutorul predicțiilor despre noi stimuli, la nivelul cortexului vizual, datorați imaginilor de diferite feluri. Sistemul nervos cu celulele sale foarte particulare, neuronii, înregistrează aceste senzații diferite ca stres, efort, oboseală, uşurare, calm: noi le depăşim pe toate, uneori de maniere apropiate, prin stările nervoase foarte diverse.

Crearea unui model computațional general este încă o țintă obiectiv în fața cercetării ştiințifice, model care va cuprinde şi diferențe inter – individuale. Fractalii, inteligența „vizuală" a calculatorului, automatele celulare, sunt trei fenomene unde intervine noțiunea de complexitate şi unde este prelucrată informația. Toate acestea vin în ajutorul unei mai bune cunoaşteri, devenind o puternică şi uimitoare unealtă de vizualizare. Calculele de probabilitate sunt pentru a reaminti că fenomenele în aparență uimitor de ascultătoare, în realitate sunt riguros supuse legilor hazardului. *Pentru a vă convinge pot fi date câteva exemple luate din viața cotidiană.*

Informația circulă azi la nivel planetar, cu ajutorul sateliților staționari (*prevăzuți de Joule Verne*) şi a stațiilor de amplificare a semnalelor, viteza de transmitere a imaginilor, fiind comparabilă cu viteza undei purtătoare a gândului şi dorințelor.

Devin realități călătoriile spațiale în jurul planetei Pământ cu nave cosmice gata de plecare, fiind create premisele pentru călătorii în spațiul cosmic cu motoare atomice (*imaginate de Alfred Clark – un J. Verne contemporan*).

2. Informaţia şi realitatea virtuală

Având computerul în faţă, putând să-l folosim în poală,
Toate problemele din viaţă devin ... realitate virtuală!

Ştiinţa, progres sau ameninţare? Cercetările sunt ele bine judecate? Care cercetări sunt favorizate? Care este cea mai frumoasă descoperire ştiinţifică? Impostorii ştiinţei falsifică datele, se fălesc cu ideile altora, uită voluntar de experienţele care contrazic teoriile lor. Aceşti falsificatori de ştiinţă schimbă rezultatele după sursele de finanţare şi uneori, vai! ştiinţa derapează! Cotidianul devine haotic! Pentru cîţi dintre noi haosul este un concept obscur, îndepărtat, care nu ne priveşte? *Deschideţi ochii şi mintea, explicaţii-vă viaţa de toate zilele, căci foarte adesea trăiţi şi generaţi situaţii haotice.*

Până unde putem merge cu viaţa? **Lumea este îngrijorată de progresele ştiinţifice din domeniul ştiinţelor vieţii.** Avem foloase sau suntem în derivă? Un bărbat şi o femeie, un spermatozoid şi un ovul; totul pare simplu! Dar, pentru cuplurile care doresc să aibă copii, ştiinţa face dovada unei mari varietăţi de tehnici, oferind 15 moduri de a face, un prunc!

Omul bionic, de mâine este dotat cu proteze auditive, cu membre artificiale, putând păşi în ritm controlat, datorită tehnologiei care realizează adevărate isprăvi pentru a rezolva deficienţele fizice, chiar şi de handicapuri severe. Îmbătrânirea este inevitabilă? Cu fiecare an, creşte cu trei luni speranţa de viaţă în lupta permanentă contra îmbătrânirii, un fenomen pe care ştiinţa îl înţelege tot mai bine. (*Atunci, vom putea într-o viaţă să trăim 1000 ani!*)

Până unde va ajunge inteligenţa artificială? Maşinile nu au limite, ca şi oamenii, pentru puterea brută de calcul. Totuşi, vor fi ele capabile de raţionament, de intuiţie sau de a percepe adevărata emoţie?

Este greşit că ne este teamă de clonare? Clonarea este nefastă, primejdioasă, selectivă, îngrozitoare sau este semnul marilor speranţe terapeutice! **Legislatorii păzesc germenii speranţe; bioetica încearcă să opereze în respectul drepturilor omului.** Deplasarea oamenilor pe traiectorii cosmice va fi realizabilă în condiţii de siguranţă prin dezvoltarea criogeniei, după punerea la punct a condiţiilor de îngheţare a călătorilor în azot lichid sau a încetinirii dezvotării. Corpul uman este un aparat incredibil de dotat cu mari aptitudini fiziologice pentru a răspunde la toate agresiunile exterioare, este rezistent la foame, temperatură, şoc, stres. *Pot fi evidenţiate aceste însuşiri urmărind exemple concrete*.. Somnul reprezintă o treime din viaţa noastră, el pare atât de natural, totuşi este rezultatul unei lungi evoluţii. Dar ce ştim despre somn, despre misterele somnului uman şi despre cortegiul fenomenelor fascinante ca : iluzia, somnambulismul sau narcolepsia? Ce se produce din punct de vedere fiziologic când visăm? Pentru ce visăm?

Pe acest câmp al cunoaşterii se înfruntă de mulţi ani mai multe teorii de neurofiziologie şi de psihanaliză. Memoria cu multiplele sale desfăşurări şi

calităţi, este definitivă sau precară? Ea este acordată cu identitatea noastră, cu istoria noastră, emoţiile noastre şi amintirile noastre. Deşi ea poate părea o experienţă, o achiziţie pentru totdeauna, este în realitate un teren alterabil.

Creierul are funcţii corelate cu sexul? A vorbi, a socoti, tot atâtea aptitudini prin care se judecă adesea că ar separa bărbatul de femeie. Aceste diferenţa sunt observate în creier? Brbaţii şi femeile: suntem noi diferiţi? O parte a bărbaţilor „foarte puternici şi înzestraţi în logica matematicii", alta a femeilor „mai subtile şi mai sensibile". Frontiera între cele două sexe este atât de evidentă când este examinată ştiinţific. Gemenii sunt totalmente identici? Sunt ei înzestraţi cu telepatie specială datorită relaţiei exclusivă a unuia pentru celălalt? Limbajul este privilegiul omului? Ce este, în realitate, limbajul? Cum funcţionează el biologic, cum a apărut şi a evoluat? Este propriu omului sau mai multor animale?

Suntem guvernaţi de genele noastre? Nu este ceea ce este ADN în viaţă! Fizionomia noastră şi comportamentul nostru, sunt acestea determinate prin genomul nostru sau vin de la altceva?!

Afacerea ADN: Graţie studierii ADN oricine poate regăsi tatăl său biologic, va şti dacă va avea un cancer în 30 de ani. De asemenea, cu ajutorul ADN vor fi regăsiţi criminali sau se află pista fraudelor. *Numeroase companii profită de acest târg în plină expansiune!*

Evoluţia omului este subiectul însoţit încă de întrebări fără răspuns: De unde venim? Care sunt strămoşii noştri? Când şi cum am colonizat planeta? Continuăm să inventariem enigmele propriei noastre specii. Selecţia naturală este indiscutabil legată de Darwin. Teoria selecţiei naturale este de regulă greşit interpretată: unii văd dovada scopului divin, alţii văd justificarea spiritului de competiţie erijat în legea naturală.

Care este situaţia în lumina cunoaşterii actuale? Suntem singuri în univers? Universul este vast şi este legitim să gândim că viaţa există şi în altă parte nu numai pe pământ. Cum poate ea să se dezvotle? Este posibil să existe civilizaţii mai evoluate decât a noastră?

Peştii sunt „verii noştrii", strămoşii noştri! investigaţi lumea lor şi descoperiţi pentru ce aceste animale, sunt unul din puţinii strămoşi ai noştri. Peştii dovedesc o mare diversitate, rezultatul unei luuungi evoluţii. Spectaculoase sunt şi transformări, metamorfozele, animalelor: fluturele, steaua de mare, ţânţarul, broasca. Ele prezintă o lungă serie de transformări care se produc de la forma ou, larvă, la organismele pe care noi le cunoaştem. Insectele sunt mai sociabile decât noi! Albinele sunt campionii vieţii de grup. Cum se caracterizează societatea lor? Omul nu este singurul animal social. Nu este el cel care formează societatea cea mai performantă, unele insecte ne depăşesc!

Milioane de „mânuţe" curăţă solul: se numesc bacterii, ciuperci şi nevertebrate, aceste comunităţi de fiinţe mici acţionează pentru distrugerea produselor organice, vii sau … nevii.

Nu ar trebui să existe **incompatibilitate între ştiinţă şi religie**. Pentru unii ele încarnează antagonismul cel mai ireductibil, pentru alţii sunt neasociabile. Poate fi cineva în acelaşi timp un om ştiinţific şi credincios?

Baza alimentara a omului suferă transformări fizico – chimice prin „tehnicile culinare". Există un dosar ştiinţific, ce cuprinde tendinţe de perfecţionare a pregătirii alimentelor, ştiinţă în farfuria dvs, pentru eficienţa nutritiei!

Cu ajutorul computerului putem naviga prin reţeaua globală internet şi avem senzaţia că trăim într-o lume paralelă - aceea a realităţii virtuale!

Misterele cosmosului, ale sistemului planetar solar şi ale constelaţiilor pot fi urmărite cu ajutorul cunoaşterii astronomice. Care este adevărul despre Big Bang; Cum s-au derulat primele momente; care probe justifică Big Bang - ul? Au trecut 13,7 miliarde de ani de când universul nostru a început expansiunea lui? Cele cinci mari întrebări asupra universului sunt: Este finit sau infinit? Este etern sau va evolua spre dispariţie? Este unic sau este unul din multe altele? Este universul o existenţă frumoasă numai a noastră? Enigmaticele găuri negre sunt la fel de celebre pe cât de puţin sunt cunoscute; găurile negre pot fi enorme aspiratoare cosmice? Sau sunt porţile spre universurile paralele? Poate sunt intuiţie, suspicioase legi ale fizicii, fantasme ale fizicienilor!

Se cercetează particulele elementare. Potrivit teoriei standard, universul este un joc gigantic de lego ale cărui cărămizi sunt particulele elementare. Cîte dintre ele sunt ştiute astăzi? Sunt ele ultimele componente sau se caută încă unele mai mici?

Timpul este o noţiune atât de cotidiană care creşte pentru a putea şti când să se ascundă. Cu toate acestea **natura sa intimă este un mister**, chiar şi pentru fizicieni. Este timpul una din proprietăţile fundamentale ale universului nostru sau este o formă de amăgire?

Cercetarea unei teorii globale unificatoare a fizicii cuantice şi a relativităţi generale pentru a descoperi o origine comună a celor patru forţe fundamentale este obiectivul unei „teorii globale" dacă ea există! Supercorzi, gravitate, cuantă, dimensiuni multiple, universul holograf sunt tot atâtea piste pentru tot atâtea întrebări.

Care este viitorul pentru Terra? Cum se vor reaşeza continentele în următoarele 100 milioane de ani? Va fi cald sau frig? Pământul va dispărea din sistemul solar sau cu sistemul solar? Iată câteva întrebări care ne determină să urmărim previziunile ştiinţifice.

Este omul un pericol pentru planetă? Suntem 6,6 miliarde de oameni pe Terra. Demografia explodează mai ales în ţările sărace şi nu fără consecinţe pentru mediul nostru înconjurător.

Care sunt energiile de mâine şi care sunt slăbiciunile şi avantajele surselor energetice de azi dar şi de mâine? Sfidarea energiei este una din marile mize ale viitorului ce au ca surse: combustibilii fosili, apa, vântul, soarele şi biomasa.

Pare dificil ce se întâmplă cu petrolul, totuşi, într-o viaţă, el se va epuiza. Când se va întâmpla aceasta? Care este părerea specialiştilor?

Pentru aer, apă sau pământ, inventatorii rivalizează pentru a oferi transporturi originale, mai rapide, mai sigure şi mai economice.

Se poate vorbi de „aurul verde" ca înlocuitor al „aurului negru"? Plasticul, benzina, detergentul au la bază petrolul; care este încă la baza majorității produselor de consum. Dar există o alternativă: plantele. Sunt tot mai multe încercări prin care „aurul verde" înlocuieşte „aurul negru".

Casele care economisesc energie sau habitatul care produce mai multă energie decât cea necesară consumului, este un concept seducător de economisire a energiei.

Energia nucleară, riscurile de accidente, deşeurile radioactive sau centralele nucleare sunt acuzate că pun în pericol viitorul nostru. Dar **care este realitatea ştiințifică şi economică?**

3. Inteligența artificială în sistemele tehnice

3.1. Controlul inteligent

În raport cu sistemele convenționale, sistemele inteligente sunt acele sisteme tehnice care au funcționare autonomă, ca de exemplu *roboții tip aparatele de zbor cu traiectorie programată*.

Procesul de control în sistemele tehnice a cunoscut două perioade distincte, care sunt definite de modul de prelucrare a informației: analogic şi numeric.

Inteligența artificială este un ansamblu de metode care asigură un comportament similar celui mental, prin utilizarea tehnicii de calcul.

Sistemul de control inteligent are o structură complexă, cu un grad înalt de adaptabilitate la schimbări neprevăzute, astfel încât un rol principal îl are instruirea în timpul funcționării, precum şi asigurarea unui grad înalt de autonomie, pentru a opera în condiții de mediu slab structurat şi cu un grad pronunțat de incertitudine.

Sistemele inteligente sunt o categorie de sisteme automate ce folosesc, în procesul de comandă, modele de tratare (prelucrare) a informației cu ajutorul **inteligenței artificiale** (IA).

Se definesc 3 niveluri (grade) de IA:

- Primul nivel (minim) se caracterizează prin: capacitatea de recunoaştere a mediului, elaborarea deciziei şi execuția comenzii;
- Nivelul al doilea (mijlociu) constă în: recunoaşterea de evenimente sau de obiecte (forme), reprezentarea formelor în modele (bazate pe cunoştințe), elaborarea strategiilor de acțiune;
- Al treilea nivel (superior) se referă la: capacitatea de percepție şi înțelegere, de alegere rațională şi abilitatea de a acționa optim în toate circumstanțele.

Stadiul suprem de inteligență este cel natural, specific ființelor umane (fig. 9.1).

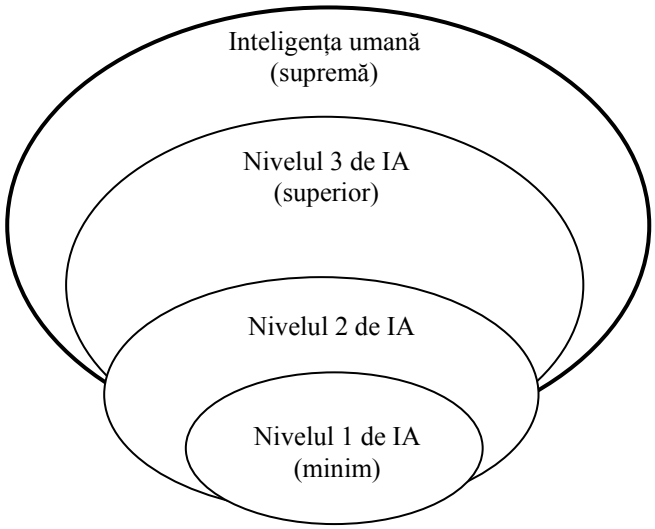

Fig. 3.1

Controlul inteligent poate fi raportat la trei factori (fig. 3.2)

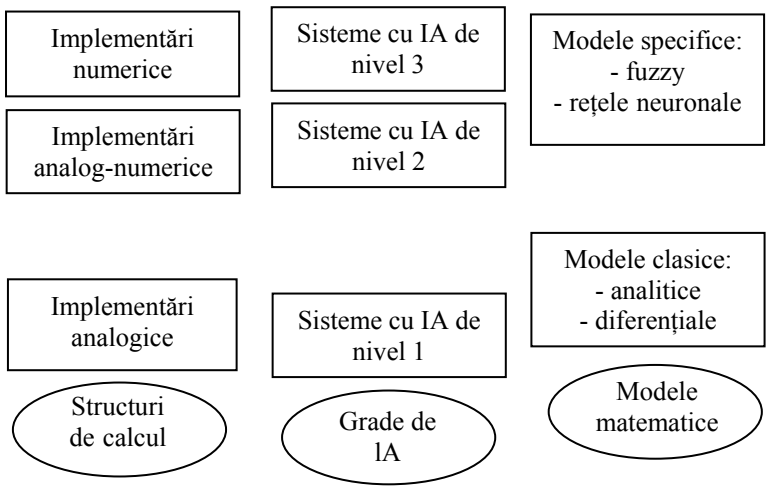

Fig. 3.2

3.2. Necesitatea sistemelor hibride inteligente

Sistemele hibride inteligente (SHI) folosesc combinația a cel puțin două tehnici de inteligență artificială ca: rețele neuronale (RN), algoritmi genetici (AG), logica fuzzy (LF), calculul evolutiv (CE), sisteme expert (SE).

RN sunt folosite cu succes în recunoaşterea tiparelor, însă nu pot oferi explicații în ceea ce priveşte luarea deciziei.

LF poate opera cu informații vagi (imprecise) explicând deciziile luate, dar nu pot achiziționa automat regulile folosite în luarea acestor decizii.

Performanțele sistemelor inteligente (SI) pot fi mai uşor comparate prin intermediul proprietăților acestora: achiziția de cunoştințe, fragilitatea, raționamentul de nivel ridicat / scăzut, explicarea deciziilor,

Achiziția de cunoştințe implică interpretarea şi reprezentarea cunoştințelor pentru un anumit domeniu specific. În cazul SE, această etapă necesită timp îndelungat, este costisitoare şi uneori nu este fiabilă. Prin comparație, tehnicile inteligente cu RN sau AG au avantajul că pot învăța direct din domeniul datelor de intrare.

Fragilitatea unui SI se reflectă în incapacitatea de operare pe baza cunoştințelor inexacte, incomplete sau lipsite de consistență. În acest sens, RN are avantajul că poate funcționa chiar dacă o parte din neuroni nu mai sunt operaționali. LF foloseşte mulțimi fuzzy care, împreună cu mecanismul de raționament fuzzy, permit procesarea datelor inexacte sau parțial corecte.

Raționamentul de nivel ridicat/scăzut este evidențiat de comportamentul uman, prin existența unor procese de prelucrare a informației, acestea putând fi secvențiale şi de nivel ridicat sau paralele şi de nivel scăzut. SE sunt modele plauzibile pentru descrierea sarcinilor cognitive de nivel înalt (ca generarea şi înțelegerea limbajului). În contrast cu SE, RN sunt potrivite în modelarea recunoaşterii tiparelor (procesare vizuală), dar sunt inapte pentru modelarea sarcinilor cognitive secvențiale de nivel înalt. LF este potrivită sarcinilor ce presupun un nivel scăzut al raționamentului.

Explicarea deciziilor este o caracteristică importantă a SI, prin posibilitatea furnizării către utilizator a unor explicații privind procesul de raționament (ca în cazul generării automate a diagnosticului medical).

În cazul LF, decizia finală se ia prin agregarea deciziilor tuturor regulilor de inferență existente în baza de reguli. În SI cu LF nu este facil de obținut lanțul de inferențe, dar regulile de forma DACĂ – ATUNCI sunt uşor de înțeles de către utilizator.

AG permit construirea modelelor de raționament sub forma unor reguli de clasificare a sistemelor. Ca şi în cazul SE, cu AG se poate urmări lanțul de inferențe, furnizând unele explicații referitoare la procesul de gândire.

RN nu oferă explicații, nu au o structură de reprezentare declarativă a cunoştințelor, acestea fiind cedate sub forma ponderilor distribuite în rețea.

Proprietățile menționate ale diferitelor tehnologii ale inteligenței artificiale sunt apreciate (tab. 3.1) prin calificativele: foarte bun (FB), bun (B), satisfăcător (S), prost (P) şi foarte prost (FP).

Tabelul 3.1

Proprietăți / Tehnologii	Achiziție automată de cunoştințe	Fragilitatea sistemului	Raționament de nivel ridicat	Raționament de nivel scăzut	Explicare a deciziilor
Sisteme expert	**FP**	**FP**	FB	**FP**	FB
Sisteme fuzzy	**FP**	FB	**S**	FB	B
Rețele neuronale	FB	FB	**FP**	FB	**FP**
Algoritmi genetici	FB	**S**	**S**	**S**	**S**

4. APLICATIE : Roboţii mobili inteligenţi în teatrele de luptă

Se analizează două variante de roboţi mobili [1], având structuri mecanice diferite, atât pentru deplasarea în teren, cât şi pentru manipularea obiectelor specifice.

Prima variantă este a unui robot mobil pe şenile (fig. 4.1a), asistat de un manipulator plan tip RRT [3, 8], cu acţionare electro–hidraulică; acesta este utilizat pentru manipularea şi neutralizarea muniţiilor ne-explodate.

Manipulatorul-robot este montat pe şasiul cu şenile şi realizează faţă de acesta mişcări plan-paralele în plan vertical. Rotaţia de pivotare în plan orizontal se obţine cu ajutorul sistemului de virare al şasiului pe şenile. Fiecare şenilă este acţionată de un motor electric de curent continuu cu rotor disc, prin intermediul unui reductor armonic.

Rotirea vehiculului-robot în ambele sensuri, fără nici o deplasare liniară, se obţine prin rotaţia inversă a motoarelor electrice de acţionare a celor două şenile din stânga şi dreapta.

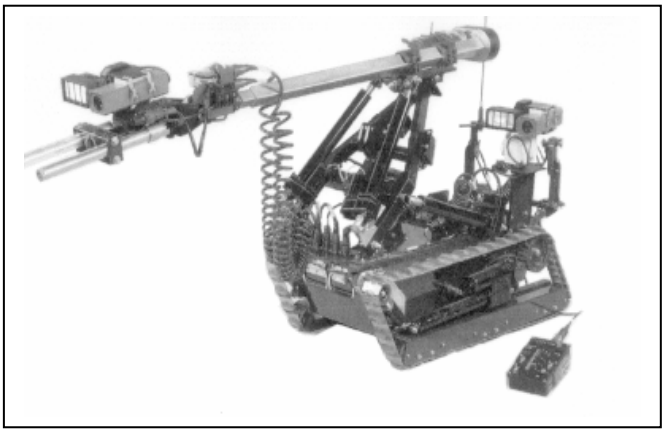

Fig. 4.1a. Robot mobil pe şenile

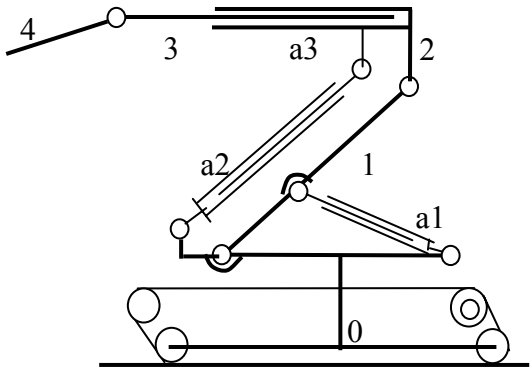

Fig.4.1b. Schema cinematică a RM cu şenile

Schema cinematică a acestui robot mobil (RM) pe şenile evidenţiază lanţul cinematic plan trimobil tip RRT (fig. 4.1b) format din braţele articulate 1, 2 şi tija 3 care translează faţă de braţul 2.

Bascularea braţelor 1 şi 2 în plan vertical se face cu ajutorul actuatorilor (cilindri hidraulici) a1 respectiv a2 (fig. 4.1b), iar mişcarea de translaţie (telescopare) a tijei 3, împreună cu dispozitivul special 4, se execută cu ajutorul unui motor electric şi a unei transmisii cu şurub cu bile.

Mecanismul de orientare 4 permite o singură mişcare de rotaţie în plan vertical, prin care se asigură orientarea disruptorului (cartuşele de tragere) spre mecanismul de percuţie al muniţiei în vederea neutralizării.

A doua variantă de robot mobil este cea cu şasiu pe roţi cu pneuri (fig. 4.2a).

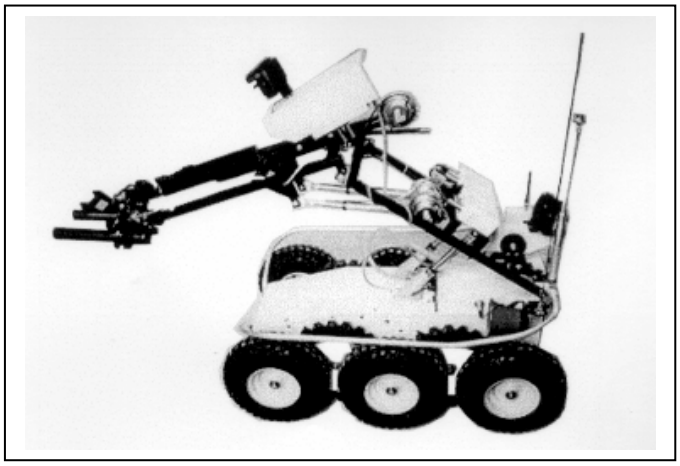

Fig. 4.2a. Robot mobil
pe 6 roți cu pneu

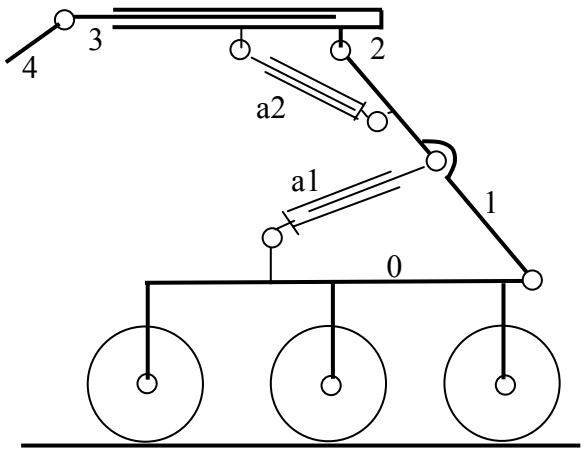

Fig. 4.2b. Schema cinematică
a RM pe 6 roți

Montat pe şasiul cu 6 roți, manipulatorul trimobil este plan de tip RRT (fig. 5b), cele două brațe articulate 1 şi 2 fiind acționate prin actuatorii *a1* şi *a2*, iar tija 3 este telescopată printr-un sistem cu şurub cu bile.

Mecanismul de orientare este reprezentat de bara 4, care permite o mişcare de rotație în plan vertical. Pe bara 4 se fixează o cameră de luat vederi, precum şi unele dispozitive speciale pentru apucarea şi manipularea obuzelor ne-explodate.

5. Sistem integrat telecomandat pentru deminare (SITD)

Acest sistem integrat telecomandat (SITD) a fost realizat ca model experimental [1], lucrând în timp real. Are o structură erarhizată pe trei nivele, fiind destinat detectării şi distrugerii minelor fără focos magnetic, cu 8 grame de metal monobloc, mine care sunt plasate în pământ sla adâncimea de cel mult 10 cm.

SITD este compus din trei unități (fig. 5.1) care sunt interconectate prin intermediul unui soft corespunzător:

- sistemul de detecție (SD) aeropurtat, aflat la bordul unui minielicopter electric detecție (MED);
- vehiculul-robot de deminare (VRD);
- centrul de comandă mobil (CCM).

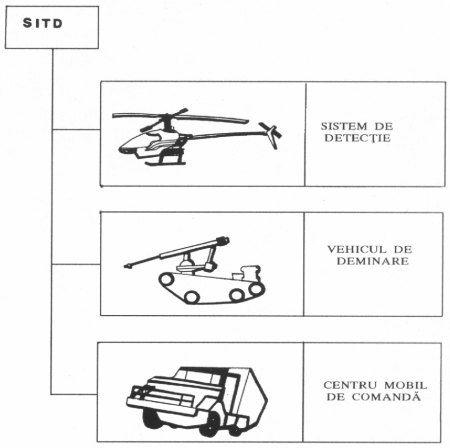

Fig. 5.1 Componentele structurale ale SITD

Premergător declanşării operaţiunilor de deminare, în CCM sunt îmbarcate cele 2 vehicule (MED, VRD) şi transportate în zona de lucru.

În timpul operațiunilor de deminare, cele 2 vehicule sunt debarcate şi evoluează în fața CCM la distanțele de 250m şi 1000m.

Din cele trei componente structurale ale SITD (fig. 5.1), numai CCM are la bord operatori umani. Fiind realizat ca un sistem modular, SITD permite configurarea sa în conformitate cu specificul misiunii, cu ajutorul sistemelor de testare specializate.

Caracteristici tehnico-tactice ale SITD sunt:

- lățimea culoarului de deminare: max 10 m;
- distanța de acțiune a vehiculului de deminare: 2 m;
- modul de distrugere a minelor detectate: cu jet de propan sau cu încărcătură explozivă;
- viteza VRD în teren accidentat: 2 km/h;
- panta longitudinală / transversală abordată: $30^0/15^0$;
- înălțimea obstacolelor abordate de VRD: 200 mm;
- lățimea şanțurilor traversate de VRD: 400 mm;
- productivitatea de deminare: 6 mine/h;
- modul de comandă a SD şi VRD: unde radio;
- distanța de telecomandare: 1000 m.

Sistemul de detecție este aeropurtat la borul unui mini-elicopter electric telecomandat (fig. 5.2). **cu sistem de detecție.**

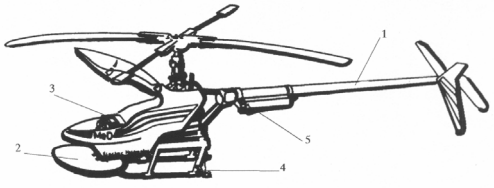

Fig. 5.2. Mini-elicopter electric

Sistemul de detecţie (fig. 5.1) care echipează mini-elicopterul electric 1 are în componenţă (fig.5.2):

- detectorul de metale 2, cu ajutorul căruia se descoperă prezenţa minelor în teren;
- blocul inerţial triaxial 3, care stabileşte poziţia mini-elicopterului electric 1, la un moment daat;
- traductorul de proximitate 4, prin care se asigură menţinerea mini-elicopterului electric 1 la înălţimea constantă faţă de sol; sistemul de achiziţie de date 5, de tip AQT, care primeşte datele de la: detectorul de metale 2, blocul inerţial 3 şi traductorul de proximitate 4; după care le transmite la CCM pentru a fi prelucrate.

Mini-elicopterul electric prescanează câmpul minat, atât optic cât şi magnetic, oferind poziţiile estimate ale minelor din câmp. În baza acestor informaţii, VRD este deplasat în vecinătatea unei mine, unde execută o căutare de precizie în scopul localizării minei respective.

Din acest SITD, numai VRD este în faza de model experimental [1], împreună cu cele două sisteme STP 1053 şi 1054 de testare a performanţelor acestuia. În urma probelor din laborator şi de pe teren, VRD s-a dovedit deosebit de manevrabil în teren, abordând cu uşurinţă obstacolele. Manipulatorul-robot a răspuns foarte bine la comenzi, demonstrând eficacitatea blocului de comandă şi control, precum şi o dinamică foarte bună a acestuia.

BIBLIOGRAFIE

1. **C. Gâlmeanu,** Contribuţii la sinteza roboţilor mobili cu 3 grade de mobilitate, Teză de doctorat, Universitatea POLITEHNICA din Bucureşti, 2000;

2.***, Album cu principalele tipuri de tehnică militară din înzestrarea armatelor străine, MApN, 1984;

3. **P. Antonescu,** Sinteza manipulatoarelor, UPB, 1993;

4. **C. Gâlmeanu, Gh. Diaconu, P. Antonescu,** Roboţi mobili pentru neitralizarea muniţiilor neexplodaate, SYROM'97, vol II, p.145-152;

5. **S. Zegloul, J.A. Pamanes,** Optimal Placement of Manipulators in Presence of Obstacles, Proceeding 8-th World Congress TMM, Praga, vol 2, pp. 521-524, 1991;

6. **P. Antonescu, C.Gâlmeanu,** Sinteza mişcării pe traiectorie cu ajutorul funcţiilor spline, Lucrările Simp. de Roboţi, vol. I, Reşiţa, p. 95-102, 1996.

7. P. Antonescu, C. Gâlmeanu, O. Antonescu, – Roboţi mobili utilizaţi pentru manipularea şi deminarea muniţiei ne explodate, A 2-a Conferinţă Workshop MR-2001, Craiova, 18-19 oct. 2001.

8. O. Antonescu, P. Antonescu, Mecanisme şi manipulatoare, Ed. Printech, Bucureşti, 2006.

*

*

*

EXPLICAREA FENOMENELOR DE COMBUSTIE SPONTANĂ ŞI DE „VENIRE A SFINTEI LUMINI LA MORMÂNTUL DOMNULUI" PRIN FENOMENUL DE FULGER GLOBULAR

ing. drd. Marius ARGHIRESCU*

L'oeuvre explique les phênomènes de combustion spontaine et de „l'arrivée de la Sainte Lumière au tombeau du Dieu" par l'intermède du phênomène d'éclair globulair, par les particularités du ce phênomène de désintegration des tissues biologiques et de favoriser l'oxidation qui produit la combustion des masses avec carbone, respectif-par le fait que l'éclair globulair est produite par une décharge éléctrique intense que peut être généré dans une église avec humidité en l'air interieur si la coupole metallique de l'église a accumulé une charge éléctrostatique, par les nuages du ciel-par exemple.

1. Introducere

1.1. *Combustia spontană* reprezintă un fenomen distructiv de combustie spontană a organismului animal, parțial sau total, în cazurile de ardere totală până şi oasele fiind transformate în cenuşă.

O particularitate curioasă a fenomenului o reprezintă faptul că în aproape toate cazurile combustia e generată din interiorul organismului iar obiectele înconjurătoare, inclusiv îmbrăcămintea, sunt în general foarte puțin atinse de efectul flăcării.

Fig.1- Caz de combustie spontană

Câteva dintre cele mai relevante cazuri, semnalate, sunt [2]:

- cazul relatat de Harry Price al doamnei Madge Knight, care în zorii zilei de 19 noiembrie 1943, după combustie sponatnă, pe spate avea arsuri grave, dar paradoxal, nici un cearşaf de pat nu se arsese iar în cameră nu se simțea miros de foc.

Întrebată, ea a răspuns că nu avea idee de ceea ce i se întâmplase.

- cazul din 5 ianuarie 1935, al domnului James Hamilton, profesor de matematică la Universitatea din Nashville, care în timp ce controla hidrometrul din exteriorul casei pe o vreme geroasă, a simțit în pulpa stângă o durere ascuțită

ca o înțepătură însoțită de o senzație de căldură. Privind în jos, a văzut o flacără uşoară de mărimea unei monede, cu aspect ca al argintului viu, de câțiva centimetri, şi turtită. Medicul ce l-a tratat, Overton, susține că flacăra provenea din interior. Deşi rana era adâncă şi indispesabilii aveau o gaură de mărimea flăcării, marginile acesteia nu erau arse iar pantalonii nu arseseră deloc.

• În octombrie 1776, la Fenile, Italia, preotul Don Gio Maria Bertholi a fost împresurat de flăcări izbucnite spontan. Înainte de a muri, patru zile mai târziu, el i-a povestit doctorului Battaglia că tot ce-şi amintea era o lovitură ca de măciucă în mâna dreaptă în timp ce o flacără albăstruie îi atacase cămaşa. Şi în acest caz, unele obiective foarte apropiate au scăpat neafectate de flacără.

• La 16 decembrie 1904, în Rosehill, Farlkirk (Scoția), doamna Cochrane, o femeie înstărită, a fost găsită aşezată în un fotoliu mare, arsă în aşa măsură încât era de nerecunoscut. Cu toate acestea, pernele fotoliului nu fuseseră atinse de flăcări iar în cameră nu era nici un foc.

• La 6 ianuarie 1980, în Blackwood, Ebby Vale, Gwent South Wale, un bătrân de 73 de ani a fost găsit pe podea, lângă şemineu, din el rămânând numai extremitățile. în restul încăperii, stricăciunile erau minime iar dalele de plastic de sub covor nu se topiseră. În toată camera se depusese un strat de piele vaporizată.

• În revista Fate din aprilie 1961, reverendul american Winogene Savage relata o întâmplare povestită de un prieten. Se pare că bărbatul respectiv s-a trezit la ora 5 dimineața în țipetele soției. A alergat în sufragerie şi a găsit-o pe covor învăluită în flăcări. Chiar deasupra ei, în aer, a putut fi zărit pentru o clipă un mic glob de lumină. Vrând s-o ajute, bărbatul s-a ales cu arsuri grave, femeia murind în urma rănilor. Focul a fost extrem de restrâns ca arie. Nici măcar covorul de sub femeie nu arsese.

Acest caz relevă deci drept cauză a combustiei spontane, fenomenul de "fulger globular", care se manifestă rar, sub forma unei sfere plasmatice, de regulă-luminoase, şi care produce dezintegrarea țesuturilor vii şi degradarea unor obiecte care vin în contact cu el.

Sunt cunoscute şi alte numeroase cazuri în care fulgerul globular produce fierberea apei, deformarea metalului, pulverizarea sticlei, etc. Proprietatea fulgerului globular de a pulveriza sticla e concordantă cu ipoteza că fenomenul de combustie internă e cauzat de un fulger globular mai mult sau mai puțin vizibil cu ochiul liber.

1.2. Fenomenul de „*venire a Sfintei lumini la mormântul Domnului"*

A fost relatat de numeroşi observatori printre care şi ieromonahul Ioanichie Bălan.[3].

Se pare că el se manifestă din anul 1326, când Ierusalimul era sub ocupație turcească, şi a apărut prima dată în biserica Sf. Iacob, din apropierea Sfântului mormânt, odată cu crăparea inexplicabilă a unui stâlp de marmură din

biserică, în vârful acestuia, şi după aceasta şi la Sfântul mormânt. Conform altor relatări, fenomenul se repetă de douăzeci de veacuri, din an în an, la mormântul Domnului Iisus Hristos aflat la Ierusalim, în Sâmbăta Mare a Paştelui, între orele 12,30-13,30, în timpul Vecerniei mari. Faptul că "Sfânta lumină" nu se aprinde de la sine decât la ortodocşi, e considerat o dovadă că numai ei posedă credința adevărată"

Mormântul (la care are loc fenomenul) e controlat încă din noaptea Vinerii mari de câțiva polițişti civili necreştini, un arab, un turc şi un israelian, care verifică obiectele şi lepsedea mormântului pentru ca acestea să nu aibă vreo sursă de foc şi controlează corporal pe arhiereul grec care presară vata pe mormânt. După 15-20 de minute de "fierbinte" rugăciune, uşile mormântului sunt deschise şi se observă o lumină puternică, ca o scânteie luminoasă de fulger, coborând în zig-zag din cupola mare a bisericii.

„Scânteia Dumnezeiască" coboară din vârful cupolei deasupra capelei mormântului ca un glob de lumină sfărâmicios, apoi intră şi aprinde vata presărată deasupra, care în timpul rugăciunii se încarcă cu o "rouă divină". Patriarhul adună cu mâinile vata aprinsă de o flacără galben-verzuie, care timp de câteva minute nu arde, şi o pune în două cupe de aur găurite.

În cel mult trei minute, credincioşii iau de la această sursă "Sfânta Lumină". Mulți se ating de flacără cu fața, cu mâinile, cu hainele, fără a se arde. Abia după câteva minute flacăra arde normal.

Observăm că şi fenomenul de *"venire a Sfintei Lumini la mormântul Domnului"* prezintă, de asemenea, particularități caracteristice producerii "fulgerului globular".

2. Explicarea celor două fenomene prin fenomenul de „fulger globular"

2.1. Fenomenul de combustie spontană poate fi explicat în unele cazuri prin fenomenul de 'fulger globular', prin proprietatea cunoscută a fulgerului globular de a dezintegra materiale uşor deteriorabile, în special cele pe bază de carbon, cum sunt țesuturile vii .

Această proprietate, precum şi dezintegrarea spontană a fulgerului globular prin efect exploziv, pot fi explicate printr-un model plasmatic, în particular-fibrilar, [1], de fulger globular constituit ca sferă de ioni de aer pozitivați şi legați magnetic prin atomi neutri , învelită de un strat protector de clusteri de molecule neutre de aer sau apă, polarizate. Vibrațiile ionilor interiori şi ai dipolilor moleculari superficiali pot explica spectrul de microunde caracteristic fenomenului, iar capacitatea de a extrage electroni din țesuturile care intră în contact cu miezul plasmatic pozitiv, poate explica proprietatea fenomenului de a dezintegra materiale nemetalice, inclusiv țesuturi vii, în legătură cu cazul fenomenului de combustie spontană, şi de a favoriza oxidări specifice arderii unor materiale organice precum vata de pe Sfântul mormânt-în cazul fenomenului de „venire a Sfintei Lumini la mormântul Domnului".

Se pare însă că şi tendința de a pune unele cazuri de biocombustie spontană pe seama unor cauze supranaturale (OZN-uri etc.), îşi are o anumită bază faptică. De exemplu, greu de explicat este coincidența din cazul vrăjitoarei Grace Pett din secolul XIX, care a suferit fenomenul de combustie spontană în aceeaşi noapte în care doamna Garnaham a ars de vie o oaie bolnavă la sfatul cuiva care se ocupa de magie albă, pentru a rupe vraja vrăjitoarei G.P. ce era bănuită drept cauză a îmbolnăvirii în masă a oilor, boală ce a dispărut după aceasta [2].

Cazurile de combustie spontană ce nu relevă prezența fenomenului de fulger globular ar putea fi explicate prin prezența unei radiații radionice produsă în particular prin emisie primară de microunde şi a unui câmp electrostatic mai intens. Calitativ, aceste condiții pot explica fenomenul ca rezultat al efectului ionizant al emisiei scalare radionice, a subiectului, corelată cu un câmp electrostatic local, exterior subiectului, care determină separarea electronilor de ionii pozitivați care astfel se resping între ei, disociind structuri biomoleculare şi producând oxidări stimulate radiativ .

Totuşi, cantitativ, organismele biologice nu posedă în mod normal un biocâmp suficient de puternic pentru a putea explica combustia spontană ca fiind rezultatul unei autocombustii biologice, ceea ce înseamnă că esențiale în producerea fenomenului sunt condițiile radiative locale, ale spațiului în care este plasat subiectul.

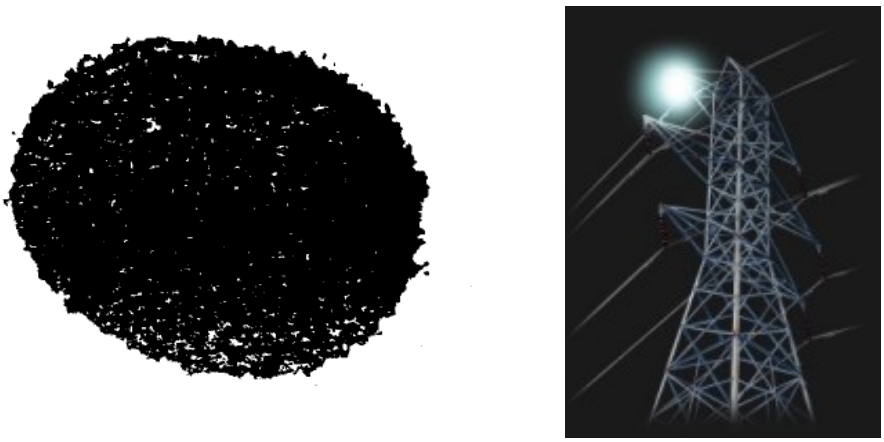

Fig. 2-Fulger globular negru, filamentos

Fig.3,a,b-Formarea fulgerului globular la capătul unui fulger obişnuit şi la o linie de Î.T.

Un caz relevant în acest sens studiat, este cel al Sarei Mobiglia, de 13 ani, din localitatea Olegio Costello, Italia, care provoca combustia lenjeriei de pînză la atingerea cu mâna. Fenomenul dispărea însă, treptat, când era mutată în casa bunicii. Această particularitatea observată în cazul combustiei induse de biocâmpul Sarei Mobiglia asupra unor țesături, poate fi pusă în legătură cu posibilitatea stimulării fenomenului de
combustie indusă, prin emisie radiativă electromagnetică sau telurică (radiații Hartman), emisie care, în zona casei bunicii subiectului având o intensitate mai redusă, nu favoriza în acest loc apariția fenomenului, ca urmare a unei ionizări mai slabe în zonă.

Conform acestei concluzii, câmpurile electromagnetice locale combinate cu câmpul de radiație termică, specific țesuturilor biologice, la anumite valori de frecvență şi intensitate pot mări reactivitatea chimică de oxidare a acestora, ceeace, combinat cu efectul tip Hutchison al componentei radionice biologice [1] şi cu câmpul electrostatic epitelial, poate explica o parte din cazurile de combustie spontană sau indusă, de tip biologic, menționate.

2.2. Fenomenul de *"venire a Sfintei Lumini la mormântul Domnului"* prezintă, de asemenea, particularități caracteristice producerii "fulgerului globular". Astfel, descărcarea luminoasă sub formă de fulger reprezintă premisa formării de fulger globular, conform următoarei succesiuni posibile de fenomene fizice:

a) e de presupus că pereții bisericii realizează prin gradul scăzut de umezeală, o relativă izolare electrostatică a cupolei metalice în raport cu solul. Această cupolă se încarcă astfel cu o sarcină electrostatică suficient de mare, sub acțiunea gradientului de câmp electric dintre sol şi nori (de peste 200V/m), generat de sarcina norilor, sarcina cupolei menținându-se atât timp cât aerul din biserică e uscat (neîncărcat cu vapori de apă şi săruri).

b) Când în biserică lumea vine în număr mare, după cele 15-20 de minute de "rugăminți fierbinți" ce preced apariția fenomenului, aerul din biserică se încarcă cu o cantitate relativ mare de aerosoli (vapori de apă şi săruri) produşi prin transpirație, devenind astfel bun conducător de electricitate. La deschiderea uşilor mormântului, aceşti aerosoli pătrund în incinta mormântului, făcând aerul bun conducător de electricitate şi sarcina cupolei se descarcă sub formă de fulger obişnuit, fenomen facilitat de condensul de apă de pe mormânt ("roua divină") şi de rolul de cavitate rezonantă pentru undele electromagnetice, realizat de construcția cupolei bisericii, (rezonanța electromagnetică a acesteia slăbind legăturile interatomice şi facilitând ionizarea) .

c) Fulgerul obişnuit produce în imediata apropiere a cupolei, prin ioni produşi în calea-lider a fulgerului, o cantitate de ioni pozitivi ce este separată de sarcinile negative prin sarcina reziduală a cupolei bisericii, favorizându-se astfel legarea ionilor pozitivi prin atomi şi molecule de aer neutre şi formarea unor lanțuri fibrilare de ioni pozitivi şi atomi neutri care, prin învelirea cu un strat de

molecule de aer neutre, formează sfera plasmatică cu înveliş protector molecular reprezentând fenomenul de fulger globular.

Acest fulger globular reprezintă de fapt "sfânta lumină" ce coboară din vârful cupolei şi încarcă electric vata presărată pe mormânt, care prezintă astfel o aură de ionizare specifică, de "foc ce nu mai arde", similară "focului Sfântului Elm" (descărcarea electrică prin efect Corona).

Conform explicației anterioare, fenomenul de venire a Sfintei Lumini la mormântul Domnului reprezintă deci un caz natural, dar unic ca manifestare, în care credința produce "minunea" (fenomenul repetându-se doar în ziua în care mulțimea vine în număr mare şi se roagă intens, mormântul fiind deschis după 15-20 de minute de "rugăminți fierbinți", necesare încărcării aerului cu aerosoli).

BIBLIOGRAFIE

[1] M. Arghirescu-Geneza structurilor materiale şi efecte de câmp, Ed. Matrix.Rom, Bucureşti, 2006.
[2] Randles I., *Misterul combustiei spontane,* Bucureşti, Editura Domino, 1997.
[3] Bălan I., *Mărturii româneşti de la locurile sfinte,* Editura Episcopiei Romanului şi Huşilor, 1986.
[4] A. Pătruţ, *De la normal la paranormal;* Editura Dacia, Cluj Napoca, 1993.

* O.S.I.M. - Bucureşti.

PROPRIETĂȚILE DE CONVERTOR ENERGETIC ALE ORGANISMULUI SUBIECȚILOR PSIHOKINETICI

ing. drd. Marius ARGHIRESCU*

We live in a time of science, techniques and technologies, more and more advanced and developed, but we have to be careful how we master them in order not to become victims of those that want to take an advantage out of them. Life as it is today calls for using some survival tactics, like bio economy. We learn our survival lessons in the first days of our lives, but these lessons learned will guide us through the rest of our lives.

1. **Introducere**

Este cunoscut faptul că în cazul subiecților cu capabilități paranormale de tip psihokinetic, lucrul mecanic produs prin deplasarea realizată prin intermediul biocâmpului propriu de către subiecții posedând capabilități psihokinetice de tipul telekineziei şi levitației, reuşesc producerea unui lucru mecanic sensibil mai mare decât energia de care dispune biocâmpul propriu prin componentele electromagnetice luxonice şi de microunde, dintre care cea mai puternică se consideră a fi-conform determinărilor, componenta de microunde, care la subiecții cu capabilități psihokinetice precum subiectul Nina Kulaghina, ajunge la o putere specifică de 20μW/cm^2 –dublă față de subiecții normali, [1], corelată cu un câmp magnetic propriu de 10.000 de ori mai mare decât cel al subiecților obişnuiți în zona capului, dar totuşi de 10 ori mai slab decât câmpul magnetic terrestru (care are valoarea de 0,5Gs). Concluzia privind valoarea mai mare a lucrului mecanic produs telekinetic decât a energiei componentei electromagnetice a biocâmpului este susținută şi de cercetările lui B. Herbert care au evidențiat generarea unei forțe de 8340 dyne (gr.xcm/s^2) care acționează asupra unei mase de cca 22gr. , în cazul acțiunii telekinetice produsă de N. Kulaghina [2].

2. Teorie explicativă

Această aparentă contradicție cu legea conservării energiei se poate explica printr-un model etherono-solitonic de electron în cadrul unei teorii etherono-solitonice a câmpurilor dezvoltată de autor [3], conform căreia fotonii de radiație scalară radionică reprezintă perechi de fotoni vectoriali, de radiație electromagnetică, cuplați cu spinii opuşi şi cu masă comparabilă cu a fotonilor de radiație UV şi X, fiind fotoni de câmp scalar ionizanți, emişi de volumul cuantic al particulelor elementare la vibrarea mecanică sau electromagnetică în şocuri a particulelor elementare

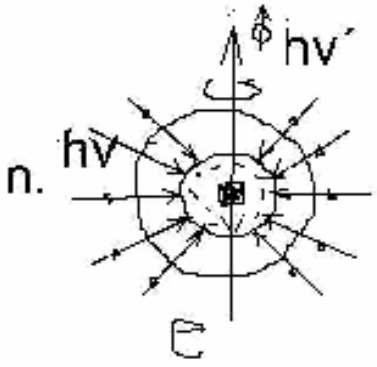

Fig. 1

(protoni, electroni, etc.) ca urmare a inducerii de vibrație intrinsecă particulei a centrolului superdens al acesteia, cu perturbarea structurii şi stabilității volumului cuantic al particulei care astfel devine penetrabil de către fotoni de radiație electromagnetică din spectrul IR, care în starea neperturbată a particulei elementare, sunt reflectați.

Emisia de cuante ale câmpului scalar radionic, de energie: $\in_v = h\nu_v$, are loc- conform teoriei, prin perturbarea volumului cuantic al particulei cu o energie de vibrare în şocuri de valoare: $E_r \geq \in_v/100$ per impuls şi penetrarea cvasi-simultană a acestui volum cuantic astfel perturbat, de către n fotoni de radiație IR de energie: $\in_i = h\nu_i$ (neionizanți), preluați din energia termo-radiativă a spațiului sau a mediului material adiacent, fotoni convertiți vortexial în interiorul volumului cuantic al particulei într-o cuantă de câmp scalar ionizantă, de energie $\in_v$, (fig.14), emisă conform ecuației:

$$(1)\ n.\ h\nu_i + E_r \rightarrow h\nu_v \ ; \quad h\nu_v = n.h\nu_i \ , \ (n\geq 100); \quad E_r \geq h\nu_v /100, \qquad \nu_v = 10^{15} - 10^{17}\ \text{Hz}$$

Acest mecanism de emisie de radiație scalară considerat teoretic., corespunde rezultatelor experimentale obținute de Thomas G. Hieronymus în anul 1946, [4], care a evidențiat emisia de radiație de tip scalar, ce poate trece atât printr-o prismă cât şi printr-o bară de cupru, cu energia cuantelor corespunzătoare spectrului violet-ultraviolet, prin vibrarea electromagnetică a componenților atomici ai probei-țintă.

Faptul că cuantele de câmp scalar radionic sunt ionizante, corelat cu concluzia că emisia de radiație scalară radionică poate fi indusă de o energie de vibrare în şocuri a sarcinilor, de până la 100 ori mai mică decât energia cuantei scalare emise prin conversie de energie cuantică termo-radiativă a spațiului, explică-conform teoriei, producerea de bioplasmă de către organismele vii prin emisia de microunde nesinusoidale de către acestea şi-în particular, fenomenele de tip telekinetic produse de subiecții paranormali prin intermediul bioplasmei (telekinezie, levitație) sau direct (îndoire de metale ținute între degete, la rece), în concordanță şi cu experimentele privind efectul kinetobaric [5,6] şi efectul Hutchison [7].

3. Teorii de explicare a efectelor PK

Din multitudinea de teorii de explicare a fenomenelor P.K., de evidențiat sunt următoarele [5]:

- teoria electromagnetică (Taylor);
- teoria bio-gravitațională (control asupra unei componente gravitaționale transversale - Forwald);
- teoria electrostatică (prin repulsie între sarcini de acelaşi semn - Adamenko);
- teoria magnetică (prin minicâmpuri magnetice - Grunewald);

- teoria suprafețelor de acțiune (Hasted), presupunând existența unei unde plane verticale, generate de brațul subiectului, în special în experiențele P.K. de îndoire a metalelor (relativ la care s-au observat semnale sincrone cu subiectul în timbrele tensiometrice aplicate pe metalele îndoite);
- teoria razei de antrenare (Roll, Burdick, Joines), care presupune că mişcările obiectelor sunt produse de trei raze de forță rotitoare ce provin din diferite regiuni ale corpului subiectului;
- teoria lui Villars şi Nash, exprimată în termenii paradoxului E.P.R. (Einstein - Podolski - Rosen), care apreciază că efectele P.K. sunt mediate de procese cuantice nelocale ce implică perechi de particule aflate în creierul subiectului şi în țintă, corelate prin interacțiuni anterioare, care determină evenimente cuantice în țintă, cauzate de efecte cuantice din creier.
- teoria lui R. Mattuch, care consideră că P.K. se datorează zgomotului termic prin acțiunea conştiinței, care determină o scădere a entropiei la nivel macroscopic - teorie emisă de E.H. Walker (emisia atomo-moleculară termică coerentă fiind presupusă şi de teoria biogravitațională, procesele conformaționale de tip oscilant ale reacțiilor cu substrat albuminoid susținând ipoteza "zgomotului termic");
- teorii care propun particule şi câmpuri încă nedeterminate (teorii "cvasisemnal"), de exemplu: câmpul psi (Wasserman, Roll), câmpul psihic (Lawden), unde psihice (Berger), magnetismul animal (Messmer), teoria organică (Reich), biogravitația (Dubrov).

Un model termodinamic al efectelor psihokinetice a fost elaborat şi de A. Timoşenko şi G.Constantinescu.

La fel ca şi în cazul efectului kinetobaric, s-a constatat că subiectul telekinetic nu putea produce efecte telekinetice de deplasare a unor obiecte mici plasate în incinte vidate, ceea ce evidențiază rolul aerului-ionizat prin componenta radiestezică a biocâmpului, emisă sub acțiunea componentei de microunde şi a impulsurilor biocurenților, conform teoriei. De asemenea, s-a constatat un câmp biomagnetic de doar 10 ori mai slab decât cel terrestru la nivelul capului Kulaghinei şi posibilitatea influențării peliculei foto prin radiația globilor oculari, fiind emisă ipoteza existenței unui effect biolaser favorizat de retroproiecția globilor oculari.

Conform T.E.S. ,,cavitatea osoasă a capului şi globii oculari au rol în acest caz de cavitate rezonantă pentru microundele emise de ochi, cu effect întreținut şi de rezonanța cu microundele fondului cosmic, forma nesinusoidală, în impulsuri, a acestor microunde generând emisie radiestezică secundară, ionizantă, care produce efecte telekinetice prin producere de bioplasmă şi separație de sarcini electrice prin câmpul electrostatic epitelial al subiectului, mărit prin efect de „pompă termică" de ioni a membranei celulare produs de emisia radiestezică ionizantă a subiectului, conform teoriei.

Ipoteza concordă cu particularitățile telekinetice ale biocâmpului unor 'oameni electrici' , cu potențial electric ridicat la nivel epithelial, evidențiate şi în cazul subiectului Angelique Cottin de 14 ani din Franța anului 1846, care a evidențiat fenomene de 'curentare' a altor subiecți chiar şi la câțiva mm distanță de acesta, (fără atingere efectivă) şi fenomene telekinetice de respingere produse asupra corpurilor nemetalice din imediata apropiere. Aceste fenomene erau mai puternice când frecvența pulsațiilor cardiace creştea până la 120 bătăi/minut şi în zonele cu temperatură corporală mai ridicată şi se diminua când subiectul trecea

de pe pământ pe covor, cu picioarele. Aceste particularităţi evidenţiază rolul potenţialului bioelectric, al emisiei radiestezice induse prin consum de fotoni ai radiaţiei calorice, IR, şi respectiv – al încărcării electrice a mantalei terrestre transmisă corpului, în producerea fenomenelor telekinetice, conform T.E.S...

Explicaţia posibilă a existenţei unor biopotenţiale electrice mult mai mari în cazul subiecţilor telekinetici este dată de ipoteza stimulării radiative, prin fondul natural de radiaţie, a pompei termice de ioni a membranei celulare, [1] , stimulare care măreşte cîmpul celular şi aura acesteia, deci şi cantitatea de ioni cu care este încărcat ţesutul epitelial ca urmare a stimulării transportului activ, fenomenul putînd explica cazurile de biopotenţial ridicat, (de ordinul zecilor de volţi), la emisia de bioplasmă de către subiecţi cu capacităţi telekinetice şi fenomenele carcteristice induse de acesta, în particular- bioactivarea energetică prin ‘pase’ radiative.

Este posibilă de asemenea şi existenţa unei corelaţii între fenomenele oscilante atomo - moleculare ce constituie cauza efectelor P.K. şi telepatie.

În 1924, fizicianul Boyd a descoperit accidental că dacă se conectează scalpul unui subiect la un circuit electric oscilant de 100 MHz, se obţin sistematic capacităţi telepatice şi psihokinetice [7]. Rezultate similare a obţinut şi Maddock în anul 1976, cu subiecţi înconjuraţi de câmpuri electromagnetice de înaltă frecvenţă şi de cercetătorii ruşi, cu subiecţi plasaţi în câmpuri magnetice intense.

Absorbţia de radiaţie infraroşie presupusă de relaţia (1) în cazul mecanismului emisiei radiestezice poate explica de asemenea şi fenomenul de întrerupere pe cale psihofizică a radiaţiilor infraroşii- fenomen produs de subiectul Rudi Schneider în timpul experimentelor de psihokinezie efectuate de Eugen Osty.

Cazuri de înmuiere până la rupere a unor obiecte metalice mici (linguri, furculiţe) frecate între degete, au fost evidenţiate în cazul unor subiecţi precum Uri Geller ([15], fig. 2a) şi Jean Pierre Jirard -studiat şi de cercetătorii de la Centrul pentru studierea aluminiului din Pechiney, Franţa [16], care au pus în evidenţă o structură de rupere prin înmuiere ‘la rece’ a metalului supus acţiunii PK, (fig. 2b).

S-a constatat în acest sens că subiectul Uri Geller posedă un câmp magnetic al mâinilor, jumătate din valoarea celui terestru (0,56 Gs) şi un câmp radiativ, la care contoarele Geiger reacţionează ca în prezenţa unui material radioactiv.

Fig. 2 a,b

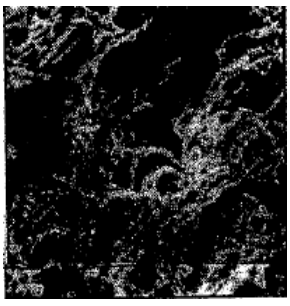

a **b**

Aceste cazuri telekinetice se explică conform T.E.S., similar efectului Hutchison, prin efectul ionizant produs la nivelul reţelei metalice de cuantele de câmp radiestezic ale biocâmpului, induse de componenta de microunde conform relaţiei (1) şi prin efectul separator de sarcină al potenţialului electrostatic

epitelial al subiectului, care produce polarizarea sarcinii electronice din metal de ionii astfel pozitivați ai rețelei metalice, care prin respingere între ei produc ruperea „la rece” a metalului.

4. ***Cazuri de 'magnetism' biologic***

Cazurile de „magnetism biologic” cunoscute mai frecvent consau în lipirea naturală, prin simplu contact, a unor corpuri de natură diferită, (metalice sau nemetalice), de diverse suprafețe ale corpului, (frunte, față, piept, spate, etc. - fig. 3).

Fig. 3

Şi aceste fenomene pot fi explicate atât calitativ cât şi cantitativ prin relația teoretică (1), prin concluzia producerii unei ionizări a moleculelor de aer din microcavitățile dintre obiectul pus pe corp şi pielea subiectului, ca urmare a unei componente radiestezice ionizante mai intense a biocâmpului acestuia şi separarea sarcinilor produse, prin biopotențialul-în aceste cazuri: pozitiv, al țesutului epitelial al subiectului, cu respingerea între ei a ionilor pozitivi şi generarea unei depresiuni de aer în aceste microcavități, ceea ce explică 'lipirea' corpului de pielea subiectului uman, sub acțiunea diferenței de presiune, (fracției necompensate a presiunii atmosferice, egală cu depresiunea generată).

Biopotențialul unor astfel de subiecți ,în mod normal, este mai ridicat şi se explică printr-un efect Baxter mai intens, generat probabil de o activitate mai intensă a pompei de ioni a membranei celulare , generatoare a transportului activ de substanțe prin membrana celulară împotriva gradientului de concentrație.

5. Posibile aplicații militare ale teoriei exlicative

Efectul biotronic de îndoire şi de rupere a metalelor prin biocâmp a fost reprodus experimental în cadrul efectului Hutchison [7], care a realizat prin intermediul unei interferențe de unde electromagnetice în prezența unui câmp electrostatic de peste 30KV, atât levitația unor obiecte relativ grele (fierăstrău, bilă metalică, etc.) cât şi ruperea indusă nemecanic la rece, a unor materiale dure precum metalele, cu un nivel scăzut de putere specifică, (W/kg).

Acest efect, corelat cu ipoteza prezentată privind explicarea microfizică a efectelor telekinetice prin rolul de convertor energetic al organismului uman, poate face şi face deja-în SUA, Canada şi Rusia, obiectul unor cercetări militare deoarece în cadrul acțiunilor de război electronic este de urmărit şi posibilitatea distrugerii cu ajutorul radiației, de la distanță, a unor structuri materiale sau a aparaturii instalațiilor inamice.

Folosirea microundelor pentru distrugere de roci, în asociere cu un procedeu mecanic, este realizată şi în prezent, cu microunde obişnuite de 2,45

GHz (frecvența de realiniere a particulelor bipolare datorită conținutului de apă liberă şi legată din interiorul rocilor).

Pentru distrugerea de la distanță a unei aparaturi electronice mai slab protejate prin ecranare electromagnetică, ipoteza explicativă anterior prezentată poate fi utilizată prin inducerea de radiație radionică scalară ionizantă ca urmare a utilizării microundelor produse în impulsuri, la o frecvență de rezonanță fononică cu atomii rețelei cristaline de distrus şi prin asociere cu unde electromagnetice de aceeaşi frecvență, de rezonanță fononică cu rețeaua cristalină de distrus, produse în pulsuri de scurtă durată dar de putere mare; (astfel încât componenta electrică a acestora să fie de intensitate cât mai mare, pentru a permite prin polarizare electrică, desprinderea de atom a unor electroni periferici, la acțiunea specifică şi a microundelor în impulsuri asupra acestor electroni).

Pentru distrugerea „la rece" cu microunde de rezonanță a unor structuri cu rețea cristalină, în prezent se poate utiliza efectul de emisie secundară electronică rezonantă tip „multipactor", (Philo T. Farnsworth,1930, [8]), ce are loc la frecvența microundelor (0,3÷30 GHz), de rezonanță cu electronii liberi vibrați între două suprafețe metalice sau între două plane atomice adiacente, de câmpul electric al undei, astfel încât se generează producerea în cascadă, a electronilor liberi generați, până la atingerea unei valori de saturație, cu efect de distrugere a dispozitivului de microunde emisiv sau a unui dispozitiv-țintă.

Concluzii

Proprietățile de convertor energetic ale organismului uman permit acestuia intergrarea şi existența acestuia în echilibrul Naturii ca ansamblu ergodic, ce face schimb de masă, energie şi entropie cu mediul înconjurător, dar pe de altă parte, prin aceste proprietăți, ca urmare a sensibilității la influența acțiunilor energo-informaționale a organismului uman, el este vulnerabil la acțiuni energo-informaționale ce depăşesc o valoare critică a intensității de câmp, ceea ce permite realizarea de arme energo-informaționale, în special de tipul cu microunde modulate: arme de tip psihotronic, în particular-de inducere a senzației de arsură a pielii, de exemplu sau-la frecvențe foarte joase-de inducere a somnului, sau a anxietății.

BIBLIOGRAFIE

[1] E. Celan-„Biocâmp şi bioradiaţie”, Editura TEORA, Bucureşti, 1994.
[2] E. Celan-„Războiul parapsihologic”, Editura TEORA, Bucureşti, 1992.
[3] M.Arghirescu-„Revenire la idealul clasic”, Editura Unversității Naționale de Apărare, Bucureşti, 2005.
[4] brevet US 2482773-Thomas G. Hieroymus.
[5] W. Peschka-Kinetobaric Effect as possible Basis for a New Propulsion Principle, Raumfahrforschung, no 18, (1974).
[6] I. Mamulaş- Psihokinezia, Editura Teora, Bucureşti, 1993, p. 63.
[7] J. Hutchison- The Hutchison Effect Apparatus, Proc. of the first Symposium on New Energy, Denber, p. 199, may 1994
[8] A. Woode, J. Petit-Diagnostic investigation into the Multipactor Effect, Estec working paper, p.1556, Noordwijk, nov. 1989.

[*] O.S.I.M.-Bucureşti.

CONSIDERARAȚII PRIVIND ROLUL MEMORIEI ŞI EMOȚIILOR ÎN FORMAREA SISTEMULUI CIBERNETIC COMPORTAMENTAL

Dr Ala BONDARCIUC*

This paper shows an original model in the evaluation the behavior activity, on the bases of theoretical and experimental data known up to date in the literature and the clinic experiences. These data are available in psychology, psychotherapy and in the preventive therapy of the negative consequences of the human stress.

1. Introducere

Revoluția cibernetică a influențat puternic cercetările psihologice, mai ales prin abordarea gândirii ca proces de prelucrare a informației, [1].

Înaintea lui Norbert Wiener [2], savantul român Ştefan Odobleja a fost primul gânditor, care a dat o explicație cibernetică universală, pentru toate domeniile gândirii umane. [3].

Abordarea se bazează pe două metafore legate de calculator:

1. Analogia om-maşină, în care omul poate fi văzut ca un calculator complex, care reuşeşte să recepționeze, să prelucreze cu ajutorul organelor sale şi să transmită informațiile necesare proceselor de reglare şi autoreglare.
2. Analogia cu programul gândirii, în care procesele mentale, folosite de oameni pentru a rezolva o problemă, pot fi văzute ca un program a unui calculator.

Deşi organismul uman este cel mai perfecționat sistem cibernetic, esența ființei umane nu rezidă în rațiune sau logică, sau altceva de care sunt capabile calculatoarele, ci se află în perceperea intuitivă, sensibilitate, expresii şi experiențe emoționale.

2. Stresul emoțional

Afectivitatea joacă un rol deosebit în prelucrarea eurastică a informației, deoarece stările afective reuşesc să compenseze lipsa regulilor precise de prelucrare a informațiilor, [4], [5].

Emoțiile însoțesc practic orice acțiune în cadrul sistemelor funcționale (cibernetice) comportamentale, manifestându-se printr-un înalt grad de individualitate, atât prin diversitatea şi intensitatea senzațiilor subiective, cât şi printr-un spectru vast de reacții somato-vegetative, [6].

Imprevizibilitatea reacţiilor individuale în procesele informaţional-decizionale şi particularităţile de mobilizare a rezervelor compensatorii ale organismului constituie un element esenţial în etapele de transformare a stresului emoţional dintr-un proces fiziologic cu rol de adaptare, într-un proces patologic, manifestat prin diverse afecţiuni, în prim plan fiind cele cerebrale şi cardiovasculare.

Implementarea metodelor universale, ca modelul cibernetic, în evaluarea particularităţilor individuale a reacţiei de stres comportamental, deschide noi posibilităţi în profilaxia şi tratamentul consecinţelor negative a stresului la om.

Modelul propus permite analiza procesului comportamental în conceptul sistemelor funcţionale de autoreglare, care se formează pe principiul integrităţii.

Orice activitate comportamentală are la bază un program precis, cu parametri bine definiţi; se desfăşoară în etape succesive, care includ *scopul* ca factor formator şi *rezultatul* ca factor decisiv şi dominant.

Astfel, activitatea comportamentală se desfăşoară in 2 etape distincte: etapa internă, în care se formează scopul acţiunii şi se finalizează cu decizia de realizare, şi faza a 2-a - activitatea de realizare a acţiunii pentru obţinerea rezultatului scontat.

Orice activitate, (acţiune) comportamentală, care se desfăşoară în mediul extern (societate), incepe cu o fază internă: faza de *SINTEZĂ AFERENTĂ A INFORMAŢIEI* (SAI).

Organismul în permanenţă primeşte şi prelucrează, o cantitate enormă de informaţii, atât din mediul intern, cât şi din mediul extern şi realizează o activitate de evaluare şi selecţie a necesităţilor prioritare. In această etapă predomină incertitudinea. Din diversitatea motivaţiilor organismul trebuie sa selecteze una singura, şi din multitudinea posibilităţilor de realizare, organismul trebuie să prevadă parametrii optimi, care ar asigura obţinerea rezultatului scontat.

Această fază include următorii factori:

- motivaţia,
- memoria
- factorii de mediu
- stimulii de declanşare a acţiunii.

3. Motivaţia

Motivaţia are substrat metabolic. Pe baza modificărilor metabolice (fiziologice sau patologice), se formează necesitatea, motivaţia unui anumit comportament in mediul extern. Hipotalamusul este prima instanţă, care sancţionează realizarea sau reprimarea motivaţiei, în funcţie de importanţa sa vitală. Motivaţia se formează pe principiul dominant. În primul rând se satisface motivaţia biologică cea mai importantă, fiindca o motivaţie puternică, prin

selectivitate chimică ocupă tot sistemul sinaptic al formațiunilor scoarței cerebrale.

Afectarea (distrugerea sau deconectarea funcțională) a centrilor hipotalamici lichidează motivația la orice nivel al formațiunilor encefalice, anulând astfel şi comportamentul respectiv. Introducerea in organism a unor substanțe toxice, prin modificări metabolice deregleaza centrii hipotalamici şi contribuie la formarea comportamentului neadecvat, patologic.

Motivațiile pot fi de natură:

- Biologică (modificări homeostatice, metabolice, hormonale), ce defineşte sisteme comportamentale de intreținere a vieții: alimentație, reproducere, etc
- Socială (poziție, ierarhie socială)
- Psiho-emoțională (satisfacții intelectuale, spirituale)

Pe baza motivației organismul decide *ce trebuie sa facă***.**

4. Memoria

Memoria este genotipică - ereditară şi fenotipică - reflectă experiența individuală, formată pe percursul vieții.

Pe baza mecanismelor memoriei, organismul selectează parametrii optimali, care în trecut au dus la obținerea rezultatului necesar. Astfel organismul decide *cum trebuie sa realizeze actiunea*.

5. Factorii de mediu

Factorii de mediu au o influență multiplă, fiind implicați atât la formarea motivației (in prima fază, predecizională, prin evaluarea corelării dintre necesitatea internă – motivație şi posibilitățile, condițiile mediului extern), cât şi la desfăşurarea activității comportamentale (faza 2, postdecizională, de realizare a activității propuse).

6. Stimulii de declanşare a acțiunii

Factorii de mediu includ şi *stimulii de declanşare a acțiunii*.

In funcție de anumiți factori ai mediului externi (permisivi sau restrictivi) activitatea se poate realiza favorabil, se poate , amâna sau reprima.

In acest mod se defineşte *scopul* acțiunii şi *condițiile* (premisele) de realizare

În această fază Copia virtuală (clişeul) a acțiunii este realizată în Sistemul Nervos Central. Faza internă a actului comportamental, faza psihică, nu implică impactul cu mediul, relațiile interumane, nu implică efectorii.

Conflictul interior este de natură psihoemoțională, care poate fi cauzat de:

- dificultatea de a lua o decizie optimă pentru realizarea acțiunii;
- dificultatea de a alege o singură acțiune care prezintă o importanță mai mare la momentul actual;

- lipsa de informație (experiență) referitor la realizarea acțiunii;
- abundența de informații, imposibilitatea de a selecta informația adecvată pentru realizare;
- lipsa de timp pentru pentru sinteza şi selecția optimă a informației;
- Factorii menționați creează starea de incertitudine, însoțită de emoție negativă. In funcție de durata conflictului interior poate urma starea de astenie, extenuare, depresie, disperare.

In cazul când în prima etapa nu s-au intîmpinat dificultăți, activitatea se finalizează cu luarea deciziei pentru realizarea acțiunii. Dispare incertitudinea, gradul de libertate, alegerea s-a realizat, organismul ştie ce are de făcut, cum, când, unde.

7. Decizia

Decizia include parametrii tuturor elementelor si mecanismelor necesare activitatii pentru obtinerea rezultatului preconizat. Din acest moment, urmează faza a doua – *realizarea acțiunii în mediul extern.*

Dacă în prima fază predomina activitatea sistemului nervos central, realizarea actiunii implica şi sistemul somatovegetativ, muscular.

Din momentul luării deciziei organismul este deja pregătit metabolic, hormonal pentru această activitate.

În cazul nerealizării activității preconizate, arsenalul metabolic pregătit pentru activitatea în mediul extern, "se revarsă" tot în mediul intern, dar la nivelul sistemului somato-vegetativ, sistemului nervos periferic, muşchi, manifestîndu-se prin spasme la nivelul organelor interne, desincronizari de ritm, spasme musculare, vasoconstricție cu hipertensiune, agitație, agresivitate, (reflexul de clipire, încruntare, strângerea maxilarelor, pumnilor etc.)

Pe tot parcursul realizării activității comportamentale, are loc un proces continuu de *evaluare a rezultatului* obținut cu cel scontat.

În cazul realizării eficiente, şi obținerii rezultatului dorit, preconizat, apar emoțiile pozitive, senzația de bucurie, împlinire, iar sistemul funcțional de autoreglare care a contribuit la realizare îşi încetează activitatea. In cazul când organismul nu obține rezultatul scontat, sistemul funcțional de autoreglare se restructurează imediat pentru noi variante, noi soluții de realizare.

În cazul imposibilitatilor de realizare, tergiversarea continuă, modificările apărute în organism ca reacții fiziologice, de mobilizare pentru realizarea unei activități se pot transforma în reacții de epuizare, reactii patologice, afecțiuni la nivel de organ şi organism.

8. Concluzii

Activitatea comportamentală, în conceptul modelului cibernetic, se realizează în etape succesive, şi cuprinde următoarele elemente:

1 Formarea scopului acțiunii, care are la bază activitatea de selectare: din multiple motivații, dorințe, necesități, se selectează una singură, prioritară pentru momentul actual de timp.
2 Activitatea de evaluare a permisivității factorilor şi condițiilor de mediu (intern, extern, social).
3 Decizia de realizare.
4 Activitate de realizare.
5 Controlul realizării: Activitatea de corelare a acțiunilor de realizare cu rezultatul preconizat.
6 Obținerea rezultatului: Activitatea de verificare a corespondenței rezultatului obținut cu rezultatul preconizat.
7 Sancționarea memoriei: Activitatea de evaluare a experienței obținute şi de selecție a parametrilor care au contribuit la realizarea acțiunii şi obținerea rezultatului scontat.
8 Parametrii constructivi vor fi introduşi în „baza de date a memoriei" ca factori pozitivi, acceptați în continuare pentru alte activități ale organismului.
9 Parametrii inutili sau destructivi vor fi considerați negativi şi organismul în cauză, în mod conştient sau inconştient îi va evita sau respinge.

BIBLIOGRAFIE

1. Anohin P. *Fiziologia şi Cibernetica, "Probleme în fiziologie*", 4, 1957, 181-190.
2.Wiener N., *Cibernetica,* Editura Ştiințifică, Bucureşti, 1966.
3. Odobleja Ştefan , *Psihologia consonantistă şi cibernetica*, Editura Scrisul românesc, Craiova, 1978.
4. Ala Bondarciuc, *"Irisul-amprenta individualităţii",* Editura "Spectrum", 272, 2002.
5. Dumitru Constantin, Ala Bondarciuc, C.Ionescu-Tirgoviste, G.Gearavela . *L'INTEGRITE FONCTIONNELLE DE L'ORGANISME EN REPRESENTION HOLOGRAFIQUE DES MICROSYSTEMES*. Abstract of VI - International Congress of Acupuncture, Bucharest, 1-2 nov. 1991, pp. 19-20.
6. Adrian Restian, *Homo Ciberneticus*, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981.

* Doctor în Ştiințe Medicale, Medic specialist neurolog si Cercetător Ştiințific principal Gradul III, Spitalul Clinic Colentina, Sos. Stefan cel Mare nr. 19-21, sector 2 , Tel. 021.317.32.45; www.spitalulcolentina.ro

PARTICULARITĂȚILE DE ECRANARE ŞI RADIOPROTECȚIE A IRISULUI UMAN

Ala BONDARCIUC*
Vlad BONDARCIUC*
Cristian RAVARIU*

For the human organism the protecting screen is the melanin layer that belong not only to the iris, but also to the hair, the eyes and the teguments as outside covering layers. The protection mechanisms of melanins take place both by absorbtion of the energy excess and by inhibiting the peroxidation process of lipids, including the cells where the light has no access.

Irisul este expus în permanență acțiunii luminii şi radiațiilor solare. Deoarece spectrul solar şi intensitatea luminii în diferite regiuni geografice variază extrem de mult, structura organizatorică a irisului prevede o adaptabilitate genetică şi funcționala la un spectru divers de energii.

Aceeaşi sursă de lumină, la persoanele cu ochii albaştri crează un efect de stimulare a sistemului nervos central mult mai mare decît la persoanele cu ochii căprui (de culoare închisă), [1].

Funcția fotoenergetică a irisului, prin reglarea potențialului energetic a formației reticulate, influențează regimul de funcționare a tuturor organelor şi sistemelor organismului în raport cu lumina, energia solară, ritmurile circadiene şi sezoniere. Substratul interacțiunii irisului cu lumina este pigmentul de *melanină stromală,* ce determină culoarea ochilor. Astfel, procesul de adaptabilitate este condiționat de culoarea ochilor în corelare cu întregul sistem pigmentar al organismului.

Melanina are proprietatea de a absorbi radiația, în special spectrul ultraviolet, roentgen şi gamma, [2]. Această proprietate se datoreşte modului de amplasare a pigmentului în membrana celulară, care devine netransparentă pentru electroni.

Celulele expuse radiațiilor nu ramîn nici în stadiile incipiente fără stratul protector de melanină. În stadiul de diviziune celulară, celula fiică, capătă stratul de pigment imediat ce se formează, înainte de a se separa de celula-mamă, [3]. Numai în celulele mutante cu pigmentogeneza lentă, insuficientă, stratul de pigment este reprezentat doar de granule separate. Asemenea celule sunt foarte sensibile la orice fel de radiații. Prin acest fapt se explică nocivitatea expunerii excesive la soare a blonzilor, a persoanelor cu risc cancerigen, [4, 5].

Funcția de ecranare a sistemului pigmentar se manifestă şi prin sintetizarea şi depozitarea melaninei în învelişul cutanat. De fapt, tot corpul

uman, inclusiv părul, ochii este "acoperit" de un strat de melanină, care diferă în funcție de intensitatea energiei solare din regiunea geografică respectivă.

La nordici (suedezi, danezi, norvegieni etc) culoarea ochilor este de regulă albastră-gri, părul blond şi tegumentele deschise, iar spre sud predomină ochii caprui-negri, părul şi tegumentele de culoare închisă.

Toate aceste variații în diversitatea lor țin numai de *cantitatea de melanină* şi intensitatea *procesului de melaninogeneză* al fiecărui organism, determinate genetic.

O dovadă a raportului dintre culoarea ochilor şi tegumentelor cu intensitatea radiației solare şi nu a zonei geografice, este culoarea neagră a ochilor şi tegumentelor la locuitorii (băştinaşii) Extremului Orient, unde învelişul de zapadă stralucitoare reflectă în biosferă până la 95% din radiația solară, [6].Primavara, acest proces fiind mai intens poate provoca orbiri şi arsuri.

Lumina, în special spectrul ultraviolet, declanşează reacțiile de formare şi de depozitare a melaninei în tegumente, asigurînd protecția întregului organism.

Coeficientul de penetrare a razelor ultraviolete depinde de culoarea pielii. Prin pielea albă, neexpusă la soare pătrund circa 25% raze ultraviolete ; prin pielea de culoare mai închisă (bronzată) doar 5%, restul fiind captate de stratul de melanină, [5, 7]. Excesul razelor ultraviolete, în special spectrul de 260 nm, induce procese de foto-oxidare în celule cu *deteriorarea ADN*, [2, 8, 9, 10, 11].

Reacțiile de protecție a melaninei față de emanațiile electromagnetice se realizează prin transferul de electroni, [12, 13, 14, 15].

Melanoproteidele, fiind radicali stabili, posedă proprietatea de a capta radicali liberi, a căror existență este foarte scurtă, [12, 13, 16, 10].

Eficiența funcției de ecranare a irisului depinde de capacitatea de absorbție a melaninei stromale, care, la rîndul său, este în raport cantitativ - cu grosimea stratului, şi funcțional - cu regruparea instantanee a granulelor de pigment la suprafață şi în profunzime, [17].

Grosimea stratului de pigment este un element structural, determinat genetic, şi se manifestă (vizualizează) prin culoarea ochilor fiecărui individ (albastru-gri-verde-căprui-negru), ce ramîne, în mod normal, neschimbată pe tot parcursul vieții. Funcționalitatea pigmentului (migrarea şi regruparea) granulelor în procesul de absorbție şi reflecție a luminii, redau culorii de fond o tonalitate, nuanță (mai inchisă-mai deschisă) în raport cu intensitatea fluxului de lumină.

Capacitatea de absorbție a melaninei iriene este mai intensă , cînd la acest proces participă o cantitate mai mare de celule pigmentate. Lumina puternică, provocînd *mioză*, măreşte la maximum suprafața irisului, expunînd toate structurile sale unei interacțiuni energetice active, favorizînd captarea de fotoni.

Prin metoda *microfotometrică* s-a constatat că în timpul acțiunii unui flux puternic de lumină, irisul devine mai deschis la culoare din cauza intensificării reflecției, [18]. Fiind un mecanism de ecranare, de protecție a retinei, acest proces aproape în întregime - 91%, aparține fotoreceptorilor irieni, realizîndu-se prin conexiunile intramurale iriene sau prin ganglionul nervului

trigemen şi nu este influenţat de motilitatea pupilei în raport cu semnalele aferente retiniene, [19, 20].

Proprietăţile de ecranare a sistemului pigmentar au fost confirmate şi experimental prin administrarea de fotosensibilizator precum hematoporfirină, la doua loturi de şobolani - albi şi gri, cu expunerea ulterioară pentru un timp îndelungat la lumină de aceeaşi intensitate, [21].

După un anumit timp, la şobolanii de culoare albă, sub acţiunea luminii apăreau spasme, contracţii musculare şi moartea.

Pe şobolanii cu o pigmentaţie moderată (gri), acţiunea luminii nu-i afecta, sau modificările erau nesemnificative. Cauza unica a afectării şobolanilor albi la expunere, constă în lipsa sistemului pigmentar.

O hipersensibilitate faţă de lumină (în special faţă de ultraviolet) o manifestă persoanele cu albinism şi blonzii cu ochii de culoare deschisă.

Particularităţile de protecţie faţă de energia solară se evidenţiază mai frecvent în timpul *deplasării persoanelor dintr-o regiune geografică în alta* cu diferenţă mare a spectrului energetic.

Astfel, persoanele blonde cu ochii de culoare deschisă (băştinaşi ai regiunilor nordice, în timpul deplasării spre sud se pot aştepta la reacţii de hiperexcitabilitate, nevrozitate accentuată, insomnii, spasme vasculare (spasmofilie), hipertensiune, acutizarea bolilor cronice, focarelor latente de infecţii, etc. declanşate de intensitatea spectrului energetic solar, [7].

Deplasarea persoanelor cu ochi şi tegumente de culoare închisă (băştinaşi ai regiunilor sudice) spre nord, poate fi însoţită de reacţii de hipoactivitate: astenie, somnolenţă, diminuarea capacităţii de muncă, adinamie, indispoziţie, deprimare, [7].

Aceste reacţii se manifestă în diferită măsură în funcţie de sensibilitate, particularităţile individuale ale organismului şi tipul sistemului nervos vegetativ, de care depind şi măsurile de protecţie.

In cazul insuficienţei sistemului pigmentar, un prim sistem autoreglator de compensare este intensificarea reflexului de clipire, nistagmusul la albinoşi şi măsuri suplimentare artificiale - implantarea irisului colorat la albinoşi sau ochelari de protecţie solară din sticlă.

BIBLIOGRAFIE

[1]. Lavrentiev B., Teoriea stroenia veghetativnoi nervnoi sistemî, M, 283, 1983.
[2]. Bondarciuc Ala. IRISUL - AMPRENTA INDIVIDUALITATII. Jurnalul Roman de Diabetologie, 1994, 3:14.
[3]. Bondarciuc Ala, C. Ionescu-Tîrgovişte, M. Tripsa, V. Anestiade, C. Dumitrescu. Utilizarea iridoscopiei în diabetul zaharat. Revista Română de Acupunctură, 1993, 2:38-39.
[4]. Anohin P. Ocerki po fiziologii functionalinih sistem, M, 1975.

[5]. Kaplan A.E., Malkova L.M. Pigment radujnoi obolociki glaza kak factor protivomicrobnogo imuniteta, Vestnik oftalmologii, 5, 31- 34, 1979.
[6]. Korf H. W., Schomerus C., Stehle J. H. The pineal organ, its hormone melatonin, and the photoneuroendocrine system // Adv. Anat Embryol. Cell Biol. 1998. Vol 146. P. 1-100.
[7]. Kuprianov V. Banin V. Sistema mikrocirculatii. BME, 29,292-297,1988.
[8]. Bogacz A., Buszman E., Wilczok T. Competition between metal ions for DOPA-melanin , Stud.Biophys. 132, 3, 189-195, 1989.
[9]. Bondarciuc Ala, C.Ionescu-Tîrgovişte, I,Mincu. Phytotherapy: old remedies for insulin metabolic disorders. Acta Diabetologica Română, 20:23-24, 1994.
[10]. Duchon I, Pechan Z. Biochemie melaninu a melanogenese. Praha, Stat.Zdravdu nakl., 1964.
[11]. Gerebin Y. i dr. Farmakologhiceskie svoistva enomelaninovih pigmentov. Dokl.AN USSR, Ser.B, 3, 64-68, 1984.
[12]. Beliakov N. Alternativnaia medicina., Sankt - Peterburg, 1994.
[13]. Belkin A, Lacusta V, Ala Bondarciuc , Influienţa factorului psihic asupra acţiunii insulinei. Acta Diabetologica Română, 1994, 20;17.
[14]. Bojor Ovidiu, Octavian Popescu, Miracolele terapeutice ale plantelor, Mica enciclopedie de fitoterapie. Edimpex Speranşa SRL, 245, 1993.
[15]. C.Ionescu-Tîrgovişte, S,Pruna,C.Iosif,D,Bica, Ala Bondarciuc, M.Tripsa, D.Constantin. HOMEOSTAZIA BIOELECTRICA A ORGANISMULUI UMAN in diabetul zaharat. Acta Diabetologica Română , 1992, 18:33.
[16]. Bondarciuc Ala, C.Ionescu-Tîrgovişte, ROLUL MELANINEI ÎN SISTEMUL ANTIOXIDATIV DE PROTECTIE. Al IX-lea Congres Roman de Acupunctură, Arad, 21-23 septembrie 1995.
[17]. V.Lacusta, Ala Bondarciuc. Corelaţiile neuro-psihice ale alcoolismului cronic . Revista Română de Acupunctură, l993, 3:160-171.
[18]. Konovalov V. Practiceskaia iridologia. M. 1990, 88.
[19]. Ananin V. Teoreticeskie osnovi iridologii, VolI,II,350,Moscva, 1993.
[20]. Kutikov E. Prirodnie melanini kak stabilizatori fermentov Tkanevaia teapia., Odessa, 2, 202-204, 1983.
[21]. Gendrolis A. Glaznie lecarstvennie formi v farmatii, Moskva, 225, 1988.

* Doctor în Ştiinţe Medicale, Medic specialist neurolog si Cercetător Ştiinţific principal Gradul III, Spitalul Clinic Colentina, Sos. Stefan cel Mare nr. 19-21, sector 2, Bucuresti, Tel. 021.317.32.45; www.spitalulcolentina.ro
* Masterand, SC SPECTRUM UIF SRL, Smaranda Brăescu 55, Bucuresti.
* Conferentiar doctor inginer, Universitatea Politehnica Bucuresti, Facultatea de Electronica, Telecomunicatii si Tehnologia Informatiei, Grupul BioNEC – Biodispozitive si Nano-Electronica Celulara, B-dul Iuliu Maniu 1-3, Sector 6, Bucuresti 061071, Romania, cravariu@arh.pub.ro, www.arh.pub.ro/cravariu.

UN ALT FEL DE CONFORT

Bogdan BORESCHIEVICI*

This work doesn't get the right answers. Its main role is to stimulate each other in drawing up the questions.

The type of question that reappears in this work in different shapes sounds like this: "Mary Poppins gets into the children's room; the window mirrors the very picture of the room she has just entered. The little girl watches her face over there, in the other room. She turns her head and asks: Tell me, Mary, which one is really me: the one who's in this room or that one, on the other side ?".

In buildings' world, more than anywhere else, this question has a huge number of meanings. As we go deeper into the customs of building a house and living in it, the extraordinary becomes ordinary, the unusual becomes usual, and the usual becomes a senseless world.

Maybe we have to explore the heat, the light, the colours in order to find our comfort ... I certainly doubt that.

Când am primit invitația de a participa la acest simpozion m-am întrebat cu groază: ce pot spune eu în acest domeniu?

Şi de fapt nu prea am nimic de spus. Mi-am amintit totuşi că o mare doamnă a biologiei româneşti a anunțat cândva prezentarea unei lucrări despre efectul de piramidă; eram profund interesat de subiect dar, spre marea mea surpriză, am primit nu explicații ci întrebări.

Surpriza mea a durat puțin; în acest domeniu, atunci când ai toate răspunsurile nu mai ai nimic de explicat (şi poate nici de oferit).

întrebarea este mai prețioasă decât răspunsul deoarece întrebarea te pune pe drum. Şi numai acesta contează.

De aceea m-am hotărât să adun la un loc o serie de fapte care, pe mine unul, m-au tuburat şi m-au condus spre întrebări. Probabil că veți auzi multe platitudini, lucruri arhicunoscute ... dacă este aşa îmi cer de pe acum scuze. Dar dacă nu va fi aşa?

Cu mult prea mulți ani în urmă îmi doream să scriu o teză de doctorat, nicicând terminată, pe tema pretențioasă 'Cibernetica microambientalului'. Urma să 'dăruiesc' omenirii o viziune cirenetică, unică şi unitară, asupra bazelor construirii şi exploatării habitatului.

Erau multe lucruri de definit. Printre aceste multe lucruri intra cuvântul habitat. Din aproape în aproape termenul se extindea mergând de la un sălaş de crengi şi frunze şi terminând cu somptuoase palate, vile etc.

Ideea ce părea că reunea aceste construcții era aceea a protecției; protecției de intemperii, de hoți, de duşmanii sau sau patrupezi...

Termenul invita el însuşi la meditație: ce protecție față de hoți poți avea într-o casă pierdută în munți, cu uşa deschisă şi păzită de ... un simplu topor pus dea curmezişul uşii, sau de un prag frecat cu diverse plante sau de statuia unui om cu cap de elefant sau de ...

Sau poate ideea mea despre protecție era greşită?

Suntem pe stradă şi traversăm pe 'zebră'; nu există semafor iar traficul este infernal. Şi totuşi cei mai mulți traversăm destul de liniştiți. Apoi, trecuți pe celălalt trotuar ne întrebăm unde ne-a fost mintea; dacă ne călca o maşină?! Şi totuşi eram protejați.

Şi atunci: ce este protecția? Şi atunci ce este habitatul?

Şi pentru a răspunde la întrebarea 'ce este?' am simțit nevoia să mă întreb: ce a fost habitatul?

Nu fac o incursiune în istoria arhitecturii pentru că întrebările mele m-au pus pe un alt drum.

Una din perioadele istoriei europene care mă fascinează este perioada evului mediu timpuriu: sec. IX - XV. Şi în acesată perioadă am o veritabilă fascinație pentru catedralele gotice.

Una din cele mai iubite de mine este catedrala din Chartre; nu sunt un expert în nimic şi cu atât mai puțin în catedrale. Iar catedrala din Chartre are un mare admirator în persoana lui Louis Charpentier[1].

Dacă vă preumblați prin nava catedralei, între scaunele înşirate dealungul şi dealatul pardoselii, veți putea zări un straniu desen. Dacă veți îndepărta scaunele veți fi surprins de minunatul desen ce reprezintă ... un labirint. Oare labirintul a fost folosit de primii enoriaşi? Cum de a fost acceptat acest desen? Ce simboliza şi cui folosea.... Continuând plimbarea prin catedrală podeaua ne mai rezervă şi alte surprize: într-o dală vom găsi 'înfipt' un cui de aur. Ceea ce ne surprinde este poziția excentrică a cuiului: nu este bătut în mijlocul dalei ci cumva într-o parte. Surprinşi de această spargere a simetriei vom căuta cu ce să relaționăm cuiul; ridicând privirea vom găsi în vitraliu on spațiu gol - transparent. Este un orificiu circular practicat în desenul vitraliului. Se pare că, la 24 iunie, ziua în care se celebrează tăierea capului sf. loan Botezătorul, lumina soarelui intră prin orificiul din vitraliu, cade pe capul cuiului şi se înalță spre cintrul de deasupra altarului.

Şi pentru ca lucrurile să nu fie simple, când ieşim din catedrală suntem invitați să vizităm galeria subterană ce străbate catedrala pe dedesubt. Dintre multele surprize una este aceea a orientării galeriei: de la nord la sud; a doua este figura Maicii Domnului ce veghează deasupra intrării; numai că statuia este neagră ... dar nu de la fum.

Catedralele goticului ascund multe întrebări: dacă unim cu o linie Catedralele din Franța, construite cam în acelaşi timp, şi având hramul Maicii Domnului nu mică ne va fi surpriza de a descoperi constelația fecioarei.

Şi dacă vrei să parcurgi catedrala vei fi sfătuit să te mişti după un anume traseu. Şi atunci omul modern din mine trasaltă şi strigă: evrica! Radiestezia este numele tău!; da, zice scepticul din mine, darfen shui? Evident habar nu am nici de una nici de alta. Pe drum te mişti aşa cum îți cere drumul.

Spre zilele noastre sau spre orient? Am decis spre orientul îndepărtat, spre India veche.

În India veche se construiau şi se mai cosntruiesc lăcaşe de cult -

[1] Louis Charpentier - Les Mysteres de la cathedrale de Chartres, Robert Laffont.

temple. Construcția templului este făcută după reguli imuabile stabilite de milenii: ele sună pe scurt cam aşa[2]:

- locul templului este ales cu multa grijă: de regulă este un loc mai înalt decât restul terenului, trebuie să fie inclus într-un peisaj din care nu lipseşte apa (de preferat curgătoare)...
- locul ales este judecat după culoarea pământului şi gustul acestuia;
- 'puterea' locului se măsoară prin săparea unei gropi de dimensiuni precise; apa adunată în groapă se măsoară şi dă indicații despre calitățile locului;
- se seamănă în groapă semințe; durata lor de germinație este, şi aceasta, o indicație asupra oportunității construcției templului.

Măsurile templului sunt degetul şi cotul dar, în fiecare caz în parte aceste măsuri sunt degetul şi cotul constructorului.

Corpul arhitectului dă dimensinile de bază ale construcției; ca urmare acest om trebuie să aibe calități speciale: bun cunoscător al scrierilor sacre, armonios construit, bun matematician, bun cunoscător al scrierilor istorice, al vechilor mituri şi al picturii. Trebuie să fie bun, cinstit, modest, neinvidios.

Cum măsurile trupului arhitectului devin măsurile templului el trebuie să se bucure de toate elementele de puritate sufletească, perfecțiune fizică şi evoluție spirituală. Arhitectul este simbolic zidit în clădirea templului.

Orientarea templului este foarte precisă şi ține seama de numeroase reguli ce formează o țesătură complexă dar de o logică impecabilă.

Cum templul este dedicat unei zeități 'personalitatea' zeității respective va încărca suplimentar regulile de construcție.

Prin corpul templului, la fel ca şi prin corpul arhitectului, vor circula energiile cosmice ce vor fi selectate, amplificate sau atenuate, transformate în energii benefice ce vor vibra în corpul şi spiritul localității şi enoriaşilor.

Templul cuprinde şi fixează forțele telurice ale lumii şi le sublimează în energii pure, vitale.

Analizând construcția catedralei din Chartre, Charpentier ajunge la concluzia preluării în clădire a unor rituri străvechi, mai vechi decât cele druidice şi care, şi ele, aveau ca scop fixarea forțelor telurice universale, mai exact captarea şi convertirea lor în energii spirituale.

În ortodoxie vom regăsi acest efort în lupta arhanghelului Mihail cu Balaurul; erminia bizantină nu vorbeşte despe un şarpe străpuns oricum de lancea luptătorului ci de străpungerea capului, mai curând o fixare a capului de pământ.

În templul hindus, ca şi în celelalte lăcaşe de cult, sunt zone deschise publicului sau numai preoților; în templu mişcarea are regulile ei stricte, mişcarea browneană, cu mintea aiurea şi ochii holbați la arhitectura locului (pe care nu o pricepi dar e de 'bon ton' să te minunezi) este totalmente exclusă.

Ritualurile de construcție ne se încheie odată cu alegerea locului; ele continuă în toate etapele realizării catedralei. Ritualul consacră Catedrala pe tot parcursul realizării acesteia.

Dar a fost cultul zeilor celebrat exclusiv în spații publice dedicate?

[2] Alain Danielou - L'erotis divinise, Edition du Rocher, 2002.

Nici gând: cultul a fost multă vreme descentralizat, rolul de lăcaş de cult revenind chiar casei sau cum voiam neapărat să-i zic - habitat.

Casa a avut şi ea legi proprii de construcţie; şi viaţa în casă era 'construită' după reguli bine precizate. Dispunerea mobilei, dispunerea sălaşului pentru foc, separarea vetrei casei de bucătărie, distincţia dintre focul sacru şi cel profan ... Prin casă nu umblai brambura ci pe trasee definite de masă, scaune, paturi... Casa împărţea lumea în două: în interior cosmos în exterior - haos.

Intratul şi ieşitul se supunea unui ritual bine definit: colbul, lumea, rămânea afară; haosul era transformat, consacrat (botezat?) înainte de a pătrunde în spaţiul cosmic al casei.

În multe culturi şi civilizaţii focul sacru, vatra, domina mijlocul casei. în jurul focului sacru, alimentat cu lemne sacre, aprins şi păzit după un ritual foarte elaborat, se adunau stăpânii casei, uneori şi scalvii dar şi fiinţele nevăzute ce ţineau casa: larii şi penaţii.

Acestora li se aduceau ofrande şi libaţii, aici se celebra cultul unor zei şi zeiţe, aici se re-construia ordinea din fiinţele omeneşti scăpate în dezordinea lumii.

Cred că momentul care ne spune cel mai bine că zeii au intrat în agonie a fost mutarea focului în soba din colţul casei, sobă utilă NUMAI pentru încălzit.

Zeii au murit când focul s-a mutat în cazanele încălzirii centrale iar căldura a devenit pur funcţională şi, sub formă de apă caldă, ne-a intrat în casă prin calorifere.

Şi pentru că nimic în acest articol nu are o ordine prestabilită ci este o simplă juxtapunere de imagini ce nici măcar o cronologie adecvată nu au, voi poposi o clipă pe meleaguri cunoscute. Scrie Artur Gorovei[3]:

„652. Dacă voieşte cineva să-şi clădească o casă, apoi se sfătuieşte cu rudele şi cu vecinii unde şi cu faţa încotro s-o facă. După ce au ales locul pentru clădirea casei, se pune acolo sară o cofiţă cu apă, unde se lasă ea peste noapte. Dacă dimineaţa apa din cofiţă a mai crescut ceva, de cât a fost ea sară, apoi se crede că e bine de clădit pe acel loc casa; la din contră, însă, nu se clădeşte acolo casa (obicei din Bucovina).

653. Când face cineva casă, dacă voieşte să ştie de va fi locul acela cu noroc, ori nu, să puie sară acolo o oală nouă plină cu apă neâncepută şi dacă dimineaţa oala va fi prelinsă, e semn bun şi acolo să clădească casa; iar de va găsi oala goală, să fugă de acel loc, că-l fără noroc - BROŞTENI.

655. Când faci casă nouă să îngropi de viu un cocoş în mijlocul ei; atunci nu se apropie 'ucigă-l crucea' de casă - Găineşti, SUCEAVA"

Nu voi comenta pentru simplul motiv că un comentariu serios ar necesita o incursiune cu mult mai profundă în istorie.

Fundaţia casei: în Franţa[4] (dar şi în Africa şi Asia) chiar şi în sec XIX se practica (şi se mai practică) obiceiul ca la alegerea locului să se facă un dar forţelor locului ca despăgubire pentru neajunsul creat prin construcţie. Pentru a afla dacă puterile locale sunt mulţumite se jertfeşte o găină ce se

[3] Artur Gorovei - Credinţi şi superstiţii ale poporului român, Bucureşti, 1915.

[4] Herve Fillipeti, Janine Trotereau - Symboles et practiques rituelles dans la maison paysanne traditionelle, Paris, 1987.

îngroapă pe locul de casă ales; dacă găina dispare e semn bun iar dacă putrezeşte înseamnă că puterile locale nu sunt mulţumite şi construcţia trebie abandonată. Odată fundaţia săpată se va stropi cu sângele unei găini sau unui cocoş din curte. Se pare că acest obicei venea să înlocuiască obiceiul jertfei umane practicat destul de des. Am putea să ne reamintim de legenda Meşterului Manole.

Uneori în fundaţie era îngropată, de vie, o pisică ca simbol al forţelor răului.

Piatra de fundaţie se punea, împreună cu semnul crucii, sâmbătă, aşa fel încât slujba de duminică să o consacre. Piatra de temelie era prilej de mare reuniune a familiei; cel mai tânăr băiat al prorietarului bătea piatra de temelie cât mai bine cu putiinţă; uneltele foloste erau şi ele consacrate. Foarte rar aceastăoperaţie era încredinţată unui bătrân sau unei femei sau fete.

Mortarul pentru construcţie era amestecat cu sânge animal pentru a conferi o mai puternică protecţie apotropaică casei. Obiceiul era recomandat în 1836 în manuale inginereşti[5]!

În zidul casei se lasă nişe pentru a fi zidit numele proprietarului dar şi al constructorului. Uneori în zid sunt integrate şi sticlele din care s-a băut la diferitele ceremonii din etapele de construcţie.

Forma casei diferă de la popor la popor; există însă două modele mari: casa 'pătrată' ce predomină la popoarele cu un cult orientat spre astrologie, şi casele rotude[6].

Casele pătrate ne vorbesc despre orientare, despre existenţa unor direcţii privilegiate, despre direcţii faste sau nefaste.

în China antică locul de casă şi orientarea acesteia era stabilit de geomant, însoţit în cercetările sale, printre altele, de busolă. Geomantul urmărea să identifice direcţiile propice după care se cerea orientată casa dar şi interacţiunile ei cu celelalte case aşa fel încât energiile pozitive distribuite în localitatea să nu fie afectate.

Construcţii pătrate vom găsi şi în Egipt şi Mesopotamia, în Dacia, în Grecia şi în Roma antică.

Casa malgaşă este numită şi casa astrologică. Orientată în principal pe direcţia Nord-Sud casa este un adevărat ceas solar.

Ca şi în cazul templelor toate etapele construcţiei au un caracter ritual. Casa nu se încheie pur şi simplu, se face recepţia şi se pleacă. Terminarea casei este încredinţată uneori proprietarului care bate ultimele scânduri. O regulă larg răspândită este aceea a baterii pe acoperiş a unui buchet sau a unui brad. Tot pe acoperiş se pot bate alte obiecte: cruci (pentru lumea creştină), coarne (ca simbol falie) etc, toate având sens apotropaic.

Deseori ne uităm cu surprindere la forma rafinat împletită în lemnul porţii sau al stâlpilor casei minunându-ne de arta sculptorului. Dar măiastră împletitură sau chipul scuptat la intrare, la colţuri, la ferestre sau pe acoperiş nu are nimic aface cu arta.

Uşa este un loc de trecere. Ca urmare el trebuie tratat cu toată atenţia:

[5] Manuel pratique des constructions rustiques – 1836.
[6] Pierre Deffontaines - Georaphie et religion, Gallimard, 1948.

"când ieşi fii circumspect, când intri.. teme-te" spune o veche zicală chineză.

Uşa este bogat împodobită cu imagini sacre sau chipuri menite să sperie duhurile rele; uşa poate fi păzită de oameni cu cap de elefant, de tigri, de câini etc. La romani uşa era păzită de lanus, zeu cu două feţe, una întoarsă spre exterior alta spre interior. La unele popoare se atârnau şi se atârnă încă amulete deasupra uşii; la evrei, urmând poruncile Deuteronomului (VI 9) se scriau legile pe faţa uşii sau, mai recent, se pun mici suluri în casete bătute pe tocul uşii şi sunt atinse cu veneraţie la fiecare intrare (şi astăzi la mari hoteluri din Israel ve-ţi întâlni această practică).

Ritualul de intrare al prospetei neveste începe, la multe popoare, cu venerarea uşii. Nici pragul nu este tratat oricum. Marcând locul de trecere pe el nu se calcă, nu se încalecă. Uneori, pentru a feri pragul de prost tratament se prevede o traptă specială. Piciorul cu care se trecea pragul, la vechii romani, era piciorul drept... Tânăra soţie va intra în casă trecută peste prag. La chinezi cuvântul căsătorie înseamnă şi "a trece poarta".

"895. Când copilul nu umblă în picioare la timp, I se leagă degetul cel mare de la piciorul stâng cu degetul de la piciorul drept cu un fir de lână roşie şi se taie firul drept în două, pe prag, cu o secure. Cineva întrabă: 'da ce faci acolo?' şi I se răspunde 'taiu frica copilului' - (Macedonia)[7]"

Îmi place şi astăzi, sau poate mai ales astăzi să mă aşez vara pe prispă: miroase a pământ, din casă vine o boare de răcoare, acoperişul umbreşte prispa; se mai poate adăuga umbra unui păr singuratic. Minunate momente.

Uit cu totul că prispa este o zonă specială a casei: un fel de purgatoriu. Este porţiunea ce separă casa, cosmosul, de spaţiul curţii, haosul. Pe prispă eşti între lumi: aici te pregăteşti pentru a intra în cosmos sau pentru a înfrunta haosul transformându-l în cosmos.

Frumosul păr nu este decorativ şi cu atât mai puţin cultivat pentru fructele sale; este un copac aducător de noroc, de bunăstare. Rolul său singuratic este acela de a apăra casa şi pe locuitorii acesteia de rele.

În multe case era primit şi tratat cu mult respect un oaspete ciudat: şarpele de casă. Ospeţit la masă, hrănit uneori din acelaşi blid cu copiii, este o fiinţă paşnică, trăind mai mult pe sub podele şi asigurând protecţia casei şi a locuitorilor ei. Acest oaspete ciudat era bine primit la români, la ruşi, la lituanieni, la finlandezi şi... chiar la zuluşi[8].

Vorbim aici despre războiul psihotronic, despre arme teribile ce pot rade omenirea de pe faţa planetei în câteva clipe. Ne mirăm că mici populaţii ţin morţiş la zeii lor şi-şi onorează, în felul lor larii şi penaţii. Noi îi numim necivilizaţi. La observaţia mea, un băştinaş cu o zdreană în jurul brâului m-a întrebat zâmbind: unde sunt strămoşii tăi?

[7] Artur Gorovei - Credinţi şi superstiţii ale poporului român, Bucureşti, 1915.
[8] Artur Gorovei - Şarpele de casă, Analele Academiei Române, tomul XI, 1942.

În loc de încheiere

Mă va întreba poate cineva ce s-a întâmplat cu teza de doctorat? Nimic. Din varia motive am abandonat-o. NU M-AM MAI ATINS PÂNĂ ASTĂZI DE ACESTE MATERIALE; au trecut peste ele 19 ani.

Prin 1996 am intrat într-o librărie din Geneva; se numea DELPHICA. Am găsit acolo, pe un obscur raft dedicat radiesteziei, o lucrare ce vorbea despre radiestezie şi construcția casei. Am răsfoit-o şi mi s-a părut cunoscută; era partea din teza sperată despre care am vorbit aici. La lista de autori figurau cam toate numele cunoscute mie şi din care am folosit aici o foarte mică parte. A da .. anul; anul publicării era 1989. Când am abandonat eu căutările mele. Şi era tot parte a unei teze de doctorat. Simple coincidențe precum toate cele de mai sus.

*

COMUNICARE TENDENȚIOASĂ CU GRAD RIDICAT DE PROFIT PREȚUL CREDULITĂȚII

Lucretia Eugenia BREZEANU*

We live in a time of science, techniques and technologies, more and more advanced and developed, but we have to be careful how we master them in order not to become victims of those that want to take an advantage out of them. Life as it is today calls for using some survival tactics, like bio economy. We learn our survival lessons in the first days of our lives, but these lessons learned will guide us through the rest of our lives.

În actualitate suntem "harponați" psihic şi material de reclamele diverselor produse, toate miraculoare, toate "nemaipomenite": medicamente, detergenți, cosmetice … bere …automobile. Niciodată **în reclame nu apar condițiile standard** la care trebuie să corespundă produsele ci ni se prezintă diverse, simulări, ale performanțelor.

Aflăm adesea după ani de folosință a unor produse, în special, medicamente sau alimente, că au fost interzise pentru că s-au dovedit a fi contraindicate!

S-au inițiat în UE pentru a ne autoproteja cursuri de inițiere în interpretatrea etichetării şi se pune tot mai mult accent în educația şcolară pe aspectele tehnice şi experimentale pentru a nu mai fi prada uşoară a inposturii ridicată la "politică de firmă".

De ce oamenii inteligenți cred lucruri stupide? a fost întrebarea pe care şi-o pun tot mai des inginerii şi economiştii, sociologi, psihologi, pedagogii şi alți specialişti în domeniul investigațiilor psihicului omenesc.

Rar, foarte rar, tot mai rar! **cineva** cântăreşte informațiile înainte de a se decide ce să creadă, ce să cumpere şi la ce (mai) foloseşte. Cei mai mulți au **o slabă corelație a dovezilor empirice**, **logice**, adică cele bazate pe propria experiența senzorială şi pe gândirea tehnico-ştiințifică. Suntem mai tentați să credem în miracole decât în ştiința şi conştiința noastră, careşi ele tot un miracol al creației sunt.

Ieşirea din această stare de fapt, deja instaurată, de cîteva decenii, este **educația perpetuă logico-ştiințifică demonstrativă, experimentală** adică să fii învățat nu numai ce să gândeşti şi să-ți argumentezi în special, ci şi cum să demonstrezi logic pentru a acționa "strategic"! Viața în civilizație sau în sălbăticie, în vreme de pace sau de "restrişte", de cataclisme şi dezastre, în actuala junglă a consumismului, presupune tehnici de supraviețuire, **de abilitare**

a bioeconomiei. Acestea se învaţă din primele zilele de viaţă intuitiv pe baza inteligenţei primare şi în fiecare zii a vieţii în funcţie de receptivitate, pentru că de aceste "învăţăminte" depinde restul vieţii noastre şi calitatea ei!

Nu este niciodată prea târziu să ne însuşim această educaţie, pentru a nu mai plătii "taxele pe credulitate", sancţiuni, în continuă majorare, pentru că dacă se constată că se poate, se continuă şi amplifică!

Nu trebuie uitat că trăim într-un timp al ştiinţei, tehnicii şi tehnologiilor tot mai dezvoltate şi avansate pe care trebuie să le stăpânim pentru a nu cădea victime ale celor care se cred norocoşi că au neruşinarea să ne manipuleze în scopul profitului personal.

Ştiinţa este o structură de metode şi legi pentru descrierea şi interpretarea fenomenelor trecute, prezente şi de perspectivă, care alcătuesc un ansamblu de cunoştiinţe care **se verifică şi se confirmă prin mijloace tehnice, măsurabile** cu actuala aparatură şi prin reproductibilitate, adică - se obţin aceleaşi rezultate în aceleaşi condiţii experimentale şi aplicate. Aceste condiţii stricte şi rezultate, sunt condiţionate şi legiferate de standarde. Pot fi utilizate pentru apreciere şi mijloacele empirice ale celor cinci simturi consacrate, organoleptic dar autorizate sunt numai cele cuantificate de mijloacele tehnice actuale şi condiţionate de standarde.

Din nefericire unii sunt lipsiţi sau se lipsesc, de educaţia care permite înţelegerea fundamentală a modului în care operează ştiinţa. Amăgitorul cântec "ca de Sirenă", al pseudoştiinţei, a credulităţii, care este foarte derutant şi amăgitor, chiar irezistibil, indiferent cît de inteligenţi am fi! Astfel devenim victime inocente sau voluntare ale impostorilor şi ale şarlatanilor, categorie "profesională" cu vechi antecedente şi dovedite frecvent în istorie cunoscută a omenirii.

Iată un exemplu (real şi edificator!):

După un studiu din anul 2000 al "National Science Fondation" din SUA a concluzionat, cu uimire, că 78 % dintre americani au crezut în terapia cu magneţi şi cred că aceasta a fost o ştiinţă şi o practică … veche!

Iată însă şi rezultatele, concluzii ale unui raport ştiinţific desfăşurat pe un timp îndelungat şi pe eşantioane-loturi reprezentative de suferinzi, înregistraţi şi analizaţi de Baylor College of Medicine, din anul 1997până în anul 2002, după care comercializarea lor a fost interzisă în SUA.

Magneţii care se comercializau pentru terapii erau piese care aveau dimensiuni de la cele a unei monezi (diametrul de la 20 - 45 mm, grosimea de 2-3 mm) la cea a unei saltele 2000/ 1100/ 200 mm. În prospectele acestor magneţi, "se preciză" că puterile lor sunt nelimitate! pe baza "presupunerii" conform căreia câmpurile magnetice îmbunătăţesc circulaţia sângelui şi măresc aportul de oxigen prin influenţarea fierului din sânge!

O aberaţie demonstrată! Pentru că magneţii comercializaţi erau incompatibili cu câmpul biomagnetic uman şi caracteristicile magnetice, dia, fero şi paramagnetice ale componentelor organismului uman nu produceau nici un rău demonstrabil pe termen scurt. În schimb, au avut puterea de a atrage din buzunarele americanilor peste 7miliarde de dolari din 1997 pînă în 2002.

Începând cu anul 2000 şi pînă în 2006 celebrul Colegiu de medicină a studiat influenţele cristalelor (geme naturale şi artificiale) asupra sănătăţii dar şi nivelul vânzarilor şi al impozitelor, rezultatele fiind publicate la finele anului 2006. În acest caz chiar s-a constat că în unele cazuri, în funcţie de alimentaţie, se favorizează tendinţele litiazice, adică formarea unor "pietre" la nivelul vezicii biliare şi la rinichilor.

În ceea ce privesc influenţele magneţilor terapeutici, pe lângă dovezile ştiinţifice, competente dar mai puţin accesibile cumpărătorilor, studiul a propus o metodă de verificare mai accesibilă, la îndemina tuturor, un experiment definitoriu!

La recoltarea unei probe de sânge se împarte cantitatea în două părţi. Într-una se cufundă un magnet terapeutic, conform indicaţiilor pentru tratament, din prospect. Cealaltă parte va fi păstrată ca probămartor, departe de magnet. Veţi consata că rezultatele tuturor determinărilor care se efectuează pentru sânge, vor fi identice pentru ambele probe!

Dar puteţi observa că picăturile de sânge de pe o lamă de sticlă (pt microscopie optică) nu sunt modificate, în nici un fel, de câmpul magnetic al acestor magneţi, forma picăturilor sau sedimentare a globulelor roşii , câmp ce deformează un aranjament de pilitură de fier şi ai unor compuşi cu anorganici cu fier.

S-a mai constatat că efectul magneţilor terapeutici, este unul mental şi finaciar şi nu terapeutic. Iată şi unul din experimentele efectuate pe subiecţii studiului: o parte din subiecţi au fost culcaţi pe saltele magnetice şi o altă parte, egală, pe saltele obişnuite, dar cu acelaşi aspect, spunându-li-se însă…invers! *Adică, celor culcaţi pe saltelele cu magneţi li s-a spus că sunt culcaţi pe saltele fără magneţi şi cei culcaţi pe saltelele fără magneţi au fost anunţaţi că sunt culcaţi pe saltele cu magneţi!*

* Au fost declarate tot felul de efectele benefice de către cei care au dormit pe saltele obişnuite dar care "au luat la cunoştiinţă" că dorm pe saltele magnetice!

* Cei care au dormit, de fapt, pe saltele magnetice nu au declarat nici un fel de efecte.

La efectuarea unor minuţioase analize medicale nu s-au înregistrat modificări la cei care au dormit între 30, 60 şi chiar 90 de nopţi! pe saltelele magnetice şi nu au ştiut.

Stupoarea a fost când celor supuşi experimentului li s-au comunicat adevăratele condiţii experimentale şi rezultatele. Unii din cei ameliorați chiar şi-au redobândit subit vechile simptome!

Acest test a demonstrat o dată în plus autosugestiile de care suntem capabili sau ne fac alții capabili dar pe banii noştrii, câştigați cu muncă. S-a demonstrat încă o dată "puterea gândului" sau în terminologie modernă, efect placebo.

Amuzante rezultate şi ameliorări minunate, miraculoase! au fost declarate şi de un lot de bolnavi care au crezut că au fost tratați cu apă magnetizată sau "energizata" cu magneți!

În ambele cazuri rezultatele au fost influențate de crearea predispoziției la autosugestie pentru care s-a constatat că "prețul" a fost şi a rămas încă destul de ridicat.

[*] Cercetător ştiințific.

OBIECTIVAREA ŞI CUANTIFICAREA EFECTULUI HOMEOPATIC PRIN ANALIZA NONLINEARĂ COMPUTERIZATĂ (METHATRON-OBERON)

Liana MĂRGINEAN*
Ana Maria MĂRGINEAN*
Carmen SFRÂNGEU*
Iulian BUJOREANU*
Elena Geanina ȚOPÎRLAN*

Nonlinear Diagnosis Computer System uses the torsion method which at the moment is one of the most advanced methods of diagnostics of the cellular magnetic fields. Unlike MRI and computer tomography, the NLS-analysis does not need high intensity magnetic fields; it uses low intensity fields with a low frequency similar to brain theta waves. The method was first used in chemistry in order to identify complex chemicals and today is used as a diagnostic tool for the human body. Although the homeopathic effect is well-known, still are doubts regarding the deep mechanisms of its action. NLS analysis certifies the biofotonic theory proving the cromatic and resonance corection of homeopathic remedy (order traphy).

Homeopatia este o medicină de tip holistic, care priveşte omul ca un întreg, corp fizic, emoții (sentimente), rațiune (gânduri). Planul cel mai profund al ființei umane este cel mental ("la început a fost Cuvântul"se spune în Geneză), urmatorul este planul emoțional şi cel mai periferic este reprezentat de planul fizic.

Homeopatia a fost fondată ca o alternativă la metodele medicale convenționale din vremea sa de către renumitul medic german Christian Samuel Friedrich Hahnemann la începutul secolului XIX. În 1810 a publicat prima ediție a renumitului său manual "Organonul", scris într-un stil metodic şi aforistic, după modelul scrierilor lui Hippocrate.

Esența metodei sale clinice este enunțată astfel:

"Pentru a vindeca cu blândețe, rapid şi permanent, alegeți în fiecare caz de boală un remediu care poate produce el însuşi o afecțiune similară."

Homeopatia are drept principiu de bază *similia similibus curentur*, adică o boală poate fi vindecată dacă administrăm o substanță (mult diluată şi potențată) aceeaşi care a determinat simptomatologia. (Belladonna administrată în forma ei naturală de otravă din gardul viu "umbra ucigătoare a nopții" provoacă febră mare, stare de agitație, sete, iritabilitate, piele fierbinte, fierbinți însoțite de dureri în gât şi în urechi. Belladonna administrată în forma sa homeopată vindecă pacientul care

are simptome similare, care este agitat, are febra mare, îi este sete, are fierbinţeli, este iritabil, cu durere inflamatorie în gât sau durere intensă în urechi).

Principiile homeopatiei

Sistemul de vindecare al lui Hahnemann este bazat pe legi şi principii demonstrabile din punct de vedere clinic:

Legile homeopate de bază sunt:

1.Legea Similariilor (Legea homeopată);

2.Legea dovezilor (testărilor);

3.Legea remediului unic;

4.Legea dozei minime (doza homeopată) şi Teoria dinamizării medicamentului (potenţă);

5.Legea direcţiei vindecării (Legea lui Hering);

6.Doctrina miasmelor;

7.Principiul Forţei Vitale.

1.Legea similariilor:

Această lege formează cheia de bază a practicii medicale. Simptomele nu constituie boala, ele reprezintă mijloacele prin care organismul încearcă să-şi recâştige echilibrul fiziologic pierdut, adică homeostazia. Fiecare complex de simptome sau sindrom nu reprezintă boala ca atare, ci acţiunea mecanismelor de apărare mobilizate de organism pentru a contracara influenţa morbidă producatoare de boală fie că este datorat acţiunii bacteriilor, viruşilor, modificărilor atmosferice, poluarea mediului înconjurator, tulburărilor mentale, emoţionale şi altele. Suprimarea simptomelor (cunoscută sub numele de antipatie sau contrapatie) este unul din cele mai mari pericole pe care le prezintă medicina alopată.

2.Legea dovezilor

Testarea substanţelor pe voluntari umani sanătoşi pentru a determina imaginea lor simptomatologică totală, în scopul de a le folosi ca remedii pentru pacienţii cu simptome asemănătoare. Substanţele folosite au fost plante medicinale, substanţe minerale şi animale.

3.Legea remediului unic

Pentru o vindecare de durată a pacientului, medicul trebuie să prescrie un remediu unic care a dovedit la testare cea mai mare similitudine cu complexul de simptome al pacientului. Prin urmare, este nevoie de multă muncă, timp, energie, specializare şi dăruire din partea medicului pentru a identifica remediul corect. Aceasta se numeşte individualizare. În homeopatie fiecare pacient este tratat ca un individ unic şi aparte. Deşi boala pentru care diferiţi pacienţi consultă medicul poate fi aceeaşi, după semantica medicinei alopate, remediul homeopatic specific poate fi diferit pentru fiecare.

4.Legea dozei minime (doza homeopatică)

În homeopatie medicul trebuie să prescrie o doză minusculă pentru a nu produce o agravare a simptomatologiei pacientului. Acțiunea dozei minime este compatibilă cu legea Arndt Schultz, care afirmă ca dozele mici stimulează, dozele medii paralizează şi dozele mari ucid. Potrivit acestei legi acțiunea dozelor mici şi a celor foarte mari din aceeaşi substanță asupra materiei vii este opusă.

5.Legea direcției vindecării (legea lui Hering)

În procesul de vindecare se observă că simptomatologia principală se îndreaptă de la centre funcționale mai importante spre unele mai puțin importante din organism. Cu alte cuvinte, de la organele vitale spre piele şi în contextul mai larg al individului ca întreg, de la centrii mentali la cei emoționali şi în final la cei fizici. Dacă se găseşte adevăratul similimum, simptomele se vindecă în conformitate cu cele patru legi de direcție ale lui Hering: de sus in jos, dinăuntru în afară şi în ordinea inversă apariției lor.

6.Doctrina miasmelor

Pentru a explica trăsăturile eredo-familiale, Hahnemann a introdus miasmele: psora, sycosis şi syphilis. În cursul evoluției homeopatiei s-au mai descris şi alte miasme apărute în urma poluării atmosferice, a alimentației nesănătoase (mulți aditivi alimentari), a stressului. Unul dintre cei mai mari homeopați actuali Dr.Rajan Sankaran descrie 9 miasme: acută, tifoidică, malarică, dermatomicotică, sicotică, cancerinică, tuberculinică, leprozică, sifilitică.

7.Principiul forței vitale

În stare de sănătate, toate organele, țesuturile şi structurile funcționează astfel încât persoana nu este conştientă de ele. Forța care generează aceste funcții ale organelor se numeşte forța vitală. În starea de boală, forța vitală generată în organism cere ajutor producând senzații anormale în scopul de a-l avertiza pe bolnav şi a-i furniza medicului semne şi simptome. Remediile stimulează capacitatea de aparare a organismului (forța vitală), deci sistemul imun aflat în strânsă interconexiune cu sistemul neuroendocrin.

Complexul energetic al corpului uman

Corpul uman este un complex energetic care generează toate formele de energie obişnuite: electrică, magnetică, termică , cinetică şi electromagnetică care pot fi detectate prin diverse metode, una dintre ele fiind electoencefalograma.

Ființa umană este construită pe trei planuri sau câmpuri energetice:

a)Planul mental-spiritual

b)Planul emoțional-psihic

c)Planul fizic-material

Planul mental -spiritual

Includem latura spirituală a ființei umane la nivel mental deoarece ea permite evoluția sau progresul şi există fie chiar numai ca "stare latentă" la toți indivizii. Cu cât mai evoluat este individul, cu atât mai dezvoltat este aspectul lui spiritual. Când

această spiritualitate se dezvoltă pe cale naturală şi sănătoasă, omul are un sentiment de umilință şi are o înclinație spre altruism. Un individ dezvoltat spiritual se bucură de un profund sentiment de linişte mentală.

Un alt aspect al planului mental, mai jos pe scară ierarhică decât cel spiritual include procesele de gândire-capacitatea de a compara, sintetiza, analiza, comunica percepe etc.

Pentru ca facultățile mentale să fie considerate sănătoase trebuie să aibă urmatoarele calități:

1.Claritate

2.Coerență

3.Creativitate

O creativitate sănătoasă trebuie să fie motivată de două intenții esențiale:

1.Să servească individul prin satisfacerea necesităților proprii, lucru care să ducă la evoluția individului.

2.Să servească altora în acelaşi timp, cu aceleaşi obiective.

Planul emoțional-psihic

Planul emoțional este acea parte care generează şi înregistrează emoțiile. În măsura în care individul nutreşte sentimente pozitive putem spune că este sănătos din punct de vedere emoțional. Emoțiile constant pozitive sunt o imposibilitate, stările opuse, între care oscilăm, sunt parte a naturii tărâmului emoțional. La indivizii bolnavi, subconştientul este de obicei încărcat cu puternice impresii negative care pot controla şi manipula comportarea individului, în timp ce persoanele sănătoase au de obicei un subconştient ”curat“ şi ”uşor”ceea ce le conferă un mare grad de libertate.

Planul fizic

Corpul fizic este partea ființei umane căreia i s-a acordat până acum cea mai mare importanță. A fost analizat, disecat în structurile sale anatomice şi fiziologice la un nivel fără precedent. Cercetările oamenilor de ştiință s-au concentrat asupra unor fenomene izolate-legături singulare într-un lanț infinit de procese biologice şi nu a fost luat în considerație cum reacționează organismul ca întreg.

Modul de apariție al bolilor

Organismul răspunde instantaneu la o informație critică urmând o schimbare şi o rearanjare în vederea distrugerii, îndepărtării sau procesării acestui stimul. Din acest moment organismul nu mai poate fi schimbat prin acea informație sau stimul, atingându-se un punct de saturație. După apariția acestui punct de sturație apar simptomele ca expresie a mecanismelor de apărare (mecanisme de autoreglare).

O boală se manifestă *doar dacă frecvența stimulului şi organismului coincid (susceptibilitate).*

Din punct de vedere al frecvențelor, cele mai înalte frecvențe aparțin planurilor mentale, iar cele joase celor fizice, iar energia care este utilizată de toate planurile este Energia Univesală. Predispoziția s-ar explica prin matrici energetice

modificate, care generează vulnerabilităţi în diferite grade. Stimulii sau informaţiile pot fi pozitive sau negative, inducând fie evoluţie, fie degenerare.

Homeopatia susţine că din punct de vedere clinic:

a)Efectul terapeutic este modificat prin diluarea medicamentului;

b)Efectul terapeutic depinde de sucusiune sau tritutare;

c)Efectul terapeutic, pe o perioadă mai lungă, nu este o funcţie liniară, ci una sinusoidală.

Legea ARNDT-SCHULTZ

Descoperirea de către Hahnemann a microdozei a fost examinată amănunţit de medicina convenţională şi numită ”Legea Arndt-Schultz”-care spune: la fiecare medicament, dozele mici stimulează, dozele medii inhibă, iar dozele mari ucid. Acum este cunoscută în biologie ca “Reacţie bifazică”, iar în farmacologie sub denumirea de ”Curba răspunsului în funcţie de timp”. Prepararea remediilor implică diluarea şi succesiunea. În practica homeopată, diluţiile folosite pot ajunge de la 1 la 100 urmată de mai mult de un milion de zerouri, de exemplu potenţele 1M.

Corespunzator Ipotezei lui Avogadro, numarul lui Avogadro este:

1gm greutate moleculară=6,02x12\23 molecule

1 soluţie molară=6,02x10/23 molecule/litru

La diluţiile peste 24d sau 12c există o probabilitate mică ca măcar o moleculă a medicamentului să fie prezentă în eşantion şi totuşi s-a observat la aceste diluţii un răspuns clinic extrem de puternic.

Ipoteza solventului reglat

Aceasta este ipoteza cercetătorului australian Callinan pentru a explica acţiunea potenţelor. Medicamentele acţionează asupra membranei celulare prin mijloace chimice şi fizice. Anumiţi receptori ai medicamentelor se ştie că se află pe membrana celulară. Multe remedii homeopate s-ar putea să acţioneze la acest nivel. Baza teoriei receptorului este modelul “lacăt şi cheie” pentru a explica acţiunea enzimelor. Se consideră că receptorii apar în doua zone principale:

a)Membranele celulare, ca parte constitutivă a stratului dublu de fosfolipide.

b)La nivelul enzimelor care sunt şi proteine şi au un nivel calitativ activ.

Teoria perturbarii moleculare

Aceasta teorie care aparţine lui Belleau (1965) susţine că medicamentele şi substanţele asemănătoare pot forma un complex “lacăt-cheie” în zona de reglare a proteinei receptoare şi că această combinaţie modifică macro-moleculele dintr-o stare de repaus în una cu o configuraţie schimbată în care devine o enzimă eficientă. Interacţiunea receptor- medicament poate modifica configuraţia proteinelor, dar mai poate modifica structura apei ce înconjoară şi penetrează proteina, având efecte pronunţate asupra formei şi activităţii enzimelor. Este necesar ca o proteină să fie flexibilă pentru a acţiona eficient ca enzimă sau

receptor de medicamente. S-a descoperit că această flexibilitate este mult modificată de variațiile structurii apei. Structura apei este puternic modificată în remediile homeopatice de potența înaltă. Chiar dacă nici un medicament nu este prezent, metodele rezonanței magnetice nucleare arată că transmițătorul s-a schimbat fizic, iar această modificare poate fi transferată în fluidele din corp. În diluțiile scăzute, unde există cantități semnificative de medicamente, modificările structurilor proteinelor în enzime se fac în principal prin interacțiunile receptor-medicament. Moleculele remediului pot fi energizate prin sucusiune, proces de mare importanță în diluțiile înalte. Sucusiunea produce ruperea cristalelor de apă şi stabilirea noilor structuri de hidratare care sunt mai stabile şi păstrează mai bine conținutul informațional al substanței dizolvate. Aceasta pare să fie baza energizării potențelor înalte în homeopatie. În procesul diluției şi sucusiunii medicamentelor, se pare că informația este transferată de la medicament la structura solventului. Formarea structurilor stabile de apă în mediul unei proteine globulare are efecte puternice asupra funcționării acesteia. Proteinele sunt capabile să conducă impulsurile energiei din punct în punct în matricea lor, iar aceste impulsuri iau forma de undă de şoc ce trec prin proteină. La baza acestui efect stă mecanica cuantumului molecular, care descrie fazele vibratorii permise moleculelor înaintea dezintegrării.

Teoria biofotonică (Traian Stanciulescu-2005)

Un remediu homeopatic poate fi asimilat cu funcția de rezonator biofotonic, având funcție dublă:

Funcție energetică: stimulează –livrează, prin mecanism de rezonanță, energia interna a sistemului receptor şi activează procesul de regenerare.

Funcția informațională: joacă rol de sistem disc capabil să amintească organismului bolnav care şi-a pierdut memoria câmp (memoria matriceală) softul original.

În cazul utilizării remediilor complexe homeopatice se dă ocazia organismului să-şi aleagă frecvența specifică pentru vindecare.

Teoria cuantică a informației

Din îmbinarea teoriei informației cu teoria cuantică a rezultat *teoria cuantică a informației* (ex. van Hoven 1982 teoria cuantumului entropic care stă la baza apariției tehnologiilor torsionale de analiză non lineară a sistemelor cu aplicație în geofizică, astronomie, meteorologie, macroeconomie, medicină). Teoria cuantică modernă a câmpurilor bazată pe o dialectică complexă, prin extinderea modelului newtonian, postulează conceptele de simetrie şi interacțiune cu rol armonizant care au model matematic (algebra Lie). Această analiză non- lineară are la baza teoria cuantumului entropic parte din teoria informațională dezvoltată de T. Van Hoven .

Methatron este un generator non-linear cuantic de oscilaţii electromagnetice ce interferează cu biocâmpul informaţional al creierului, al cărui inventator este Academicianul V.I. Nesterov, Preşedintele Academiei Internaţionale de Analiză Nonlineară. În urma interacţiunii câmpurilor magnetice de slabă intensitate cu structurile organice, acestea din urmă intră într-o stare metainstabilă (ca urmare a modificării la nivel cuantic a structurilor de spin ale electronului). Răspunsurile vibraţionale recepţionate de aparat sunt transformate în "imagini'' digitale energetice tetradimensionale (hologramа neurală). Această investigaţie adaugă şi elementul timp realizând o scopie 4D „virtual NLS-Scopy" fiind posibilă evaluarea dinamică a gradientului entropic şi a tendinţei sale evolutive pe baza metodei "pattern-urilor''.

Rezonanţa reprezintă un fenomen inteligent prin care se realizează o comunicare bilaterală între sisteme asemănătoare cu posibilitatea transferului de informaţie, materie şi energie. Astfel se realizează comunicarea şi în cadrul sistemelor vii.

Inducţia prin rezonanţă presupune preluarea amprentei sistemelor celor mai coerente şi organizate de către sistemele cu o entropie crescută (ierarhia acceptată).

Relaţia Om-Univers

Omul este rezultanta firească a unui proces autorestructurant fiind nu centrul, ci o verigă a realităţii ce-l înglobează, un participant la structura dinamică şi evolutivă a Universului într-o realitate multidimensională. Vindecarea unui asemenea sistem multidimensional presupune schimbarea paradigmei carteziene a modelului de sănătate şi boală. Starea de sănatate şi de boală nu se pot rezuma la structura anatomică şi fiziologică, ci şi la structura dinamică complexă şi interacţiunile câmpurilor energetice interconectate şi a modelelor informaţionale.

Sănătatea este eliberarea de durere în corpul fizic, stare de bine general; eliberarea de pasiune pe plan emţional, având ca rezultat o stare de calm şi seninătate; şi eliberarea de egoism în sfera mentală, având ca rezultat final unificarea totală cu Adevărul. (G. Vithoulkas-laureat al premiului Nobel pentru Medicină Alternativă.)

Efectul homeopatiei, care participă la corectarea relaţiei Om-Univers, poate fi cuantificat cu ajutorul aparatului Methatron-Oberon. Alegerea similimum-ului este facilitată de testarea prin NLS, amprenta energetică a remediului anulând amprenta bolii.

Caz clinic:

"Thuja este un remediu puternic sicotic. Una din principalele sale indicaţii este sentimentul de fragilitate, sentimentul că este gingaş-un sentiment de slăbiciune interioară. Pe plan emoţional acest sentiment de fragilitate se manifestă prin teama de a nu-şi pierde reputaţia în societate. Persoana crede că are o anumită imagine în societate, ca fiind o persoană religioasă, integră din punct de vedere

moral, curată, onestă, lipsită de slăbiciuni umane cum ar fi necinstea, tentațiile sexuale etc. Înfățișează o imagine elevată a proprie persoane şi se teme că orice mică scăpare din partea sa ar putea dezvălui adevărata sa față sau partea lui proastă, pe care a încercat să o ascundă. Pe plan fizic avem înțepenire, care este o manifestare a fixității. Sunt friguroşi şi le place să facă baie în apă fierbinte".

Sufletul remediilor

Se observă cum în urma administrării remediului homeopat, *Thuja-arborele vieții,* entropia scade favorizând, prin ordine, vindecarea.

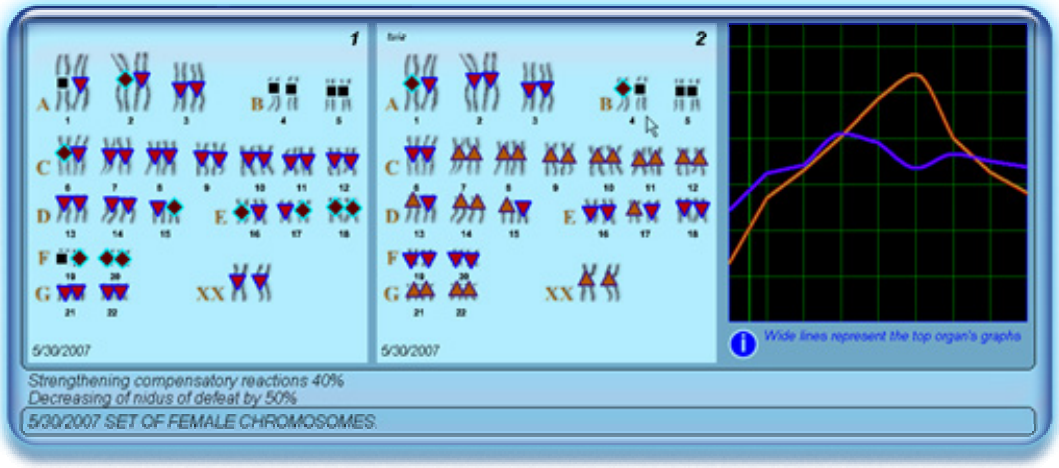

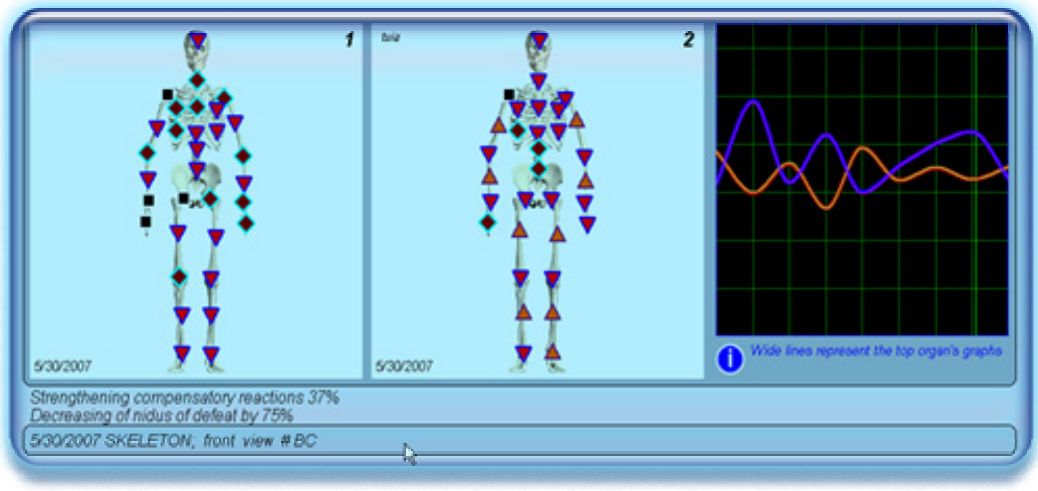

În loc de concluzii: "Întunericul sau absența luminii înseamnă ignoranță. Din acel necunoscut absolut, caracterul suferinței (pacientului) iese la lumină prin observație şi informație, devenind în cele din urmă limpede ca şi lumina zilei, ajungându-se astfel la conceptul remediilor."

BIBLIOGRAFIE

1. George Vithoulkas, *Un nou model de sănătate şi boală*, Editura Pan Europe, Iaşi, 2002.
2. Rajan Sankaran, *Sufletul remediilor*, Editura MiniEd.
3. Dumitru Dobrescu, *Farmacologie Homeopată*, Editura Minesan, Bucureşti, 2007.
4. Compendiul Lucrărilor Anatecor Arad 22-24 Septembrie 2006.
5. Richard Gerber, *Medicina Vibraţională*, Editura Elite, 2005.
6. www.oberonservice.com
7. www.apparat-oberon.ru

[*] UMF Cluj-Napoca Catedra de Fiziopatologie : Conf.Dr. Liana Mărginean- medic primar neurolog, Doctor în Ştiinţe Medicale, Competenţă în Homeopatie, Dr.Carmen Sfrângeu Şef Lucrări, medic primar Medicină Nucleară, Doctor în Ştiinţe Medicale.

[*] Centrul medical Elma Vital Cluj-Napoca: Dr. Ana Maria Mărginean Medicină de Familie.

[*] Spitalul Clinic Judeţean Cluj: Dr. Iulian Bujorean Medic rezident Neurologie.

[*] Spitalul Clinic De Recuperare Cluj:Dr. Elena Geanina Ţopîrlan Medic rezident Medicină fizică, recuperare şi balneologie.

[*]

O TERAPIE SPIRITUALĂ CĂLĂTORIND PRIN EGIPT PE URMELE SFINTEI FAMILII ŞI ALE PĂRINȚILOR PUSTIEI

Ionela Simona COFORU*

Through a strong belief, through a sustained effort and through self sacrifice we may be able to get in touch with the informational and energy bodies (IEB) that may be found around us. This phenomenon mostly took place in sacred places.

1. Introducere

În perioada 6-18 noiembrie 2007 am făcut o excursie în Egipt, organizată de Centrul de Pelerinaj al Patriarhiei Române, într-u n grup de 30 de persoane.

S-au vizitat câteva obiective turistice vestite ale Egiptului, dintre care: Piramidele şi Sfinxul de pe platoul Giza, Muzeul de Egiptologie din Cairo, Valea Regilor cu mormintele faraonilor şi mumia luiTutankamon, Templul reginei Hatshepsut, Coloşii din Memnon, Templul Karieak, Farul şi Biblioteca din Alexandria, staţiunea Hurgada de la Marea Roşie, cu scufundare în Marea Roşie.

Dar, pe lângă acestea am mai vizitat 23 de Mânăstiri şi Biserici ortodoxe-copte, locurile pe unde a trecut şi a poposit Sfânta Familie (Sf. Iosiv cu Sfânta Fecioară-Maria şi pruncul Iisus) şi am urcat pe vârful Muntelui Sinai, locul unde Moise a primit de la Dumnezeu cele 10 porunci.

Credinţa ortodoxă coptă şi credinţa ortodoxă creştină au o esenţă comună, între ele existând doar câteva diferenţe nesemnificative.

Majoritatea mânăstirilor şi bisericilor păstrează multe Sfinte Moaşte (întregi sau părticele) ale unor Sfinţi care au trăit în acele locuri, unele dintre moaşte fiind găsite atunci când s-au făcut săpături pentru noile construcţii.

Ce m-a determinat să fac această lucrare?

Când am plecat din Bucureşti spre Egipt aveam o durere puternică de spate şi mă gândeam că nu mă voi putea încadra în ritmul excursiei. Dar, după o noapte pe drum şi după 3-4 zile de efort, spatele nu m-a mai durut şi nici nu simţeam oboseala. Atunci am conştientizat că ceva s-a petrecut, că am primit un ajutor dumnezeiesc, ajutor care m-a însoţit până la sfârşitul excursiei.

În mod asemănător fiecare persoană din grupul nostru a fost ajutată după cât a meritat şi m-am hotărât ca la sfârşitul excursiei să evaluez aceste efecte benefice ale excursiei la nivelul întregului grup.

2. **Scopul lucrării** este de a testa câţiva parametrii informaţional energetici (IE) care să indice cum a evoluat starea spirituală a turiştilor din grup şi

de asemenea, cum a evoluat starea de sănătate a acestora la diferite nivele. Măsurătorile au fost făcute la începutul excursiei, la sfârşitul excursiei şi la 1 an după excursie.

3. **Mânăstirile, bisericile şi locurile sfinte vizitate** au fost următoarele:

1. M-rea Sf. Macarie cel Mare (Wadi El Natrum) (rugăciunea de seară): moaştele Sf. Macarie cel Mare (egipteanul), Sf. Macarie Alexandrinul, Sf. Macarie Cetățeanul, mormântul şi o parte din moaştele Sf. Ioan Botezătorul.
2. M-rea Romanilor (El Pararuous): moaştele: Sf. Maxim şi Dometie, Moise cel Negru, Sf. Gheorghe, Sf. Isidor.
3. M-rea Sf. Paisie cel Mare (M. Bishoy): moaştele Sf. Paisie.
4. M-rea Sirienilor (El Suriau) sec. V: în cinstea Maicii Domnului; părticele din mai multe moaşte.
5. Catedrala Sf. Ap. Marcu – Alexandria: mormântul Sf. Ap. Marcu moaştele: Sf. Ap. Marcu, ale martirilor din El Fayoum, ale Ep. Dioscor.
6. M-rea Sf. Mina: moaştele Sf. Mina şi ale Papei ….. VI.
7. M-rea Sf. Abraam (El Azab): moaştele Sf. Abraam epc. Al Fayoumului, ale Sf. Gheorghe, Sf. Marcu, parte din Sf. Cruce (25 Sf. Moaşte).
8. M-rea Arhanghelul Gabriel (Deir El Malak): constr. Sec. VII.
9. M-rea Sf. Isaac – închinată Sf. Fecioare Maria (El Hamamat).
10. *M-rea El Moutharak* – în mijlocul Egiptului: cea mai veche biserică creştină din lume; a locuit Sf. Familie 6 luni şi 5 zile – singura biserică binecuvântată şi sfințită de pruncul Iisus – azi: 5 biserici, 100 monahi, bibliotecă foarte mare.
11. *M-rea Drunka* (sec. IV) – ultimul loc (în peşteră) unde a locuit Sf. Familie (Sf. Iosif vis – îngerul: întoarcere în Israel) apariții dese ale Maicii Domnului (Postul Mare, 21 august); azi: 7 biserici cu numele Sf. Fecioare Maria.
12. M-rea Sf. Pavel (sec. V): moaştele Sf. Pavel Teleul.
13. M-rea Sf. Antoniel cel Mare (sec. IV) – mormântul Sf. Anton
14. M-rea ortodoxă 7 Fete: închinată Sf. Proroc Moise

Peninsula Sinai

15. Muntele Sinai – ascensiune pe Vf. M. Sinai: locul unde Moise a primit cele 10 porunci de la Dumnezeu
16. M-rea Sf. Ecaterina (mănăstire ortodoxă grecească): moaştele Sf. Ecaterina şi ale Sf. Ştefan Sinaitul; Rugul Aprius, Muzeul de Icoane

Biserici din CAIRO

17. *Bis. Sf. Fecioare Maria din Zeitoure* (construită de Paşa Khalil Ibrahim (… 968: 50 ani apariția Sf. Fecioare Maria).
18. Bis. Suspendată El Muallaka – închinată Sf. Fecioare Maria.

19. Bis. Sf. Gheorghe – moaştele Sf. Gheorghe + temnița + uneltele de tortură, lanțul Sf. Gheorghe.

20. *Bis. Sf. Sergiu* – moaştele Sf. Serghie, Vab şi ale Sf. Bashnouna. La baza Bisericii se găseşte *peştera ce a adăpostit Sf. Familie.*

21. Bis. Sf. Mercurie (sec. VI) – moaştele Sf. Mercurie.

22. Bis. Sf. Simion din Mokkatam – Biserica din cartierul Gunoierilor – Biserică săpată în stâncă cu amfiteatru (20.000 locuri).

23. Bis. Sf. Paul: în peşteră (căzut o stâncă).

Odată cu bisericile, în Cairo, am vizitat şi un loc unde a poposit Sfânta Familie şi anume „Copacul Mariei" (Copacul Macareia): de sub un trunchi de coajă foarte bătrân se regenerează mereu, în timp, un copac.

Acest copac, a rugămintea pruncului Iisus, a adăpostit şi a hrănit Sfânta Familie.

Lângă acest copac se află:

- un *mic Muzeu* ce adăposteşte câteva obiecte folosite de Sfânta Familie printre case şi leagănul de lemn în care stătea pruncul Iisus şi
- un *Izvor* de apă binecuvântat de Iisus şi care a apărut atunci când Iisus, pruncul, a atins o stâncă.

Multe dintre mânăstirile enumerate se află în deşert fiind înconjurate de ziduri înalte şi groase pentru a fi ferite de furtunile de nisip dar şi de năvălitorii duşmani.

Câteva mânăstiri sunt construite în munte, în stâncă şi inițial au fost simple peşteri în care trăiau Sfinții.

La început toate mânăstirile au avut dimensiuni mici dar s-au reconstruit şi s-au mărit în timp, ajungând azi să cuprindă până la 5-7 biserici, o bibliotecă, o fermă proprie, puț de apă.

Dintre Sfinții egipteni: Sf. Antonie cel mare, Sf. Mina, Sf. Macarie cel Mare, Sf. Paisie cel Mare, Sf. Ecaterina, Sf. Apostol Marcu, sunt foarte bine cunoscuți şi cinstiți şi în bisericile noastre creştin ortodoxe.

În unele locuri sfinte amintite au avut loc şi au loc în continuare apariții ale Maicii Domnului şi unele fenomene luminoase (formă globulară, formă de porumbel, stâlpi de lumină, „ploaie" de lumini).

Am avut o mare bucurie când am observat pe câteva poze făcute de mine în peştera Mânăstirii Drunka (ultimul loc de popas al Sfintei Familii în Egipt) apariția unor entități luminoase, globulare şi anume:

- câte o entitate în fotografia ce reprezenta o icoană a lui Iisus Hristos din peşteră;
- câte două entități în fotografia ce reprezenta o icoană a Sf. Fecioare Maria cu pruncul.

În timpul unei slujbe religioase, într-o biserică din Mânăstirea Drunka, lângă o icoană a Maicii Domnului cu pruncul a apărut un porumbel luminos (1999).

4. **Parametrii IE care s-au testat**

I. În fața lui Dumnezeu, Creatorul, toate gândurile, vorbele şi faptele omului se împart în 2 categorii esențiale:

- Cele bune, care formează virtuțile;
- Cele rele, care formează păcatele.

Omul are posibilitatea să se asemene cu Tatăl Ceresc prin sporirea în virtuțile sale şi renunțarea la păcate şi de aceea, un studiu al virtuților este cel mai potrivit pentru a testa evoluția spirituală a omului.

Pentru parametrii selectați s-au măsurat Corpurile informațional energetice (CIE) corespunzătoare acestora.

Un CIE este o structură informațional energetică, de formă ovoidală, în jurul corpului, ce conține memorate un anumit ansamblu de date structural-ființiale pe care se configurează viața.

S-au testat următoarele CIE:

1) CIE al credinței(în Dumnezeu)
2) CIE al nădejdii (în Dumnezeu)
3) CIE al dragostei (de Dumnezeu)
4) CIE al virtuților (în totalitate)
5) CIE al smereniei
6) CIE al păcatelor (în totalitate)
7) CIE al mândriei

II. Parametrii IE ce caracterizează starea de sănătate au fost:

8) CIE al SS (în totalitate)
9) CIE al SS la nivelul spiritului
10) CIE al SS la nivelul sufletului
11) CIE al SS la nivelul trupului
12) CIE al Bolilor (în totalitate)

5. **Metoda de măsurare a acestor parametrii** a fost metoda biodetecției, cea mai sensibilă metodă (cu senzor viu) pentru studiul structurilor subtile, nevăzute ale omului.

Toate CIE selectate pentru testare se găsesc în jurul omului şi prin biodetecție se măsoară raza acestor CIE în dreptul ombilicului (în metri).

Pentru fiecare CIE în parte se fac câte 3 măsurători corespunzătoare, respectiv la câte 3 momente diferite ale excursiei:

- înainte de începerea excursiei;
- la sfârşitul excursiei;
- după 1 an de la terminarea excursiei.

Se măsoară, de asemenea, o valoare maximă a parametrilor selectați care se realizează la 7-9 zile după terminarea excursiei.

Toate măsurătorile reprezintă media pe întreg grupul de turişti creştini.

6. **Rezultatele obținute** sunt redate în Tabelul nr.1.

Corpurile informațional energetice: (CIE) ale virtuților, păcatelor şi ale Stărilor de sănătate (SS) la diferite nivele: SS generală, SS la nivelul spiritului, al sufletului, al trupului şi CIE al Stării de boală, în momente diferite ale excursiei.

CIE (raza în metri)	O zi înainte de excursie	La sfârşitul excursiei	Valoare max: 7-9 zile după excursie	1 an după excursie	Modificări între col.4 şi col.1 +creştere;

					— scădere
Credința	1,7 m	4 m	4,3 m	4,3 m	+2,6 m
Nădejdea	1,8	4,25	4,45	4,45	+2,65
Dragostea	2,8	4,75	4,9	4,9	+2,1
Virtuțile (în totalitate)	1,9	3,7	3,75	3,25	+1,35
SS generală	2,3	4,2	4,4	3,8	+1,5
Stare de Boală	6,1	2,2	2,1	3,2	—2,9
Păcatele (în totalitate)	5,7	2,3	2,25	2,75	—2,95
Smerenia	2,2	3,5	3,75	3,4	+1,2
Mândria	5,45	2,9	2,75	3	—2,45
SS spiritului	1,65	2,8	2,95	2,7	+1,05
SS sufletului	2	3,7	4	3,6	+1,6
SS trupului	2,6	4,5	4,7	4,35	+1,75

7. Discuții şi concluzii

Din Tabelul 1 se observă că toate CIE ale virtuților şi ale SS cresc în dimensiune în timpul excursiei, menținându-se valori destul de ridicate şi după 1 an de la excursie.

CIE al Stării de Boală şi ale păcatelor au scăzut în dimensiune la sfârşitul excursiei față de valorile de la începutul excursiei, valorile mici păstrându-se şi la un an după efectuarea excursiei.

Pentru virtuțile creştineşti, CIE păstrează ierarhia cunoscută: CIE al dragostei de Dumnezeu fiind cel mai mare, urmând în ordine descrescătoare: CIE al nădejdii creştine şi CIE al credinței creştine.

O observație importantă pentru cele trei virtuți creştineşti este (aceea) următoarea: valorile maxime care au fost atinse pentru CIE se mențin şi după 1 an de la terminarea excursiei. Acest lucru nu este valabil şi pentru ceilalți parametrii.

O paralelă între evoluția CIE al virtuților (în totalitate) şi CIE al SS generale trebuie, de asemenea, menționată, iar concluzia este: dacă vrem să fim sănătoşi trebuie să fim mai întâi virtuoşi.

CIE al Stării de Boală şi CIE al păcatelor (în totalitate), au de asemenea, modificări asemănătoare, ambele valori scăzând spre sfârşitul excursiei.

CIE al mândriei (inițial γ = 5,45 m) se înjumătățeşte la sfârşitul excursiei (γ = 2,75 m), crescând după 1 an foarte puțin (3 m). Evoluția pentru CIE al smereniei nu este aşa de pronunțată, CIE crescând de la γ = 2,2 m până la γ_{max} = 3,75 m, revenind după un an la γ = 3,4 m.

Pentru CIE care corespund SS la nivelul Spiritului, sufletului şi trupului se observă cele mai mici valori pentru CIE al spiritului, valori intermediare pentru CIE al sufletului şi valori ceva mai ridicate pentru CIE al trupului; evoluția în timpul excursiei a celor trei CIE a avut loc în paralel.

Pentru a evidenția, în final, care au fost efectele terapiei spirituale ale excursiei vom arăta cum a evoluat CIE al SS generale şi CIE al Stării de Boală în timpul excursiei:

- dimensiunea CIE al SS generale a fost la început γ = 2,3 m iar la sfârşitul excursiei s-a mărit de aproximativ 2 ori (γ_{max} = 4 m);
- dimensiunea CIE al Stării de Boală a fost inițial γ = 6,1 m iar la sfârşitul excursiei a scăzut de aproximativ 3 ori (γ_{max} = 2,1 m).

Concluziile acestui studiu sunt următoarele:

1) În urma rugăciunilor personale făcute cu credință puternică la locurile Sfinte, prin sărutarea Sfintelor Moaşte, prin Sf. Liturghii şi acatiste lăsate la mânăstiri şi la biserici, prin rugăciunile zilnice şi acatistele Sfinților, citite de preotul care ne-a însoțit (preotul Cătălin Niculescu de la Schitul Darvari), în fiecare creştin din grup s-au petrecut nişte transformări nevăzute, spirituale care apoi s-au reflectat la nivelul trupului.

2) A avut loc o sporire în credință, nădejde şi dragoste, o comuniune mai puternică cu Dumnezeu, o îndumnezeire a tuturor celor din grup, dar în mod diferit pentru fiecare.

Aceste transformări ale conştiinței şi credinței omului sunt transpuse în efecte benefice manifestate concret în viața omului sub diferite aspecte: de familie, de sănătate etc.

O astfel de excursie cu efecte terapeutice puternice este recomandată din tot sufletul tuturor celor care au suportul material şi moral s-o facă.

BIBLIOGRAFIE

1. Ionela Simona Coforu: *„Omul făcut după chipul lui Dumnezeu”,* a X-a Conferință ANATECOR (Asociația națională de terapii complementare Română). Arad, 22-24 septembrie 2006, pg. 605.
2. Jean-Claude Larchet: *„Terapeutica bolilor spirituale”,* Editura Sophia, 2001.
3. Preot Ioan C. Tesu: *„Omul – taină teologică#,* Editura Christiana, Bucureşti, 2002.

[*] Cercetător chimist.

MANAGEMENT RADIONIQUE VECTORIEL

Grigore UNGUREANU[*]
Gheorghe DOGARU[†]

Întregul univers poate fi considerat un punct princeps, având în vedere că „punctul", ca element al geometriei dinamice, nu are mărime ci este un principiu spațial.

El se proiectează într-o infinitate de puncte informale sinergetice.

Astfel, Unitatea circumscrie holistic, cu ordinea ei informațională, Totalitatea formelor lumii în care trăim.

Iar tot ceea ce există se materializează în forme individualizate prin structuri mai mult sau mai puțin sesizabile de către senzorii simțurilor noastre sau de cei ai receptoarelor adecvate.

Structurile şi/sau entitățile identitare ale formelor pot fi sensibilizate şi influențate vectorial, radionic...

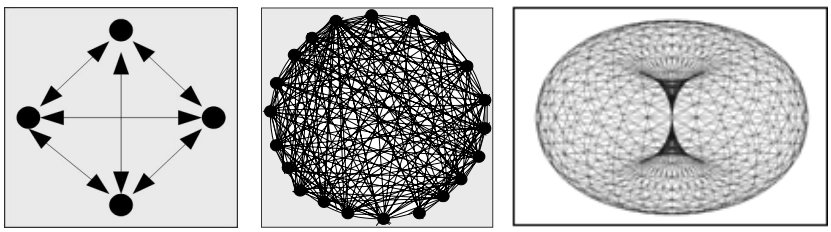

Connexions vectorielles

I. L'empire radionique

1.1. Introduction

De tous temps, dans les plus vieilles traditions de l'humanité, dans les légendes et les récits historiques de tous les peuples, jusque dans les livres sacrés des religions, il a toujours été question de télépathie et des miracles accomplis de loin par des êtres d'exception.[1]

Une des plus fréquentes actions à distance est considérée l'envoûtement. L'envoûteur agit par différent procédés sur l'envoûté pour modifier son état, ses sentiments, etc.

Une methode moderne d'action à dstance est la radionique. Un opérateur agit à l'aide d'un appareil sur un sujet éloigné, pour lui améliorer la santé, le comportement ou pour le stimuler dans ses actions.

[1] v. F. & W. Servranx, Radionique et action à distance, Editions Servranx – Bruxelles, 1995, p. 13.

Le corps humain, comme tous les organismes vivants, rayonne. Ce rayonnement, individualisé, se modifie en présence d'un trouble de santé, d'une perturbation émotionnelle, d'une ambiance positive ou négative, etc.

Fondée sur l'émission des ondes de forme, la radionique, soeur jumelle de la radiesthésie, permet de quantifier leurs variations et aide à diagnostiquer les déséquilibres ainsi qu'à choisir les traitements appropriés.

Les praticiens disent qu'au moyen de la radionique on peut agir sur les êtres, les cultures, les habitations, les entreprises commerciales et, même sur le climat.[2]

1.2. Histoire

Les origines de la radionique remontent au docteur Abrams (1863-1924) qui a poursuivi ses études aux USA et puis à l'Université de Heidelberg. Il s'est aperçu de la possibilité de diagnostiquer les maladies d'une personne *en auscultant une autre personne*. Tout en multipliant les examens des malades par l'intermédiaire des sujets sains, qu'il nommait « *reagents* » (réactifs), Abrams a construit des instruments permettant le diagnostic et le traitement des maladies. Ainsi il est parvenu à obtenir une sorte de radio médicale qui a prit le nom de « *broadcast treatment* » (traitement radiodiffusé).

Dans la première moitié du XX-ème siècle, la doctoresse Drown, aux USA, et le docteur Guyon Richards, en Grande Bretagne, ont mis au point de véritables méthodes de diagnostic et de traitement à distance, par réglage des appareils spécialement conçus, sur les patients, comme on règle une radio sur une émission lointaine. A très longue distance, ils ont enregistré des effets spectaculaires.

Ces techniques ont été utilisées aussi pour influencer des cultures, pour doper des chevaux de courses, etc., ce qui a fait un grand bruit dans la presse.

Au premier Congrès, à Londres, en 1950, des communications détaillaient les applications nombreuses de la radionique en expansion.

C'est à cette époque (1945-1950) que date la vocable « *radionique* » pour désigner les actions à distance à l'aide d'instruments.[3]

Pendant ce temps, en Europe se dévelloppaient les actions à distance à l'aide de *dessins émetteurs* et de *graphiques*, qui peuvent être considérées radioniques dans la mesure où l'on accepte les dessins et les graphiques comme des instruments, au même titre que des appareils.

[2] id., pp. 12 et suiv.
[3] v. F. & W. Servranx, *Radionique et action à distance*, Editions Servranx – Bruxelles, 1995, p. 14

II. Applications radioniques

2.1. Appareils

a) Le Dr. Abrams, auscultant ses patients observa que la percusion de leur régions malades rendaient des « sons » différents selon qu'ils étaient orientés vers un point cardinal ou un autre. Intéressé par ce problème, il fut amené à penser que les maladies résultaient de désordres électriques qui le firent songer aux ondes spatiales. Il combina tout d'abord différents détecteurs basés sur les sensations réflexes du praticien ou d'un sujet sensible, suivant l'orientation du malade vers tel ou tel point cardinal. Bientôt il parvint à séparer les diverses influences pathologiques par des résistances électriques, par des solénoïdes, le rayonnement d'une personne atteinte d'une affection « x » empruntant de préférence, lui sembla-t-il, un trajet bien déterminé sur l'ensemble du circuit. A partir de ces observations, il construisit les instruments de diagnostic et de traitement les plus variés.[4]

Appareil radionique

b) Tout comme dans la médecine et en dépit de la mise en œuvre des techniques les plus modernes, l'homme, dans ses tentatives de sauvegarder son environnement, se heurte à des limites se situant au-delà du faisable et du budgétaire. De nouvelles voies et de nouvelles solutions sont requises.

Une société berlinoise, *Mundus GmbH*, spécialisée dans l'assainissement de l'environnement et des eaux, a lancé avec la société *M-tec de Munich* un projet commun, dont les résultats démontrent qu'une telle voie nouvelle vient d'être découverte. Dans le projet en question, il s'agit de l'étang de Dreipfuhl, un petit lac situé dans l'agglomération urbaine de Berlin. Tout d'abord ils ont installé dans l'étang de Dreipfuhl trois générateurs d'énergie primaire (PRIGE) développés par Elmar Wolf.

Ils qualifient d'énergie primaire l'énergie cosmique causale et première. Elle est la première forme sous laquelle l'énergie apparaît et toutes les autres

[4] v. *Les appareils à guérir – Première partie – Notions de base et premières applications: les cicuits dessinés*, Sous la direction de F. & W. Sevranx, Editions Sevranx, Bruxelles, 1996, p. 14.

formes d'énergie peuvent en être dérivées tant bien converties. Grâce à sa forme, elle est en mesure de fournir le cosmos en énergie causale et de contribuer aux processus de développement. Cette énergie est identique aux champs de gravitation vectoriels (orientés), et peut être produite à l'aide de champs électromagnétiques. Une charge énergétique produite de cette manière peut dès lors permettre aux mécanismes autorégulateurs de la nature de rétablir l'équilibre souhaité.

Puis, ils on utlisé un appareil radionique perfectionné, le *quantec*, qui a effectué de manière autonome l'analyse de l'objet à traiter.

Il s'est avéré que le *quantec* est en état de lire en quelques minutes, avec la plus grande précision, et de manière autonome, des informations de champs morphogénétiques - il s'agit dans ce cas d'un plan d'eau - et de les comparer aux remèdes disponibles dans la base de données correspondante de telle manière (d'après le principe de similitude en homéopathie), que la sélection établie, non seulement résiste à une vérification, mais est en outre impressionnante de précision.

A l'heure actuelle, l'étang a retrouvé son équilibre biologique.

Ainsi, la radionique fait naître une lueur d'espoir pour notre environnement et pour chacun de nous.

Outre dans le domaine de l'assainissement des eaux, la société Mundus GmbH s'occupe surtout d'agriculture intensive (comme l'arboriculture fruitière par exemple) où elle obtient en effet de francs succès.[5]

2.2. Dessins émetteurs et graphiques actifs

La radionique permet d'entrer en résonance avec tout ce qui existe dans l'univers, grâce aux différentes ondes de formes des entités ciblés. On peut donc faire la radionique à distance...

a) *Les Radionix* sont des dessins émetteurs qui, de par leur structure géométrique, créent une onde de forme, émettrice d'un signal d'énergie positive.

Le signal peut être transmis à tout être vivant, dont le témoin est posé sur le point central de l'émetteur.

Cette action va créer un lien automatique entre le subconscient du sujet dont on utilise le témoin et le dessin émetteur.

Le Radionix véhicule des mots et des symboles positifs qui vont intégrer le subconscient du sujet par l'action de l'émission/réception selons les lois de la Radionique.

Cette intégration de pensée et d'énergie positive peut modifier le comportement du sujet pour qui on opère.[6]

Leurs auteurs soutiennent que pour utiliser les Inducteurs Radionix, il suffit de poser un témoin (photo, témoin biologique, nom valorisé, signature,

[5] v. Radionik in der Umweltsanierung, http://www.mtec-ag.de/1_3_1_1.asp?lang=eng
[6] R. Dajafée, *Le livre des radionix*, Editions Trajectoire, Paris, 1998, p. 11.

etc.) du sujet pour qui l'on opère sur le symbole solaire, au centre de l'émetteur. L'émission radionique des inducteurs est toujours bénéfique, les Radionix étant conçus pour éviter toute manœuvre de nuisance, leurs utilisations ne présentent aucun danger.

Chance et succes personnel
(R. Moretto: *Graphique no. 24*)

b) *La planche radionique*, qui sert d'antenne, est un instrument permettant de capter et d'émettre des ondes à distance. Ainsi on peut percevoir le déséquilibre d'un corps (animal, vegetal, etc.) ou un dysfonctionnement, établir les thérapeu-tiques à employer et rééquilibrer le dysfonctionnement. Cette méthode est possible avec des photos témoins.

Simplicité d'utilisation et efficacité maximum sont les maîtres mots de cette nouvelle application.

Avec les programmes de la radionique active, un nouveau pas vient d'être franchi dans le domaine de l'action à distance par les ondes de formes.

III. Conclusions

On considère que les nombres sont des expressions abstraites, profondes et philosophiques que l'homme a adoptè et utilise pour chercher à comprendre sa vrai nature originale et tout ce qui l'entroure, tandis que la géometrie est la représentation physique venant de ces expressions mathematiques ou numériques.

Dans ces circonstances on peut dire que la radionique, qui étudie les formes d'ondes, comme les susdites expressions ou formules elaborées de l'expérience de toutes ces sciences, valorise les proprietés radioactives et énergetiques des formes d'ondes pour des communications ciblées, de manière plus directe, profonde et abstraite, impossible au niveau rationnel.

En mathématiques, un champ de vecteurs est une construction qui associe un vecteur à chaque point de l'espace euclidien ou plus généralement d'une variété différentielle.

Les champs de vecteurs sont souvent utilisés en Physique, pour modéliser, par exemple, la vitesse et la direction d'un fluide en mouvement dans l'espace ou la valeur et la direction d'une force, comme la force magnétique ou gravitationnelle, qui évolue points par points.

La pensée humaine a la capacité à comprendre des valeurs abstraites et universelles et son activité propre consiste à connaître des idées universelles, en s'affranchissant des limites de la matière.

L'intelligence humaine comprend la nature des choses dans son universalité, en dehors et au-delà des limites spatiales et temporelles.

Le management radionique vectoriel intelligent peut embellir notre avenir.

BIBLIOGRAPHIE SÉLECTIVE

R. Dajafée, *Le livre des radionix*, Editions Trajectoire, Paris, 1998

Pierre Guelff, *Le matin des géobiologues*, Éditions Savoir pour Être, Bruxelles, 1992

Félix & William Servranx, *Ondes de forme et énergies*, Servranx Editions & Laboratoires, Bruxelles, 1991

F. & W. Servranx, *Radionique et action à distance*, Editions Servranx – Bruxelles, 1995

F. & W. Servranx, *La force-pensée*, Editions Servranx – Bruxelles, 1996

Les appareils à guérir – Première partie – Notions de base et premières applications: les cicuits dessinés, Sous la direction de F. & W. Sevranx, Editions Sevranx, Bruxelles, 1996

Servranx et collaborateurs, *Les Dessins Actifs* – Force agissante des symboles, Editions Servranx, Bruxelles, 1997

Servranx et collaborateurs, *Accus et batteries*, Editions Servranx, Bruxelles, 1997

Servranx et collaborateurs, *Circuits oscilants et forces magnétiques* – Editions Servranx, Bruxelles, 1997

Servranx – R. P. Desbuquoit et collaborateurs, *Géobiologie et ondes telluriques* – Editions Servranx, Bruxelles, 1997

[*] **Prof. dr. Grigore UNGUREANU –** Institut international de recherches sur les univers subtils / Fondation Roumaine pour la Jeunesse.

[†] **Gheorghe DOGARU –** Institut international de recherches sur les univers subtils / Fondation Roumaine pour la Jeunesse.

TRANSCENDENȚĂ PRIN TELEGONIE?

Grigore UNGUREANU*
Gheorghe DOGARU*

Our life embraces the entire universe.[1]

Telegony is the belief that a woman, made pregnant or deflowered by a first man, will have her next children resembling that first man whoever fathers them. Holding that the offspring can inherit the characteristics of a previous mate of the female parent, even the child of a widowed or remarried woman might partake of traits of a previous husband.

Explanations and representations of the mechanisms governing that form of heredity show the vividness of some ideas about the female body, considered to be a malleable carrier, and how such representations may compromise with the building of modern scientific knowledge.

I. Prolegomene

Genetic, toate formele pot fi considerate fractali[2] holistici[3]. Ele sunt teleportabile, adică relocalizabile cuantic, prin esența lor imanentă, transmisă pe cale materială şi/sau pe cale ondulatorie, prin undele emise de particulele componente.

Construirea identităților, individuale sau colective, nu se poate face fără a fi luate în considerație moştenirile ereditare, pentru a le asuma şi perpetua ori pentru a le deturna sau a le combate.

Telegonia [gr.: *tele* („departe“, „la distanță“, „de departe“) + *gonos* („naştere”, „generație“, „origine“)], denumită şi „*impregnarea tatălui*”, este o ipoteză pre-mendeliană[4] a ştiințelor eredității, care presupune existența unei influențe durabile a caracteristicilor primului mascul, cu care o femelă întreține relații sexuale, asupra tuturor descendenților ulteriori ai femelei respective, inclusiv asupra celor concepuți cu alți masculi.

Teoria eredității nu a elucidat multe aspecte. Ereditatea nu poate fi redusă la genetica formală. Însăşi aserțiunile vizând relocarea sufletelor şi privind influența mediului natural înconjurător şi asupra sufletului, în descendenții a doi

---

[1] Anaximenes: „*As our souls, being air, hold us together, so breath and air embrace the entire universe*”.

[2] *FRACTÁL, -Ă*, *fractáli* = (Se spune despre o) Figură din plan sau spațiu, compusă dintr-un număr infinit de elemente, cu proprietatea că forma şi distribuția sa statistică nu se modifică indiferent de scara de observație. (din fr. *fractal*, termen inventat de către matematicianul francez B. Mandelbrot în 1975, din lat. *fractus* = spart). [DEX]

[3] *HOLÍSM* = (Filoz.) Concepție care interpretează teza ireductibilității întregului la suma părților sale, socotind drept „*factor integrator*“ al lumii un principiu imaterial...[DEX]

[4] Johann Gregor Mendel (1822-1884), călugăr şi botanist austriac, recunoscut ca fondator al geneticii, este autorul „*legilor lui Mendel*” care definesc maniera în care se transmit genele din generație în generație.

indivizi, au un "*grăunte de adevăr*". Astfel este posibilă impregnarea/întipărirea telegonică a amprentelor genetice.

The Sexual Encyclopedia a reținut că „*întipărirea (''imprinting''), formarea (educarea) unor amprente mentale după trăirea fiecărei experiențe în viață se evidențiază ulterior prin reacțiile conştiente ale persoanei în situații cu elemente similare din experiențele trăite, datorită conexiunilor personale neuro-emoționale stimulate senzorial.* "

Din punct de vedere spiritual, telegonia evidențiază că sufletul influențează corpul. „*Genele*" sunt emoții impregnate în sufletul mamei pe care ea le transferă copilului. Impresiile trăirii primului act sexual („*gift of first marriage*") se transmit astfel mai departe...

Referitor la prezența şi lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu în creație, Dumitru Stăniloae susținea că: „*Logosul sau Cuvântul lui Dumnezeu a fost în lume de la începutul ei, pe de o parte prin rațiunile lucrurilor, care sunt chipuri create şi susținute de rațiunile Lui eterne, iar pe de alta, prin persoanele umane care în raționalitatea lor vie sunt chipurile ipostasului Lui Însuşi, create cu scopul ca să gândească rațiunile lucrurilor împreună cu Rațiunea divină personală, într-un dialog cu Ea*".[5]

În spiritul lucrărilor acestui renumit profesor teolog, prin întrupare se transmit caractere divine care fundamentează dialogul divin în timpul vieții.[6]

II. Evoluție istorică

Din cele mai vechi timpuri a existat preocuparea studierii asemănărilor şi deosebirilor dintre părinți şi copii.

Încă din antichitate exista credința în „*impresionările materne*".

O legendă biblică amintește că Iacob a insistat să ia în căsătorie frumoasa mezină a lui Laban, deşi sora mai mare a acesteia era necăsătorită şi, conform tradiției, ea trebuia să se mărite prima. Laban a fost de acord dar, ca să-i pedepsească pe cei doi tineri pentru nerespectarea tradiției, a „*promis*" ca dotă a fetei toți mieii care urmau să se nască vărgați, ştiind că, până atunci, nici un miel nu se născuse vărgat. Iacob, care păzea oile lui Laban, a adunat nuiele pe care le-a aşezat pe fundul râului cu apă limpede unde adăpa mioarele gestante. Imaginile nuielelor s-au „*impregnat*" vizual şi toți mieii au ieşit vărgați, îmbogățind tinerii căsătoriți...

O altă relatare considerată de naturaliști ca doveditoare pentru ceea ce ei au denumit „*doctrina infecției*" („*infectarea germenului*") evidențiază practica existentă printre izraeliți de „*a obliga văduva fără copii să se mărite cu fratele soțului decedat, pentru a rodi sămânța acestuia''* („*a o înălța la cel plecat*").

---

[5] http://www.resurse-ortodoxe.ro/carti-ortodoxe/teologia-dogmatica-ortodoxa-pr-dumitru-staniloae/prezenta-si-lucrarea-cuvantului-lui-dumnezeu-in-creatie.

[6] http://www.resurse-ortodoxe.ro/carti-ortodoxe/teologia-dogmatica-ortodoxa-pr-dumitru-staniloae/implicatiile-unirii-ipostatice-comunicarea-insusirilor.

După Aristotel, unii nu vedeau în femelă decât un suport „*hrănitor*”, furnizând „*materia*” iar masculul procreând singur „*forma*” care determină caracterele descendenților: „*Principiul generator poate include masculul şi femela, masculul posedând principiul motor iar femela principiul material*”[7]. Alții, considerau, dimpotrivă, că sperma nu era decât un „*fluid vital*”, stimulator al dezvoltării ovulului în care era „*preformat*” un embrion. În fine, surprinzătoare a fost considerată posibilitatea unei influențe durabile a primului mascul asupra caracteristicilor descendenților unei femele, concepuți ulterior cu alți masculi, denumită „*telegonie*” sau „*ereditate prin impregnare*”.

Teoria, expusă ca istorie naturală de Aristotel, a fost acceptată în întreaga antichitate şi revigorată în evul mediu, odată cu redescoperirea acestuia. Arthur Schopenhauer şi Herbert Spencer au considerat-o credibilă.

Conceptul impregnării telegonice se regăseşte şi în mitologia greacă privind eroii greci. Dubla paternitate – un tată nemuritor şi unul muritor – era familiară eroilor greci ca Theseus, care a avut un tată divin şi unul omenesc, fiind conceput de amândoi în aceeaşi noapte. Aşa s-a explicat natura supraomenească a lui, grație combinării caracteristicilor divine cu cele omeneşti.

Dioscoride menționează un mit privind frați gemeni: unul divin provenind dintr-un tată divin şi unul obişnuit, având tată un om.[8]

În 1361, teoria telegoniei a constituit motiv pentru refuzarea căsătoriei lui Edward the Black Prince, moştenitorul tronului lui Edward III of England, cu Joan, the „Fair Maid of Kent”, care anterior fusese măritată: s-a considerat că progenitura lor nu ar fi dobândit integral „sânge de Plantagenet”.

Prin secolul al XIX-lea, cel mai popularizat exemplu a fost cel comunicat de chirurgul Sir Everard Home, citat de Charles Darwin: lordul Morton şi-a împerecheat o iapă pursânge cu un mascul de zebră sălbatică quagga şi aceasta a avut mânz corcit. Ulterior, când aceeaşi iapă a fost împerecheată cu un pursânge arab, mânzul a ieşit cu picioarele vărgate ca zebra. Lordul Morton a considerat aceasta o dovadă a telegoniei.

Din perspectiva geneticii cuantice telegonia este posibilă. Cromozomii au capacitatea de a memora informația nu doar pe cale materială ci şi pe cale ondulatorie, prin undele emise de molecule şi atomi. În iapă au ajuns spermatozoizii unei zebre mascul, au rămas o vreme acolo, apoi în aparență au dispărut şi, din punctul de vedere al geneticii clasice, n-ar mai fi trebuit să se întâmple nimic, dar nu e aşa. Ei pot rămâne în memorie sub formă de unde, text, informație. Spermatozoizii au proprietatea de a radia fotoni, unde radio şi holograme care se impregnează subliminal.

La începutul secolului al XX-lea, în 1903, psihologul vienez Otto Weininger a publicat *Geschlecht und Charakter* (Sex şi caracter), considerând că toate celulele sunt sexuate iar bisexualitatea este omniprezentă în toate

[7] Aristote, *De la generation des animaux*, cité dans André Pichot, *Histoire de la notion de vie*, Ed. Gallimard, 1993, pp. 106-116.
[8] http://en.wikipedia.org/wiki/Telegony_%28pregnancy%29.

organismele vii. El transpune vechea teorie a telegoniei, cercetată de Darwin înaintea apariției geneticii, din domeniul animal în cel uman, exemplificând: „*Femeile albe care au avut un copil cu un bărbat negru, ulterior pot procrea cu bărbaţi albi progenituri cu caracteristici apropiate rasei negre*”[9].

Valentina Matveeva, autoarea filmului *„Cine leagănă copilul ?”*, din ciclul “*Şcoala părinţilor*“, turnat în Rusia în anul 2001, trage un semnal de alarmă privind gravitatea unor fapte cotidiene. Iată câteva secvențe:

„*Contactele sexuale dezordonate care au loc azi atât de des în lumea întreagă, şi mai ales la noi, generează metişi. Dacă o fată are contacte sexuale cu diverşi parteneri şi vrea să se distreze până la vreo 30 de ani, aceasta va naşte copii corciți.*

În America, țara care a răspândit SIDA în întreaga lume, încă din 1997 congresul a hotărât încetarea educației sexuale în şcoli şi inițierea de lecții de castitate. Preşedintele lor, George Bush jr., a propus interzicerea oricărui fel de avort, indiferent de luna în care se află fătul.

Astăzi nu avem copii sănătoşi. Texte genetice dezordonate (impresii din acte sexuale haotice, gânduri murdare) introduse în viitoarea mamă odată cu sperma străină, mai devreme sau mai târziu, sunt citite la nivel cuantic şi determină zestrea genetică a fătului care se naşte cu o mulțime de vicii.

Câțiva savanți geneticieni şi fizicieni dintr-un institut al Academiei de Ştiințe din Rusia au descoperit efectul telegoniei. Iată ce au spus ei:

„Avorturile sunt, în sine, păcate foarte grave. Avem dovezi ştiințifice experimentale clare care arată că după ce este eliminat purtătorul de ADN (fătul), pe locul respectiv emisia de fotoni continuă, chiar dacă ADN-ul material nu mai există. În plan subtil a rămas o urmă. Fotonii continuă să emită, iar graficul de pe hologramă arată ca şi cum acolo s-ar afla molecula de ADN (fătul). Urma cuantică este un tip de memorie, nimic rațional nu se pierde şi nu poate fi distrus ci rămâne pentru totdeauna, memoria genetică este veşnică (se înregistrează pe suflet) de aceea, când este ucis copilul în pântece, urmele ADN-ului său rămân...”

La 10 iulie 2002, Robert Frenz susținea că telegonia e numită de crescătorii de animale “*aruncare înapoi*” (“*throwing back*”) iar de fiziologi “*infecţia germenului*”("*infection of the germ*"). Ideea este că întregul aparat procreator femel este afectat de substanțele injectate de mascul prin actul sexual, unele dintre acestea impregnând durabil membranele feminine. Frenz afirmă că un coleg alb s-a căsătorit cu o femeie albă şi au avut copii mulatri, într-o situație similară fiind şi o altă familie cunoscută de el.[10]

Cercetătorul rus, Valeri Bochkarev, a reluat teoria telegoniei, afirmând că o femeie care are contacte sexuale cu mai mulți bărbati înainte de a naşte un

---

[9] **WEININGER Otto**, *Geschlecht und Charakter. Eine prinzipielle Untersuchung*, Wien-Leipzig, W. Braumüller, 1921 (1903), p. 300; **CONTE Edouard**, « Épouser un héros mort. "Pureté de sang" et mariages posthumes dans le Reich nazi », *Terrain*, n° 31/1998, pp. 13-28.

[10] http://reactor-core.org/telegony.html

copil îşi "*poluează linia cromozomială*" şi e puţin probabil ca noul născut să aibe caracterele genetice ale bărbatului cu care a fost conceput. Doar "*virgina este pură din punct de vedere genetic*".[11]

Biologul şi filosoful francez Felix Le Dantec a reamintit experienţa Morton şi a prezentat cazul unei femei albe care a născut un copil de culoare, deşi soţul ei era tot alb. Femeia a recunoscut că "de mult" se culcase cu un negru.

In anul 2004, Biserica Ortodoxă din Rusia, încercând să stopeze desfrâul, a publicat cartea "*Virginitatea şi telegonia. Biserica Ortodoxă şi ştiinţa modernă a inversiunii genetice*". Studiul reia toate dovezile prezentate de Le Dantec şi concluzionează mai drastic decât Bochkarev: "*un bărbat care deflorează o fată devine tatăl genetic al copiilor acesteia cu alt bărbat*".

Astfel, fenomenul de telegonie a devenit popular pentru susţinerea virginităţii, moralităţii şi fidelităţii femeilor.

III. Reverberaţii

Logosul, ştiinţa şi legile universului se concentrează în informaţia genetică transendentă care poate amprenta existenţa noastră, inclusiv prin telegonie.

Profesorul teolog ortodox Dumitru Stăniloae a comentat "*hristologia transcedentală*" privind prezenţa logosului divin în lume, expusă de teologul catolic Karl Rahner, printre elementele esenţiale ale acesteia fiind considerate "*nevoia omului de iubirea absolută*" şi "*speranţa în viitor*" [*Omul speră, plănuieşte, dar in acelaşi timp este expus neprevăzutului viitor. "Inaintarea sa in viitor este o străduinţă continuă de a micşora înstrăinările sale interioare şi distanţa între ceea ce este şi ceea ce vrea şi trebuie să fie..."*].[12]

Şi în mitologia poporului român s-au păstrat mituri cosmogonice şi antropogonice sub formă de legende. O adaptare locală a nervurii mitice biblice prezintă dorinţa lui Adam şi a Evei, morţi la vârsta de 700 de ani, de a fi îngropaţi în muntele Alelei.

În folclorul bucovinean s-au păstrat variante cosmogonice stranii, cu rădăcini foarte vechi: la început nu era nimic pe lume, decât un munte mare purtat de vânturi. Din vârful său ieşea foc, iar din foc s-a născut o femeie neînsufleţită al cărei trup a fost purtat multă vreme de vânturi până a ajuns la Vântul-cel-mai-de-sus, care i-a dat viaţă. De acolo femeia a coboarât pe munte, unde, găsind două bucăţi de fier le-a înghiţit, a rămas însărcinată şi a născut doi copii...

[11] http://english.pravda.ru/science/health/27.06.2007/94136-telegony...

[12] http://www.resurse-ortodoxe.ro/carti-ortodoxe/teologia-dogmatica-ortodoxa-pr-dumitru-staniloae/hristologia-transcendentala.

Biologii moderni găsesc o posibilă explicație a fenomenului telegoniei prin "*allele*", secvențe genetice ale genotipului individual. În acest context, primul bărbat din viața unei femei poate avea nişte secvențe dominante care să se "*lipească*" de secvențe din cromozomii femeii, simbioza producând efecte mai târziu. "*Al lele*", pronunțat aşa conform dictionarului Encarta, probabil de origine protolatină, cam seamană cu expresia românească străveche "*al lelei*", referitoare la un copil cu tată incert. Experimentele contemporane tind să clatine şi „certitudinea" contribuțiilor unor mame la zestrea genetică a odraslelor...

* **Grigore UNGUREANU –** Institut international de recherches sur les univers subtils / Fondation Roumaine pour la Jeunesse.
* **Gheorghe DOGARU –** Institut international de recherches sur les univers subtils / Fondation Roumaine pour la Jeunesse.

EFECTELE OSCILATIILOR ELECTROMAGNETICE DE INALTA FRECVENTA ASUPRA EXTEROCEPTIVITATII (STUDIU DE CAZ)

Dr. ing. Michel DUMITRESCU*
Dipl. ing. Marian VELCEA*

Il est désormais notoire qu'une mauvaise posture (par rapport à la verticale) peut être à l'origine de conséquences pathologiques souvent difficiles à traiter (scolioses, lombalgies, etc). Pour améliorer la stabilité posturale, une méthode originale propose la stimulation électromagnétique de haute fréquence à l'aide de circuits oscilants appliqués sous la voûte plantaire entre l'articulation LISFRANC et l'interligne CHOPART. Notre étude est réalisée à l'aide d'une plate-forme posturologique FRAMIRAL couplée avec le logiciel PosturoPro ® spécialement développé pour la posturologie clinique. Les résultats obtenus confirment l'amélioration sensible de la stabilité posturale, ce qui prouve que l'extéroceptivité est plus efficace. Par ailleurs, ces résultats confirment l'efficacité de la méthode de stimulation électromagnétique. Les effets de la stimulation sont sensibles très rapidement (moins de 5 minutes, le procédé étant applicable à large échelle dans les cas de lombalgie et dans certains cas de vertige.

1. Introducere

Printre multiplele motive care determina consultul medical, un loc aparte este ocupat de lombalgii. Intrucat la originea lombalgiilor stau cauze foarte diverse, remediile sunt variate: incepand cu analgezice si ajungand pana la interventii chirurgicale destul de complicate, rezultatele fiind uneori dificil de evaluat. Anumite cazuri de lombalgii au la origine o repartitie neuniforma a greutatii corporale pe suprafetele podale, inducand astfel eforturi suplimentare asura coloanei vertebrale. In special penrtru aceste cazuri, o realizare recenta a societatii Medeltch (Franta) [1] in colaborare cu dr M. Marignan este dispozitivul Neurostab bazat pe stimularea cutanee cu ajutorul unui camp electromagnetic de inalta frecventa. Neurostab este constituit dintr-un microcircuit electronic autoalimentat care oscileaza in gama de frecvente de ordinul a 5 Mhz, care este recomandat a fi plasat la distanta egala de articulatia Lisfranc si de interlinia Chopart, fara a avea un contact direct cu epiderma. Efectele scontate al stimularii sunt multiple: o reuniformizare a presiunii podale (stanga-dreapta), o exteroceptivitate imbunatatita, reducerea eforturilor laterale asupra coloanei vertebrale.

2. Scopul studiului

Studiul nostru este bazat pe ideea ca eficacitatea dispozitivului Neurostab trebuie sa poata fi demonstrata la nivelul vietii de zi cu zi a pacientilor. Scopul studiului nostru este dublu: in prima faza o cuantificare a eficacitatii dispozitivului Neurostab, urmand ca in faza urmatoare sa incercam sa explicam modalitatea fizica de interactiune intre dispozitiv si corpul uman. Constituind un indicator fiabil care integreaza factori multipli (proprioceptivitate, exteroceptivitate, tonicitate musculara, sistem vestibular, etc) stabilitatea posturala a fost considerata ca fiind un factor reprezentativ al calitatii vietii de zi cu zi a pacientilor. Scopul studiului nostru este deci comparatia intre indicii de stabilitate posturala a pacientilor in doua situatii:

a) fara a utiliza dispozitivul Neurostab

b) la cateva secunde dupa aplicarea dispozitivului Neurostab

In acest scop a fost realizata o serie intreaga de analize de stabilitate posturala, din care vom prezenta un studiu de caz incercand totodata sa formulam ipoteze care sa explice modalitatea de interactiune intre dispozitivul Neurostab si corpul uman.

a) Aparatura si metode utilizate

Pentru a realiza inregistrarile posturale, a fost utilizata o platforma de posturografie de mare sensibiltate (Multitest Equilibre) produsa de firma Framiral (Franta) [2], etapa urmatoare fiind analiza rezultatelor obtinute cu ajutorul unui software specializat (PosturoPro ®) dezvoltat de catre laboratorul nostru de cercetare si comercializat de catre firma Framiral. Metoda de baza utilizata in cadrul acestei analize este descompunerea semnalului in unde elementare (wavelet analysis), urmata de identificarea regiunilor de interes si calculul indicilor de stabilitate posturala. O alta metoda utilizata in cadrul aceluiasi software este analiza fractala a inregistrarii stabilometrice pentru a determina prezenta sau absenta de corelare a punctelor succesive, fapt care permite aprecierea calitatii controlului postural. De asemenea, au fost notate reactiile pacientilor in urma aplicarii dispozitivului Neurostab.

b) Rezultate

La ora actuala efectuam acest studiu asupra unei serii de pacienti care utilizeaza dispozitivul Neurostab. Intrucat patologiile sunt variate si rezultatele definitive vor fi disponibile numai dupa un interval de timp relativ lung (circa 24 luni), lucrarea de fata prezinta un studiu de caz. Trebuie insa subliniat ca – cel putin in ce priveste senzatiile descrise de catre pacienti – o buna parte din rezultatele preliminare concorda pentru intreaga populatie studiata.

Prima constatare (destul de surprinzatoare) efectuata a fost rapiditatea cu care efectul dispozitivului a fost resimtit si/sau observat. In medie, timpul de reactie initial este de ordinul 10-20 s de la aplicarea dispozitivului. Anumite senzatii descrise de pacienti, de exemplu o “incalzire” a suprafetei podale

corespund intrutotul realitatii, un studiu de termografie efectuat in alt laborator al CNRS [3] confirmand o crestere temporara a temperaturii suprafetei in cauza.In continuare, au putut fi observate o serie de efecte de reechilibrare a tinutei posturale (readucerea bazinului si/sau a claviculei in pozitie orizontala, etc) insotite cand a fost cazul de o scadere a intensitatii contracturilor musculare dureroase. Toate aceste efecte sugereaza o ameliorare a proprioceptivitatii.

Cazul specific pe care il discutam este o pacienta in varsta de 41 ani, care a suferit in anii copilariei o fractura craniana urmata de sechele permanente. In urma accidentului, pacienta prezenta o inrautatire a proprioceptivitatii, insotita de o reducere a capacitatii de mentinere a echilibrulu, cefalee frecvente si deficiente vizuale. In cursul timpului, pacienta a fost tratata cu analgezice si a fost efectuat un program indelungat de reeducare a proprioceptivitatii. In momentul de fata, pacienta poate duce o viata quasi-normala, problemele de echilibru ramanand totusi prezente. De exemplu, in cazul mentinerii unei posturi verticale fara a avea repere vizuale, pacienta nu poate mentine echilibrul normal mai mult de 30-40s, caderea fiind prezenta cel putin o data la 5 incercari.Luand toate masurile de precautie necesare, au fost inregistrate 4 serii de masuratori is situatiile urmatoare:

a) mentinerea posturii verticale cu prezentarea reperelor vizuale in absenta Neurostab

b) mentinerea posturii verticale fara prezentarea reperelor vizuale (cu ochii inchisi) in absenta Neurostab

c) mentinerea posturii verticale cu prezentarea reperelor vizuale utilizand Neurostab

d) mentinerea posturii verticale fara prezentarea reperelor vizuale (cu ochii inchisi) utilizand Neurostab

Rezultatele analizei posturale pentru situatia a) sunt prezentate in figura 1.

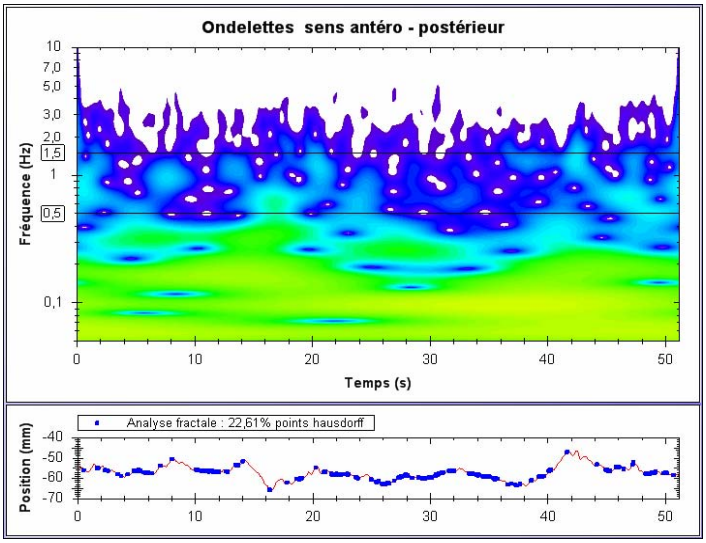

Figura 1: Analiza posturala in conditia a)

In cadrul superior al figurii 1 este prezentata analiza prin descompunere in

unde elementare (wavelet analysis) a inregistrarii stabilometrice. Fiecare punct de pe harta astfel obtinuta corespunde unui timp si unei frecvente date, puterea frecventei fiind simbolizata in de culoarea zonei (de la albastru - putere slaba, la verde - putere medie pana la rosu - putere foarte mare) zonele albe reprezentand puteri nule.

In cadrul inferior al aceleiasi figuri este prezentata inregistrarea stabilometrica, analiza fractala a inregistrarii fiind suprapusa pe grafic (punctele albastre pe curba reprezentand momentele in care traseul stabilometric prezinta un caracter aleatoriu).

Pe harta descompunerii in unde elementare se poate distinge faptul ca pacienta prezinta oscilatii posturale cu frecvente de pana la 4 Hz. Un alt amanunt semnificativ este puterea practic constanta in banda de frecvente 0-0,5 Hz. spre deosebire de banda 0,5-1,5 Hz unde se poate constata ca puterile devin nule din cand in cand ("petele albe" prezente in aceasta banda de frecvente). Prezenta sau absenta acestor zone de putere nula constituie o indicatie clara a eficacitatii sau ineficacitatii controlului postural intrucat in cazul prezentei zonelor de putere nula entropia sistemului scade demonstrand astfel ca sistemul de control al posturii a realizat o corectie reusita. In cazul prezentat, este evidenta absenta controlului postural in gama 0-0,5 Hz, ceea ce explica aspectul inregistrarii stabilometrice (deriva lenta in directia antero-posterioara). De asemenea, analiza fractala a semnalului stabilometric prezinta un numar de puncte necorelate (22,6 %) care se succed pe durate mari ceea ce poate constitui un indiciu al absentei de control permanent al posturii (in mod normal, punctele necorelate se succed in serii destul de scurte cu durata de 0,25 - 0,5 secunde). Indicele general de instabilitate posturala are valoarea 1,2 si se situeaza inca in zona aproape de normalitate (valoare normala 0,9-1,1). Situatia este complet diferita in cazul in care reperele vizuale nu sunt prezente (figura 2).

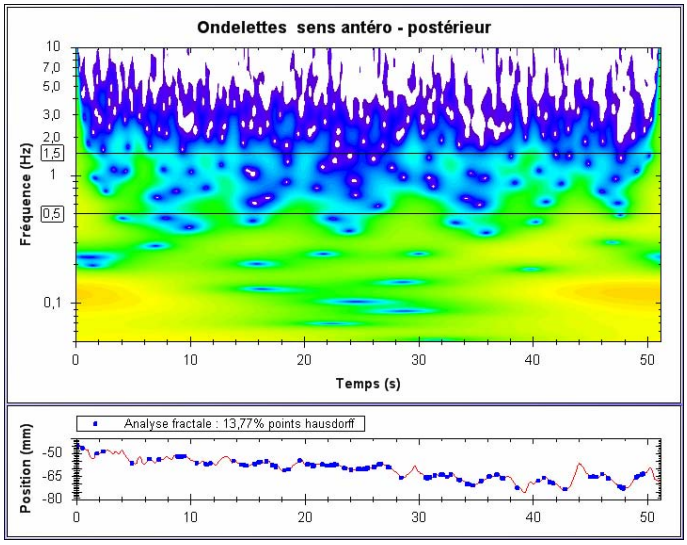

Figura 2: Analiza posturala in conditia b)

Spre deosebire de situatia precedenta, putem remarca gama mult mai extinsa a spectrului, prezenta frecventelor de ordinul 7-8 Hz fiind evidenta. Aceste frecvente foarte ridicate (reamintim ca limita fiziologica superioara este considerata a fi 10 Hz.) indica tentative violente de corectie posturala care raman fara efect, dupa cum se poate observa in banda 0-0,5 Hz. Indicele general de instabilitate posturala are in acest caz valoarea de 1,4 frecvent intalnita in cazurile patologice grave. Analiza fractala indica si in aceasta situatie existenta unor intervale de timp relativ lungi pe durata carora controlul postural a fost absent.

In continuare, dispozitivul Neurostab a fost plasat sub suprafetele podale ale pacientei, inregistrarile stabilometrice fiind realizate imediat. Subliniem faptul ca nu a fost efectuata nici o alta actiune, intrucat studiul nostru este axat pe actiunea imediata a dispozitivului, efectele pe termen lung fiind deja analizate de catre alti autori [4].

Figura 3 prezinta inregistrarea realizata in conditiile prezentei reperelor vizuale. Comparand cu figura 1, putem observa o scadere pronuntata a puterilor in banda de frecvente 0-0,5 Hz, insotita de aparitia zonelor de putere nula, ceea ce semnifica o scadere a efortului muscular necesar mentinerii echilibrului. De asemenea, in banda de frecvente 0,5-1,5 Hz se poate observa o crestere semnificativa a numarului si duratei zonelor de putere nula, ceea ce indica o ameliorare a calitatii controlului postural.In cadrul inferior se constata si reducerea amplitudinii totale a deplasarii centrului de presiune de la 24 mm in conditia a) la 18 mm in conditia c) reprezentand deci o ameliorare de 33%, indicele general de instabilitate recapatand o valoare normala de 0,98.

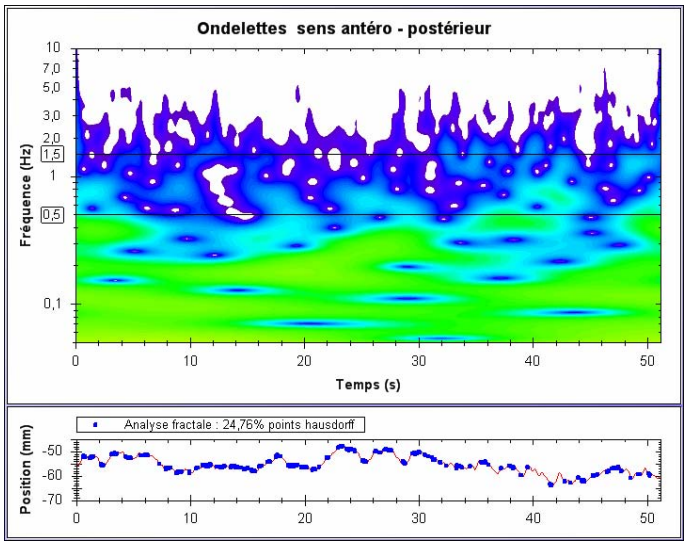

Figura 3: Analiza posturala in conditia c)

Cea mai pronuntata ameliorare a controlului postural este evidentiata de figura 4. In comparatie cu figura 2, se observa o puternica reducere a spectrului, oscilatiile de inalta frecventa fiind eliminate. De asemenea, zonele de putere nula sunt prezente nu numai in banda 0,5 -1,5 Hz (a se compara numarul si

suprafata acestora cu cele din figura 2) ci si in banda 0-0,5 Hz. Surprinzator, indicele general de instabilitate are valoarea de 0,88 echivalentul unui tanar de 18-25 ani perfect sanatos. O explicatiepentru aceasta valoare ar putea fi ca intre momentul aplicarii dispozitivului si momentul inregistrarii au trecut circa 120s, timp in care o adaptare a inceput deja.

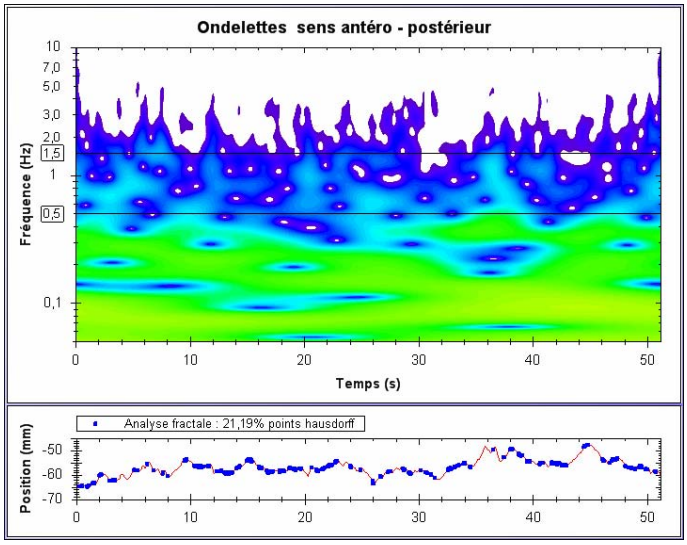

Figura 4: Analiza posturala in conditia d)

O alta constatare este reducerea amplitudinii totale a deplasarii centrului de presiune de la 32 mm in conditia b) la 15 mm in conditia d), reprezentand o ameliorare de peste 50%.

c) Discutie

Rezultatele preliminare prezentate (studiul nostru fiind mult mai extins si inca in curs de realizare) ne permit totusi sa afirmam ca dispozitivul Neurostab are o eficacitate neta si ca efectele sunt resimtite imediat, fapt confirmat de analiza posturala si nu numai de perceptia pacientului.

Una dintre dificultatile principale pe care le avem este discriminarea intre diversele mecanisme care conlucreaza in cadrul mentinerii echilibrului postural. Intr-adevar, daca intrarile sistemului pot fi usor identificate (viziune, proprioceptivitate, exteroceptivitate, sistem vestibular, etc), nu acelasi lucru se poate afirma in cazul mecanismelor *per se*. In stadiul actual este practic imposibil de verificat daca ameliorarea echilibrului postural in cazul utilizarii dispozitivului Neurostab se datoreaza exclusiv unei exteroceptivitati ameliorate sau unei proprioceptivitati ameliorate (sau ambelor). Speram ca o serie de teste pe care le prevedem in viitorul apropiat vor putea ajuta la elucidarea acestor aspecte. Printre aceste teste, prevedem utilizarea experimentala a dispozitivului Neurostab de catre pilotii de vanatoare si de catre parasutisti. Ambele activitati mentionate fac apel la proprioceptivitate, utilizarea exteroceptivitatii podale fiind redusa (in cazul pilotilor) sau nula (in cazul parasutistilor), facilitand astfel discriminarea intre mecanismele citate.

In ce priveste modalitatea de actiune a dispozitivului, suntem in fata unei situatii complexe dificil de explicat imediat. Una dintre ipotezele plauzibile in acest caz este ca oscilatiile electromagnetice in gama de 5 MHz pot coincide cu o frecventa de rezonanta a fibrelor nervoase care transmit informatia de presiune podala (sau cu o armonica a acesteia). Daca aceasta ipoteza este admisa, atunci putem explica ameliorarea exteroceptivitatii prin amplificarea transmisibilitatii sinaptice. Trebuie insa mentionat ca pentru a verifica aceasta ipoteza, protocolul experimental este extrem de complex, necesitand o izolare electromagnetica totala (cusca Faraday de mari dimensiun, aparatura de masura speciala utilizabila in cusca Faraday, etc), fapt care va produce o serie de intarzieri in studiul nostru.

In ce priveste utilizarile extra-medicale ale dispozitivului Neurostab, suntem convinsi de faptul ca dispozitivul va fi utilizat in cadrul tuturor activitatilor care fac apel la ceea ce in mod curent denumim "simtul echilibrului" (piloti, parasutisti, etc).

BIBLIOGRAFIE

1. http://www.medeltech.fr si http://www.doctortech.ro
2. http://framiral.fr
3. http://213.41.145.33:81/toutelinfo/IMG/pdf/ITBM_1994-4.pdf
4. http://www.medeltech.com/html/resultats%20cliniques.html

[*] Université de Provence/CNRS Laboratoire de Neurobiologie Intégrative et Adaptative, Case B, 3, Place Victor Hugo 13331 Marseille, FRANCE.

[*] Invel-Agentie de Proprietate Intelectuala, Ion Ghica 3, ap. 20, sectorul 3, 030044-Bucuresti, ROMANIA, e-mail: velcea@invel.ro.

APA ESTE VIAȚA

Dr. ing. George A. Florea*
Doctorand Octavian Serjantu**

The structure of water was investigated from some hundreds of years, but at the end of the last century it was achieved a right view concerning it.

The water activation meaning to change the composition of the involved systems of the water structure can be useful for biological systems life.

The analysis of light water compared to the normal water showed different characteristics with high potential to improve the human health.

The use of light isotopes to impregnate the light water structure is helpful for biological systems as treatment of different diseases.

The paper describes roughly the practical results of the authors and proposes the future researches to be done further.

CAPITOLUL I - Introducere

Fundamentul vietii pe Pamant este apa. Primele organisme au aparut in apa. Compozitia lichidului intercelular este similar cu cea a oceanului planetar.Primele noua luni de viata ale oricarui om, inainte de nastere, se petrec in apa. Cantitatea de apa din organismul uman este in medie de 65%, din care circa 75% in muschi si circa 80% in sange.

La prima vedere se pare ca stim totul despre apa, dar in realitate apa este una dintre cele mai misterioase substante.

CAPITOLUL II - Caracteristicile si structura apei

1. Consideratii generale

Structura apei a fost cercetata insistent in ultimele secole. Pot fi mentionate importantele contributii aduse de Bernal si Fowler (1933), Pople (1951), Frank si Wen (1957), Pauling (1959), Nemetry si Sheraga (1962), Davis si Litovits (1966), Sceats si Rice (1980), Dahl si Anderson (1983).

Molecula de apa poate fi descrisa ca fiind formata din trei nuclee, doua de hidrogen si unul de oxigen, formand un triunghi isoscel cu laturile egale avand lungimile de 0,9572 Å, iar baza triunghiului o lungime de 1,54 Å. In cazul starii solide (gheata) aceste lungimi cresc [1].

S-au constatat diferente valorice ale diferitilor parametri ce caracterizeaza apa pura, apa intermediara si apa grea. Astfel laturile triunghiului isoscel sus mentionat au lungimile de 0,9571 Å in cazul apei intermediare si respectiv 0,9575 Å in cazul apei grele, iar unghiul de la varful triunghiului isoscel este de

104,523° in cazul apei pure si 104,529° in cazul apei intermediare si respectiv 104,474° in cazul apei grele [1]. Acesti parametri se modifica de asemenea in cazul expunerii moleculei de apa la campuri electromagnetice nonionizante.

Comparatia principalilor parametri ai apei usoare si apei grele este redata in Tabelul 1 [1].

Tabel 1 Principalii parametri fizici si chimici ai apei usoare si ai apei grele [1].

	H_2O	**D_2O**
Densitate:		
Gheata la 0°C	0.917 g/cm^3	1.017 g/cm^3
Apa la 20°C	0.998 g/cm^3	1.105 g/cm^3
Vascozitate la 20°C	1.005 cP	1.251 cP
Temperatura de topire	273.16 °K	276.97 °K
Temperatura de fierbere	373.16 °K	374.59 °K
Caldura specifica (Cp):		
Gheata la 0°C	2.038 $J/g°K$	2.202 $J/g°K$
Apa la 0°C	4.186 $J/g°K$	4.23 $J/g°K$
Vapori la 0°C	1.905 $J/g°K$	1.68 $J/g°K$
Permitivitate:		
Gheata la –10°C	95	92
Apa la 25°C	78.5	78.2
Conductivitate termica:		
Gheata la 0°C	0.235 $W/^oK*m$	
Apa la 0°C	0.561 $W/^oK*m$	0.560 $W/^oK*m$
Apa la 100°C	0.679 $W/^oK*m$	0.644 $W/^oK*m$
Vapori la 100°C	0.025 $W/^oK*m$	–
Timpul de relaxare dielectrica:		
Gheata la –10°C	$6*10^{-5}$ s	$9.1*10^{-5}$ s
Apa la 25°C	$9.2*10^{-12}$ s	$11.9*10^{-12}$ s
Sensitivitate magnetica moleculara la 20°C	$–1.297*10^{-5}$ s	$-1.295*10^{-5}$ s
Parametrul de refractie la 20°C	1.333	1.328

În starea lichida sau solida, fiecare molecula de apa este inconjurata de alte patru molecule de apa. In stare solida apa poate avea structuri cristaline de diferite tipuri cum ar fi: hexagonale, tetragonale, cubice, triangulare, monoclinice si tetraclinice sau chiar poate avea structura amorfa.

Anomaliile constatate in urma analizei parametrilor apei au motivat conceptul ca apa este o asociere de diferite tipuri de combinatii de molecule si anume: hydrol, dyhidrol, trihydrol, etc.

2. Evolutia modelelor structurii apei

Una dintre primele teorii care explica structura apei pe baza unor calcule matematice a luat in consideratie similaritatile dintre unele proprietati ale substantelor in stare solida si lichida, cum ar fi: prprietatile termodinamice, acustice si electrofizice. Aceasta teorie este cunoscuta si sub denumirea de teoria quasicristalina a starii lichide si a fost conceputa in perioada 1939-1954. [2].

O alta teorie privind analogia dintre lichide si solide a fost emisa de Bernal in 1959-1960, care a ajuns la concluzia unei simterii pentagonale a moleculelor de apa, astfel ptand explica unele anomalii cum ar fi racirea in exces fara schimbareastarii de agregare, entropia ridicata a apei si altele.

Un foarte interesant model apartine lui L. Pauling (1959), cel al clathratilor. Elementele principale ale structurii definite de acest model sunt dodecaedrii cu 12 fete pentagonale. Moleculele de apa se gasesc pe muchiile acestui poliedru. Interiorul acestui poliedru reprezinta o microcavitate, cu un diametru de 5,2 Å [3]. In aceste microcavitati pot sa coexiste molecule de elemente sau substante straine (CH_4, O_2, N_2, Cl_2) Aceste microcavitati au ferestre spre exterior cu diametrul de 2,5 Å, putin mai mic decat diametrul moleculei de apa (2,76 Å).In interiorul acestor microcavitati pot locui simolecule de apa, dar fara legaturi cu alte molecule. Densitatea apei, in cazul in care aceste microcavitati ar fi goale, ar fi de 0,8 g/cm^3 dar daca aceste microcavitati ar fi pline cu molecule de apa, densitatea devine 1 g/cm^3.

H. S. Frank a propus in modelul sau asocierea poliedrelor lu Pauling in structuri ordonate in forma de ciorchine (cluster), dar instabile, cu durata de viata de circa 10^{-10} s.

Mai tarziu , H. S. Frank , W.Y. Wen si A.S. Quist [1]. in 1957 si respectiv in 1961 au emis teoria unui ciorchine (cluster) dublu structurat .

E. Davenas a descoperit in 1988 existenta unor caracteristici denotand actiunea unor substante active din punct de vedere biologic la un grad extrem de ridicat de disolutie (doze homeopatice) [4].

Care este modelul cel mai apropiat de realitate? Probabil ca unul bazat pe modelul coerent si pe cel al clathratilor (microcavitatilor), in apa gasindu-se in mod frecvent structuri ordonate in proportie de 5- 10% [1]. In urma analizei difractiei in cazul unor ape cu raporturi diferite structuri clathratice/amorfe, la acceasi temperatura, au rezultat diferente de 4- 5% (Zenin, 1999) [1].

3. Influenta impuritatilor din apa.

Apa este un solvent pentru foarte multe substante in stare solida, lichida sau gazoasa. Impuritatile afecteaza major caracteristicile si structura apei.

Marimea geometrica a ionilor impuritatilor care sunt inclusi in structura quasi-cristalina a apei este foarte importanta, efectele putand fi diferite. De asemenea este importanta si sarcina electrica a ionilor respectivi.

In cazul gazelor dizolvate in apa, moleculele de gaz pot sa intre in microcavitati, conducand fie la stabilizarea acestora sau la fragilizarea lor.

CAPITOLUL III - Activarea apei

Avand in vedere faptul ca moleculele de apa se gasesc intotdeauna distribuite intre doua sisteme slab conectate, cel quasi-amorf al apei nestructurate si cel quasi-cristalin al sistemului structurat al clathratilor, este posibil ca datorita unor actiuni de activare sa aiba loc o modificare a structurilor si parametrilor apei in studiu. Sub actiunea factorilor externi activatori pot apare modificari ale structurii si caracteristicilor apei, atat la nivel macro, cat si la nivel micro, modificarile se datorandu-se schimbarii raportului volumetric dintre apa quasi-amorfa si cea structurata si respectiv raportului de microcavitati ocupate cu molecule de apa/numar total microcavitati. In conditii normale, deci fara actiuni activatoare, raportul structuri quasi-cristaline/quasi-amorfe creste cu scaderea temperaturii apei, iar raportul microcavitai pline/total microcavitati creste cu temperatura.

Apa are o caracteristica unica, cea a memoriei sale, care poate fi activata sub influenta unor factori externi: camp magnetic, impact mecanic, schimbari bruste de temperatura sau presiune, ultrasunete, etc si care poate stoca informatii pe perioade cuprinse in intervalul cateva ore - cateva zile. Campul electric atat cel continuu cat si cel alternativ influenteaza proprietatile apei, dar numai asupra sistemului quasi-amorf, prin polarizarea moleculelor si deci nu intra in categoria metodelor de activare a apei.

Sunt redate cateva exemple de consecinte constate cu ocazia aplicarii unor solutii de activare a apei [1];

- La apa supusa unui camp magnetic initial de 1900 Oersted , modificat apoi la 5700 Oersted s- a constat cresterea pH de la 5,1 la 9,1.
- Schimbarea brusca a directiei fluxului magnetic la care era expusa o proba de apa a condus la cresterea ratei de disolutie a sulfurii de Mg de 120 ori.
- Apar modificari ale indicelui de refractie a suprafetei apei daca aceasta este supusa la un flux de microunde.

Toate aceste modificari mai sus mentionate se pastreaza pe durate de ore sau chiar zile, dupa ce sursa activatoare a disparut.

Memoria apei sau timpul de relaxare depinde de temperatura si de sensul procesului. In Tabelul 2 se redau acesti timpi de revenire a apei de la o stare instabila la una stabila. Memoria reprezinta pastrarea unei informatii referitoare la raportul dintre microcavitatile ocupate si cele neocupate. Primul rand se refera la memoria apei in cazul intrarilor de molecule in microcavitati, iar al doilea rand la memoria apei in cazul iesirii moleculelor din microcavitati.

Tabel 2. Timpul de revenire a apei (durata de "memorie a apei") functie de temperatura [1]

$T\,^{o}C$	1	10	20	30	36.6	40	50	60	70	90
T_{1W}	300 zile	49 zile	10 zile	58 ore	24 ore	15 ore	4.4 ore	1.3 ore	27 ore	3 ore
T_{2W}	30 min	14 min	4 min	1.5 min	45 sec	30 sec	12 sec	4 sec	1.5 sec	0.3 sec

CAPITOLUL IV - Proprietatile apei activate

Apa activata are proprietati diferite de cea normala datorita raportului diferit dintre volumele aferente sistemului quasi-amorf si cel clathrat, cum ar fi: viscozitatea, conductivitatea electrica, indicele pH, etc.

Dupa cum s-a putut observa in Tabelul 2 la temperatura organismului uman apa activata are o memorie de 24 ore si introdusa in organism poate influenta modificarea parametrilor apei din corp, putand deci avea un efect terapeutic. Astfel, printr-o racire brusca a apei se obtine o apa mai densa, cu exces de molecule in microcavitati. Acelasi lucru se obtine in mod natural la izvoarele de munte si mai ales la cascade. Pe perioada relaxarii moleculele vor iesi din microcavitati si pot reduce radicalii liberi intalniti.

Invers, incalzind rapid apa se poate obtine un volum cu o concentrare mai redusa de molecule de apa in microcavitati, deci o densitate si viscozitate mai mica, ceea ce este indicat pentru alimentarea cu saruri a organismului. De retinut este insa faptul ca ca memoria apei este redusa la temperatura organismului uman la 45 secunde.

Din analizele efectuate la Meixa Tech Laboratories, Cardiff, U.S.A. pe sase probe de apa trei normale si trei activate congelate prin injectare de azot lichid s-au putut observa la microscop la lumina polarizata structuile acestor probe, rezultand:

- structura cristalina a probelor de apa normala (de la robinet) au aratat formatii cristaline haotice si fracturi extinse;
- structura cristalina a probelor de apa activata este regulata cu tendinte axiale pe o directie; cristale de forma hexagonala.

Teste la compresiune a unor cuburi de beton in compozitia caruia s-a folosit apa activata, in comparatie cu apa normala au aratat o reactie de hidratare

mai rapida in cazul apei activate (obtinerea unei compresii mai ridicate in perioada initiala de imbatranire a betonului - Fig. 1) [1]

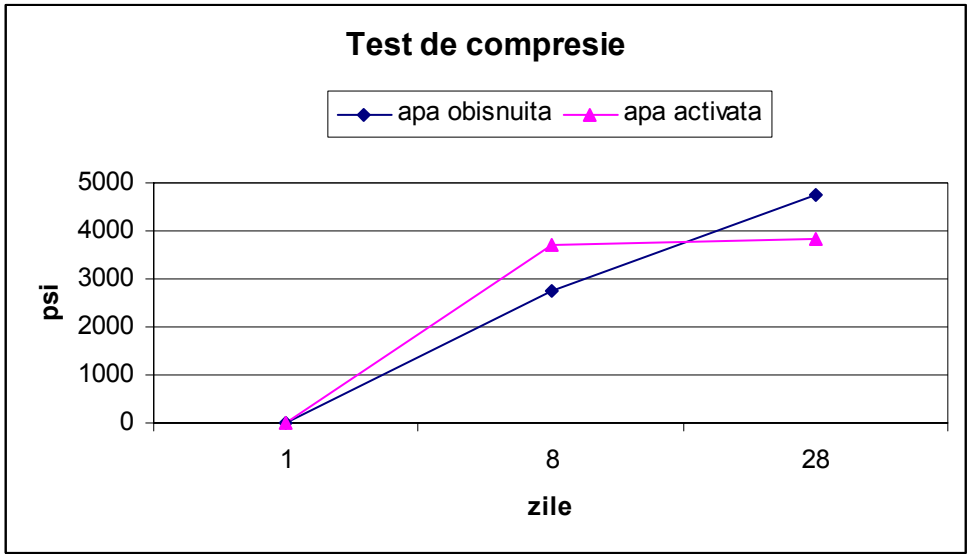

Fig. 1

Testele efectuate la CAI Environmental Laboratory, Carlsbad, U.S.A. au aratat ca activarea apei are tendinta de a reduce atat aciditatea cat si alcalinitatea. (Fig.2) [5]

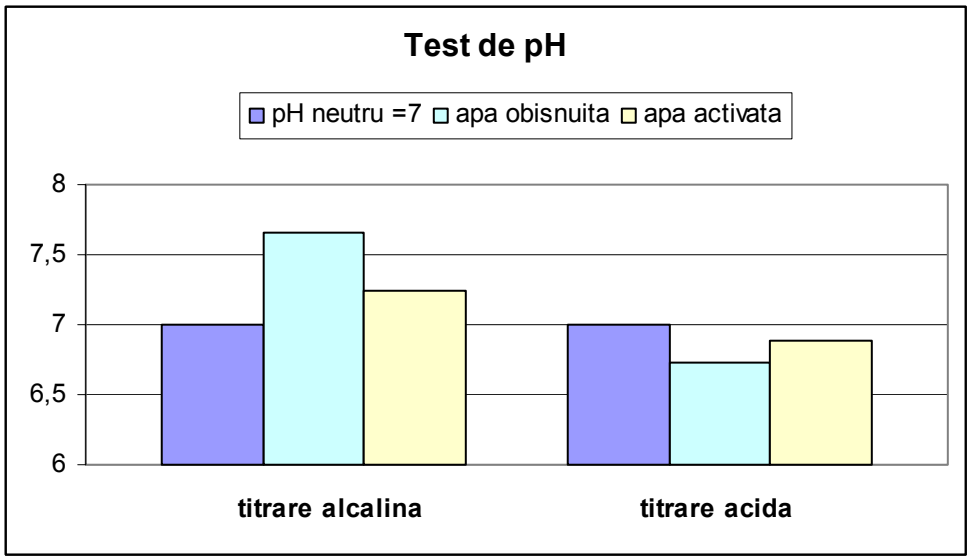

Fig. 2

Testarea conductivitatii a fost efectuata la Culligan Hydraulic Lab, Rosemont, U.S.A. rezultand scaderea acesteia in cazul apei activate (Fig. 3). [5]

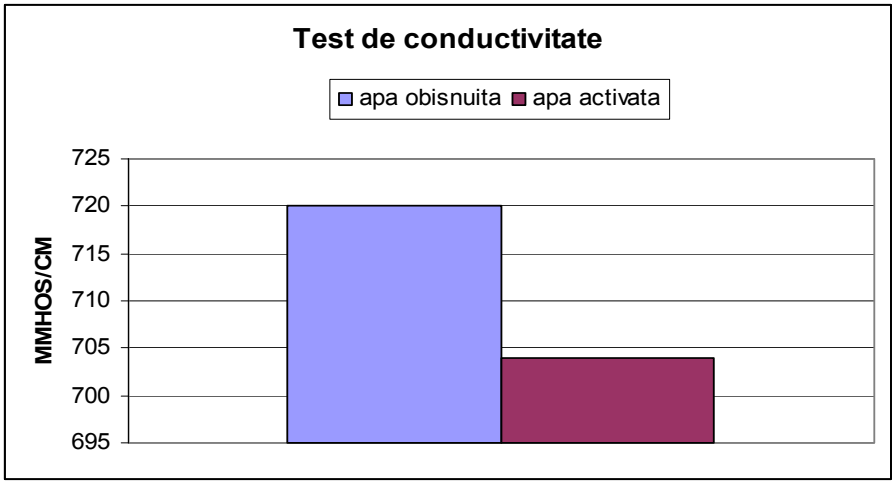

Fig. 3

Teste microbiologice arata o descrestere cu 86 % a coliformelor din apa de ploaie activata 30 minute (Fig.4) [5]. De asemenea a rezultat o reducere cu 44 % a coloniilor bacteriene din apa de lac activata (Fig.5). [5]

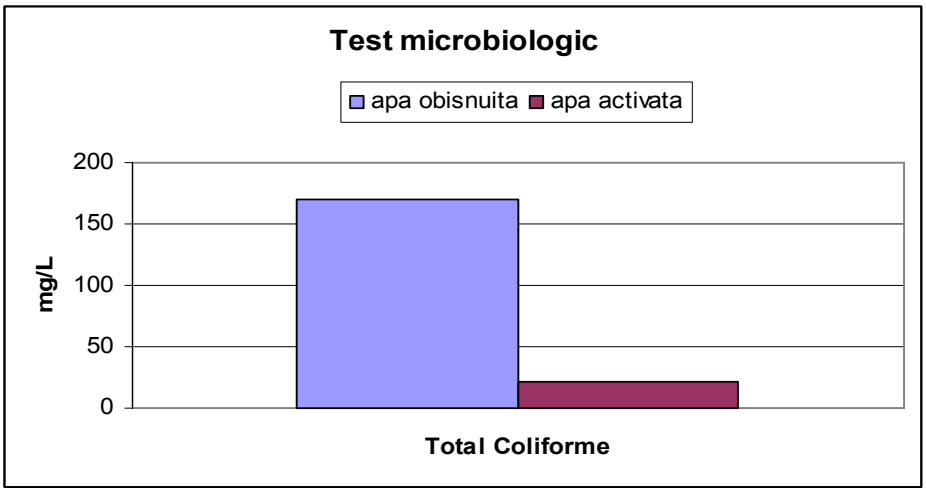

Fig. 4

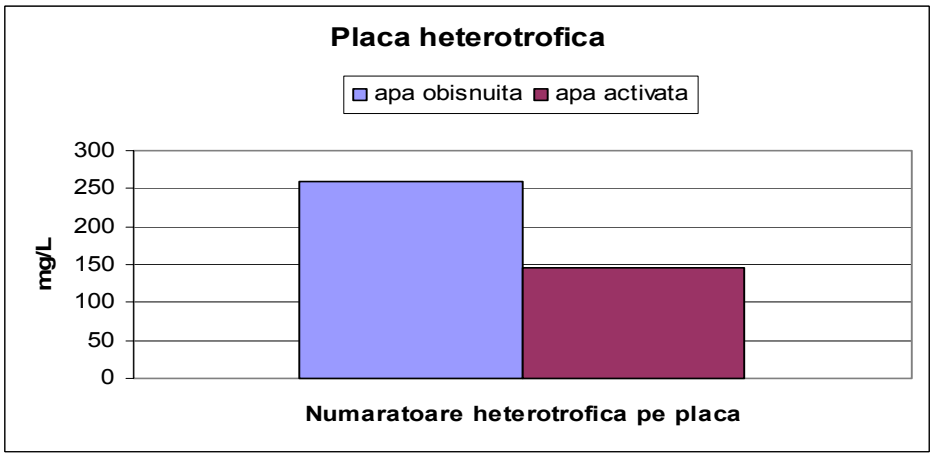

Fig. 5

Rezultatele experimentelor de laborator efectuate la Laboratory of Engene Biotechnologies Inc., Carlsbad, U. S. A. privind influenta apei activate asupra celulelor tumorale sunt redate in Fig. 6**.** [5]

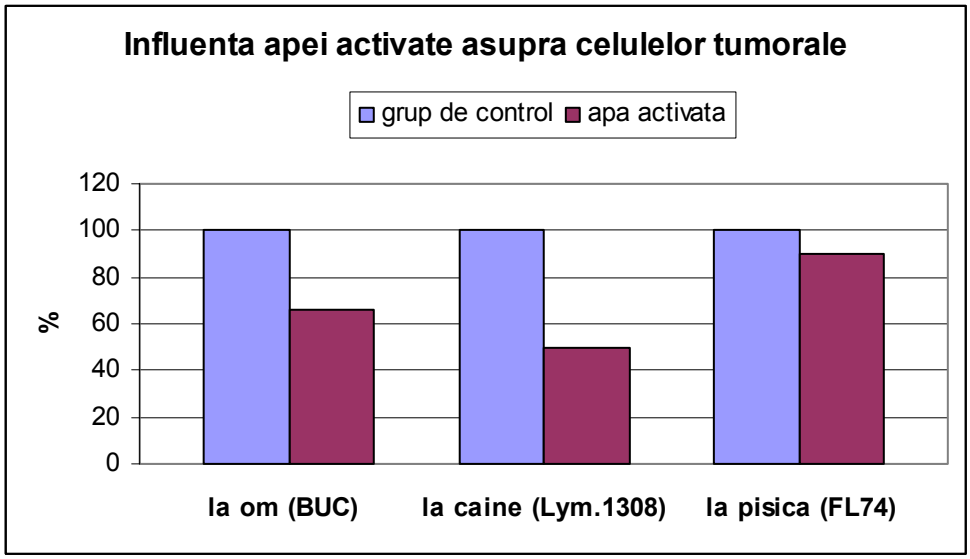

Fig. 6

Alte teste efectuate la Cedar-Sinai Comprehensive Cancer Center in Los Angeles privind numarul de celule albe ale unui pacient aflat sub chimioterapie (Fig.7) arata o crestere pronuntata dupa a 8-a zi cu revenire la nivelul initial dupa 10 zile. [5]

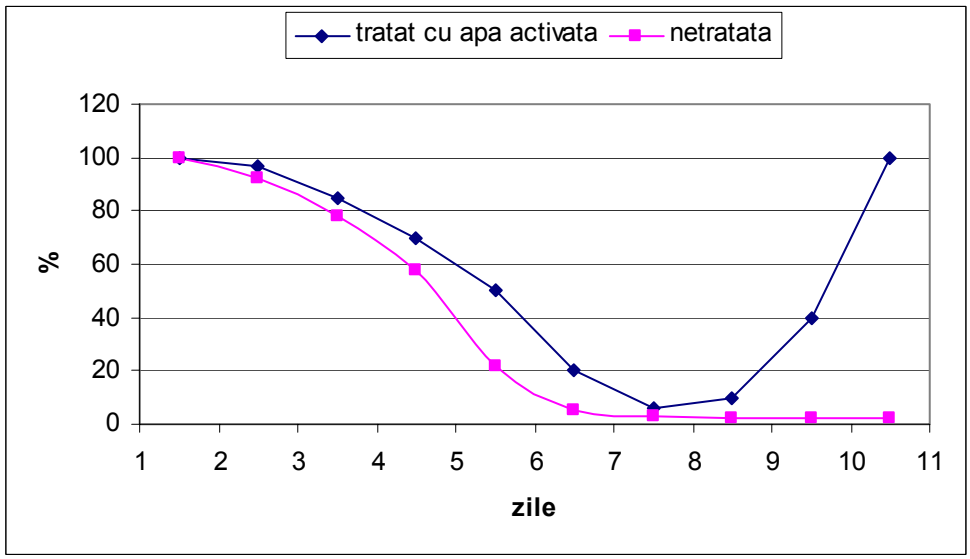

Fig. 7

CAPITOLUL V Compozitia izotopica a apei

In primul rand trebuie stabilit ce se intelege prin “apa usoara”. Aceasta apa are o concentratie a deuteriului si oxigenului-18 sub cea a nivlelului natural, mai precis fata de standardul mediu a apei oceanice (SMOW).

Daca se iau in consideratie numai izotopii stabili, atunci din ansamblul lor rezulta noua feluri de molecule :

Moleculele stabile

$H_2{}^{16}O$	$H_2{}^{17}O$	$H_2{}^{18}O$
$HD{}^{16}O$	$HD{}^{17}O$	$HD{}^{18}O$
$D_2{}^{16}O$	$D_2{}^{17}O$	$D_2{}^{18}O$

Apa usoara

$H_2{}^{16}O$ – 99,727 %

Apa oxigrea

$H_2{}^{18}O$ – 0,2 %

$H_2{}^{17}O$ – 0,04 %

Apa grea

$HD{}^{16}O$ – 0,033 %

unde 99,727% din apa este constituita din apa usoara si oxigen-16.

Dintre moleculele mai grele, trei dintre ele constitue 99% din volumul total al acestora $H_2{}^{18}O$ (73,5%), $H_2{}^{17}O$ (14,7%) si $HD{}^{16}O$ (11,5%). Apa potabila contine de obicei 330 mg/l apa grea (HDO) si aproximativ 2g/l $H_2{}^{18}O$.

Aceste concentratii sunt comparabile sau chiar mai mari decat concentratia admisa a sarurilor in apa.

Deuteriul ca microelement este parte componenta nu numai a apei, dar si a principalilor compusi organici, atunci ca importanta poate fi pus pe unul din locurile principale daca nu pe cel dintai. In comparatie cu alte elemente din organismul uman, D vine direct dupa Na. Concentratia lui in organism este de 4 ori mai mare decat cea a K, de 4 ori mai mare in comparatie cu Ca, de 10 ori este peste Mg si cu mult mai mult intrece celelalte microelemente importante cum ar fi F, Fe, I si Mn.

Microelemente in plasma sanguina

$Na^+ = 130 \div 156$	$F^- = 0,37$
$Br^- = 17$	$Cu^{2+} = 0,071 \div 0,074$
$D^+ = 16$	$Fe^{2+} = 0,012 \div 0,032$
$K^+ = 3,4 \div 3,5$	$J^- = 0,000275 \div 0,00063$
$Ca^{2+} = 2,3 \div 2,75$	$Mn^{2+} = 0,00007 \div 0,0004$
$Mg^{2+} = 0,7 \div 1,2$	$Co^{2+} = 0,00002 \div 0,0006$

$Na^+ >> Br^- > D^- > K^+ > Ca^{2+} > Mg^{2+} >> F^- >> Cu^{2+} > Fe^{2+} >> J^- >> Mn^{2+} > Co^{2+}$

CAPITOLUL VI - Izotopii din compozitia organismului uman

Hidrogenul intrand in componenta nu numai a apei dar si macromoleculelor organice putem cu certitudine presupune ca oscilatiile componentei lui izotopice isi lasa amprenta asupra organismului. Mai ales ca hidrogenul ocupa primul loc cantitativ in compozitia organismului.

Hidrogenul, ca si alte elemente chimice, se prezinta sub forma mai multor izotopi (stabili sau instabili). Greutatea influenteaza gradul de interactiune a substantei cu alti atomi. De regula atomii mai usori interactioneaza si formeaza molecule si complexe moleculare mai rapid decat confratii lor mai grei. Nu intamplator in proportie de 99,4 % organismul uman consta din patru izotopi usori C(12), O(16), H, N(14).

Cat timp organismul este mai tanar si toate sistemele functioneaza normal, izotopii mai grei, in primul rind O(18) si D, practic nu influenteaza metabolismul uman, cu toate ca pot perturba anumite procese cu reglare fina.

Insa, datorita proceselor eficiente de aparare organismul reuseste sa refaca defectele aparute.

Altfel stau lucrurile in cazul imbatrinirii, stresului prelungit si a bolilor cronice, cand fortele de aparare a organismului sunt slabite. In acest caz orice perturbare in plus poate sa joace un rol negativ semnificativ, provocand dereglari in principalele sisteme ale organismului.

In cadrul Institutlui de Studii Medico-Biologice de pe langa Academia Rusa de Stiinte s-a realizat un studiu unic, unde pe o perioada de 240 zile s-a monitorizat modificarea compozitiei izotopice a complexelor biogene din organismul uman in conditii de izolare indelungata in barocamera. S-a constatat ca in conditii de stres puternic si conditii externe nefavorabile, organismul nostru se desparte in primul rand de izotopii grei cum ar fi deuteriul si O (18). Astfel, de exemplu:

Fractionarea izotopilor in organism in coditii de izolatie indelungata
Raportul natural – in urina

^{56}Fe	91,66	34,23
^{57}Fe	2,19	36,7
^{58}Fe	0,33	13,15
^{40}Ca	96,97	50,9
^{46}Ca	0,003	2,78
^{48}Ca	0,19	2,53

Distributia izotopilor de fier in urina participantilor la experiment a constituit (in %): 56Fe (34,23) – 57Fe (36,76) – 58Fe (13,15), pe cand concentratia naturala a izotopilor de fier este: 56Fe (91,66) – 57Fe (2,19) – 58Fe (0,33). Aceeasi regularitate a fost determinata si pentru alte elemente, precum calciu, magneziu, cupru si siliciu.

CAPITOLUL VII - Proprietatea biologic activa a apei usoare si a altor izotopi usori.

Se poate presupune, ca pentru activarea fortelor vitale ale organismului si mobilizarea lor in lupta cu factorii externi nefavorabili, avem nevoie sa purificam organismul de izotopii grei si de complexele lor biogene, la fel cum purificam organismul de substantele toxice.

Una din posibilitati ar fi imbogatirea apei saracite in deuteriu cu izotopi usori care vor antrena o stimulare specifica a metabolismului prin:

Apa, cu o concentratie a deuteriului la un nivel de 130÷135 ppm accelereaza viteza de crestere a diferitelor tipuri de plante fiind cu mult mai eficienta decat unii factori de stimulare a cresterii ca fuamarul si fumarinul [6]. Ceaiurile, pe baza acestei ape din plante medicinale, au prezentat o stimulare biologic activa de 1,5 ori mai ridicata in comparatie cu distilatul obisnuit [6]. Pe fig. 8 avem prezentate rezultatele cultivarii plantei Arabidopsis thaliana in apa cu conentratii diferite de deuteriu: sau facut teste cu apa mai usoara si mai graea decat cea obisnuita [7]

Cultivarea plantei Arabidopsis Thliana in apa cu diferite concentratii ale D[7]

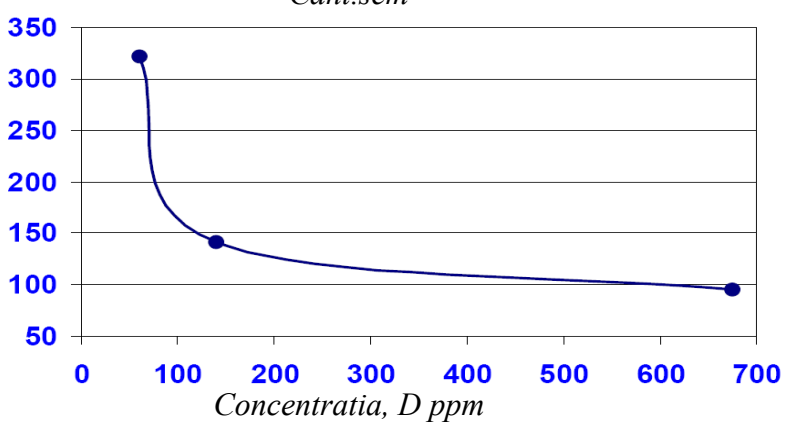

Trebuie remarcat ca scaderea concentratiei deuteriului cu numai 90 ppm fata de normal, provoaca modificari mai importante, decat cresterea concentratiei deuteriului cu peste 500 ppm. Ca atare la concentratii si mai mari efectele deuteriului asupra plantelor se micsoreaza.

Actiunea radioprotectoare a apei usoare a fost inregistrata in cazul iradierii sobolanilor cu izotopi de cobalt [8]. Supravietuirea in lotul experimental, unde se administra apa usoara (30 ppm) timp de 15 zile a fost de 2,5 ori mai mare decat in cel de control (doza de iradiere 850 R). S-a mai observat ca la sobolanii supravetuitori numarul leucocitelor si eritrocitelor au ramas in limite normale pe cand la lotul de control acest numar a fost semnificativ redus. Utilizarea apei usoare la bolnavii de cancer inainte si dupa sedinta de radioterapie a permis imbunatatirea rezultatelor analizelor, oprirea caderii parului si eliminarea puseelor de greata dupa sedinta [9].

Activitatea imunostimulatoare a apei usoare a fost determinata in experientele cu inflamatii induse de infectii experimentale la animale de laborator imunodeprimate si in experimentele pe Drozofila melanogaster.

Activitatea anticancerigena a apei usoare a fost observata prima data de G. Somlyai in 1993 [10]. In cursul experientelor ulterioare s-a determinat, ca:

1) intr-un mediu cu o concentratie scazuta de deuteriu mitoza celulelor canceroase MCF-7 (adenocarcinom al glandei mamare) incepe cu o intarziere de 5-10 ore;

2) la aproape 60% dintre soareci cu imunitatea supresata si cu tumori umane MDA si MCF-7 transplantate, apa usoara (30 ppm) a initiat o regresie completa a tumorii .

3) la soarecii cu transplant tumoral de tip PC-3, apa usoara (90 ppm) a permis cresterea supravietuirii cu 40%, pe langa acest fapt raportul celule vii/ celule moarte in lotul experimental a fost de 1,5:3, iar in cel de control 3,6:1.

Cercetarile din mai multe institute din Rusia au confirmat efectele suprimatoare ale apei usoare asupra proceselor proliferative ale celulelor canceroase si tumorilor in general.

CAPITOLUL VIII - Concluzii privind beneficiile utilizarii apei usoare activate si imbogatita cu izotopi usori.

Cea mai importanta concluzie care poate fi trasa din datele prezentate – este conceptia actiunii distrugatoare a izotopilor grei, deuteriu, tritiu, oxigen si altii, asupara genofondului tuturor fiintelor vii, conceptie care este serios intemeiata si necesita foarte multa atentie.

Actiunea distrugatoare a omului asupra naturii si in mod deosebit asupra calitatii apei potabile – sunt factorii care ne-au condus catre dezvoltarea unei tehnologii si contsturctia unor aparate cu actiune de purificare si activare, pentru producerea unei ape biologic active cu prorietati curative.

Astfel vom initia cercetari a unor legitati putin cunoscute privind dobandirea apei purificate si activate prin intermediul a doua procese tehnologice complet diferite.

Prima directie. Purificarea apei de compusii toxici si impuritati, restructurarea apei si activarea energetio-informationala prin intermediul cimpimpurilor electromagnetice modulate specific.

A doua directie – si cea mai iportanta va fi dezvoltarea unei tehnologii noi de saracire a apei de deuteriu si a altor izotopi grei prin procesele de tranzitie a a fazei de agregare (apa-vapori-gheata-apa) si imbogatirea specifica cu izotopi usori a diferitor minerale produsi prin intermediul unei tehnologii care are la baza curenti de inalta tensiune.

P.S. Apa si alimentatia, dupa testamentul lui Hipocrate, trebuie sa fie remediile de baza. Timpul Izo-hidro-terapiei a sosit. Apa – cea mai inofensiva si totodata cea mai puternica arma in lupta cu maladiile contemporane.

BIBLIOGRAFIE

[1] Igor V. Smirnov, Vladimir I. Vysotskii, All A. Kornilova –"Introduction to the Biophysics of Activated Water" – Universal Publishers, Boca Raton, Florida – 2005

[2] G.N. Zatserina - "Properties and Structure of Water" – University Press – Moscow – 1998

[3] L. Pauling – "The Structure of Water in Hydrogen Bonding" – D.Hazi (Ragamon Press) – New York – 1958

[4] E. Davenas s.a. – "Human Basophil Degranulation Triggered by Very Dilute Antiserum Against IgE" – Nature – June 30 – 1988

[5] I. Smirnov – " Electronic Journal of Biotechnology, Vol. 6 No.2 " – August 15 - 2003

[6] Варнавский И.Н. Новая технология и установка для получения очищенной биологически активной целебной питьевой воды. Диссертация на соискание ученой степени доктора технических наук. М.:2000г.

[7] Синяк Ю.Е., Левинских М.А., Гайдадымов В.В., Гуськова Е.И., Сигналова О.Б., Дерендяева Т.А.. Влияние воды с пониженным содержанием дейтерия на культивирование высших растений: Arabidopsis thaliana и Brassica rapa. Организм и окружающая среда: жизнеобеспечение и защита человека в экстремальных условиях. Материалы Российской конференции. Москва, 2000 г., т. 2, с. 90.

[8] W.Bild and at "Research concerning the radioprotective and immunostimulating effects of deuterium-depleted water", Rom. J. Physiol., 1999.36, 3-4. p. 205-218.

[9] G. Somlyai "The biological effect of deuterium depletion", Budapest, Akademiai Klado, 2002.

[10] G.Somlyai, G. Jancso at all, "Naturally occurring deuterium is essential for the normal growth rate of cells", FEBS Lett. 317, (1993), 1-4.

[*] Doctor in Ingineria Tensiunilor Înalte – Universitatea Politehnica Bucureşti, Senior member – IEEE., director general – Power&Lighting Tehnorob S.A.

[**] Doctorand la Universitatea de Medicină şi Farmacie "Victor Babeş"din Timişoara la Catedra de Biofizică, director – Mediquant S.R.L.

RESTABILIREA FUNCȚIILOR VITALE ALE INIMII

Anna S. Gheorghiu*

In present days the heart diseases are those that affect humans in general. This is why scientists keep looking to improve the already existing methods for an early diagnosis of the disease and tore-establish the heart functions in the initial stages of the heart disease. This is one of the most important preoccupations in present time medicine.

În prezent, în medicina umană, bolile cardiovasculare ocupă un loc de frunte dintre toate îmbolnăvirile omului.

De aceea, oamenii de ştiinţă din domeniu nu se obosesc să caute mereu să perfecţioneze metodele de lucru existente, atât pentru diagnosticare timpurie cât şi restabilirea funcţiilor de activitate a inimii la stadiile iniţiale de dezvoltare ale îmbolnăvirii. Aceasta este o problemă foarte importantă şi actuală în medicina umană.

Rezolvarea cu succes a acestei probleme a fost realizată de doi medici din Sankt-Petersburg – *A.T. Serababin* şi *E.A. Serababina* (teze şi ref. La a XII-a Conferinţă Internaţională „Aspecte clinice şi teoretice ale utilizării terapiei de biorezonanţă şi multirezonanţă" „*IMEDIS*", Moscova, 2006, vol II, pag 374-379, Rusia).

Despre succesele experienţelor lor în acest domeniu, domniile lor relatează:

„Cordul este un generator al vibraţiilor acustice, care se înregistrează de către medic prin auz, iar folosirea aparatelor speciale de amplificare a sunetului permite să se perceapă semnalele acustice generate de cord într-un diapazon de frecvenţe mult mai larg, ceea ce permite diagnosticarea activităţii funcţionale a cordului. Perturbările activitaţii funcţionale cardiace conduc către schimbarea caracterizării spectrale a inimii.

Restabilirea proprietăţilor acustice ale activităţilor funcţionale ale inimii duce la stabilizarea activităţii ei iniţiale.

Scopul acestor cercetări a fost – *restabilirea funcţiilor cardiace prin metoda biorezonanţei*, bazată pe utilizarea pentru omul (pacientul) dat, a semnalelor acustice sintetizate de la un donator cu inimă sănătoasă.

Dacă examinăm atent activitatea fiziologică a omului, atunci ne vom întoarce la postulatul, că toate organele umane lucrează sub conducerea creierului. Pentru funcţionarea inimii, în creier răspund două zone: *zona pricipală de comandă* (conducere) care se găseşte în partea dreaptă a frunţii, mai

aproape de tâmpla dreaptă şi *zona de rezervă* care este amplasată simetric în partea stângă a capului. Perturbarea funcționării acestor zone duce la dereglarea activității funcționale a cordului şi la schimbarea parametrilor lui fizici, iar aceasta, la rândul ei, va duce la diferite deranjamente în activitatea funcțională cardiacă precum şi la diferite stări şi aspecte de îmbolnăvire.

În experiențele efectuate au fost incluse 45 de persoane cu vârste între 21-65 de ani, din care 30 au fost supuse diagnosticării complete deoarece ei au fost pacienții clinicii ai secției de cardiologie. 15 persoane dintre acestea au efectuat atât diagnosticarea cât şi restabilirea funcțiilor activității cardiace.

La nivel acustic în diagnostic se include – înregistrarea semnalelor acustice şi prelucrarea lor computerizată (Fig.1)

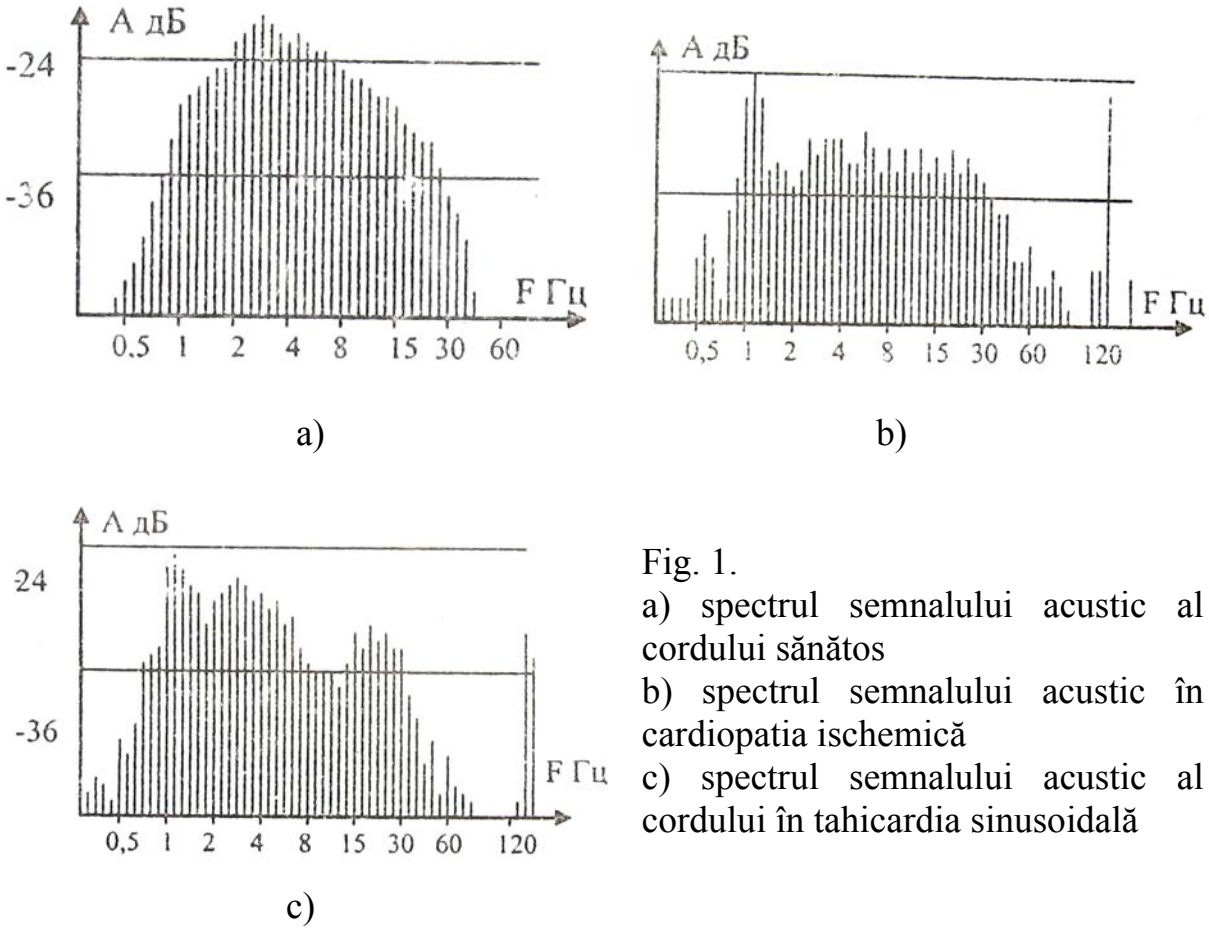

Fig. 1.
a) spectrul semnalului acustic al cordului sănătos
b) spectrul semnalului acustic în cardiopatia ischemică
c) spectrul semnalului acustic al cordului în tahicardia sinusoidală

În fig. 1 a) se prezintă spectrul acustic al semnalului inimii sănătoase înregistrat din punctul V3 de la nivelul vertebrei 4 pe linie parasternală.

În fig. 1 b) se arată spectrul semnalului acustic cardiac al aceluiaşi, dar în cazul cardiopatiei ischemice.

În fig. 1 c) este spectrul semnalului acustic cardiac în tahicadia sinusoidală.

Analiza spectrelor semnalelor acustice arată că dependent de o formă a bolii se schimbă şi structura semnalului acustic.

Pentru o inimă sănătoasă spectrul semnalui acustic este compact şi ocupă linia de frecvenţe de la 0,5-10 Hz. Energia de bază care compune spectrul se concentrează în dunga de frecvenţe de 2-8 Hz.

În cazul *bolilor ischemice* ale cordului – spectrul semnalului acustic se lărgeşte până la 120 Hz şi mai mult. Nivelul componentelor spectrale scade şi se evidenţiază clar componentele spectrale care caracterizează frecvenţele sistemului limfatic şi frecvenţele perioadei bătăilor cordului.

Tahicardia sinusoidală se caracterizează, de asemenea, prin lărgirea spectrului componentelor sistemului limfatic şi a perioadei de activitate a cordului. Încovoierea (curbarea) componentelor spectrale se circumscrie cu legea sinusoidală. După coeficientul de modulare şi frecvenţă a curbei obţinute se poate aprecia nivelul tahicardiei. Situaţiile teoretice ale metodei de biorezonanţă constau în aceea că prin influenţa semnalelor acustice asupra ansamblului de celule amplasate într-o zonă sau în alta, celulele încep să vibreze după legea semnalelor acustice externe, adică se intră în rezonanţă cu sursa izvorului extern. Influenţa repetată de mai multe ori a semnalelor acustice în anumite zone, duce spre aceea că, celulele încep să vibreze după legea sursei externe deja, fără influenţa acesteia.

Când ansamblul de celule restabileşte propriul său ansamblu acustic şi energetic, atunci această zonă începe să lucreze ca o zonă sănătoasă. Restabilirea activităţii funcţionale a muncii cordului începe însă, numai după restabilirea activităţii funcţionale a creierului şi nemijlocit, în zonele care răspund de funcţionarea inimii. Mai departe, restabilirea începe de la restabilirea activităţii normale a vertebrelor 7 cervicală şi a 5-a pectorală, prin care trec semnalele de conducere a activităţii cardiace.

Pentru restabilirea parametrilor fizici ai inimii trebuie ca semnalele acustice să influenţeze pe zonele din dreapta şi din stânga, sub omoplatul stâng pe zona pectorală în regiunea timusului şi în regiunea glandei tiroide. Influenţarea cu cele 8 semnale acustice nu duce la disconfort, nici la senzaţii de durere, omul fizic, practic, nu simte influenţa lor. Ascultarea de către pacient a semnalelor acustice, în zonele date, timp de 10 zile, duce spre scoaterea senzaţiilor de durere în regiunea inimii, iar aceasta începe să lucreze ritmic normal. Ascultarea de către pacient, în continuare a semnalelor acustice, duce deja spre schimbarea parametrilor fizici ai inimii. Timpul mediu pentru restabilirea activităţii funcţionale a cordului depinde de nivelul gradului de atingere a îmbolnăvirii şi variază de la 1-4 luni. Semnalele acustice înregistrate se reînscriu, în continuare, pe purtător holografic pentru menţinerea activităţii funcţionale a inimii, în calitate de profilaxie.

Rezultatele practice obţinute pe cei 15 pacienţi, care au trecut prin procedurile de restabilire a funcţiilor de activitate cardiacă cu *metoda de biorezonanţă*, având ca diagnostic de bază – tahicardie cu dureri în regiunea inimii, disconfort, sufocare. După procedurile de restabilire şi restabilirea deplină a structurii şi a spectrului semnalelor acustice în regiunea cardiacă –

simptomele bolii au dispărut. Diagnosticul complementar – electrocardiografia, ecografia, *nu au evidenţiat nicio dereglare în activitatea inimii*.

În acelaşi timp, după procedurile efectuate s-au schimbat spre normal parametrii fizici ai cordului.

Exemplu clinic

Pacientă – 51 de ani. Diagnostic de bază: tahicardie. Indicatori *ecografie* înainte şi după restabilirea funcţiilor activităţii cardiace (cifrele după restabilire se dau între paranteze), sunt următoarele: diametrul aortei – 2,7 cm (3,0); dimensiunea auriculului stâng – 3,4 cm (3,1); mărimea diastolică terminală a ventricolului stâng – 4,2cm (4,4); mărimea sistolică terminală a ventricolului stâng – 2,5cm (2,7). Grosimea membranei interventriculare – 1,0 cm (0,9).

Este posibil ca indicatorii parametrilor fizici ai cordului să fie genetic prestabiliţi în organismul uman, iar după procedurile de restabilire s-au întors la normal, s-au restabilit, eliminând prin aceasta simptomele bolii, restabilind activitatea funcţională normală a inimii.

În concluzie, se poate menţiona că metoda de biorezonanţă folosită pentru restabilirea activităţii normale a cordului, permite în totalitate, restabilirea parametrilor fizici ai cordului, eliminarea tulburărilor apărute şi stoparea dezvoltării bolii.

Asemenea tratamente de terapie permit menţinerea funcţională a cordului în stare de activitate normală.

Deoarece zona creierului răspunzătoare de activitatea funcţională a cordului se găseşte alături de zona emoţională, orice perturbare emoţională va influenţa activităţile cardiace – munca cordului.

Restabilirea rapidă a activităţii funcţionale a acestei zone a creierului va înlesni menţinerea activităţii funcţionale a inimii în stare de muncă normală."

Acesta este doar un singur exemplu din nenumăratele descoperiri şi succese ale medicilor performanţi în medicina energoinformaţională de pe mapamond. Medicina holistică – integrativă – *medicina prezentului* pentru cei pasionaţi de meserie, medici cu idei progresiste!

Pentru ceilalţi – *medicina viitorului*! Dar cât de îndepărtat va fi acest viitor?

Depinde de *conducătorii ţării*, din domeniu şi de *dumneavostră*!

* Dr. ing. Membru de Onoare al Asociaţiei "Societatea de Medicină Bioenergoinformaţională Dr. OCTAVIAN UDRIŞTE" din România, Bucureşti, tel: 021 335.7681.

NATURE'S INTELLIGENCE ACTS SIMPLY, WITH HARMONY & AFFECTION

Assem HASSAN*

Lucrarea prezintă legaturile strânse şi vizibile între energiile de bază ale creaţiei...discuta cauzele diversităţii formelor si fenomenelor cu toată complexitatea şi independenţa lor arătând în acelaşi timp existenţa unei relaţii de interacţiune şi similitudine în activitatea lor.

I - GENRALITIES:

Why, when, how did the diversity of the surrounding world emerge? What is the reason for many objects and phenomenea having clear features of similarity and simoultaneously never being absolutely identical?

Studying the most general laws of development of nature leads to comprehending the FACT that in the very beginning there existed a single primary entity-HOMO. Homo force possessed all the possibilities for development and comprised in a latent way the global tendencies for changes-HETERO.

(HOMO means similar,and HETERO means the opposite). Homo thus, could mean uniformity, natural character, spontaneity, conservatism, stability, unification, universality, acceptance, amiability, closedness, reserve, potency, simplification, regress, compression, condensation, protection, darkness, protection, coldness, YIN tendency, regularity, downward tendency, involution, internal, etc. While HETERO is thediversity, premeditation, novelty, instability, separation, partiality, resistance, conflict, openness, clarity, realization, complication, progress, expansion, softening, attack, lightness, warmth, YANG tendency, irregularity, upward tendency, external, etc.

One force cannot dominate the whole existance, otherwise or a continueouss transformation is on, or a complete stagnation is on. In either case that means no existance in the right meaning of the word we can see. Even we could not exist...

So under the infuence of homo- force, the transformation processes started by Hetero -force, slow down. A new force is now dominating, a new state, a new form .....This NEW force Is the force of equilibrium of harmony of life in its subtle movements and actions.

This is THE HETERO FORCE .

To elucidate the interaction of these forces and their manifestations we appeal to the TRI ORIGIN MODEL to explain the action of this evolution-

involution process from the ZERO world to the REAL world from the point of view of ONNURI MEDICINE as illustrated by professor PARK JAE WOO President of the International Public Foundation ONNURI.

II - TRIORIGIN ACUPUNCTURE

The Triorigin of Homo, Hetero and Neutro manifests itself in both the real world and the human body in the integral relation with one another. The Triorigin model of four components — initial Neuto, Homo, Hetero and real Neutro — is the basic, fundamental Triorigin order. A deeper look would reveal the fact that the world is evolving out of Neutro, is full of it and centred on movement towards it.

Homo represents the zero world, in which any differentiation is absent. In the real world the Homo force resists change, development, trying to return all arising things back into the zero world — the world of absolute Neutro (Neuto).

The origin of the Hetero force is the world of infinity, perfection, where due to this there is no possibility for further development, movement, change (Neutro). So, in the real world the Hetero force contributes to change and improvement, moving towards its source. Chaos, inherent in Hetero, is an integral part of the perfect world, too.

The initial Neuto together with Homo and Hetero form Pre-Triorigin; Homo, Hetero and real (practical) Neutro form Post-Triorigin: and these four components together, connecting the zero and real worlds, form the fundamental Triorigin model (Fig. 1).

Since this model underlies any existence unit, any system, so its discovery will be the first important stage of diagnosing impairments in a system.

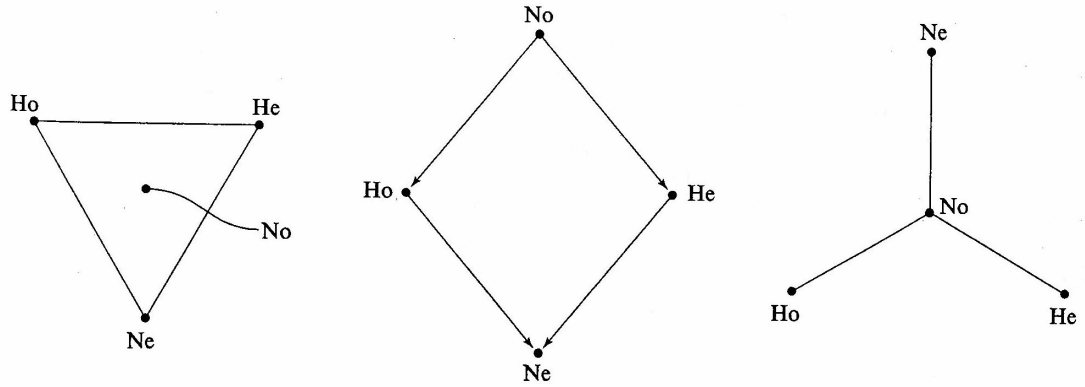

Fig. 1. Variants of graphic representation of Triorigin model

III - THE PRINCIPLES OF TRIORIGIN DIAGNOSIS THREE KI DIAGNOSIS

As was stated above, in the real world the Neutro force together with Hetero and Homo govern all processes that take place there. The Neutro force, conveying order and balance, in the human body also maintains homeostasis, stability to environmental factors, psycho-emotional balance, all that is meant

when we speak about health. Therefore, weak health, development of a disease can be considered as the result of decreased control of Homo and Hetero processes in the body on the part of the Neutro force.

The Homo and Hetero forces are in axial relationships of opposition and rivalry. Their conflict results in a transient or long-lasting imbalance perceived by an individual as illness (of the acute or chronic type, respectively).

The predominant influence of the Homo force forms Homo-type disorders characterised by contraction and constriction, consolidation and heaviness of the organs (bodily parts), by processes of deceleration and restriction of functions, ageing, dystrophy and necrosis of tissues. Destructive tendencies caused by the Homo force can eventually lead to a complete collapse of viability.

Hetero-type disorders are characterised by multiformity of symptoms, acute and unpredictable course, paradoxical response to treatment, quick pervasion, desorganisation of organs and systems, enlargement and inflammation, hyperactivity and lability up to acute stoppage of life processes.

Homo-Hetero disorders can be localised in an individual organ, bodily part, system, or manifest themselves at the level of the whole body (level of basic, branch, subbranch, etc. energies).

Examples of manifestations of excess Homo at the level of basic energies include loss of consciousness, grave systemic diseases, general dystrophy; of excess Hetero — hyperthermia, urticaria, acute infections. Suffocation (bronchial obstruction) is a Homo symptom at the level of the respiratory organs; oedema, infiltration of pulmonary tissues is a Hetero manifestation in the lungs; cirrhosis is a Homo disease of the liver, hepatitis is Hetero, etc.

Homo-type disorders are slower to develop, often unnoticeable to the victim, persistently and relentlessly spreading their influence on the body and mind. Hetero-type disorders develop violently, acutely, aggressively and unpredictably, allowing the body no opportunity of adequate response and defense.

The dualism of Homo and Hetero, imposed by the Neutro force, often results in ambiguous evaluation of a disease from the standpoint of Three Ki: according to the status (structure, form, condition, quantity) it can be referred to Hetero; according to the character, nature (functional peculiarities, content and quality) to Homo and vice versa. For example, carcinoma of the large intestine is a Homo disease according to the status and Hetero according to nature (uncontrollable cell division, accumulation of immature forms, dissemination). This fact should be taken into account when choosing a treatment option.

On the whole, the Three Ki approach to diagnosing is the most general and fundamental one. For a more detailed investigation the Triorigin-based Six Energies diagnosis would be expedient. In the first part of this article (see Onnuri Medicine, IX) we used the Triorigin viewpoint to discuss a system of pathways, channels of the body along which energy circulates. These are based

on the Triorigin model and Triorigin sequence — a consistent result of Triorigin (Three-stage) development of the Triorigin model.

The system of energies that circulate in the human body is also based on the Triorigin model (Fig. 2). Vital energies — a source of man's energies — are initial (zero) Neutro. They are immanent in all real existence, including inanimate nature. Axial relationships exist between reason (Homo) and emotions (Hetero). Emotions are a more primitive kind of energy as compared with reason, they develop earlier. Reason and emotions together form an individual's mind. The psychic activity of man is socially oriented (Neutro). All kinds of energy play an important role in providing health and well-being of man, all possess diagnostic and therapeutic values, and all are based on the Triorigin model and Triorigin sequence. This allows to correlate any of them with a particular link of the energy system (meridian, chakra) in the body or in the correspondence systems to effect a successful targeted treatment.

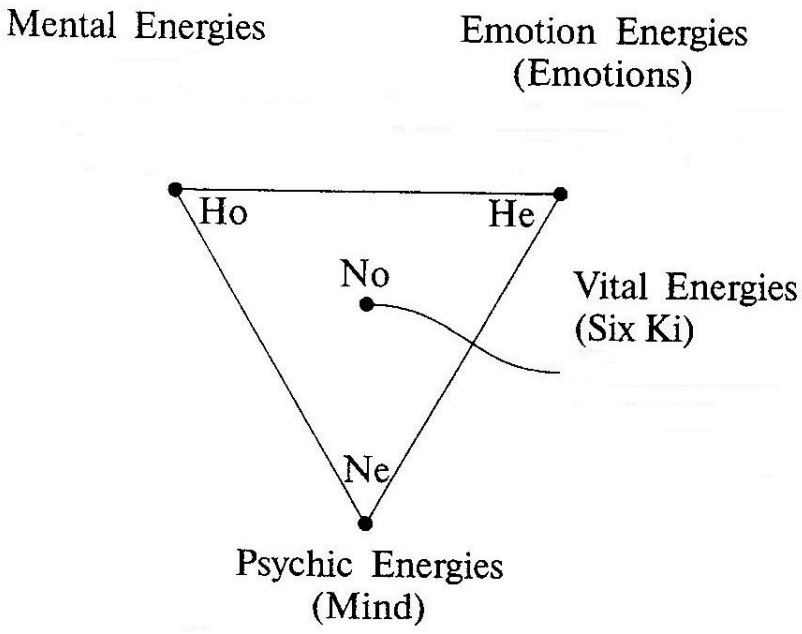

Fig.2. Triorigin model of man’s energies

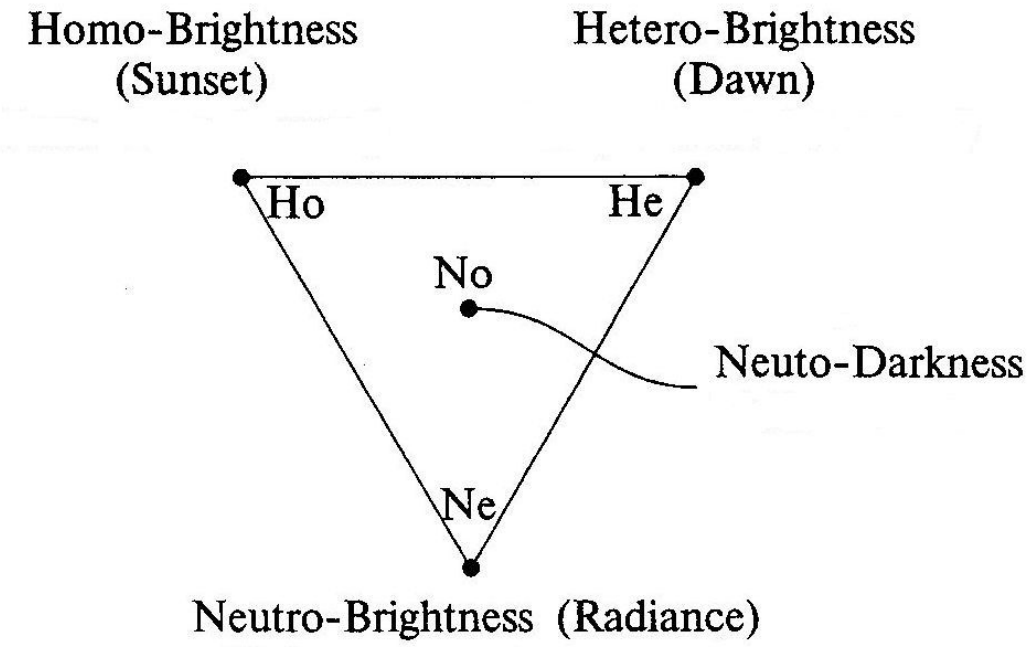

Fig.3. Triorigin model of vital energies

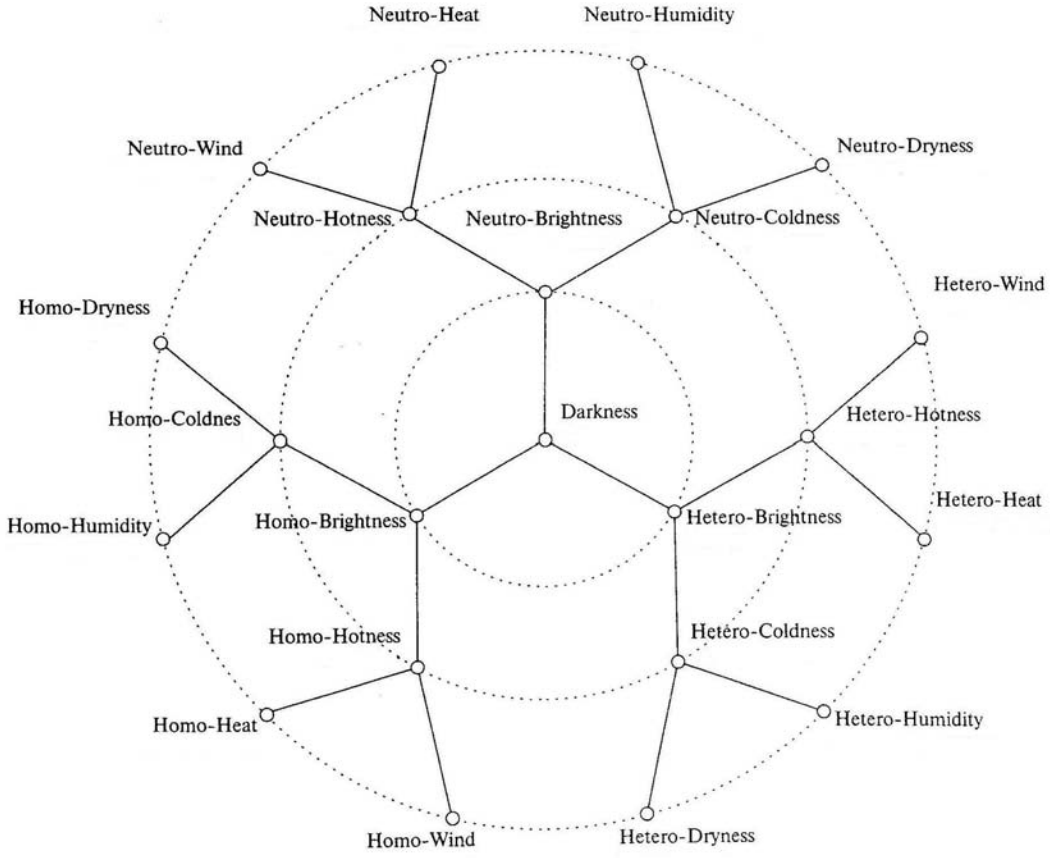

Fig.4. Triorigin Seqence of vital energies

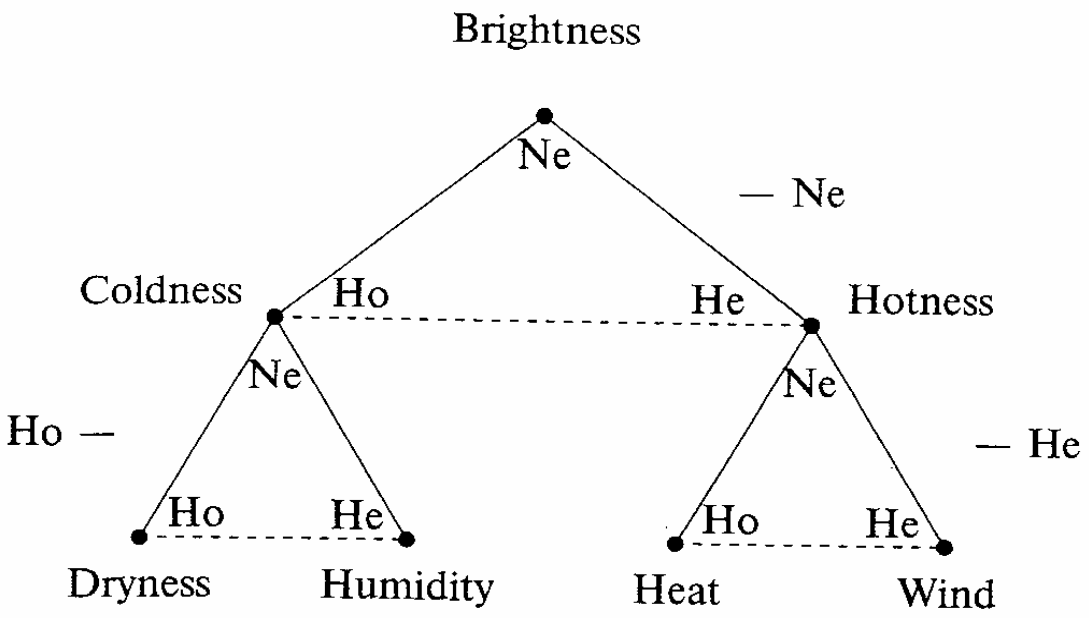

Fig.5. One-Four Sequence and Triorigin units within Six Energies

IV - TRIORIGIN DIAGNOSIS OF VITAL ENERGIES

Vital energies are the most fundamental. All we can see around us is the result of their influence and interaction. The Triorigin model is formed by the energies of Brightness (Homo, Hetero and Neutro) and Darkness (Neuto) (Fig. 3). Hetero-Brightness — the brightness of dawn, daybreak — underlies the sequence of the Six Hetero energies.

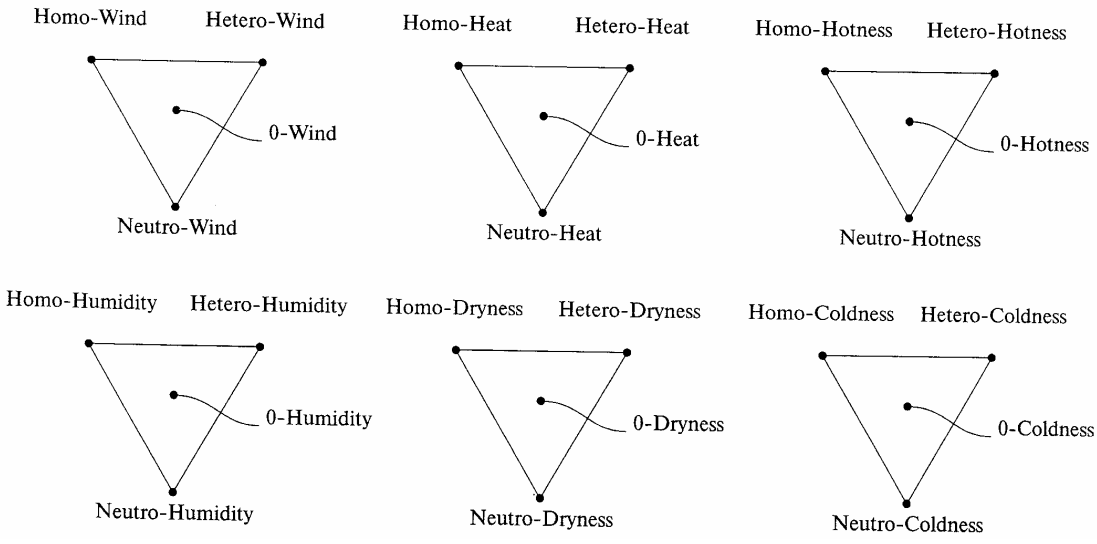

Fig.6. Triorigin models of SIX vital energies

Homo-Brignthess — twilight, sunset — underlies the Six Homo energies. Neu-tro-Brightness — radiant — underlies the Six Neutro energies. Together they form the Triorigin sequence of vital energies (Fig. 4).

A graphic presentation of this sequence demonstrates that Triorigin units are formed by the energies of Hotness (Hetero), Coldness (Homo) and Brightness (Neutro); of Wind (Hetero), Heat (Homo) and Hotness (Neutro); of Humidity (Hetero), Dryness (Homo) and Coldness (Neutro).

Wind, Heat and Hotness are Hetero Triorigin, where Wind is Hetero within Hetero, Heat is HoMo within Hetero, Hotness is Neutro within Hetero; Humidity, Dryness and Coldness are Homo Triorigin, where Humidity is Hetero within Homo, Dryness is Homo within Homo, Coldness is Neutro within Homo; Brightness is the uniting Neutro (Fig. 5).

Thus the fundamental law of Triorigin controls relations in the Six Energies system.

But the Triorigin model underlies not only the whole system of vital energies, but each energy taken separately, so one and the same energy can cause different changes in nature, in the human body (Fig. 6).

1. The energy of Wind originates from O-Wind, i.e. potential, unmanifested one. Belonging to the zero world, in the real world it acquires Homo, Hetero and Neutro properties. Neutro-Wind, like all Neutro energies, maintains harmony in nature and in the human body, has a creative, not destructive, character. In nature, it promotes growth of plants, manifests itself as a fresh light wind, saving from hotness and dampness, stagnation and dying away. It lends freshness to the body, as after sound sleep, it gives fresh ideas to the mind. Neutro energies are not involved in struggle, in axial relationships with other energies, so their manifestations are natural and comfortable, do not cause resistance and rejection. But in both nature and the human body we can also see the influence of Homo and Hetero energies that are engaged in continuous opposition and rivalry, if Neutro has no sufficient control over them. These influences are uncomfortable, disharmonious, aggressive and destructive. Hetero-Wind in the human body can bring about uncontrollable violent movements (hyperkineses, convulsions, tics), Homo-Wind tends to moderate, restrict movements (pareses and paralyses, muscular hypotonia and atony, spasms and contractures). Another sign of a Homo-Wind influence is stable hyperactivity of some part of the body (organ), for example, hyperkinetic dyskinesia of the biliary ducts or intestine. In nature, Hetero-Wind's manifestations are as destructive and sudden as in the body (typhoon, hurricaine), Homo-Wind is either of regular nature (monsoon) or not manifested because of weakness, deficiency, yielding to Humidity energy that is in axial relationships with Wind energy.

2. The energy of Heat forms a Triorigin of its own. Neutro-Heat is physiological, the body perceives it as inflow of force, lightness, warmth, since it is characterised by the processes of expansion and controls the circulatory

system. The energy of Hetero-Heat is perceived as pathogenic and can be manifested as hyperthermia, hypertension, inflammations, eruptions, haemorrhage, excessive growth and functioning. The energy of Homo-Heat can bring about Homo processes in the circulatory system (ischaemia, thrombosis, trophic impairments, hypotension and hypothermia) or manifest as chronic infection foci, persistent hypertrophy and hyperfunction of organs, sub-febrile condition.

3. The energy of Hotness, as stated above, carries Neutro qualities, so it is responsible for regulatory neuroendocrine system in the body, ensures flourishing, ripening, formation of the personality and intelligence. Neutro-Hotness can be perceived by an individual as internal supply of energy, exuberant strength. Hetero-Hotness in the body can lead to grave conditions up to the patient's death, for example, in high fever with impaired central nervous system, hypertension crisis with possible cerebral haemorrhage, profuse bleeding, burn. Homo-Hotness can be manifested in Homo diseases — degenerative changes in the nervous system, developmental defects, sterility; or in diseases and symptoms of moderate but persistently excessive Hotness (belching, meteorism, sweating and so on).

4. The energy of Humidity controlls the dynamic state of the body's fluid media, lymphatic system, glandular and fatty tissues. Neutro-Humidity ensures their normal functioning, can be perceived by an individual as sweet bliss, calm concentration, lends mild roundness to the body, makes the movements easy and the speech fluent.

Hetero-Humidity is manifested by abundant secretion, outflow of fluids: diarrhea, rhinorrhea, polyuria, lacrimation, salivation, wet cough. Its symptoms might be supporation and itching, lipomas, polyps, cysts. Homo-Humidity retains liquids in the body, brings about congestion, ptosis, displacement, prolapse of organs, hernias, oedemas, loss of elasticity accompanied by dull pains, sensation of heaviness, unwillingness to move.

5. The energy of Dryness ensures the processes of contraction, constriction, imparting shape and size to any body, controlls the system of the body's integuments, membranes.Neutro-Dryness can help in bleeding, securing the processes of coagulation, provides the immune response in inflammation, brings coolness in overheating.Hetero-Dryness is excessive, leads to loss of weight, ageing, decreased functioning of organs, slowing down of metabolic processes, spasms, stenoses, often accompanied by acute pains, dyspnoea.

Homo-Dryness is less pronounced, but due to its prolonged action it brings about hardening, ulceration, dystrophy, «corrugation» of organs, cirrhosis, fibrosis, adhesions and fecaliths, stops the menstrual function in women. Another interpretation of Homo-Dryness is deficiency of this energy in the body and the resulting domination of axially-connected Heat.

6. The energy of Coldness, as zero Neutro, controls all Homo processes in the body, the excretory function, the state of bones and teeth. Under its impact, objects become dense, heavy, taking up the least volume.

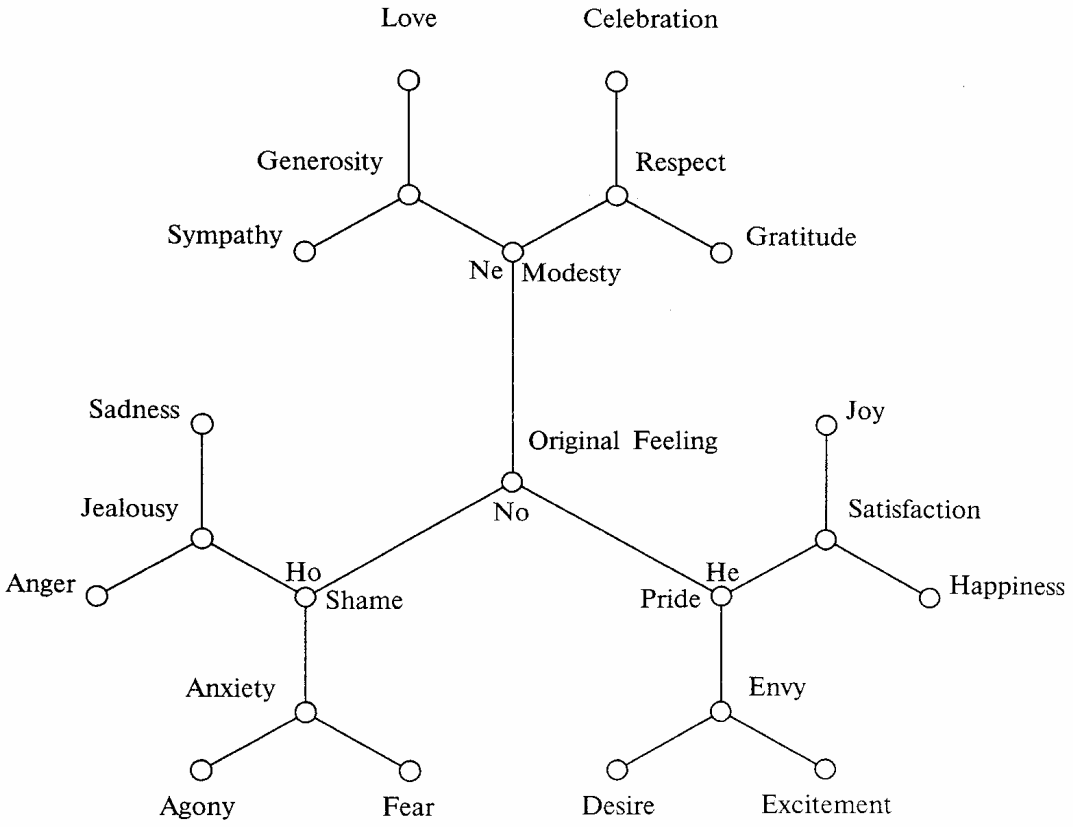

Fig.7. Triorigin Seqence of emotions (type I)

Neutro-Coldness is a saving, constraining, cooling energy, that provides economical work of the organs and systems, ensures sound sleep.

Hetero-Coldness can be perceived as icy cold in the body, chilling, numbness, general fatigue, and lead to marked disturbance of the organs' functioning up to its absence, deformation and destruction, loss of consciousness.

Accumulation of pathogenic Homo-Coldness in the body contributes to development of Homo diseases, such as cataract, paralysis, deafness, uro- and cholelithiasis, malignant tumors, atrophy, necrosis. Homo-energy is non-manifest, so the presence of Homo-Coldness often results in manifestations of the axially-connected Hotness.

V - TRIORIGIN DIAGNOSIS OF EMOTIONS

Emotion energies represent a more developed type of energies, than the vital ones. They are exhibited only by living organisms and possess Hetero qualities. Following the fundamental law of Triorigin, they form a Triorigin sequence. Two types of Triorigin sequence of emotions can be distinguished:

Type I comprises twenty two emotions, each emotion being an individual element of the sequence (Fig. 7);

Type II consists of Homo, Hetero and Neutro One-Four sequences of seven emotions similar to the vital energies sequence (Fig. 8).

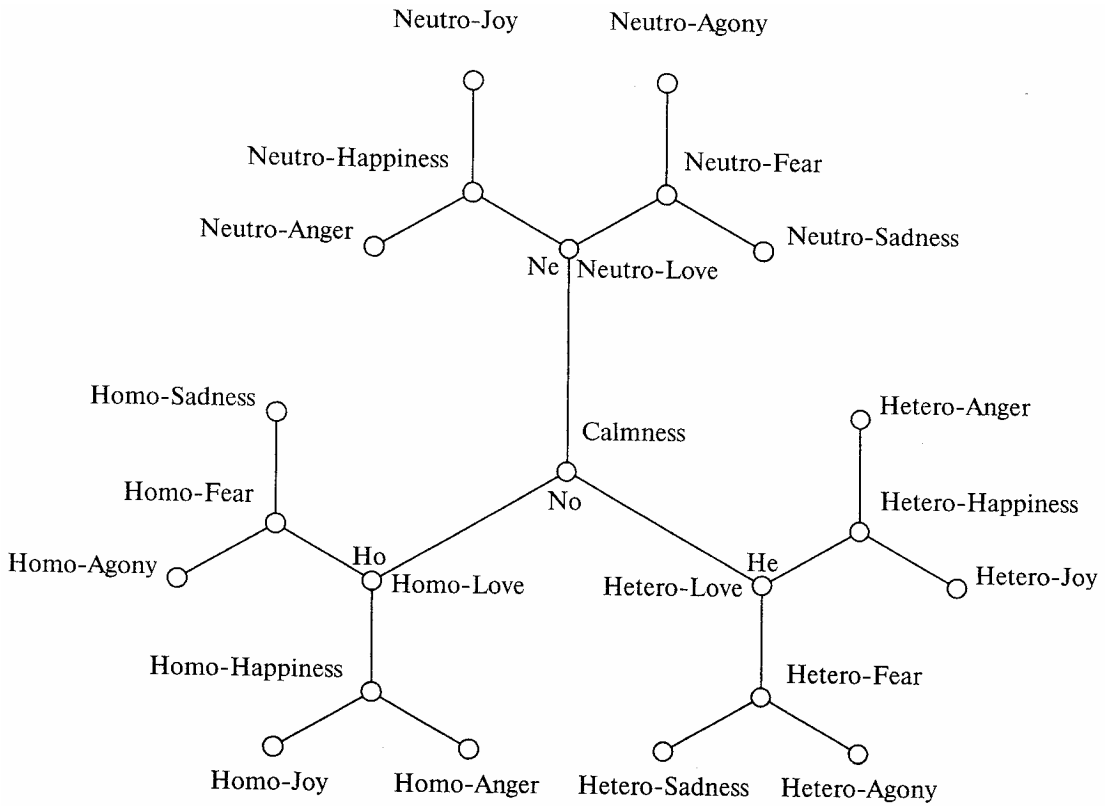

Fig.8. Triorigin Seqence of emotions (type II)

The Triorigin model underlying the type I Triorigin sequence of emotions includes some Original feeling (No), Pride (He), Shame (Ho), and Modesty (Ne). Apparently, these were the feelings the biblical Adam (He) and Eve (Ho) — the first man and woman — experienced after they had been transferred from the~ «zero» world to the real one.

Emotions of the One-Four Homo sequence (Shame, Anxiety, Jealousy, Fear, Agony, Anger, Sadness) are destructive, cause contraction, «with-drawal», decrease activity and interaction, contribute to dependence and development of Homo-type diseases.

Emotions of the One-Four Hetero sequence (Pride, Satisfaction, Envy, Joy, Happiness, Excitement, Desire) cause expansion, increase activity, rivalry, struggle and contribute to development of Hetero-type diseases.

Emotions of the Neutro One-Four sequence (Modesty, Generosity, Respect, Sympathy, Love, Celebration, Gratitude) carry the spirit of assistance, contribite to entering the Neutro state, necessary for cure, effective communication, they form self-consistency and self-reliance, which is extremely

important for maintaining (recovering) harmony and health, beneficial on the way to self-perfection.

The Triorigin model underlying the type II Triorigin sequence of emotions includes Calmness (No) and Love (Homo, Hetero and Neutro).

Homo-Love is selfish, interested, conditioned, makes the love object dependent.

Hetero-Love rejects obligations, is free, shifting, inconsistent, has multiple objects and manifestations.

Neutro-Love is unconditioned, calm, it is helpful and elevating, developing and forgiving.

Hetero-Anger is aggressive, directed at others, entails action, excessive with regard to provocative factors, short-lived.

Homo-Anger is less noticeable but more constant, often directed at one's self and relatives.

Neutro-Anger is beneficial, it manifests itself when one has to start, defend, resist, change something.

Any of the Six emotions can be similarly analysed. One needs to understand emotions not only for diagnosing the majority of morbid conditions. A peculiar feature of emotional energies is their perceptivity, quick response (Hetero), which allows to obtain a fast therapeutic effect in treatment.

Finally the triorigin diagnosis continuues to clarify and understand, the unlimited creation varaieties.....time, space, cosmos, plannets, earth, continents, cultures, people, animals, plants.. etc.

It also enters to the very minute details of their structure, function, and correlations with other entities in their system.

Many examples could be given ...but for the details....this might need plenty of explanations to the highest level of speciality in each domain...leaving this task to those who are searching for performance and as more implication in their field.

Yet for treatment purposes and using the principles of triorigen diagnosis ,it is well known that THE RUSSIAN POLICE AND ARMY SPECIAL TROOPS- use these treatments in emergency situations very successfully; in accidents ,war situations, shortage of medicine,catastrophies.... etc.

*

DESPRE REÎNCARNARE

Tiberiu Claudiu IONESCU*

An outline of the complex and debated subject: reincarnation, as it occurs in different religions or modern though.

Reincarnation is presented, in concept, as it`s described in apacryphal christian texts, as an wellknow source, orphism, hinduism (reasons of cycles of reincarnation), buddhism, cabala and as it`s explanationed by the modern philosophers (Lessing, Schopenhauer or Steiner).

Informații referitoare la reîncarnare au existat (şi mai există) în Biblie şi în unele texte apocrife. Biserica primelor secole a acceptat teza reîncarnării, susținută şi de Iisus. În anul 553 însă, la cel de-al cincelea Conciliu Ecumenic de la Constantinopol, teza reîncarnării a fost anatemizată, fiind considerată drept o eroare dogmatică. Împăratul Justinian (leit-motivul său: "Afurisit fie cel care, de aici încolo, va mai crede în preexistența sufletului!") a impus clerului propriul sau crez, a pus sub arest pe Papa Vigilius (spre a nu conturba Conciliul!) si a obligat episcopii sa accepte noua dogmă. Justinian a considerat că teza reîncarnării acordă omenirii o prea lungă perioadă de timp pentru atingerea unei trepte mai înalte de dezvoltare a conştiinței.

După anul 553, credincioşilor li s-a spus de către biserică că au la dispoziție o singură viață pentru a reveni din nou la stadiul dinaintea comiterii păcatului originar. Noua teză a lui Justinian, propagată masiv în rândul enoriaşilor de pretutindeni în cursul secolelor următoare, continuată până azi, a dus la erori şi mai mari de comportament ale oamenilor, majoritatea încercând să traiască din plin aşa-zisa unică viață. Biserica a exclus treptat aproape toate textele, documentele şi cele 31 de evanghelii apocrife, neconforme noii linii dogmatice trasate. Cu toată cenzura impusă textelor originale, s-au mai păstrat pe alocuri unele referiri ale lui Iisus la reîncarnare (Evanghelia lui Ioan [3,1-8], de asemeni afirmațiile lui Iisus despre reîncarnarea profetului Ilie în trupul lui Ioan Botezătorul din Evanghelia lui Matei [11,14 si 17,10-13], sau cele spuse de Iisus fariseilor, în legatură cu faptul că el ar mai fi trăit odată pe pământ, încă înaintea patriarhului Avraam [Evanghelia lui Ioan, 8,56-58]). Alte pasaje biblice care aduc indicii asupra reîncarnarii: "Ieremia" (1,5), "Cartea Înțelepciunii" (2,5 şi 8,20), "Cartea lui Kohelet" (12,6), "Evanghelia lui Matei" (26,52), "Evanghelia lui Ioan" (9,1-3), "Epistola lui Pavel către Filipeni" (2,6-7), "Epistola sobornicească a lui Iacov" (3,6). De asemenea, în documentele necanonice (apocrife): "Evanghelia după Pistis Sophia", "Evanghelia lui Toma" ş.a.

Reîncarnarea în diverse curente de gândire

Gândirea greacă

La baza acesteia se află unele comunități practicante ale religiei inspirate de Orfeu (orfismul), apărute în Grecia începând cu secolul 6 î.Hr. Este vorba despre un sistem de credință care asocia nemurirea sufletului cu ciclurile de reîncarnări. După ciclul naşterilor şi roata destinului, existența trupească e considerată ca o pedeapsă. Exilat în corp, sufletul trebuie să scape de tristul destin al reîncarnărilor şi nu poate să o facă decât prin asceză (adică prin abstinență de la consumul de carne). Numeroşi filozofi au fost marcați de aceste credințe, dar indiferent de forma pe care o ia doctrina lor, scopul rămâne acela de eliberare a sufletului. Încarnarea sufletului apare ca o pedeapsă pe care sufletul şi-a atras-o prin propriile sale greşeli; prin urmare reîncarnarea funcționează în acelaşi timp ca o fatalitate de care trebuie să te eliberezi şi ca o şansă de eliberare. În orice caz, pentru ca această eliberare să intervină, e necesară o inițiere religioasă sau o conştientizare filozofică.

Hinduismul

Ideea de reîncarnare se exprimă cel mai pregnant în hinduism, cu toate că şi aici ea a trecut printr-o serie de reinterpretări. Cele mai vechi texte (Rigveda) nu pomenesc nimic despre această idee. Abia în Upanisad, vechea teorie a plății a fuzionat cu ideea de reîncarnare. Ca urmare, se pot observa unele influențe reciproce între religia originară, revoluția adusă de Upanisad, Baghadavad Gita şi evlavia populară. În Upanisad, identificarea salutară a Sinelui (atman) cu Absolutul (brahman) nu poate avea loc decât dacă Sinele o rupe cu ciclul infernal al existenței (samsara), adică cu şirul de reîncarnări succesive. Salvarea înseamnă oprirea revenirilor pe pământ şi nicidecum înmulțirea numărului de reîncarnări, cum pretind adepții occidentali ai unui hinduism deformat. Nu e vorba aici de o nouă naştere; omul se naşte o singură dată, dar nu moare cu adevărat: din reîncarnare în reîncarnare, el nu-şi schimbă decât trupul, până ce ajunge la adevarată libertate, în Nirvana. Principiul care dirijează călătoria dintr-un corp în altul este dorința sau legea karmei. Scopul spiritualității hinduse este acela de eliberare de această legătură karmică, pentru a se putea uni cu brahman. Prin Bakhti (curent de devoțiune) se insistă asupra harului divin ca unic mod de salvare. Omul nu este agentul propriei eliberări din ciclul reîncarnărilor. Hinduismul culminează printr-o mistică a eliberării, dar nu şi prin explicarea răului şi morții prin reîncarnare. Este aici o mare diferență față de ezoterismul occidental care se consideră ca derivând din hinduism. Pentru Albert Schweitzer, această mistică este legată de o negare a lumii, de o concepție pesimistă a existenței; această idee este contemporană cu predominanța ideii de reîncarnare, ea este de asemenea legată de o viziune pesimistă a materiei şi istoriei. Ideea de reîncarnare este centrată total asupra omului şi faptelor sale.

Buddhismul

Buddhismul, ca şi hinduismul, crede în existența unei relații strânse între reîncarnare şi legea karmei. Sunt totuşi numeroase diferențe față de hinduism.

Privind concepția eliberării, omul se poate elibera singur de lume şi de suferință. Terapia se bazează pe critica iluziilor legate de dorință şi pe renunțare; ea propune un demers mai puțin mistic, cât psihologic. Accentul nu este pus pe fuziunea cu brahman, ci pe detaşarea care conduce la Nirvana, înțeles ca o privațiune de orice dorință, ca un calm desăvârşit.

Non-permanența sufletului: continuitatea subiectului uman nu este decât iluzie şi aparență. Nu se are în vedere nemurirea sufletului. Sufletul este un flux, o curgere, o transformare neîncetată. Doar curgerea vieții pare să asigure continuitatea reîncarnărilor.

Nirvana: în budismul clasic este definit într-o manieră negativă. El nu este de fapt nimic, nu este un loc, el exprimă starea de eliberare, de non-dorință. Dar anumite secte îl văd ca pe locul de beatitudine, de fericire deplină atinsă la sfârşitul procesului de eliberare de către individul care a trecut printr-o serie de reîncarnări.

Alte curente de gândire:

Gnosticismul: este o ipoteză iudeo-crestină alcatuită din mai multe curente crestine aparute în cursul celui de-al doilea secol după Hristos. Printre altele, această ipoteză atribuie lui Hristos teoria dupa care Ioan Botezatorul ar fi fost Ilie reîncarnat.

Cabala ebraică: există din vremea celui de-al doilea secol după Hristos, dar propăşirea ei s-a făcut între sec. 13-16. Este o teosofie în formă ebraică. Cabaliştii nu sunt toți de acord asupra ideii de reîncarnare. Sunt multe adaptari succesive, care dau impresia de a te găsi în fața unei compilări doctrinare, în care reîncarnarea işi joacă rolul în funcție de problemele care se ivesc în conştiința populară.

Filozofii moderni: Ideea de reîncarnare a atras mult o serie de filozofi moderni. Pentru Lessing (1729-1781), aceasta constituie o ipoteză, pentru Arthur Schopenhauer (1786-1860), ea este un element important al unei filozofii extrem de pesimiste (care ar putea fi prezentată ca o filozofie a plictiselii).

Spiritismul: Reîncarnarea se regăseşte în curentul spiritist al lui Allan Kardec (1804-1869). Influența sa a fost foarte mare în sec. 19 şi se mai păstrează încî reminiscențe importante în Brazilia şi Filipine.

Rozicrucienii: aceast curent afirmă, printre altele, că reîncarnarea nu este un simplu fapt de credință, ci ceva sigur, accesibil capacităților oculte ale inițiatului şi ca orice ființă este parte integrantă din Dumnezeu (tema care se regăseşte azi în curentul New Age), ca doctrină despre reîncarnare este o explicație etică mulțumitoare a nedreptăților din această lume; că reîncarnarea şi legea de la cauză la efect sunt în perfectă armonie cu astrologia; că Hristos a dat ucenicilor săi învățături despre reîncarnare, dar că le-a poruncit să nu vorbească nimănui despre aceasta, de unde ar reieşi o ocultare, o ascundere a existenței reîncarnării timp de 2000 de ani.

Antropozofia: Rudolf Steiner (1861-1929), fondatorul antropozofiei a trecut prin inițierea Rozcrucienilor. Se observă la el, ca în toate teoriile moderne ale reîncarnării, o deplasare de accente şi chiar o răsturnare completă a sensului reîncarnării. Pentru hindus, scopul era de a fi eliberat de fatalitatea reîncarnarilor. Pentru Rudolf Steiner, reîncarnarea nu mai este o lege îngrozitoare a existenței, de care ar trebui să se elibereze, ci devine un instrument pozitiv, indispensabil dezvoltării spiritualității şi a libertății. Naşterea într-un corp este ceva minunat în sensul biblic al creației omului după chipul lui Dumnezeu. Ceea ce alienează omul, nu este trupul său, ci atitudinea în fața vieții. Suferința legată de karma destinului provine dintr-o nepotrivire a sufletului față de posibilitățile pe care i le oferă viața actuală. Sufletul trebuie să fie eliberat de această nepotrivire, dar nu de corp. Această concepție este legată de evoluționismul şi ideea de progres a lui Steiner. Pentru Rudolf Steiner, Hristos constituie impulsul central şi hotărâtor al istoriei mondiale.

BIBLIOGRAFIE

1. Briancianinov, Sfântul Ignatie, *Despre vedenii, duhuri şi minuni*, Editura Sophia, Bucureşti, 2002.

2. Brune, Francois, *Hristos şi karma*, Editura Univers Enciclopedic, Bucuresti, 1997.

3. Ankerberg, John & John Weldon, *Realitatea despre viața după moarte*, Editura Agape, Fagaras, 1997.

4. Ankerberg, John & John Weldon, *Realitatea despre astrologie*, Editura Agape, Făgăraş, 1997.

5. Bastovoi, Savatie, În cautarea aproapelui pierdut, Editura Marineasa, Timisoara, 2002.

6. Brune, Francois, *Morții ne vorbesc*, Editura Enciclopedica, Bucureşti, 1994.

7. Harrison, Peter & Mary, *Viața înainte de naştere*, Editura Europolis, Constanța, 1993.

8. Paraskevaidis, mitrop. Hristodoulus, *Războiul împotriva satanei*, Editura Anastasia, Bucureşti, 1998.

9. Novak, Adolf, *Mişcarea carismatică*, Editura Lumina Lumii, Korntal, 1995.

10. Marler, John & Andrew Wermuth, *Tinerii vremurilor de pe urmă*, Editura Sophia, Bucuresti, 2002.

11. Kernbach, Victor, *Enigmele miturilor astrale*, Editura Albatros, Bucureşti.

12. Ilie Cleopa, arhim., *Despre vise şi vedenii*, Editura Bunavestire, Bacău, 1994.

13. Filaret, pr. Ioan, *Creştinism şi yoga?*

14. Costian, Dan, *Adevărul despre Yoga*, Editura Valmi.

* Tehnoredactor, Universitatea Națională de Apărare „Carol I”, adresă de e-mail: tibiionescu@yahoo.com.

PREGĂTIREA UNITĂȚILOR PENTRU LUPTA CU STRESUL

Tiberiu Claudiu IONESCU*

The text examine the stress in corelation with phenomena and social and psychological process that accures in warfare. The stress is analysed within different functions from a battleship and map out some abjecties and methods required by a proper training of the militaries.

The training process is detailed in order to ensure the decrease of sensitivity, reducing stress and develope marims capacities to respond to the physical and phycological challenges.

Stresul a fost definit în mod variat. Unii psihologi l-au descris ca fiind prețul purtării şi acțiunii haotice a corpului, în timp ce dicționarele în general asociază acesta cu o istovire (epuizare), încordare sau tensiune a organismului uman. O anumită stare de încordare (tensiune) acționează ca un stimulent ce induce o eficiență în activitate (comportament), însă peste o anumită valoare a stării de încordare, deasupra stimulării, apare stresul care, în acest caz, duce la o slăbire progresivă a raționamentului, la reacții necontrolate şi, în final, lipsa logicii. Pregătirea oamenilor pentru război trebuie să fie privită prin prisma menținerii eficacității (de luptător) a acestora, concomitent cu întârzierea fazei în care are loc lipsa logicii, deci apariția stresului.

Tipuri de stres datorat luptei

1. Stresul acut al luptei

Se referă la ceea ce se întâmplă pe timpul acțiuni propriu-zise şi se manifestă prin două moduri:

- victima este ca şi paralizată şi adesea nu poate vorbi, priveşte fix şi pare incapabilă să acționeze şi să răspundă normal. Această stare îl îndeamnă la fapte necugetate cum ar fi fuga din fața inamicului refuzul de a lupta sau chiar tendința de a se ascunde de inamic;
- victima evită să analizeze situația, să se concentreze asupra elementelor misiuni, furnizând informații incomplete (deşi vitale) despre situațiile întâlnite.

Aceste rezultate conduc oamenii la luarea unor decizii irație nale, neconcordantă cu realitatea deoarece ei nu pot sau nu vor să considere faptele relevante, deşi ei par că acționează calmi (cu sânge rece) şi în mod logic (rațional). Oamenii pot cădea dintr-o stare de atenție mărită într-o stare letargică şi pot să pară că nu sunt dispuşi să facă nimic pentru apărarea lor. Chiar şi unele activități simple de la bordul navelor, ca de exemplu spălatul şi curățenia punții pot semăna a ceva plictisitor, deranjant, inutil. În plus, aceste activități

autostimulează marinarii să solicite asigurarea unei perioade de odihnă prelungită, deşi este evident că nu se impun.

2. Stresul prin apariţia oboselii

După trei - patru săptămâni de activitate intensă, în care a fost supus stresului prin lisa somnului, odihnei, poftei de mâncare, subiectul solicită 10 - 14 zile pentru revenirea la normal. Aceste situaţii au fost observate în mod deosebit în rândul personalului conducător care a fost expus la pericole prelungite sau asupra celor care au sosit deja din zona luptei.

Astfel în timp, personalul tinde să-si piardă calităţile (competenţele de conducere), îndeplinindu-şi sarcinile într-un mod apatic sau acţionând într-o manieră nebunească (nesăbuită) în faţa pericolului.

3. Stresul prin reacţii întârziate

Aceste reacţii pot avea loc oricând, chiar şi după câţiva ani de la terminarea acţiunii şi se pot manifesta în moduri diferite: beţii zdravene, probleme bărbăteşti, depresii, anxietate. Simplele ajustări la cerinţele sarcinilor de serviciu pot deveni inacceptabile subiecţilor.

Cauzele stresului

Factorii care concură la stresul luptei sunt de natură fizică şi psihică şi interacţionează în mod constant. Indivizii sunt înzestraţi diferit cu abilitate de a rezista la stres, la teamă, la frică. În general dacă stările psihice şi/sau fizice ale omului sunt necorespunzătoare, stăpânirea de sine (puterea voinţei) poate fi înfrântă mai repede.

Stăpânirea de sine poate fi erodată de stres prin mai multe procedee:

1. Surprinderea - dacă individul care instruieşte nu şi-a pregătit oamenii pentru întâlnirea cu situaţii neprevăzute, voinţa acestora de a lupta va fi mult diminuată;

2. necunoaşterea (neinformarea) - un om neinformat corect asupra situaţiei luptei va fi mult mai sensibil la frică, la moarte şi va manifesta întotdeauna slăbiciuni la stres. De asemeni, individul va fi mult mai marcat daca e singur sau daca se desfăşoară acţiuni noaptea;

3. Scenele si zgomotele luptei. - acţiunile de luptă pot fi stimulatoare, în mod deosebit, pentru cei ce pot să anticipeze momentele următoare, însă efectul demoralizator al imaginilor măcelului uman, al navei distruse, al zgomotelor produse pot eroda grav voinţa oamenilor de a lupta sau de a continua lupta.

4. Oboseala fizică şi psihică - chiar dacă oamenii sunt antrenaţi şi conduşi, totuşi pentru o anumita perioada ei sunt apăsaţi de stresul bătăliei. Mărimea perioadei cât un individ este stresat variază în mare măsură de la un individ la altul.

Combaterea stresului

Interacţiunea dintre condiţia psihică şi cea fizică rezultă ca primă cerinţă pentru pregătirea luptei astfel ca individul sa fie corespunzător din ambele puncte de vedere. Mulţi marinari ambarcaţi se bucură de un standard relativ ridicat al bunăstării. Buna hrănire este un important factor în eficienţa activităţii la navă, însă este necesară o evidenţă clară a oamenilor obezi si necorespunzători care nu sunt capabili de propriul control asupra consumului de

alimente sau asupra aspectului fizic. Într-o măsură mare, hrănirea suplimentară constituie un refugiu al oamenilor apăsați de stres.

Eficiență si ştiință în instruire

Scopul eficienței şi ştiinței în instruire este ca prin programul de instruire să se reducă sfera surprinderii şi necunoaşterii. Din start, doza de risc care planează asupra vieții oamenilor si navelor creează circumstanța care plasează oamenii sub un grad de stres. Instruirea individuala(mai puțin) şi în special cea colectivă - în echipă (în special) duce la creşterea convingerii că teama şi stresul pot fi diminuate sau chiar combătute.

Capacitatea liderului

Exista foarte mulți factori care influențează mai mult sau mai puțin capacitatea de decizie si conducere a liderului. Indiferent de nivelul conducerii, trebuie avute în vedere următoarele aspecte:

1. Cunoaşterea oamenilor - poate constitui elementul principal al liderilor în identificarea modificărilor comportamentale ale subordonaților marcați de stres. Exista într-o măsura mai mare sau mai mică o evidentă dificultate care sugerează ca oamenii nu pot întotdeauna sa se comporte în concordanță cu situația ivita atunci când sunt apăsați de stres. Un lider (comandant) trebuie să manifeste disponibilitate si responsabilitate față de reacțiile ce pot veni de la subordonați, să posede cunoştințe generale despre comportamentul oamenilor dominați de stres.

2. Menținerea subordonaților informați - fluxul de informație referitor la momentul luptei, precum si intențiile ulterioare ale inamicului sunt factori vitali în menținerea moralului trupei. Acestea nu mai creează psihoza omului care aşteaptă sa se întâmple ceva fără sa ştie. Momentele de groaza daca sunt oarecum anticipate pot fi trecute mai uşor.

3. Menținerea subordonaților împreuna(evitarea singurătății, izolării) - sistemul regimental din armata este cel mai bun exemplu în acest sens, prin faptul ca oamenii lupta mai bine, mai eficient atunci când se află printre prieteni. Tovărăşia de la bordul navei poate realiza o mare forță într-un timp relativ scurt. Tăria existenței "închisă în aceiaşi cutie de oțel" poate fi slăbită (subminată) în mod serios de frecventele transformări comportamentale ale oamenilor.

4. Menținerea unei ocupații continue la subordonați - inactivitatea creează teamă, frică. Fiecare ar trebui să se obişnuiască să practice activități pline de semnificație, care să combată plictiseala şi să domolească şi să alunge frica. Mijloacele de luptă de la bordul navelor permit echipajelor sa desfăşoare cu uşurința exerciții practice de alarmare, antrenamente în vederea perfecționării deprinderilor în folosirea acestora. Exercițiile, chiar de mică anvergură, pot deveni utile, folositoare şi pline de semnificații, când se desfăşoară într-un cadru cât mai apropiat de realitate.

5. Încrederea în tehnica de luptă, echipament - ofițerii de marină tind să fie extrem de critici cu navele şi armamentul acestora. În primul rând, ar trebui să conteze starea de funcționare, de operativitate a acestora şi apoi tipul şi modelul. Au existat destule momente când echipajul si-a pierdut (pe moment ce-i drept)încrederea în tehnica de lupta. Aceste momente rare ar trebui sa nu-i macine, sa nu le reducă voința si dorința de a învinge, de a birui. Mărimea distanței de folosire a armamentului, precum şi eficacitatea acestuia, a făcut totuşi, să crească moralul trupelor, fapt ce a dus la abordarea cu mai multă încredere a operațiunilor ulterioare.

6. Încrederea în succesul misiunii. O misiune justă, realistă, ce slujeşte o cauză dreaptă, o face mai uşor abordabilă, deşi oamenii ştiu că viețile lor sunt în joc. Adaptarea permanenta a misiunii la informațiile câmpului de luptă (situațiile tactice) sporeşte încrederea în succesul acesteia.

7. Informațiile despre cei de acasă şi corespondența cu aceştia sunt factori destui de importanți. Cunoaşterea situației de acasă îi fac pe marinari să fie mai liniştiți, mai siguri pe ei, pe reuşita acțiunilor lor.

8. Rutina. Păstrarea unei bune practici este o parte esențială a menținerii emoționale şi uneori constituie cheia rezolvării cu brio a unor situații ivite.

9. Odihna. Izbucnirea oboselii va fi prevenită sau, oricum, întârziată de asigurarea unui somn adecvat (cantitativ) şi la momentul oportun. Totuşi, prea mult somn poate induce indiferența, stare ce trebuie oricum evitată. Activitățile în echipă (jocul de carte, lectura, discuții pe teme profesionale) pe perioade de câteva ore ar trebui încurajate, deoarece au rol de destindere si chiar de odihna.

10. Istoria si tradiția. Sensul istoriei si simpatia pentru tradițiile meseriei constituie un suport redutabil în susținerea moralului individului. Onoarea unei bătălii câştigate are efecte puternice, încurajatoare.

Dimensiunea spirituală

Rolul preotului militar este de a promova şi susține credința. Prin calitatea prestației şi experienței sale, el poate oferi un sfat şi o recomandare care te poate feri de teamă şi stres. De asemenea, el este mult mai obişnuit cu fenomenul morții, durerii, şi ştie mult mai bine cum să facă față acestora. Astăzi un număr mic de marinari profesează o credință religioasă, totuşi, în timpul unei nenorociri, un număr mare caută să adere la o anume credință. Este important, pentru lideri, să-i identifice pe aceştia, pentru a desfăşura rugăciuni.

Drogurile şi alcoolul

Nu există droguri care să prevină sau să uşureze manifestarea stresului. Totuşi alcoolul folosit în cantități moderate poate fi benefic. Rația zilnică de bere asigură creşterea moralului fără efecte adverse. Această problemă, deşi ține de logistică, ar trebui să nu fie subapreciată. Evitarea unui consum mare de alcool face ca comportamentul uman să fie mai uşor de controlat.

Unele măsuri de reducere a stresului luptei

Nu este necesar ca fiecare om de la bordul navei să fie instruit ca un atlet, cu o condiție fizică deosebită, însă este evident că există mulți care pot şi ar trebui să facă mai mult pentru a-şi îmbunătăți nivelul general al sănătății.

Aceasta se poate realiza numai printr-o cooperare totală a tuturor factorilor decizionali- medicul, modul de alimentare, antrenamentul fizic. Ar trebui introdus un program de educare a subordonaților, care să înceapă printr-o muncă de convingere a acestora, că starea lor corespunzătoare (aptă pentru luptă) depinde, în mare măsură, de dietă, obiceiuri, exerciții fizice şi voință.

Principalii factori ce pot determina reducerea nivelului de stres sunt:

1. Înțelepciunea în instruire. În ciuda multor instrumente corespunzătoare antrenării în mod realist (sau cât mai aproape de realitate) apariția zgomotelor produse de exploziile provocate şi controlate, a fumului, pot induce un anumit nivel al stresului, deşi pericolul real lipseşte.

Utilizarea controlată a simulatoarelor de luptă contra incendiilor, găurilor de apă distrugerilor, este cea mai bună cale de creare a situațiilor periculoase, deşi sunt posibilități multiple de creare şi a altor situații limită posibil de întâlnit. Combinarea exercițiilor de instruire la uscat cu cele desfăşurate la bordul navelor poate face foarte mult în sensul că la apariția unor situații reale, marinarii vor avea experiență suficientă pentru a rezolva situația, indiferent de natura ei.

2. Coeziunea echipajului. Este un element vital al succesului în război. Cel mai mare este erodarea spiritului de echipă, care duce la diminuarea eficienței unor activități, mărirea efortului de instruire, mărirea duratei activității. Pentru evitarea apariției unor astfel de situații, trebuie luate toate măsurile pentru menținerea coeziunii echipajelor.

3. Aspecte ale comenzii. În război, atenția membrilor echipajelor va fi focalizată către comandant (de pluton, companie, batalion, …, de navă). Acesta trebuie , în mod deosebit, să posede o bogată experiență din timp de pace, să fie obişnuit cu situații incerte, de teamă, într-un cuvânt, să fie obişnuit să facă față stresului, deoarece responsabilitatea acestuia este imensă. Sistemul responsabilității este cel mai puternic sentiment simțit de ofițerii tineri aflați la comanda unor subunități (nave).

Ofițerul de comandă trebuie să aibă rezerve de forță necesară acțiunilor în extremis – adică atunci când toți se uită la el, acesta trebuie să-i liniştească din priviri, să emane încredere.

Un aspect deloc neglijabil îl constituie dieta corespunzătoare. Un somn adecvat şi mai ales cunoaşterea modului de a se relaxa, chiar în perioade foarte scurte. Arta somnului iepuresc a fost găsită foarte folositoare pentru mulți. Totuşi, pentru câteva ore de odihnă continuă, comandantul trebuie să aibă capacitatea să transfere prerogativele sale ofițerului secund, evident, când nivelul amenințării permite. Aceasta înseamnă că toți ofițerii secunzi ar trebui să fie pe deplin capabili să facă față situației de a prelua comanda.

Un alt aspect îl constituie legătura comandă – acțiune. Cei mai mulți oameni vor suferi de un anumit stres în acțiune, fără să se afle în stare de şoc. Pierderea sensului timpului duce la perturbarea procesului gândirii, iar deciziile şi hotărârile în aceste situații au de suferit. De aceea, este esențial ca, comandantul să furnizeze şi să planifice intențiile subordonaților, înainte ca aceştia să acționeze.

Concluzii finale

Stresul poate acționa ca un stimulent care îmbunătățeşte eficient, însă suprastimulat cauzează colaps(măcinare nervoasă plus epuizare fizică). Există variate forme de stres cauzate de factori fizici şi psihici care interacționează foarte bine. Oamenii sunt dotați (înzestrați), în mod variabil, cu capacitatea de a rezista stresului, dar forța omului poate fi erodată în alte moduri, principalul mod fiind frica(teama) de surprindere, de necunoscut, demoralizarea în fața imaginilor şi zgomotelor luptei, epuizarea fizică şi psihică.

Există căi (modalități)prin care capacitatea oamenilor de a rezista stresului poate fi îmbunătățită. Înțelepciunea şi realismul în instruire sunt factori cheie, iar un conducător bun devine factorul vital. Expunerea gradată şi controlată la pericole(în cadrul instruirii) constituie o modalitate eficientă de a crea suportul moral învingerii stresului.

Factorii principali care apasă asupra competenței comandantului sunt: cunoaşterea subordonaților, informarea corectă a acestora, coeziunea echipajului şi menținerea permanentă a unei stări de ocupație a acestora. Ei trebuie să aibă încredere în echipament şi tehnica militară, precum şi credință în misiunea pe care o au de îndeplinit. Corespondența şi cunoaşterea situațiilor familiilor de acasă constituie un element principal de combatere a stresului. Existența câtorva credințe religioase sunt de bun augur.

3. Presiunea stresului la care este supus comandantul navei este imensă. Ofițerii de comandă trebuie să-şi imprime ritmul aşa încât ei să aibă rezerve de forțe necesare unor situații extreme. Planurile lor trebuie să fie bine conturate, iar intențiile lor transmise clar subordonaților, înainte ca ei să plece la luptă. Ofițerii secunzi ar trebui să fie permanent capabili să ia comanda navelor pentru scurte perioade de timp.

Elementul STRES este cauzat şi de efectul comportamentului uman care ar trebui să nu fie aşa greu de înțeles, indiferent de nivelul la care se află individul.

BIBLIOGRAFIE

1. Gheorghe, Arădăvoaice, *Stresul psihic în lupta armată*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, Bucureşti, 1993.

2. Valentin, Arsenie, Cornel, Sârbu, *Surprinderea în lupta armată*, Editura Militară, Bucureşti, 1993.

3. Mircea, Cosma, *Gestionarea stresului psihic de luptă*, Editura Academiei Forțelor Terestre, Bucureşti.

4. Mircea, Cosma, Benoni, Sfarlog, Alexandru, Rizescu, *Dicționar de termeni specifici crizelor*, Editura Academiei Fortelor Terestre, Bucuresti;

5. *Dicționar de psihologie socială*, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981.

6. *Observatorul militar*, Editura MApN, nr. 11, 15, 21, 24, 27/2002.

7. Gabriel Dulea, *Fundamente psihologice ale luptei armate* - Ediția a II-a, Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I", Bucureşti, 2007.

[*] Tehnoredactor, Universitatea Națională de Apărare „Carol I", adresă de e-mail: tibiionescu@yahoo.com.

IMEDIS – UN NUME PENTRU MEDICINA VIITORULUI

Dr. Liliana JITARIU
Dr.Tamara BIVOL

The bioresonance therapy is the treatment with electromagnetic vibration used on the low intensity, and with the direct form and frequency, that could arouse the resonance response in the organism.

The idea of the bioresonance therapy firstly was expressed and scientifically well founded by the German scientists , and then was developed and presented to the practical use by the academician Gotovsky I.V., creator of IMEDIS – BRT.

The creators of the method firstly get from the conception that electromagnetic vibrations associate all the processes in the organism and, therefore, all this processes could be evocated , controlled and corected by the same vibration.

The tratament is based on the supression of the patological reduction and intensification of the physiological frequency of the vibration spectrums and the maintenance of comparatively syncronisied differents waves progresses that compose physiological homeostasis in the body.

Omul - este un sistem bio-energo-informaţional!

Datorită descoperirilor marilor savanţi ai secolului XX din domeniul biofizicii, biochimiei, fizicii cuantice ,fiziologiei, medicina secolului XXI , va sta sub semnul zodiacal al „erei vărsătorului” , semn care simbolizează informaţia , deschiderea spre o abordare mai subtilă şi holistica a fiinţei umane, privită ca o entitate complexa alcătuită din corp fizic, corpuri energetice şi corp informaţional. Criteriul de bază al unei stări de sănătate bune este echilibrul şi armonia dintre aceste corpuri.

S-a demonstrat că orice corp din Univers care are proprietăţi fizico-chimice, are şi un caracter energo-informaţional. Din perspectiva microcosmică , materia nu reprezintă, la nivel de ansamblu, altceva decât lumină condensată! Practic, materia este compusă în întreaga ei structură din variaţii infinite de câmpuri energetice , guvernate de diferite „legi ale naturii” pe care fizica s-a străduit dintotdeauna să le descopere. Viziunea conform căreia materia reprezintă un „câmp” energetic special, constituie o revoluţie în gândire şi astfel ştiinţa ridică cortina vechilor paradigme reuşind să explice misterele punctelor de acupunctură şi mecanismele de funcţionare a unui astfel de sistem; a modului cum acţionează remediile homeopatice, precum şi a rolului pe care îl are patologia energo-informaţională în declanşarea şi evoluţia bolilor.

Practica medicală alopată se bazează pe modelul newtonian în ceea ce priveşte înțelegerea realității, privind corpul uman ca pe o „maşinărie" extrem de complexă şi sofisticată.

Rezultatul aplicării paradigmei einsteiniene în noua tendință a medicinii este faptul ca omul este văzut ca un sistem de rețele formate din câmpuri complexe de energie care interferează cu sistemul celular sau fizic.

Ecuația lui Einstein sugerează că materia şi energia sunt reciproc convertibile şi interconectate.

Descoperirile biologiei celulare au demonstrat că orice celulă conține o copie a structurii ADN matriceale, prin care poate fi recreat în întregime un duplicat al acelui corp. Acest fapt oglindeşte principiul holografic potrivit căruia orice parte conține informația întregului.

Dacă materia are calități asemănătoare luminii, atunci rezultă că are şi caracteristici de frecvență. În aşa zisul „univers fizic"materia este o substanță care vibrează la frecvențe joase. Fiecare model holografic , definit de o frecvență proprie , poartă o informație unică prin natura sa în ceea ce priveşte caracteristicele , respectiv domeniul de frecvențe. Cu cât este mai înaltă această frecvență , cu atât materia este mai puțin densă şi mai subtilă. Corpul eteric (aura) este compus dintr-o materie cu o frecvență superioară materiei fizice .Acesta reprezintă de fapt un câmp holografic de energie sau o matrice care poartă informația destinată creşterii , dezvoltării şi reparării corpului fizic. Mai subtil ca domeniu de frecvențe este corpul astral, care compune substanța gândurilor şi sentimentelor umane.

Anumite tipuri de materie fizică sau eterică subtilă par a atrage boli specifice în corpul fizic. Literatura ezoterică descrie existența unor vehicule suplimentare de frecvență superioară corpurile mintal şi cauzal care la rândul lor distribuie energie corpului fizic.

Ca o concluzie la cele afirmate până acum,putem spune că datorită fizicii cuantice, ştim despre corpul fizic, că reprezintă de fapt un conglomerat de particule fizice ,materiale care sunt ele însele puncte de lumină condensată.În afară de acesta există şi alte corpuri de lumină,din materie mai subtilă , care nu pot fi percepute cu ochiul fizic, dar care au fost puse în evidență prin diferite experimente (camera Kirlian). Întrepătrunderea corpului fizic cu aceste sisteme energetice superioare, a fost denumită „interfața fizico-eterică". Cea mai cunoscută componentă a acestei interfețe pare a fi sistemul de meridiane de acupunctură.

Toate aceste descoperiri au servit drept un impuls enorm în dezvoltarea şi utilizarea metodelor biofizicii şi fizicii cuantice în tehnologii medicale de cea mai înaltă performanță, care dau posibilitatea stabilirii prin metode neinvazive a unui diagnostic de o mare acuratețe şi noi posibilități de terapie care îmbină în mod fericit, principiile homeopatice şi acupuncturale cu cele mai noi şi mai spectaculoase descoperiri ştiințifice.

Una dintre aceste noi metode este diagnosticul şi terapia prin biorezonanță, care se bazează pe sistemul informațional al organismului cât şi pe caracteristicele de frecvență ale fiecărei structuri în parte.

Orice atom, moleculă, celulă , organ, organism reprezintă sisteme fizice mai mult sau mai puțin complexe, cu anumite proprietăți (greutate, culoare, componență structurală şi spectrală) proprii doar sistemului dat, cât şi caracteristici informaționale – purtătorul cărora sunt oscilațiile electro-magnetice. Cuantele sunt purtători de energie şi informație, deoarece au proprietăți de undă (informație) şi de particulă (masă şi energie).

Moleculele prezintă diferite spectre de emisie şi absorbție a undelor electro- magnetice. În 1994, C.W. Smith prin analiză spectrală a descoperit că fiecărei structuri moleculare îi corespunde o matrice, compusă din spectrul undelor electromagnetice emanate, care este caracteristică sistemului biologic dat. Practic, acest principiu stă la baza dezvoltării tehnologiilor prin biorezonanță , care detectează şi analizează frecvențele acestor matrice.

O importanță deosebită o au şi parametrii legăturilor chimice (lungime, tipul legăturii, caracteristici ondulatorii); toate procesele care se realizează într-un sistem viu, rezumându-se de fapt la ruperea unor legături chimice şi formarea altora noi , procese urmate de degajări şi absorbții de energie.

Cel mai important emițător şi receptor din celulă , este considerat spirala dublă de ADN , care în principiu reprezintă modelul oricărui sistem biologic şi care este puternic influențat de sistemele de joasă frecvență. Nucleele atomilor intră în rezonanță la frecvențe de 7-9Hz , astfel realizându-se schimbul de informație. Complexul eximer de ADN al moleculei bipolare, este principala sursă a câmpului magnetic uman, sistemele vii fiind studiate ca lasere naturale cu emisie a razei de o intensitate scăzută şi cu o coerență extrem de ridicată. Toate sistemele de reglare în organismele biologice , funcționează după principiul oscilatorilor (generatori de oscilații). Ultimele cercetări ale savanților optează pentru natura ondulatorie a genomului , care conține informația.

Pornind de la aceste descoperiri ştiințifice, cercetătorii au dezvoltat noi metode şi tehnologii de investigare şi tratament , care să vină în sprijinul medicinii alopate.

Astfel, în 1978, medicul german H.Schimmel a elaborat metoda de testare vegeto- rezonantă, pe bazele metodei de diagnosticare prin electropunctură după R.Voll şi diagnosticarea funcțională bioelectronică după V. Schmidt şi H. Pflaum. Dezvoltarea ulterioară a acestei metode a fost continuată de savanții ruşi , care au creat în cadrul Institutului IMEDIS din Moscova, complexe de aparate-programe computerizate, sub îndrumarea academicianului I.Gotovski, deschizând astfel noi posibilități de diagnosticare, dar şi de tratament.

Metoda presupune compararea parametrilor câmpului electromagnetic exterior, cu cei ai câmpului intern .Experimentele efectuate au demonstrat că între celulele vii există o interacțiune energo-informațională în spectru

ultraviolet. Diapazonul razelor X şi Gama influenţează în special aparatul genetic. Acţiunea îndelungată a undelor oricărei game de frecvenţe este distrugătoare pentru celulele vii, nivelul adecvat este necesar pentru activitatea normală a organismului ; un nivel scăzut al câmpului electromagnetic produce dereglarea proceselor, iar în lipsa lui, viaţa nu poate exista.

De fapt, totul se bazează pe faptul că fiecare celulă sau structură emite o frecvenţă care poate fi detectată şi măsurată de aparat. Pe acest principiu , s-a dezvoltat şi tehnologia RIFE , care are la bază frecvenţe rezonante. Primele cercetări le găsim în studiile lui N. Tesla încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi au fost continuate în anii 1930 de doctorul Royal R. Rife, care a studiat vibraţia virusurilor, bacteriilor, paraziţilor , fungilor şi a experimentat frecvenţe speciale pentru a le distruge.

Toate aceste descoperiri au fost coroborate şi au stat la baza conceperii unor dispozitive care vor revoluţiona medicina , aducând un aport important în rezolvarea unor situaţii pentru care medicina alopată nu are înca soluţii , aceste tehnologii fiind complementare şi nu excluzând metodele medicinii clasice.

Aparatul IMEDIS-BRT prin metoda diagnosticării şi terapiei cu biorezonanţă prezintă un spectru larg de posibilităţi:

1.Activează şi armonizează autoreglarea organismului utilizând rezervele proprii , într-o formă optimă pentru pacient. Are loc o acţiune directă asupra sistemului neuro-imuno-endocrin, ce duce la autoreglarea sistemelor şi creşterea imunităţii , ce asigură protecţia contra diferiţilor factori patogeni.

2. Permite determinarea tipului de toxine şi a factorilor etiologici ai bolii; detectând cu precizie toate tipurile de virusuri, bacterii, ciuperci, paraziţi, protozoare sau substanţe chimice ce au indus boala. Aceasta reprezintă un mare avantaj şi un pas înainte în a formula un diagnostic etiologic corect , rapid şi neinvaziv care poate orienta conduita terapeutică ulterioară cea mai eficientă pentru pacient.

3. Determină eficienţa şi toleranţa la medicamente , compatibilitatea cu organismul, doza sau diluţia remediilor homeopatice, intoleranţa la materialele protezo-dentare , sau chiar la purtarea unor bijuterii.

4. Depistează organele şi sistemele organismului cu diferite disfuncţionalităţi, putând detecta chiar existenţa unor tumori maligne sau benigne, cât şi rezervele de adaptaţie ale organismului la orice tip de afecţiune , prognosticul dezechilibrelor şi gradul de epuizare fizică.

5. Permite detecterea blocajelor energetice şi chimice de la diferite nivele ale sistemului nervos central şi periferic, de la nivelul sistemului endocrin, pînă la nivelul aparatului membranar al celulei şi a mediilor interne ale organismului.

6. Stabileşte cu precizie cauzele acestor blocuri energetice, determinînd natura aşa numitelor „câmpuri de bruiaj”: dacă sunt de natură geopatogenă , sau efecte ale smogului electromagnetic din mediul înconjurător (telefoane mobile , computere, antene satelit, aparatură electro-casnică) , sau radiaţii emise de substanţe radioactive . Interesant este faptul că poate detecta şi „câmpuri de

bruiaj" produse de un grad înalt de stres neuropsihic sau de gânduri negative ale propriei persoane sau ale celor din jur.

7. Permite determinarea şi apoi eliminarea efectelor secundare ale medicamentelor sau ale unor vaccinuri.

Acestea sunt doar câteva din vastele posibilități pe care le oferă acest gen de tehnologii . În baza de date a programului există câteva sute de mii de amprente energetice ale unor remedii homeopatice, complexe de remedii şi organo-preparate, care prin compararea cu răspunsul rezonant al organismului cercetat ne poate da indicii şi informații prețioase despre starea de sănătate a individului.

Pe lângă partea de diagnostic aparatul poate efectua şi terapie prin biorezonanță prin metoda inducției. Aceasta constă în emiterea unor oscilații electromagnetice ,cu care structurile organismului intră în rezonanță. În procesul terapiei prin inducție se utilizează semnale electromagnetice radiate de creierul uman, care se înregistrează cu ajutorul EEG. Terapia prin inducție se adresează in special talamusului care este implicat în reglarea activității interne . Organismul uman este un sistem cibernetic deschis, care permanent face schimb de informații cu mediul extern , informația introdusă in corp cu ajutorul terapiei inducționale , putând normaliza sistemele de dirijare (conducere) , ducând astfel la optimizarea funcționării şi stimularea mecanismelor de autoreglare a organismului uman. Ținând cont de capacitățile organismului de a memora informația primită , efectul în urma şedinței de terapie inducțională se păstrează pe o perioadă îndelungată.

În România , această tehnologie există de aproximativ 4 ani , aparate IMEDIS –BRT fiind în cabinete din Bucureşti, Suceava , Ploieşti şi Arad. Medicii care lucrează pe acest gen de aparate, trebuie să aibă vaste cunoştințe în toate segmentele medicinii clasice , precum şi noțiuni de acupunctură şi homeopatie , să aibă o minte deschisă şi o viziune holistică asupra ființei umane şi a vieții în general, ținând seama de faptul că această metodă încearcă să detecteze şi să elimine cauzele bolilor şi nu numai manifestările (simptomele) dezechilibrelor apărute. În acest context , trebuie să privim individul ca un întreg: fizic, mental şi spiritual, ele fiind strâns corelate şi influențându-se reciproc, orice schimbare în unul din aceste nivele putând duce la dezechilibre în celelalte.

De asemenea este foarte important să conştientizeze şi pacienții că obținerea unor rezultate foarte bune privind ameliorarea stării de sănătate şi chiar vindecarea totală implică o colaborare foarte strânsă cu medicul curant, care pe lângă medicația pe care o prescrie, trebuie să instituie şi o dietă corespunzătoare, o hidratare corectă şi pe cât posibil o gândire pozitivă şi un regim de viață cât mai echilibrat.

Aceste dispozitive au o importanță deosebită în special în prevenția anumitor afecțiuni, unele dintre cele mai grave şi cu posibilități terapeutice limitate în medicina clasică, prin faptul că poate detecta cu precizie apariția unor

modificări încă din faza energetică, adică înainte de a se manifesta fizic în organism prin semne şi simptome.

O astfel de aplicație practică se poate dezvolta de exemplu, pornind de la o observație pe care am făcut-o chiar în cabinetul nostru în aproximativ cei 3 ani de consultații cu IMEDIS-BRT. Este vorba despre prevenția cancerului!

Unul din cei mai importanți parametri măsurați de noi cu ajutorul aparatului, este gradul de încărcare al organismului cu efectele câmpurilor de bruiaj; prin acestea înțelegând toate energiile perverse din mediul nostru de viață, adică radiații electromagnetice, radiații ionizante, câmpuri geopatogene, substanțe cu efect toxic; dar şi energia degajată de gândirea negativă ale propriei persoane sau ale celor din jur. Acest parametru se măsoară pe o scară de patru grade, gr. I fiind cel mai mic, iar gr. IV fiind maxim. Pe lângă acesta un alt parametru important este gradul de încărcare psihoemoțională sau gradul de stres neuropsihic, care poate fi de la o scară de la gr. I la gr. V. S-a constatat pe un lot de aproximativ 600 de persoane care au fost testate , că toți cei care au prezentat un grad al câmpurilor de bruiaj mai mare de II şi o încărcare prihoemoțională mai înaltă de gr. II , aveau polaritate falsă , adică anumiți aminoacizi din structura unor organe , şi-au schimbat spinul de rotație de la dextrogir(normal) la levogir (greşit), fapt care duce în timp la apariția oncoproteinelor, precursorii celulelor neoplazice. Noutatea acestei metode şi beneficiul ei este acela că pe lângă faptul că detectează aceste lucruri, are posibilitatea ca prin biorezonanță şi terapia de inducție să „îndrepte" spinul de rotație al aminoacizilor şi împreună cu remedii homeopatice personalizate să scadă câmpurile de bruiaj şi gradul de stres, ceea ce duce implicit la împiedicarea apariției celulelor atipice în organism. Desigur că vom continua aceste observații şi vom elabora şi nişte studii statistice, pentru că considerăm că poate fi un mare câştig pentru umanitate dezvoltarea unei astfel de metode de prevenție.

O altă aplicație practică extrem de importantă este faptul că aparatul poate detecta cu mare precizie agenții patogeni şi în special prezența virusurilor în organism şi chiar într-un anumit organ sau țesut pe care îl investigăm , ceea ce prin metodele clasice de laborator este foarte dificil şi costisitor . Desigur că fiind o metodă calitativă , putem semnala prezența sau absența unui anumit microorganism, element chimic, toxină, alergen ,etc ; dar nu putem da detalii despre cantitatea acestora , aici având supremația dozările din laboratorul clasic. De asemenea metoda poate descrie un proces biochimic care se întâmplă la un moment dat într-un țesut (ex. anabolism sau catabolism ,de diferite grade , în mediu alcalin sau acid, cu predominanța sistemului simpatic sau parasimpatic), poate să semnaleze prezența sau nu a calculilor sau chiar a tumorilor, dar nu poate da informații despre dimensiuni sau forme; pentru acestea fiind necesare investigații imagistice cum ar fi ecograf, tomograf, RMN.

Ca o concluzie se poate afirma că această nouă metodă de diagnostic şi tratament prin biorezonanță, vine să completeze în mod fericit metodele şi

tehnicile medicinii alopate şi chiar să aducă un aport de noutate în sectoarele în care nu există soluţii clasice, este o metodă neinvazivă, nu are efecte secundare şi nici contraindicaţii (cu excepţia persoanelor care au un stimulator cardiac – având în vedere că măsurăm câmpuri electromagnetice), se poate aplica în orice gen de patologie şi la pacienţi de orice vârstă. Conduita terapeutică ulterioară se stabileşte în funcţie de rezultatul investigaţiei şi este individualizată pentru fiecare persoană în funcţie de compatibilitatea cu un anumit gen de terapie: medicamentoasă, homeopatică, fitoterapică, etc. Avem şi cazuri în care terapia cea mai indicată a fost intervenţia chirurgicală.

În încheiere voi prezenta câteva din cele mai recente cazuri rezolvate unele chiar spectaculos în cabinetul nostru, care ne-au încurajat să credem în eficienţa şi viabilitatea metodei.

1. Pacient I.I. de 50 de ani, se prezintă la cabinet pentru o nevralgie de trigemen , instalată în urmă cu aproximativ 3 ani , după o operaţie de sept nazal. Simptomatologie era extrem de zgomotoasă şi impresionantă : dureri insuportabile pe traiectul nervului trigemen, care implicau dinţii şi urechile, insomnii , stare de nervozitate accentuată.

În urma investigaţiei s-a detectat prezenţa virusului Epstein-Barr în structurile nervului trigemen , acest fapt ducând la starea de iritare a nervului şi în consecinţă la simptomatologia acuzată.

După 2 luni de tratament cu nozod de virus E.B. şi remedii homeopatice indicate de aparat ca fiind compatibile cu pacientul , combinate cu şedinţe de biorezonanţă, acesta s-a vindecat.

2. Pacientă R.V. de 36 de ani , se prezintă la cabinet cu un abdomen crescut în volum , tulburări de tranzit intestinal şi crampe abdominale extrem de intense, nelegate de alimentaţie sau alte cauze, dureri musculare şi o stare de astenie marcată.

În urma investigaţiei cu aparatul IMEDIS-BRT s-au detectat în tubul digestiv două tipuri de Tenia, Ascarides Lumbricoide şi Giardia Lamblia , deşi pacienta a făcut examene coproparazitologice repetate şi nu i s-au depistat aceşti paraziţi.

Tratamentul în acest caz a constat în administrarea de nozode pentru paraziţi, combinate cu produsul „Colovada plus” de la firma Coral Club şi biorezonanţă . După 4 zile pacienta a eliminat paraziţii şi starea generală s-a ameliorat brusc , iar la sfârşitul celor 2 săptămâni de tratament nu mai exista nici un simptom.

ASPECTE PRIVIND PROTONEGOCIERILE ÎN PROCESUL NEGOCIERULOR

Adrian Gelu LUPU*

The importance of commercial negotiations has grown up in the same time with the growth of the interferences between national economics. Along with the development of the analyses for negotiation process, appear new questions to which the scientifically research have to answer.

Is the protonegotiation a distinct phase of negotiations?

How longer does the protonegotiation phase endure in a normal commercial negotiation?

How efficiency is the protonegotiation in the negotiation framework towards the others negotiation phases?

Is it possible that a full negotiation process to be limited to a good application for the protonegotiation between the negotiation's partners?

Probably that the lack of attention that had been given to this subject by the researchers will generate new studies which will confirm and consecrate the protonegociation as a distinct phase in negotiations and to develop this concept.

Importanta negocierilor a sporit concomitent cu cresterea interdependentelor dintre economiile nationale. Odata cu dezvoltarea analizei asupra procesului de negociere, apar noi semne de intrebare la care cercetarea trebuie sa raspunda.

Este sau nu Protonegocierea o etapa distincta a negocierilor ?

Cat se intinde etapa de protonegociere in cadrul unui proces normal de negociere ?

Cat de eficienta este protonegocierea in contextul negocierii fata de celelalte etape ale negocierii?

Este posibil ca un intreg proces de negociere sa se limiteze la aplicarea cu brio a unei protonegocieri intre partenerii unei negocieri ?

Deasemeni o analiza atenta a protonegocierilor face ca acestora sa li se poata asocia sau mai bine spus, sa fie asemanate cu alte activitati. Una dintre acestea este si comunicarea in timpul derularii unei negocieri, mai bine zis, din perioada incipienta a negocierii.

Lucrarea de fata face parte dintro abordare mai ampla ce isi propune in primul rand sa demonstreze existenta protonegocierilor in procesul negocierilor, importanta acestora, implicatiile pe care le pot avea niste protonegocieri bine coordonate, diferitele implicatii ce le pot avea protonegocierile in actul negocerii.

Este util de remarcat ca diversele puncte de vedere, asupra a ceea ce trebuie inteles prin "a negocia", au condus la diferite imagini ale negocierilor

de-a lungul secolelor. Notiunea a evoluat, inregistrand in timp unele diferentieri de nuante, specifice dezvoltarii pe plan politic si social, ca urmare a multiplicarii schimbarilor economice, precum si in functie de diplomatia timpului si regiunii.Diferenta esentiala dintre diversele concepte si teorii asupra negocierilor este legata si de modalitatile deosebite de realizare a proceselor de negociere in sine. Dialogul partilor concretizeaza treptat punctele de intelegere si intelegerea insasi de-a lungul fazelor negocierii. Desfasurarea oricaror negocieri se deruleaza in etape, cu intreruperi, perioade de definire a punctelor de vedere, pentru satisfacerea cererilor partenerilor.

Referindu-ne la negocierile comerciale, sunt cunoscute in uzantele internationale mai multe opinii de etapizare a negocierilor:

- în Franta este acceptata varianta de etapizare a negocierilor in cinci etape (protonegocierea, deschiderea negocierilor, observarea, ajustari si concesii si incheierea negocierilor).

- în Statele Unite ale Americii cea mai mare parte a specialistilor inclina sa acorde girul unei desfasurari a negocierilor tot in cinci etape, dar cu diferente de intindere. (explorarea, prezentarea ofertelor, negocierea ofertelor, stabilirea aranjamentului, ratificarea negocierii).

-o alta etapizare acceptata de catre specialisti identifica opt faze in procesul negocierilor comerciale (stabilirea conditiilor, faza identificarii obiectivelor, diagnosticul, propunerile, argumentarea propunerilor,punerea in valoare a avantajelor negociate, incheierea negocierilor si consolidarea negocierilor).

I. Etapele Negocierii in Romania

Delimitarea riguroasa a conceptului de negociere in teoria si practica din tara noastra, duce la identificarea pe baza sintetizarii desfasurarii actiunii tranzactionale, la trei etape de negocieri ce se succed:

Prenegocierea - ca prima faza de desfasurare a oricarei negocieri, incepe odata cu prima discutie sau comunicare, in care viitorii parteneri de tranzactie isi declara interesul si se incheie in momentul cand se declara oficial interesul partilor.

Aceasta faza include discutii, schimburi de pareri, convorbiri, reconsiderari mai mici sau mai mari, eventuale compromisuri in sensul pregatirii unei intelegeri reciproc convenabila sau cel putin reciproc acceptabila.

Prenegocierea ca etapa a negocierilor se poate desfasura sub forma discutiilor in cadrul tratativelor purtate la diferite nivele sau cu ocazia unor manifestari comerciale internationale, ca targuri, expozitii, saloane, etc.

De asemenea in cadrul prenegocierilor au loc schimburi de pareri, convorbiri intre factorii direct sau indirect interesati, conducand la realizarea contactului dintre viitorii parteneri de negociere.

In faza prenegocierii partile isi studiaza reciproc potentialul, isi analizeaza interesele privind dezvoltarea activitatii si se angajeaza in discutii care pregatesc cadrul pentru negocierea propriu-zisa.

Negocierea propriu-zisa, incepe in momentul declararii interesului partilor pentru discutarea obiectului de negociat, urmandu-se atent de catre fiecare parte angajata, un scop bine determinat si in acelasi timp, realizarea sau satisfacerea interesului comun si avantajul reciproc al partilor. Practic este dificil de delimitat negocierea propri-zisa, ca moment, intrucat aceasta depinde de timpul si cadrul negocierilor care au loc, cat si de tipul obiectului negocierii. Ea apare mai evident atunci cand cei doi parteneri nu se cunosc sau cand obiectul negocierii este nou pentru una din parti. In orice caz, se poate considera ca negocierea propriu-zisa incepe atunci cand partile iau loc la masa tratativelor, cunoscand care le sunt interesele fata de obiectul negocierii.

Postnegocierea-incepe in momentul semnarii actului de catre parti si consta in infaptuirea obligatiilor asumate. O componenta importanta a acestei faze o constituie aprecierea rezultatelor, eficientei operatiunii, aceasta constituind un eventual punct de pornire pentru operatiuni viitoare cu acelasi partener.In acest caz, contactul dintre parteneri devine permanent.

Protonegocierea

In afara negocierilor, care presupun intalnirea unor reprezentanti autorizati ai partilor, avand o ordine de zi si o procedura stabilita in comun in vederea atingerii unui obiectiv sub forma unui acord scris, exista intre parti o activitate permanenta de acomodare tacita si de armonizare a atitudinilor. Absenta unui cadru formal si organizat ne impiedica sa numim acest gen de activitate, ”negocieri”. Faptul ca ele au trasaturile de baza ale negocierilor ne sugereaza introducerea termenului de “protonegocieri”.

Protonegocierile constau intr-un act unilateral ce este luat drept semnal, de catre partile interesate. Semnalul este descifrat, interpretat si comentat de catre partea ce se simte vizata. Astfel se poate ajunge la o intelegere fara un acord formal si fara ca negociatorii sa se fi intalnit.

Protonegocierile raman utile in special in zona actiunilor curente si de proportii mai mici. Ele insa nu se pot substitui efortului negocierilor formale care sunt supuse unui ansamblu de principii si prin insasi initierea lor exprima o afirmare a vointei comune de a ajunge la un rezultat. Dupa incheierea acestor pasi se poate afirma ca odata cu primul semnal favorabil primit din partea agentilor vizati, se poate trece la urmatoarea faza, aceea a prenegocierilor.

II. Protonegocierile – etapa distincta a negocierilor

Analizata in ansamblul procesului de negociere, activitatea de protonegociere, a fost considerata un demers pregatitor, o situatie minora ce poate fi depasita fara a avea vreun fel de implicatie in finalitatea negocierii. In ciuda neglijarii lor din studiile efectuate si a absentei termenului in literatura de specialitate, protonegocierile au o frecventa uriasa, aproape continua, in derularea negocierilor moderne.

Ridicarea protonegocierilor la rang de etapa distincta de negociere, consider ca poate fi facuta demonstrand importanta deosebita a acestora in intregul procesului de negociere si delimitarea stricta a protonegocierii fata de celelalte parti ale unei negocieri.

Importanta protonegocierilor rezulta din frecventa lor ridicata, din valoarea lor pentru mentinerea unui climat de destindere si bunavoie. Practicarea lor reusita generand proiectul de imputernicire, care depinde de capacitatea de interpretare a numeroaselor semnale pe care agentii si le trimit in relatiile lor multiple si de abilitatea de a reactiona in mod rational si intelept. Partile interesate, in conversatiile neoficiale pe care le poarta, pot sublinia gradul de neliniste provocat de actiunile unilaterale, pot explica sensul reactiilor produse, ajutand in modul acesta la o interpretare cat mai precisa si corecta a semnalelor si actiunilor in cauza. Din analiza semnalelor emise de partile negociatoare, coroborate cu alte elemente strategice, se poate emite o predictibilitate a intereselor viitoare ale partilor si se pot construi scenarii ale negocierii inca din faza de prenegociere si pana la identificarea intregului comportament al negociatorului din timpul negocierii.

In aceasta faza se stabileste segmentul de piata vizat, analizandu-se potentialul acestuia, potentialii parteneri reprezentativi, determinarea posibilitatilor de colaborare cu parteneri din piata interna sau externa, stimulii la care raspund partenerii vizati si necesarul aproximativ al potentialilor parteneri, etc. In functie de informatiile colectate se emit primele semnale, directionate catre receptorii vizati si catre alti potentiali parteneri din piata sau segmentul de piata vizat.

Analizata ca etapa distincta protonegocierea, netezeste drumul ce urmeaza sa il parcurga celelalte etape, usurand demersurile ce le vor face membrii echipei de negociere in atingerea obiectivului vizat. O campanie de protonegociere bine pusa la punct, pregatita indeaproape si care isi atinge scopurile, apropiind echipele de negociatori si facandu-le sa descifreze corect semnalele emise, poate sa insemne in economia unei negocieri mai mult decat suma eforturilor ce trebuie sa le faca o firma in a pregati o echipa de negociatori experimentati si antrenati, costurile generate de purtarea unui lung sir de runde de negocieri, finalizate in cazul fericit prin acordul necesar.

In situatia in care, in mod eronat, protonegociera nu este continuata de celelalte etape ale negocierii care sa concretizeze intreg demersul, si se ramane

la aceasta faza, se poate ajunge la un acord tacit intre partile implicate in negociere. Acord tacit care poate genera functionarea unor relatii de parteneriat normale, cu rezulate pentru ambele parti si care pot fi chiar de lunga durata, in unele situatii. Cu toate acestea, acordurile tacite la care conduc protonegocierile sunt mai putin stabile fata de cele pe care le furnizeaza negocierile propiu-zise.

In incercarea de a accentua importanta protonegocierilor, se poate constata o stare, un spirit al protonegocierilor ce persista pe toata perioada de desfasurare a negocierilor. Echipa de negociatori poate lansa semnale care sa fie receptionate de partea vizata din cadrul negocierii, in timpul rundelor de negociere si in perioadele de pauza dintre etapele negocierii. Aceste semnale receptionate de partenerii de negociere, au menirea de a usura discutarea diferitelor puncte de vedere, astfel precizandu-se pozitiile luate de fiecare echipa.

Deasemeni starea de protonegociere poate fi folosita si pentru a induce echipa adversa, in timpul unei negocieri, pe un alt canal dorit, care sa distraga atentia de la un obiectiv sensibil ce trebuie negociat, dar care in mod normal ar fi presupus abilitati si tehnici deosebite pentru obtinerea sa.

In plan concret ramane de analizat daca, in situatia in care, in baza unor discutii mai vechi, una din partile implicate la un moment dat in protonegociere, doreste reluarea negocierilor, aplicand una din formele de protonegociere, (lanseaza semnale invitand la discutii un partener cu care a mai negociat candva cu diferite rezultate-nu conteaza rezultatul vechi-) mai avem tot o situatie de protonegociere? Sau este una din fazele consacrate ale negocierii, si anume prenegocierea?

Consider ca, daca situatia se intalneste in urma unei negocieri terminate, cu un obiectiv propus si realizat, si se doreste reluarea comunicarii prin intermediul acelorasi pasi anterior facuti, in acest context putem aprecia ca avem de-a face cu un fenomen de protonegociere.

Analizand din acest punct de vedere protonegocierea, constatam ca totusi suntem mai aproape de a incadra protonegocierea in tactici si tehnici de negociere decat de a ajunge la constatarea ca avem de-a face cu o etapa distincta in cadrul desfasurarii procesului de negociere.

Aprofundand fenomenul de protonegociere si implicatiile sale reale in desfasurarea negocierii, ca si element pregatitor al rundelor de negociere, putem avea indrazneala de a conferi acestei perioade o insemnatate cel putin la fel cu cea a celor trei etape consacrate ale negocierii si sa afirmam ca, da, protonegocierea este o etapa distincta intre celelalte etape ale negocierii. Probabil ca lipsa de atentie care a fost acordata acestei teme de catre cercetare va genera noi studii, care sa confirme si sa consacre existenta protonegocierilor ca etapa distincta de negociere si sa dezvolte acest concept in intregul proces de negociere.

III. Comunicare indirecta in negocieri sau protonegociere ?

In viziunea psihologilor si a sociologilor ,,comunicarea umana este un proces prin care un individ transmite stimuli cu scopul de a schimba comportamentul altor indivizi". O alta definitie cu un sens relevant pentru comunicarea in afaceri, desi formulata de un informatician este, cea a lui Waren Weaver, conform careia: ,,Comunicarea inseamna totalitatea proceselor prin care o minte poate sa influenteze o alta minte".

De cele mai multe ori, in comunicarea umana, este util sa facem o distinctie cel putin aproximativa intre comunicarea directa sau interactiva si comunicarea indirecta.

Comunicarea directa presupune contacte personale nemijlocite si interactive intre fiintele umane si se bazeaza pe tehnici naturale sau ,,primare": cuvantul, vocea, trupul,etc.

Comunicarea indirecta este cea intermediata de mijloace si tehnici ,,secundare" precum: scrierea, tiparirea, imprimarea in relief, inregistrarea magnetica sau laser, transmisiile prin cablu, fibre optice, etc

Putem aprecia in context, protonegocierea ca pe o comunicare fara ca partile sa se intalneasca fizic dar in care se contureaza perspectivele viitoarei intelegeri. Practic, toate actiunile ce se incheie cu o intelegere in urma unei negocieri, pot fi initiate cu ajutorul protonegocierilor atunci cand, invitatia (solicitarea) la incheierea intelegerii nu se face in mod direct, adresat, cu o destinatie bine precizata(cunoscuta) sau aceste situatii sa nu mai fi fost intalnite fara a se fi ajuns la un rezultat concret,(realizarea obiectivului propus).

Desi protonegocierile se desfasoara in absenta negociatorilor, canalele de distributie, mijloacele de media, sunt folosite intens in aceste operatii. Un rol important il are cunoasterea canalelor de media pe care potentialul partener obisnuieste sa receptioneze mesajele, mijloacele de reclama in mass-media intrebuintate de partenerii vizati, gradul de penetrare a reclamei asupra partenerilor vizati, mijloacele si modurile de promovare a intereselor acestora.

Emitatorul in comunicarea data, este cel care tinde sa initieze comunicarea, invita la incheierea tranzactiei-negocierii. Canalele sunt alese de emitator, in functie de receptorii vizati, de piata tinta, in care se gasesc receptorii vizati si cu care prin incheierea negocierii se poate ajunge la rezultatul-obiectivul- scontat. Alegerea canalelor de comunicare - purtare a protonegocierilor – este la latitudinea desemnarii obiective si subiective a emitatorului functie de mediul in care acesta considera ca isi va gasi receptorii necesari. Mijloacele de publicitate sunt considerate tot un semnal unilateral, firma (emitatorul) insista in acest moment, lansand scrisori de prezentare, chestionare, prospecte la adresa agentilor vizati.

Ca situatii protonegociative putem exemplifica urmatoarele comunicari indirecte: cererea de oferta publica, anuntul public de licitatie, oferta si cererea de locuri de munca, insasi anuntul de vanzare cumparare, de inchiriere...se poate

considera efectiv ca un studiu de piata, poate fi interpretat ca o protonegociere, atat timp cat acest studiu este ,,lasat'' sa ajunga la partenerul vizat de negociere.

Asemanarea intre protonegocieri si comunicarea indirecta consta in faptul ca pe langa faptul ca partenerii nu se intalnesc direct, acestea au o frecventa uriasa, aproape continua in derularea negocierilor moderne, a activitatilor economice,etc.

Putem oare aprecia in acest context, ca protonegocierea imbraca forma unei comunicari indirecte? Ca este protonegocierea un instrument de comunicare indirecta in afaceri, in politica, in economie in viata de zi cu zi ?

Sau ca, suma comunicarilor indirecte intalnite la incheierii unei tranzactii pot fi asociate si asimilate protonegocierilor?

Daca putem afirma ca in activitatea economica in permanenta comunicam (ca si in viata dealtfel) si totodata tindem sa desfasuram activitati protonegociative, este oare corect sa ne ridicam semne de intrebare in privinta comunicarilor indirecte negociative si sa le asimilam protonegocierilor?

Este interesant de raspuns la intrebarile: Negociem sau comunicam? Comunicam sau negociem?

Care este finalitatea comunicarii? Intelegerea, acordul...?

Care este finalitatea negocierii? Intelegerea, acordul.. .?

In situatia in care de fapt, generalizand, in viata totul se reduce la negocierea anumitor pozitii, interese, avantaje, principii, drepturi, etc, atunci comunicarea indirecta de zi cu zi, obisnuita comunicare indirecta, devine protonegociere, comunicarea devine negociere ...

Implicatiile sunt majore si sunt multiple, lesne de inteles...

Este o intrebare la care studiile viitoare urmeaza sa ne ofere raspunsuri...

Este o intrebare la care imi solicit raspunsuri si demonstratii si este o intrebare la care solicit raspunsuri. O aruncare de manusa tuturor celor interesati de acest domeniu in privinta stabilirii unei certitudini, o provocare la un dialog pe aceasta tema.

BIBLIOGRAFIE

1. Prof.Dr.Alexandru Puiu, "Management in afacerile economice Internationale", Ed. Independenta Economica, 1992.

2. Prof.Dr. Toma Georgescu, Prof.Dr.Gheorghe Caraiani, "Managementul negocierii afacerilor - Uzante, Protocol", Editura Luminalex, 2003.

3. Mircea Malita, "Teoria si practica negocierilor", Editura Politica, 1972.

4. Roy Lewicki, David M. Saunders, Bruce Barry, Negotiation , Mc GRAW Hill International Edition 2006.

5. Stefan Prutianu Manual de comunicare si negociere in afaceri, Ed. Polirom 2000.

6. Herb Cohen, Arta de a negocia, Editura Humanitas 2006.

7. Ioan Popa, Negocierea comerciala internationala, Editura Economica 2006.

[*] DRD. Economist, Academia de Studii Economice Bucuresti, preşedinte CA al SC Electromecanica SA Ploiesti.

TIMPUL VISULUI

Horia VERTAN*
Adrian MAJURU**

Le temps du rêve est consubstantiel. Il ne connaît pas des chronologies, mais il respire par l'entremise des réactions émotives/émotions. Le temps de la vie réfléchi en rêve a de différentes représentations qu'on associe aux expériences passées fragmentaires ou avec un futur qui peut être plus ou moins décelé. Le temps du rêve constitue un monde qui commence avec la quatrième dimension qu'on peut atteindre pendant le sommeil.

Timpul visului este consusbtanţial. Nu cunoaşte cronologii dar respiră prin afecte, percepute şi definite mai întotdeauna post factum. Timpul vieţii în vis cunoaşte alte reprezentări pe care le asociem unor trecuturi personale fragmentare sau unui viitor oarecum decelabil. Timpul visului este o lume începând cu a patra dimensiune la care avem acces în timpul somnului.

De la Artemidoros la Jung visele au fost circumscrise filtrulului istoric, nivelul de interpretare diferind şi el. Visul ne plasează în afara istoriei, a spaţiilor şi cronologiilor cunoscute şi cartografiate. El vine din straturi existenţiale aparent volatile, şi care, în ciuda vechimii ancestrale, ele se întrepătrund cu modernitatea şi contemporaneitatea. Deşi mai vechi decât mitologia, visul oferă prin imagini, culori, forme, mesaje arhaice adăugate elementelor de viaţă recentă, prefigurând fragmente de viaţă viitoare.[1]

Interpretarea viselor captează atenţia liderilor din vremuri imemoriabile şi timpuri teribil de apropiate nouă. De la nivel individual la o formă colectivă de înregistrare, de colectare. Scriitorul albanez Ismail Kadare descrie în romanul său "Slujbaşul de la palatul viselor" existenţa unei instituţii numite „Tabir Sarai" unde fucţionari aflaţi acolo din tată'n fiu lucrau la prelevarea, catalogarea, prelucrarea şi interpretarea viselor locuitorilor din imperiu. Este vorba de vechiul imperiu Otoman deşi întâmplările din roman se petrec la începutul secolului XX.[2]

I. TĂRÂMUL VISELOR

Visul are puterea să dilueze timpul, să-l volatilizeze chiar atunci când treci praguri temporale aflate în interiorul desfăşurărilor trăite subconştient. El devine adesea poarta de comunicare cu cei din afara lumii trăite plenitudinar. Este hubloul prin care ne pot vedea strămoşii, atât cei cunoscuţi cât mai ales cei foarte vechi, al

cărui chip memoria noastră recentă nu-l poate desluşi. Astfel adesea vedem în vis persoane necunoscute cercului nostru existenţial apropiat, care vorbesc şi se poartă familiar.

Ideile, gândurile, conceptele grupate în mesaje verbale şi uneori gesturi trec barierele temporale în variate direcţii.

Timpul visului, aşa cum este descris de mitologie, legende, basme sau de experienţe mărtuiriste, este spaţiul de întâlnire a mai multor trasee care intersectează destinul fiecăruia dintre noi.

Despre cei care mor în somn se spune, din folclor până în literatura de specialitate, că sunt cei mai fericiţi. Astfel s-a spus şi de Octavianus Augustus, care a murit aşa cum şi-a dorit şi s-a rugat neîncetat zeilor: în somn. Şi poate visând. De aceea a fost supranumit „Cel Fericit". A muri în somn este cea mai uşoară călătorie de trecere a sufletului, cea mai candidă separare a acestuia de spaţiul existenţial recent. Timpul visului estompează afectele şi reduce simţurile la mininum.

Din punct de vedere al fizicii cuantice şi postcuantice, visele fac parte din domeniul metafizic, al realităţii înfăşurate, al spaţiului cu mai mult de trei dimensiuni.

Forţa care operează aici este cea tahionică, una din cele mai subtile dar şi cea mai penetrantă dintre forţele existente în universurile care se intersectează şi dau şi realitatea desfăşurată a fizicii particulelor atomice şi a timpului prezent.

În vis noi putem accede la orice timp istoric, căci cel biologic nu există începând cu a patra dimensiune, de aici încolo existând un "glisando" în orice direcţie, în orice orizont de aşteptare sau de premoniţie inclusiv materializări tahionice instantanee.

Fizica cuantică are definiţii şi pentru aceste particule numite tahioni care rezultă din ciocnirea unei coarde vibrante cu o minigaură neagră, dar totodată ea este emanată în mod continuu de fiecare fiinţă. [3].Se pare că întreaga capacitate a sistemului nervos central este folosită, dar nu de noi şi credem că fiecare individ este răspunzător de ceea ce se întâmplă cu aştri, din întregul univers. Miturile ne vorbesc foarte frumos de stelele care se nasc odată cu noi, cresc şi apoi dispar în neantul precum pământenii când pleacă "acasă" la Tatăl Ceresc.

Mircea Eliade în scrierile lui de tinereţe vorbeşte de modul cum se poate accede în mod conştient în tărâmul visului şi obţinând din acea parte de lume mai multe învăţături şi înţelepciuni, cu condiţia să fim pregătiţi intelectual, dar şi moral pentru aşa ceva. Bariera cauzalităţii nu poate fi trecută de oricine, este necesar un istoric personal cu anumite valenţe, cu o anumită cantitate de lumină care nu poate fi întâlnită pe toate drumurile.[4]

Ar fi foarte bine ca acest tărâm care este similar cu "cealaltă lume" să fie accesat de oamenii care au atins un anumit nivel de dezvoltare morală să fie

precum cetățenii Republicii ideale a lui Platon, care aveau lumina coborâtă în minţile şi în inimile lor prin *BINE, ADEVĂR şi FRUMOS*.[5]

Din păcate e greu de crezut că azi, în societatea postmodernă unde există foarte multe rocade între vicii şi virtuți, ar exista o societate în stare să gestioneze pentru binele ei şi pentru binele celor care trăiesc şi se nutresc din bunătatea pământului, visele şi câmpurile tahionice în totalitatea lor.

Dacă ne gândim bine putem găsi totuşi o astfel de societate care pentru noi e totuşi ca inexistentă şi nu se intersectează cu nici unul din vectorii managementului nostru dezastruos care nu duce nicăieri. Aceasta este societatea aflată de 60.000 de ani în epoca de piatră a aboringienilor din Australia care îşi gestionează cu obstinație timpul lor propriu : timpul viselor.

CONCLUZII

Ar fi multe concluzii după cele câteva rânduri mai mult însăilate, din umbrele şi luminile noastre cotidiene, aici ne referim şi la cele ale strămoşilor noştri intrați demult în netimp şi care aşa duşi cum sunt au vise, trăiesc în visele noastre, ne împiedicăm de visele lor, dar vrem să ştergem cu buretele postmedernității şi cu decibelii heavy metal-lui orice salvare care ar veni în bezna în care am intrat fără viitor, fără speranță şi mai ales cu bagajul gol, fără apă şi fără hrană spirituală. În loc să construim punți, noi ridicăm ziduri cu care ne ferim de ceilalți, ne ferim de noi înşine şi nu dăm voie luminii, fluxului de fotoni să ne inunde şi să ne scoată din mocirla în care am intrat.

Cu anumite nişe tahionice se pot experimenta vecinătăți de dincolo de bariera cauzalității, dincolo de timpul cu care suntem obişnuiți, pentru a întrezări şi alte posibilități, mult mai atotcuprinzătoare din domeniul holistic.[6]

Există însă şi reversul medaliei. Când accesul ar fi nelimitat şi nediferențiat şi tehnica tahionică ar începea pe mâinile celor care conduc azi lumea, ignorând orice urmă de moralitate şi un cinism nemărginit, când aceste noutăți vor deveni arme care vor duce la ultimul salt cuantic al omenirii, saltul spre exitus.

Noi lăsăm la latitudinea fiecăruia modul de înțelegere a ceea ce s-a expus aici cât şi in lucrarea “Cealaltă realitate” prezentată aici de cei doi autori. Bunăvoință există pentru anumite sugestii pentru a putea porni şi pe alte cărări neştiute şi ascunse de la facerea lumii, de acea barieră a cauzalității, pe nu o putem traversa cu nici un chip.

BIBLIOGRAFIE

1. Adrian Majuru, *Legenda Khazară*, Editura Caligraf Design, Bucureşti, 2007.
2. Ismail Kadare, *Slujbaşul de la palatul viselor,* Editura Humanitas, 2007.
3. Charles Seife, *Zero : Biografia unei idei periculoase*, Editura Humanitas, Bucureşti, 2007.
4. Mircea Eliade, *Romanul adolescentului miop,* Editura Minerva, Bucureşti, 1989.
5. Platon, *Republica,* Editura Antet XX, Bucureşti, 2005.
6. Horia Vertan, Lucian Istode, *Forţele universale*, *interacţiuni cu activitatea umană*: În vol. Acțiuni enego-informaționale, Sesiune de comunicări ştiinţifice, Editura U.N.A.P., 2007.

[*] Prof. univ.dr. ing., Academia Tehnică Militară, Bucureşti, e-mail : hpvertan@mta.ro

[* *] Cercetător dr., Institutul Național de Medicină Legală "Mina Minovici" Bucureşti, e-mail : adimajuru@yahoo.com

TEORIA CÂMPULUI BIOLOGIC A LUI A. G. GURWITSCH

Ioan MAMULAŞ*

Alexander G. Gurwitsch was the first scientist who introduced the field concept in cellular biology. The paper presents the genesis and the main features of his theory of the vectorial biological field. This theory is viewed as opposed to the molecularist-reductionist vision in biological sciences.

1. Concepţia dominantă în ştiinţele biologice de astăzi este una reducţionistă. Neo-darwinişţii din vremea noastră nu mai consideră că cele care suferă mutaţii şi evoluează sunt organismele şi speciile, ci doar genele. Mai mult, totul se explică sau tinde să se explice în biologie – în conformitate, parcă, cu un program epistemologic dinainte stabilit şi urmat cu oarbă tenacitate – prin recursul exclusivist la gene şi la ADN, la o "nuts-and-bolts molecular chemistry". "Today's biology, dominated by the molecular approach developed since about 1940, is suffocated by an immense amount of experimental data on molecular aspects of biological functions which present an extremely fragmented view of the living state. The very success of this approach is now becoming biology's greatest enemy…", remarca biofizicianul german Marco Bischof [1]. Iar în altă parte, acelaşi autor afirma abrupt: "Biology has lost the wholeness of life, if not life itself, from its view" [2, p. 17].

O consecinţă a viziunii excesiv fragmentate a reducţionismului genetico-molecularist pare să fie aceea că *organismul viu ca întreg, ca sistem ce este mai mult decât suma părţilor sale*, a dispărut ca obiect principal de studiu, potrivindu-se zicala: "nu se mai vede pădurea din pricina copacilor". Compoziţia chimică şi reacţiile biochimice (oricât de complexe şi alambicate) nu pot elucida decât parţial modul în care un organism viu îşi dobândeşte şi îşi menţine forma, organizarea specifică şi integralitatea; în consecinţă, multe din enigmele relative la importante procese biologice precum embriogeneza, morfogeneza sau regenerarea ţesuturilor nu sunt descifrabile doar prin acţiunea genelor. Să luăm un singur exemplu: aşa-numitul blastem de regenerare, ce se formează la locul leziunii atunci când este amputat, să zicem, piciorul unei salamandre (amfibian care are capacitatea de regenerare a membrelor sau a cozii). Blastemul de regenerare este o masă din celule primitive, nediferenţiate, omogene şi nespecializate (încă) pentru funcţii specifice (dar având potenţialul genetic de a se specializa în orice tip de celulă), din care, ulterior, prin complexele procese de regenerare tisulară, se formează un nou picior. Pentru a se forma ţesuturile noului picior, în celulele blastemice e nevoie să fie activate

anumite gene şi represate altele. De unde şi cum "ştiu" aceste celule care gene trebuie represate şi care gene trebuie activate? La nivel microfizic, atomii a, b, c …. din moleculele A, B, C … "ştiu", într-un anume fel, că trebuie să participe la formarea unui picior şi nu a unei cozi. Şi nu numai atât; ei trebuie să "ştie" unde să formeze oasele, muşchii şi nervii. De unde vin aceste informaţii? Cam la fel stau lucrurile şi în embriogeneză. Cine "spune" ADN-ului să se "exprime" într-un mod care să ducă la formarea unui organism cu o organizare spaţială anume? "Jocul" reacţiilor biochimice, oricât de fascinant şi acaparator ar fi, nu pare că poate furniza un răspuns pe deplin satisfăcător. (Pentru cei acaparaţi de main-stream-ul "ştiinţei oficiale" e mai confortabil, "mai cuminte" şi mai "productiv" ca astfel de întrebări să fie ignorate…).

2. Atunci când, în 2001, a fost anunţată desăvârşirea descifrării genomului uman, Craig Venter (care a contribuit esenţial la această mare realizare a geneticii moleculare) afirma că, acum, pentru a înţelege viaţa "it should be considered a different (presumably, non-chemical) level of organization" (după [3]). Dacă am fi maliţioşi, am putea spune că Venter îndeamnă la "reinventarea roţii", căci, pe de o parte, ideea existenţei unui nivel non-chimic de organizare (prescurtat NCLO) la organismelor vii precum şi variatele dezvoltări conceptuale pornind de la ea au o veche tradiţie în biologie, tradiţie ocultată de dogmele reducţionist-molecullariste, iar pe de altă parte, "with the growing dissatisfaction about the reductionist, molecular-genetic approach to biology the number of those who develop and support an entirely different kind of biophysics is increasing""[4, p. 2]. În fapt, o nouă biofizică presupune o nouă biologie, pe care unii autori nu se sfiesc s-o denumească "supramolecular biology" [5], "the other side of molecular biology" [6], "nonmolecular biology" [7] sau chiar aşa: "a new biology" [8].

În general, adjectivul "non-chimic" din sintagma "nivel non-chimic de organizare" poate fi înţeles în două feluri: fie caracterizând principiul metafizic ce s-ar afla la fundamentul vieţii (precum entelehia postulată de Hans Driesch, ori elanul vital prezumat de Henri Bergson), fie desemnând o realitate fizică necorporală de genul *câmp*, supraiacentă sau subiacentă chimismului şi corporalităţii biologice. În ambele paradigme, se consideră de către autorii diferitelor concepţii non-molecullariste că NCLO este cel care diferenţiază viul de neviu şi conferă acea integralitate structurală specifică sistemelor biologice, privite ca "întreguri" iar nu drept "colecţii" de părţi componente ansamblate chimico-mecanicist şi între care nu sunt posibile interacţiuni non-locale. Teoriile biologilor non-molecularişti sunt sau năzuiesc să fie unele de tip holistic.

3. Îndeobşte, se afirmă (mai ales de către autori ruşi) că primul care a introdus în mod explicit, încă din anul 1912, termenul de "câmp" în biologie a fost zoologul, embriologul şi citologul Alexander Gavrilovitch Gurwitsch (ortografiat uneori Gurvici, Gurvich sau Gurvitch).

Născut în localitatea Poltava, nu departe de Harkov, în Ucraina, A. G. Gurwitsch (n. 26 septembrie 1874 – m. 27 iulie 1954) a urmat cursuri de medicină la Universitatea din München, pe care le-a absolvit în 1897, lucrând apoi în laboratoarele de histologie ale Universităților din Strasbourg şi Berna până prin 1904. În primii ani ai carierei de cercetător, el a căpătat renumele unui competent şi talentat histolog, dar nimic nu anunța încă originalitatea ideilor şi preocupărilor sale de mai târziu. Într-o documentată lucrare consacrată vieții şi contribuțiilor ştiințifice ale lui A. G. Gurwitsch – lucrare din care vom reda în acest capitol ample extrase –, prof. Lev V. Beloussov (nepot al lui Gurwitsch), de la Universitatea de Stat din Moscova, marchează momentul de "iluminare" trăit de acesta: "In his reminiscences, Gurwitsch records a breakthrough in his mind in 1904 when he was in the depths of Russia, far from scientific centers and having been drafted into military service as a surgeon. He descibes his shift in thinking as follows:«Suppose we have detailed knowledge of a biologic process, such as spermiogenesis. This, however, is very far from giving us the full satisfaction of 'understanding' the process. But, what does it mean 'to attain understanding'?»" [9]. Aşa cum precizează Beloussov, "to attain understanding" însemna pentru Gurwitsch "the formulation of a *general* law explaining the *entire* process *without* reducing it into its individual parts, even being possible to establish a causal link between them" [9]. Peste decenii, A. G. Gurwitsch îşi exprima astfel convingerile care i-au călăuzit după 1904 activitatea ştiințifică:

"An invagination of a germ layer may be explained on a basis of a pressure diffrence between the two surfaces (or sides) or by cell movements, and so forth. This can be considered as an 'explanation' until we ask about the origin of pressure differences, or the mechanisms involved in cell movement, etc. however, questions of this kind become trivial when a larger process, rather than its individual components becomes the main problem. Suppose for a moment that each element in the succession A, B, C …can be explained separately, e.g. A as a swelling, B as a chemical reaction, etc. Interesting as they may be, these explanations are of subordinate importance when related to the main question: Why indeed is a regular succession of these obviously quite different processes taking place at all?… Most biological problems are of this kind and all of embryogenesis is just such a single problem. Here we require a peculiar or, maybe, original explanatory principle … A process may become accessible to explanation only insofar as one can succeed in substituting [understanding of] a purely phenomenological multiplicity and diversity of events [for understanding] of a less diverse and less arbitrarily created picture correctly reflecting reality. The main aim of such a construction would be as follows: The entire process should be accessible for analysis into a finite, not very large of stages, each stage being represented as a monotonic function of some definite initial conditions and a single variable such as time, or distance, etc. If this cannot be realized, we consider a given set of events as scientifically

inaccessible. On the other hand, even a partial success of such an enterprise is an obvious step forward" (citat după [9]).

O astfel de viziune era neobişnuită la acea vreme (în primele decade ale secolului XX) şi îl deosebea profund pe Gurwitsch de colegii săi biologi dominați de o gândire descriptivistă, ca şi de experimentaliştii ce încercau să descopere una după alta cauzele elementare ale proceselor de dezvoltare biologică, cauze care, în opinia lui Gurwitsch, nu erau, în sine, de importanță generală. Originalitatea abordării de către Gurwitsch a fenomenelor de dezvoltare biologică consta, mai întâi, într-o amănunțită analiză cantitativă, adesea statistică, a morfogenezei, reflectată într-o serie de lucrări publicate (majoritatea în limba germană) de el între 1910 şi 1914, pe timpul când era (până în 1918) profesor de histologie la St. Petersburg Women's College. Apoi, pe baza acestei analize cantitative, se putea face evaluarea influenței "întregului" (embrionul sau părți ale acestuia) asupra componenților săi (celulele), căci, spunea Gurwitsch : "I consider the properties and manifestations of 'the whole' as a reality, and think, that they should be studied in a manner similar to those of any other natural object… I am trying to study the participation and the mode of action of these factors on the commonest and best-studied of all subjects: in biology" (citat după [9]). Prof. Beloussov subliniază faptul că Gurwitsch concepea "întregul" ["the whole"] nu ca pe o entitate statică, "but as an invariant dynamic law pertaining to the entire process of development" [9]. Conceptul de "întreg" l-a condus, în mod logic, pe Gurwitsch la cel de "câmp", întrucât, aşa cum arată cercetătorul israelian Michael Lipkind, "the concept of THE WHOLE inevitably means a certain geometric notion characterized by COORDINATES determining a spatial distribution of the elements covered by this whole. Then, if any parameter(s) of any process depend on its spatial coordinates in a certain WHOLE such process occurs in a FIELD (the general definition of a field principle)" [10].

4. O primă etapă în programul de cercetare al lui Gurwitsch "was a statistical study of the distribution of mitotic division in several different but always geometrically precise objects such as the sea-urchin gastrula, chick optic cup, or onion root. Gurwitsch found that even in apparently symmetrical objects, the number of cell divisions occuring simultaneously on the two opposite halves were far from equal; instead, they related to each other either as members of a Gaussian (…) or a super-Gaussian (…) distribution. Thus, the individual cell divisions appear to be related to each other more or less randomly and effect their end result only in relation to a supra-cellular ordering or integrating factor (Gurwitsch, 1910). This was the first investigation in biology documenting the stochastic aspects of a very regular developmental process (…) This landmark paper [A.G. Gurwitsch – "Über Determinierung Normierung und Zufall in der Ontogenese", W. ROUX' ARCHIV FÜR DIE ENTWICKLUNGSMECHANIK, 30, 133-193, 1910] may rightly be considered the earliest example of a powerful trend in science dealing with « deterministic chaos»" [9].

Într-o lucrare publicată în 1912 ("Die Vererbung als Verwirklichungsvorgang", BIOLOGISCHE ZENTRALBLATT., 22, 458-486), Gurwitsch încerca să formuleze criteriile implicării unui factor supracelular ordonator în procesele bio-morfogenetice. El avansa ipoteza că "the determination of developmental fate of an embryonic part by a supra-cellular ordering principle would be more probable than its determination by the attributes of the individual elements (cells) if: 1) the dependence between cell properties and their positions with respect to a common set of coordinates is precise and mathematically simple; 2) a gradual increase of the regularity and in the precision of the arrangement of the cells is observed within the course of development; 3) the outlines of a part or a whole embryo can be formulated mathematically more precisely than the shape and the arrangements of its (internal) parts" [9]. Lucrarea respectivă era prima în care Gurwitsch introducea explicit conceptul de "câmp" ca factor ordonator supracelular ce guvernează "soarta" celulelor vii. El desemna (în limba germană) acest câmp prin sintagmele *Kraftfeld* (câmp în care se exercită o forță) sau *Geschehenfeld* (câmp în care evenimentele, procesele se produc într-o manieră integrată, coordonată).

Următorul pas în programul de cercetare gurwitschian a fost făcut în lucrarea din anul 1914 ("Der vererlungsmechanisms der Form", W. ROUX' ARCHIV FÜR DIE ENTWICKLUNGSMECHANIK, 39, 516) referitoare la morfogeneza creierului de rechin. "Here Gurwitsch documents his most successful histological demonstration of a 'law' that seems to be universal for all epithelial morphogenesis: in the epithelial layers destined to change their shape, the long axis of the nuclei (and, as became evident later, the lateral cell walls as well) are oriented perpendicularly not to the transient surface of the layer, but to that to be established some time later (say, after several hours of further development). Gurwitsch spoke of this phenomenon as 'prognostic nuclear orientation' and considered it as evidence for the existence within a space surrounding the embryo of a field of force with its equipotential surface(s) coinciding with the configuration to be reached eventually by the embryonic parts/layers during morphogenesis. The synonim for this surface field of force was 'dynamically preformed morphae'. The epithelial layer was situated, in a manner of speaking, in a Kraftfeld the intensity of which stood in an «inverse relationship to the distance between the cells involved and the surface of the force effect» (Gurwitsch, 1914). This then was a true field construction permitting predictions related not only to the orientation of the nuclei, but also to the relative rates of the cell movements and the relative orientation of the cell axis in different regions of the brain" [9].

Activitatea ştiințifică laborioasă a lui A. G. Gurwitsch a fost întreruptă de izbucnirea primului război mondial şi a revoluției din 1917, el reluându-şi munca de cercetare în 1919, în laboratoarele Universității din Simferopol (Crimea). În 1922 publica primele lucrări în care termenul "câmp" apare în formularea titlurilor ("Über den Begriff des embryonalen Feldes", W. ROUX'

ARCHIV FÜR DIE ENTWICKLUNGSMECHANIK, 51, 388-415; "Weiterbildung und Verallgemeinerung des Feldbegriffes", W. ROUX' ARCHIV FÜR DIE ENTWICKLUNGSMECHANIK, 122, 433-454). "This time the analysis involved the development of the flower of composites and the fruiting body of a fungus. In both cases, he showed that these developing parts manifested a gradually increasing exactness of their overall shape, in spite of considerable fluctuation in shape and rate of growth of its constitute parts similar to his previous work on the developing shark brain. Gurwitsch interpreted these observations as evidence for an overall field of force governing the behavior of the components" [9]. În plus față de lucrarea din 1914, Gurwitsch sugera că, într-un anume mod, "such a field is produced by the developing body itself, rather than appearing in an unknown way in the space surrounding the developing organism" (citat după [9]).

În 1923, Gurwitsch publica o lucrare [11] în care releva descoperirea radiațiilor mitogenetice ce însoțesc şi influențează diviziunile (mitozele) celulare (v. cap. 22). Un an mai târziu este numit profesor de histologie la Universitatea din Moscova, iar din 1930 conduce un laborator al faimosului All-Union Institute of Experimental Medicine din Leningrad (Petersburg).

5. De la descoperirea radiațiilor mitogenetice şi până la începutul celui de-al doilea război mondial, se va dedica aproape în exclusivitate studierii acestora, abandonând practic continuarea conceptualizării teoriei câmpurilor biologice. "But, he always kept it in mind – precizează prof. Beloussov. The apparent involvement of molecular events in the processes of mitogenetic radiation gradually convinced him that the principles of supra-molecular ordering should also be extended to this level as well [9]. În lucrări de la începutul anilor 1930 precum şi într-un volum despre bazele histologice ale biologiei [11], Gurwitsch dezvolta ideea că "[the] ordered structure at a molecular level is far from a thermodynamic equilibrium. He called these structures 'non-equilibrium molecular constellations' (NEMC) and interpreted the data from some of his laboratory experiments on mitogenetic radiation (…) as evidence for the existence of NEMC" [9]. În terminologia actuală din teoria sistemelor auto-organizate, NEMC – considerate de Gurwitsch ca factori esențiali în geneza şi ordonarea "elementelor" (subsistemelor) dintr-un sistem viu –, nu reprezintă altceva decât acele structuri disipative [*dissipative structures*] care ating stări staționare [*steady states*] determinate de echilibre dinamice, adică de procese îndepărtate din punct de vedere termodinamic de punctul de echilibru (v., de pildă, [13]). Şi în această privință, Gurwitsch poate fi considerat un precursor.

El revine asupra chestiunii câmpurile biologice în anii plini de vicisitudini ai celui de-al doilea război mondial şi elaborează o versiune modificată şi închegată a teoriei sale, publicată sub forma unei cărți în limba rusă în anul 1944 [14], a cărei versiune franceză datează din 1947 [15]. Tot în anul 1947 apare şi ultima lui lucrare antumă despre câmpul biologic [16]. După război, Gurwitsch

se află, pentru o vreme, în directoratul lui The Institute of Experimental Biology, din Moscova, de sub auspiciile USSR Academy of Medical Sciences, fiind însă concediat în 1948 pentru că se pronunțase în favoarea geneticienilor sovietici persecutați de biologul stalinist Lîsenko. La acel moment începuse să lucreze la ultima sa carte, intitulată provizoriu "Analytical Biology", unde intenționa să-şi expună şi să dezvolte concepțiile referitoare la fenomenele de auto-organizare din sistemele biologice şi la relațiilor dintre aceste fenomene şi câmpul biologic. Manuscrisul neterminat al lucrării a fost publicat abia peste câteva decenii, în 1991 [17].

6. Trebuie menționat faptul că Alexander G. Gurwitsch nu utiliza nicăieri în cele publicate de el termenul de "biocâmp" [biofield], ci pe cel de "câmp biologic" [biological field]; dar chiar şi pe acesta din urmă nu-l folosea atât de des cât s-ar părea la prima vedere; sintagmele cele mai des întâlnite în lucrările sale sunt: "câmp al celulei", "câmp celular" sau, pur şi simplu, "câmp". De altfel, în urmă cu circa 30 de ani, "L. V. Beloussov proposed not to use the term 'biofield' for the conceptions developed by Gurwitsch. There are at least two reasons for this. Firstly, Gurwitsch himself used exceptionally the term 'biological field' in his works. Secondly, A. G. Gurwitsch substantiated the term 'biological field' with strict scientific definitions and logical structures, in contrast to an indistinct notion 'biofield', which is used for various fields that exist in alive systems and frequently used in declarative way" [18]. (În ultimul timp, termenul de "biocâmp" pare totuşi să devină predominant – exceptându-i fireşte pe "gurwitschieni" –, iar conceptul pe care-l desemnează poate fi şi el "substanțiat" distinctiv pornind de la premize ştiințifico-logice şi folosit nu doar "în mod declarativ". În ultimă instanță, ambele denominații sunt, în egală măsură, susceptibile la confuzii şi plasări inadecvate, dacă utilizarea lor se face în contexte neriguros definite).

7. Ultima versiune a teoriei câmpului biologic formulată de A. G. Gurwitsch, perfecționată de continuatorii săi (şi se poate vorbi de o adevărată şcoală de gândire biologică fondată pe ideile lui) este cunoscută sub denumirea de teoria câmpului biologic vectorial (*the theory of the vectorial biological field*). Principalele elemente ale acestei teorii [9, 10, 14 – 21] sunt, într-o formă succintă, următoarele:

- Fiecare celulă vie are un câmp propriu, care se extinde dincolo de marginile ei; existența acestui câmp este indicată de NEMC;
- Generarea câmpului este relaționată cu anumite procese din nucleul celular, în special de cele implicate de transformările cromatinei (cea mai stabilă substanță comparativ cu celelalte componente chimice ale celulelor biologice): "A field is somehow associated with the molecules of chromatin, but only while they are chemically active" [14, p. 156];
- "The field acts on molecules. It creats and support in living systems a specific molecular orderliness.This means, in our opinion, any spatial

arrangement of the molecules which cannot be derived from their chemical structures, or from equilibrium states such as chemical bonds, van der Waals forces, etc. Consequently, molecular orderliness generally is a non-equilibrium phenomena" [14, p. 156];

- "The field employs the energy released during exothermic chemical reactions in living systems to endow molecules (proteins, peptides, etc.) with ordered, directed movement" [14, p. 156];
- Câmpul celulei are un caracter vectorial, dar nu şi unul manifest energetic. Această trăsătură este dată "by the fact that molecules (molecular complexes) acquire new orientation, change their form or move in the field using the potential energy they accumulated participating in the cellular metabolism and not at the expense of the field energy. A molecule possessing excess energy is in the excited state and is liable to the field influence. At the same time a significant part of the accumulated energy turns into kinetic one. When this excess energy is used, and the molecule returns to the nonexcited state, it is not influenced by the field any more" [18]. Cu alte cuvinte, câmpul biologic vectorial (prescurtat VBF) îşi exercită influenţa asupra moleculelor/macromoleculelor excitate de energia metabolică astfel încât o parte a energiei de excitaţie este transformată direct în energie cinetică (adică în mişcare mecanică) a moleculelor/macromoleculelor pe direcţiile vectorilor câmpului. Ceea ce înseamnă că, în celulele vii, VBF "lucrează" contra agitaţiei termice, fiind un factor anti-entropic. În acest sens, am putea spune că VBF nu este atât un "câmp fizic" (în înţelesul curent al termenului), cât un "câmp informaţional". După cum preciza chiar Gurwitsch în [17]: "Our definition of the main feature of the biological field does not have in its content any analogue with the fields known to physics (although, of course, it does not contradict them)" (citat după [18]). Pentru VBF nu este caracteristică vreo formă anume de energie, ci "comanda" prin care o parte a energiei metabolice acumulate în moleculele excitate ale compuşilor biochimici este transformată direct în energie de mişcare sau de deformare a acestora. VBF nu furnizează energie în punctele din spaţiu, dar o dirijează pe cea produsă de activitatea vitală;
- "A point source of a cell field coincides with the center of the nucleus, hence, the field is, in general, a radial one (…). The direction of the field vectors is centrifugal (i. e. the vectors are directed from a field center to the periphery)" [14, p.156];
- VBF este anizotropic, continuu şi succesiv;
- Fiind intim asociat cu procese aflate departe de echilibrul terodinamic, VBF are o natură dinamică;
- Intensitatea (capacitatea de influenţare pe care o exercită) a VBF într-un anumit punct al celulei determină care parte din energia totală de excitaţie moleculară se transformă în energie cinetică sau de deformare;
- Intensitatea VBF depinde direct de intensitatea metabolismului celular;

- Intensitatea VBF nu depinde de masa de cromatină, ci depinde de intensitatea cu care se desfăşoară procesele de transformare ale acesteia;
- VBF prezintă o anumită diminuare o dată cu creşterea distanței față de sursa lui;
- Câmpurile celulare produse de surse individuale se compun vectorial (geometric): "at any point of a group of cells there exists a single field being constituted of all of the individual cell fields (…) Hence, the properties of this aggregate field will depend, besides other factors, also on the configuration of the multicellular whole. Rather than postulating independently existing supracellular fields, we now attribute their function to a field representing the vectorial addition of the individual cell fields" [14, p. 156]. Regulile de compunere vectorială a câmpurilor celulare conferă teoriei lui Gurwitsch, aşa cum a fost ea expusă în [14], "the ability to model the successions of changes of shape of embyonic rudiments. For any non-spherical multicellular configuration, the field theory postulates rather definitive successive changes of shape, which, in the simplest cases, could be visualised with 'pen and paper models'. The main one repeatedly exploited by Gurwitsch may be called 'curvature increasing rule'. This derives from the postulate that the 'morphogenetically active' cell is unstable and reacts to any small local curvature inequalities by tending to enhance them. Gurwitsch applied (cu succes – n.n) this concept to sea urchin gastrulation (…) and to the formation of the embryonic brain" [9];
- "During cell division the cell field divides as well" [14, p. 156];
- Există o legătură de tip feed-back între VBF global şi consecințele lui morfogenetice.

8. Referindu-se la unele notații din jurnalul personal al lui Alexander G. Gurwitsch, prof. Beloussov afirmă că acesta "considered the main goal of his field theory to be a model of a synergistic, non-additive interaction between the elements. Unfortunately these sometimes profound and prescient insights into developmental biology was tightly bound to other unacceptable postulates of his 1944 theory" [9].

Inadecvarea teoriei lui Gurwitsch la concepțiile ştiințifice dominante astăzi îşi are rădăcinile, crede Beloussov, în încercarea de a rezolva problemele esențialmente non-liniare ale organizării biologice prin apelul la "quasi-classical linear fields. Gurwitsch was correct and very much ahead of his time in stressing non-equilibrium orderliness and vectorization of molecular processes essential in living organisms. But he certainly could not foresee that in a modern, largely non-linear self-organization theory (…) such vectorization does not require at all the existence of some kind of repulsive field with a definite source" [9].

Principala diferență dintre concepțiile lui Gurwitsch şi cele preponderente actualmente constă, după Beloussov, în aceea că, pentru Gurwitsch, prezența NEMC relevă existența unui câmp exterior lor şi necesar pentru a le menține, în vreme ce teoria modernă a structurilor de non-echilibru consideră NEMC ca

fiind auto-întreținute [self-maintained] şi generează ele însele un fel de câmp neliniar.

Gurwitsch însuşi nu credea dogmatic în teoria sa şi nu excludea, cu onestitate, posibilitatea de a greşi. Îşi aminteşte prof Beloussov: "One day I found him in a brown study in his armchair with an embriology text in his hand. When I asked him what was bothering him, he replied: «Oh, but I cannot derive the pattern of sea-urchin cleavage from my field theory. And sometimes I doubt whether this theory is really true»" [9].

Cu toate acestea, interesul crescând din ultimul timp pentru opera ştiinţifică a lui Alexander G. Gurwitsch arată că ea reprezintă (încă) o sursă de inspiraţie pentru idei profunde şi originale în abordarea fenomenologiei biologice.

BIBLIOGRAFIE

1. M. Bischof – "The History of Biological Holism and Field Theories in the 20th Century", MISAHA NEWSLETTER, no. 22-23, 7-12, 1998.
2. M. Bischof – "Some Remarks on the History of Biophysics and Its Future", in: C. L. Zhang, F. A. Popp, M. Bischof (eds.) – "Current Development of Biophysics", Hangzhou University Press, 1996.
3. S. Savva – "Biofield Control System of the Organism", URL: http://www.whps.com/misaha/
4. M. Bischof – "Field Concepts and the Emergence of a Holistic Biophysics", in: L. V. Beloussov, F. A. Popp, F. A. Voeikov, R. Van Vijk (eds.) – "Biophotonics and Coherent Systems", Moscow University Press, Moscow, 2000.
5. H. Selye – "The Case For Supramolecular Biology", Liveright, New York, 1967.
6. W.M. Elsasser – "The Other Side of Molecular Biology", JOURNAL OF THEORETICAL BIOLOGY, vol. 96, 67-76, 1982.
7. G. Albrecht-Buehler – "In Defense of 'nonmolecular' cell biology", INTERNATIONAL REVIEW OF CYTOLOGY, vol. 120, 1-21, 1990.
8. I. Jerman, A. Stern – "The Gene in Waves – The Forming of A New Biology", Scientific Publishing Center, Lyublyana, 1996.
9. L.V. Beloussov – "Life of Alexander G. Gurwitsch and his relevant contribution to the theory of morphogenetic fields", INTERNATIONAL JOURNAL OF DEVELOPMENTAL BIOLOGY, vol. 41, 771-779, 1997.
10. M. Lipkind – "Application of the Theory of Biological Field by A. Gurwitsch to the Problem of Consciousness", in: C. L. Zhang, F. A. Popp, M. Bischof – "Current Development of Biophysics", Hangzhou University Press, 1996.
11. A.G. Gurwitsch – "Die Natur des spezifischen Erregers der Zellteilung", W. ROUX' ARCHIV FUR.DIE ENTWICKLUNGSMECHANIK, 100, 11, 1923.
12. A.G. Gurwitsch – "Die histologischen Grundlagen der Biologie", Fisher, Jena, 1930.

13. G. Nicolis, I. Prigogine – "Self-Organization in Nonequilibrium Systems", John Wiley & Sons, New York, London, 1977.
14. A.G. Gurwitsch – "The Theory of the Biological Field" (in Russian), Sovetskaya Nauka, Moscow, 1944.
15. A.G. Gurwitsch – "Une theorie du champ biologique cellulaire", Bibliotheca Biotheoretica, ser. D, vol. 11, 1-49, Leiden, 1947.
16. A. G. Gurwitsch – "The Concept of 'Whole' in the Light of the Field Cell Theory", in: A.G. Gurwitsch (ed.) – "Collection of Works on Mitogenesis and the Theory of the Biological Field" (in Russian), USSR Academy of Medical Sciences Publishing House, Moscow, 1947.
17. A.G. Gurwitsch – "Principles of Analytical Biology and of the Theory of Cellular Fields" (in Russian), Nauka Publishers, Moscow, 1991.
18. O.G. Gavrish – "About Physical Nature of the Biological Field", Conference on Physics of Biological Systems, Kyiv, 6-10 September, 1998.
19. L.V. Belousov – "The Origin, Development and Perspectives of the Theory of the Biological Field", in: "Physical and Chemical Grounds of Living Phenomena (Historical Essays" (in Russian), USSR Academy of Science, Moscow, 1963.
20. A.G. Gurwitsch – "Selected Works" (edited by L. V. Beloussov, Anna A. Gurwitsch, S. Y. Salkind) (in Russian), USSR Academy of Medical Sciences, Moscow, 1977.
21. M. Lipkind – "Can the Vitalistic Entelechia Principle Be a Working Intrument? (The theory of the Biological Field of Alexander G. Gurwitsch)", in : F. A. Popp, K. H. Li, Q. Gu (eds.) – "Recent Advances in Biophoton Research and Its Applications", World Scientific, Singapore, New Jersey, London, Hong Kong, 1992.

* Fizician Doctor, Societatea Română de Bioelectricitate şi Bioradiaţii.

CUNOAŞTEREA ŞI EXPERIENȚELE NE PRESEAZĂ!

Mihaela MURARU – MÂNDREA*

Recovery "by putting the hands" is archetypal. Since the old times these successes were mentioned into the sacred or profane works. It is so real the human capacity to receive energy from a universal source and to move it away where it is necessary to be used. Outcomes regarding people with improved or recovered illness are scored. The scientific explanations are missing because there is still not set up a technology able and to watch and to check the experiments.

Vindecarea „prin aşezarea mâinilor" este arhetipală. Textele sacre sau profane menționează succese în acest sens din cele mai vechi timpuri. Capacitatea omului de a primi energie de la o sursă universală şi de a o trimite mai departe acolo unde este nevoie de ea, ne-a preocupat sub mai multe aspecte.

Mai întâi am observat că ,,aşezarea mâinilor" acționează asupra fiecarei persoane într-un mod diferit. Această metodă îşi face efectul acolo unde este necesar şi mai ales în locul unde este cea mai mare nevoie de ea.

Apoi am observat că se creează un tip de echilibru nou, special, atât la aplicator cât şi la primitor, echilibru care duce la descoperirea şi înțelegerea cauzelor bolilor, sprijină procesele de vindecare, amelioreaza durerile şi elimină stresul.

Am constatat de asemnea că această metodă reface echilibrul fizic şi emoțional, îndepartează gândurile şi sentimentele negative, contribuie la eliminarea stărilor de frică şi de suparare. Ea sporeşte creativitatea, ajută şi armonizează dezvoltarea personalității şi contribuie la îmbunătățirea relațiilor între oameni.

Nu este important aici să arătăm ce nume au primit de-a lungul timpului diferitele metode de dirijare şi aplicare a mâinilor pe trupurile ființelor care aveau nevoie de acest tip de tratament, pentru ca aici vrem doar să supunem analizei oamenilor de ştiință un set de experimente şi rezultatele lor.

Credem că este timpul să ne debarasăm de orgoliul ,,întâietății" în acest domeniu, şi să creăm ***proiecte deschise*** în care să poată interveni cu explicații oamenii de ştiință din diferite domenii ale cercetării, cărora să le punem la dispoziție experimentele şi rezultatele noastre, fiind dispuşi tot odată, să le refacem şi să le ,,înregistrăm" în prezența lor şi a aparatelor pe care le folosesc, în scopul evidențierii materiale a acestor fenomene evident benefice dar încă neelucidate.

Ar trebui să mai arătăm metodologia comună de ,,punere a mâinilor". Acest gest nu se face la întâmplare. Mâinile se aşează pe *centrii sau canalele*

energetice ai ființei pe care se lucrează. Atât *centrii* cât şi *canalele* sunt evidențiate în cărțile de medicină orientală şi sunt folosite la o practică terapeutică deja cunoscută şi acceptată: *acupunctura*.

Vom prezenta patru experimente diferențiate prin modalitățile de abordare ale subiecților, adică: tratament de aproape şi tratament la distanță, precizând că în unul din cazuri este vorba de un câine.

Primul experiment:

Un cuplu format dintr-o femeie de 47 de ani, V.B. şi un bărbat de 49 de ani, D.B. Se aflau într-o dezarmonie extremă. Inițial am început terapia pentru bărbat şi mă aşteptam ca după trei zile să simt ceva îmbunătățiri. Când terminam procedura cu scanarea de încheiere, palmele mele simțeau ,,ordinea creeată" . A doua zi la scanarea de început, constatam un dezechilibru important. Nu-mi venea să cred pentru că până atunci nu mai întâlnisem un asemenea caz. Constatând că tratamentul meu era zadarnic le-am propus celor doi un efort maxim: 21 de zile de terapie pentru fiecare în parte timp de 100 de minute, cu 20 de poziții ale palmelor. Au acceptat.

A fost un experiment greu şi pentru mine şi pentru ei, dar rezultatele au meritat efortul.

V.B. era asistentă medicală deci implicit o adeptă a medicinii alopate. Mi-a declarat că ea nu crede în asemenea terapii dar că face acest efort pentru soțul ei care crede. Suferea de insomnie, dischinezie biliară, avea dureri de spate şi stare generală proastă. Când am scanat-o prima oară am constatat că era ,,vraişte,,. Închipuiți-vă un trup bătut de un vânt cu o viteză de 120 de km. la oră: de abia mai stă în picioare, hainele i se desprind de pe corp, fluidele sunt afectate profund – prin fluide înțelegând şi corpul energetic.

S-a întins pe o canapea poziționată N-S. Am rugat-o să se relaxeze şi să încerce să facă ce îi cer. I-a fost greu pentru început să se concentreze şi să preia fluxul din palmele mele şi nici nu ştiu cât a reuşit pentru că atunci când am terminat a cincea poziție de la cap deja adormise profund. De atunci i-au dispărut insomniile. După trei zile colabora bine, cu toate că se îndoia încă de puterea acestui tratament. La cele trei poziții ale palmelor pe abdomen transpiram continuu şi trebuia să beau multă apă. Dezechilibrul era mare. In cea de –a 11 zi, exact la mijlocul perioadei de tratament, la poziția mâinilor pe ceafă a început să strige să mă opresc pentru că îi iau tălpile foc. Din clipa aceea am ştiut că va crede în această tehnică de vindecare şi că se va însănătoşi.

Soțul D.B. a conlucrat de la început foarte bine trecând prin fazele şi reacțiile clasice pentru această formă de tratament. În primele zile eliminări multiple de lichide în timpul tratamentului, somn profund după pozițiile de la cap, relaxare totală.

Trebuie să arăt că paralel cu acest tratament i-am învățat cum trebuie să mănânce şi le-am arătat cum să facă o salată de cruditați care să conțină ,,toate

culorile,, explicându-le că este obligatoriu pentru organism să primească hrană vie, plante verzi şi diferit colorate. Au început să bea peste doi litri de apă pe zi, să asocieze terapii cu lumină , culoare, sunete şi mirosuri plăcute care au rolul de a trezi şi stimula toate simțurile.

21 de zile de tratament au fost pentru mine: grele! Dar rezultatele m-au făcut să uit acest lucru. La un moment dat tatăl soțului, care locuia în Suceava s-a îmbolnăvit şi au trebuit să plece de urgență la el. Ca să nu le întrerup tratamentul am mers cu ei. *Era foarte important ca fiecare să-şi primească energia direct, timp de 100 de minute pe zi în cele 21 de zile, fără întrerupere*. Tatăl a venit cu noi la Bucureşti, s-a internat într-un spital bucureştean, s-a operat, m-am ocupat şi de el şi s-a restabilit complet.

O concluzie trasă din acest caz este că: atunci când un soț intră în dezechilibru, obligatoriu celălalt îl urmează. Faptul că la început îl tratam doar pe soț, era inutil. Dormind alături de soția care se afla în dezechilibru, soțul pierdea energia primită prin tratamentul meu. Totul funcționează pe principiul vaselor comunicante. Torni fluidul într-un vas şi el se scurge şi in celălalt, cu care are o legătură prestabilită, ajungând la acelaşi nivel. Cel puțin această lege, a vaselor comunicante, este demonstrată. Mai trebuie demonstrat cum se scurge fluidul pe care îl luăm din univers, prin palmele noastre, către vasul trupului uman.

Al doilea experiment:

O femeie A.L. de 58 de ani. Avea de suportat a doua operație la un genunchi. Prima făcută de un medic incompetent i-a adus multă suferință şi dezechilibru. M-a rugat să o ajut la a doua operație făcută evident de alt chirurg, care a acceptat-o cu greu, fiind furios pe lipsa de profesionalism a primului medic, temându-se în acelaşi timp că nu va putea repara ce stricase celălalt. I-am promis că voi fi lângă ea, de la distanță şi că al doilea medic nu va mai greşi.

Ştiam spitalul în care se opera. La ora la care începea operația m-a sunat fiica sa şi mi-a spus: acum. M-am concentrat pe locul în care se afla spitalul şi pe genunchiul lui A.L. trimițând un flux de energie şi lumină ca şi când aş fi vrut să luminez sala de operație. Am stat în această stare o jumătate de oră, după care m-am destins. Cam după o oră şi jumătate am primit un telefon de la fata lui A.L. care mi-a mulțumit, spunându-mi că totul este în ordine dar că s-a întâmplat ceva curios. Doctorița care a operat-o pe mama sa, i-a relatat unei asistente, pe hol, că la această operație a avut un sentimentul straniu că în spatele ei se afla cineva care parcă îi ținea o lumină aprinsă şi îi dirja mâna cu care opera, ne mai simțind instrumentele în mână. Sigur că această relatare m-a speriat puțin. Şi astăzi încerc să-mi explic mecanismul prin care dorința şi energia transmisă de mine au luat forma pe care a simțit-o chirurgul. Se poate specula mult pe această temă dar nu are rost să o fac. Nu a venit încă timpul verificărilor pentru că nu avem tehnologia adecvată.

Al treilea experiment:

Un om la care țin foarte mult se opera în străinătate, la peste 2000 de kilometri. M-a sunat şi mi-a spus ora la care începe operația, ținând cont şi de fusul orar. Făcusem preparativele de rigoare. Harta Europei, harta țării respective, harta oraşului cu localizarea spitalului în care se afla cel ce urma să fie operat. De data aceasta pentru că era o distanță atât de mare am folosit şi direcționarea energiei cu palmele pe hartă. Am transpirat puternic, am vizualizat lumina albă pe care am direcționat-o fără probleme. În momentul în care am ştiut că sunt cu o parte din mine acolo am simțit o durere puternică, usturătoare ca o tăietură de cuțit în zona corpului meu care corespundea cu locul în care ştiam că se va practica operația. Sigur că m-a speriat acest lucru pentru că m-am temut să nu influențez în rău operația şi era prima oară când mi se întâmpla aşa ceva. Mi-am stăpânit reacția la durere trimițând în continuare fluxul de energie protectoare. Totul a decurs foarte bine. Dar eu am rămas cu întrebarea: cum a fost posibil să simt incizia făcută de chirurg când pacientul era sub anestezie şi nu simțea durerea, ca să mi-o transmită mie?

Cum putem explica acest lucru?

Al patrulea experiment:

La sfârşitul anului trecut colega mea M.B. era extrem de abătută. Am întrebat-o ce se întâmplă şi mi-a povestit despre cățelul ei şi suferința pe care o are. M-am hotărât pe loc să-i ajut cățelul. Am învățat-o ce trebuie să facă. Mi-a pus la dispoziție o hartă parțială a Bucureştiului, cu zona în care locuieşte indicându-mi cu un punct mare albastru locul exact al apartamentului său. I-am explicat procedura pe care o voi aplica pentru că era foarte important ca să înțeleagă cu precizie lucrurile.

Eu am rămas la serviciu, pentru că ea cunoştea exact locul unde mă aflam. M.B. a plecat acasă. După ce m-a contactat telefonic la ora 19.55, la ora 20.00 am început transmiterea fluxului energetic pentru cățel, folosind mâinile ei ca o prelungire a mâinilor mele. Transmisia am făcut-o ținând mâinile deasupra hărții şi concentrând fluxul pe punctul albastru de pe hartă, imaginându-mi chipul ei şi mai ales partea superioară a capului unde se află al 7-lea centru energetic principal.

Totul a durat 5 minute. M-am temut pentru cățel. Mâinile mi se încălziseră foarte mult, practic îmi ardeau palmele şi m-am gândit că această reacție ,,termodinamică,, ar putea genera un efect necontrolat asupra subiectului.

I-am dat telefon şi am întrebat-o ce face Mutzică. Dormea deja din timpul transmisiei. Eram sigură că am reuşit să-l restabilesc.

Declarația colegei mele M.B.

Cu ceva ani în urmă, cățeluşul meu Mutzică a suferit un accident la piciorul stâng din spate (în zona pulpei aproape de coloană) şi în consecință a fost supus unor intervenții chirurgicale. La schimbările de vreme (îndeosebi toamna şi primăvara) este afectat de dureri violente, astfel că ***nu se poate ridica şi deplasa zile în şir*** *(una - două săptămâni, timp în care refuză să bea apă şi să se hrănească).*

Într-o asemenea perioadă plină de suferință pentru Mutzică (începutul lui noiembrie 2007), după 4 zile de la declanşarea crizei, am recurs la metoda de tratament a doamnei MMM interesată la rândul sau de acest nou tip de experiment.

Am căutat şi am tipărit o hartă cu amplasamentului blocului, pe care am înmânat-o Dnei MMM şi i-am furnizat explicații amănunțite (descriere) legate de amplasamentul apartamentului în bloc şi a camerei în cadrul apartamentului. Am stabilit şi ora (orele 20.00) la care vom face testul, precum şi durata acestuia, de 5 minute. Dna MMM m-a instruit şi mi-a explicat cum trebuia să procedez într-o atare situație. La ora 19.55 ne-am contactat telefonic pentru a fi pregătite să începem procedura la ora 20.00.

L-am aşezat pe Mutzică, cu multă atenție pe o parte, cu pulpa stângă în sus.

La ora 20.00 am alăturat palmele şi le-am aşezat astfel să pot acoperi zona operată.

Am închis ochii şi m-am concentrat pentru a obține în „fața ochilor minții" imaginea d-nei MMM, concentrată asupra hărții pe care i-am dat-o, precum şi materializarea „canalului" prin care domnia sa îmi trimetea fluxul de energie, indispensabil lui Mutzică.

Pe măsură ce imaginea devenea tot mai clară, mai luminoasă şi mai strălucitoare ***am simțit un flux cald care se scurgea prin brațe, dinspre umeri către palme****, către zona afectată a cățeluşului.* ***Palmele mi s-au înfierbântat şi mi-au transpirat.***

Cățeluşul a adormit liniştit, s-a destins, a dispărut starea de crispare.

După cele 5 minute am întrerupt procedura.

Cățeluşul şi-a continuat somnul liniştit, destins, preț de 3 ore. S-a trezit, s-a ridicat singur şi, spre uimirea mea, fără ajutor a sărit sus în pat (o săritură cu înălțimea de 45 cm). ***Îşi revenise complet****.*

Aspectele prezentate mai sus reprezintă o parte din experiențele mele. Sper ca într-o zi să le pot explica ştiințific. Acum treizeci de ani nu ştiam nimic despre toate aceste lucruri. Am făcut numeroase cursuri cu diferiți „maeştri" români sau străini, am citit mii de pagini de filozofie, medicină, istorie a ştiințelor sau religiilor, etc., iar în ultima vreme mă ocup de fizică. Toate aceste activități sunt în afara profesiei mele, dar sunt mai mult decât un „hobby".

Atunci când beneficiem de bucata de pâine pe care o mâncăm, hrănindu-ne, nu ne gândim la tehnologia aplicată pentru obținerea pâinii. Acelaşi lucru este

valabil şi în tipul acesta de terapie. O folosim, ne face bine şi nu ne mai gândim la mecanismele care fac posibil acest lucru.

Îmi place să cred, că existența unui **proiect deschis** în domeniul terapiilor complementare, va atrage cercetătorii din diferitele domenii ştiinţifice pentru ca împreună cu experimentatorii să elucideze mecanismele prin care energia universului poate fi dirijată de om.

[*] *Doctorand, consilier parlamentar, Comisia pentru afaceri europene a Parlamentului României.*

MEDICINA ÎN SECOLUL XXI

Alexandru MUSAT*
Constantin TEODORESCU*

The beginning of a new millennium the Spiridus (ELF), the physiotherapy device that is no bigger than a match box, offers the home version of EFL therapy. The sick person avoids, thus, the long trips to the hospital and queuing to get the classical treatment. The joint pains, arthritis, osteoporosis, heart diseases, poor blood circulation, metabolically diseases, sexual dysfunctions, gynaecological diseases, and diabetes, the illness of post industrial societies may become history.

In Orient, mii de ani s-au dezvoltat tehnicile de recuperare si echilibrare energetica (Reiki,Qigong,Zen,etc). Din secolul XX in Occident se dezvolta fizioterapia, tot o tehnica de recuperare si echilibrare energetica. Dar despre ce energie este vorba in aceste forme de tratament? Starea energetica a structurilor celulare este tinta lor. Somnul, cel pe care organismul ne obliga sa-l facem in fiecare zi, este perioada biologica dedicata recuperarii starii energetice a structurilor celulare . Cind este corespunzator, ne trezim plini de vitalitate gata sa luam din nou viata de acolo de unde am lasat-o cind ne-am dus la culcare. Dar cind somnul nu vine…Viata devine un chin si in scurt timp tot felul de boli despre care credeam ca le pot avea doar ceilalti, ne napadesc. Orientalii stiu lucrurile acestea de mii de ani si au inventat tot felul de tehnici de recuperare si echilibrare energetica. Noi, europenii, poate le-am stiut, dar le-am uitat de mult . Acum le redescoperim si nu ne vine sa credem cit de importante sunt si cit de putina atentie le-am acordat. Ceea ce intuitia asiatica a pus pe primul plan in starea de sanatate , noi a trebuit sa descoperim cercetind viata intima a celulelor biologice. Dar sa incercam sa intelegem mecanismele biologice declansate in organism de tehnicile orientale de recuperare si echilibrare energetica. Un flux de radiatie electromagnetica de frecvente extrem de joase generat de sistemul nervos central in perioadele de relaxare sau meditatie (asa numita stare alfa), favorizeaza la nivelul structurilor celulare atingerea unei stari energetice inalte. Spectrul energetic caracteristic sistemului fizic constituit de celula biologica este in domeniul ELF(Extremely Low Frequency). Ca efecte imediate, se observa o dinamizare a schimburilor prin membrana celulara si a proceselor enzimatice din interiorul celulei. Acestea duc la un metabolism mai activ care este insotit de intensificarea emisiei radiatiei electromagnetice generate de procesele fizico chimice ce definesc activitatea biologica celulara. Una din proprietatile definitorii ale acestei radiatii este coerenta, caracteristica emblematica a radiatiei de tip LASER. Acest aspect remarcabil a fost stabilit in anii ’80 ai secolului trecut de un colectiv de cercetatori condus de F. A. Popp si W. Nagl. In aceeasi perioada incepe sa capete contur din ce in ce mai clar faptul ca structurile biologice sunt insotite de o matrice informationala cu caracter holografic, care asigura coordonarea genezei si evolutia materiei vii. Lucrarile doctorului Karl Pribram cu referinta la organizarea sistemului nervos central si ale

fizicianului David Bohm, atrag atentia asupra acestui subiect la mijlocul anilor ’60. Secolul XX a insemnat si o cresterea uriasa a posibilitatilor tehnologice. Incercarile occidentale incepute inca din secolul XIX de a patrunde experimental in lumea medicinei orientale, au facut ca sistemul energetic indian bazat pe chakre cit si cel chinezesc al meridianelor, sa capete in secolul XX concretete, adica corespondenta cu fiziologia occidentala. Acum putem spune foarte clar ca o stare energetica corespunzatoare dar si echilibrata a organismului, asta insemnind printre altele anumite valori specifice ale potentialului de membrana la nivel celular, cu corespondenta in starea chakrelor si a circulatiei Qi oriental, este caracteristica de baza a starii de sanatate. Fiziologic vorbind, starea de sanatate este insotita de un fond radiativ electromagnetic coerent corespunzator, ce face ca hologramа electromagnetica generata de matricea informationala sa aiba un contrast suficient de puternic pentru a asigura buna coordonare in plan electromagnetic a proceselor fizico chimice ce definesc materia vie. Plecind de la aceste premise, medicina secolului XXI se afla in pragul unei revolutii de proportii care va face ca tehnicile de recuperare si echilibrare energetica sa devina principalele mijloace de tratament, insotite evident de fondul nutritional care sa asigure detoxifierea si remineralizarea organismului biologic. Primii pasi ai acestei revolutii au fost deja facuti in secolul trecut. Astfel in 1930 apare aparatul de fizioterapie american Diapulse, iar dupa razboi, Vasile Robescu deschide epoca terapiei ELF (Extremely Low Frequency) cu Magnetodiaflux-ul. Practicata in statiunile balneoclimaterice, s-a dovedit a fi la fel de valoroasa in mentinerea starii de sanatate a romanilor ca si tehnicile orientale pentru asiatici. Prin actiunea cimpului electromagnetic asupra structurilor biologice, se activeaza schimburile prin membrana celulara si se intensifica metabolismul. Se intareste sistemul imunitar, Apare un reglaj hormonal. Datorita endorfinelor starea psihica este mai relaxata, se regleaza ciclul circadian, etc. Terapia ELF a dat mari satisfactii in afectiunile reumatismale, neuropsihice, cardiovasculare, respiratorii, digestive, endocrine, ginecologice, sechele posttraumatice, etc. Toate acestea sunt confirmate de studiile facute in tara noastra de eminenti specialisti printre care prof dr. Tr. Dinculescu, prof. dr. Jitariu, dr. A. Macelariu, dr. Ana Maria Zirra, dr. C. Stoienescu, dr. D. Constantinescu, si verificate ulterior pe plan mondial in cadrul unor prestigioase universitati din intreaga lume. Acum la inceput de mileniu, Spiridus-ul, aparatul de fizioterapie care incape intr-o cutie de chibrituri, vine sa puna la dispozitie terapia ELF acasa, scutind bolnavul de drumurile si programarile inerente tratamentelor clasice. Durerile articulare, artrita, osteoporoza, afectiunile cardiovasculare, circulatia sanguina deficitara, tulburarile endocrinometabolice, disfunctiile sexuale, afectiunile ginecologice, dar si diabetul, boala societatilor post industriale, pot deveni amintire.

BIBLIOGRAFIE

1. Atkins Peter, de Paula Julio, Physical Chemistry, Oxford University Press,2002.
2. Celan Eugen, Materia vie si radiatiile, Ed. Stiintifica si enciclopedica, 1985.
3. Cremo Michael A., Human Devolution, Bhaktivedanda Book Publ. Inc., 2003.
4. Gerber Richard, Vibrational Medicine, Editura Elit, 2005.
5. Guyton Arthur C., Hall John E.,Textbook of Medical Physiology, Elsevier Inc.2006.
6. Pollard Thomas D., Earnshow William C., Cell Biology, Elsevier Inc., 2004.
7. Seto A, Kusaka C, Nakazato S, et al. Detection of extraordinary large bio-magnetic field strength from human hand. Acupuncture and Electro-Therapeutics Research International Journal. 1992; 17:75-94.
8. Talbot Michael, Holographic Universe, Harper Collins Publ.Inc., 1991.
9. Zimmerman J. Laying-on-of-hands healing and therapeutic touch: a testable theory. BEMI Currents, Journal of the BioElectroMagnetics Institute. 1990; 2: 8-17.

[*] Fizician, CP III, QM Electronic.
[*] Prof.univ.dr. , Universitatea Națională de Apărare "Carol I", Bucureşti, e-mail : ctin_teodorescu@yahoo.com.

POSIBILITĂȚILE OFERITE DE SISTEMUL DE PRACTICI ENERGETICE ALE DRUIZILOR PENTRU PERFECȚIONAREA FIINȚEI UMANE

Alexandru PAP*
Ana Beatrice NICULIȚĂ*

The article summarizes the systern ofdruid energetic practices. Their use leads to the energetic harmonization of the human being. Therefore, the human being can obtain remarcable succeses in allfields ofactivity.

Practicile energetice ale druizilor - conducătorii spirituali ai vechilor celți, formează un sistem de exerciții, veritabile ritualuri, bazat pe o filozofie proprie.

Practicarea sistemului urmăreşte1` valorificarea potențialelor latențe ale ființei umane în vederea atingerii unei stări de sănătate spirituală, psihică şi fizică excelentă.

Sisteme urmărind în linii mari aceleaşi obiective cum sunt Qi-gong şi Yoga, sunt cunoscute şi se practică pe scară relativ largă în multe din țările lumii. Qi-gong mai ales în țara de origine: China, spre deosebire de yoga , puțin cunoscută în țara de origine: India.

Sistemul de exerciții energetice ale druizilor este necunoscut în majoritatea țărilor lumii. El a fost practicat în secret de-a lungul secolelor transmițându-se doar în cadrul unor familii, de la tată la fiu. A existat convingerea că încălcarea acestei proceduri poate atrage după sine nenorociri mari. S-a crezut mult timp că învățăturile druizilor s-au pierdut în negura timpurilor. în realitate, sistemul de exerciții energetice druide se practică şi astăzi, în mod discret, în unele familii irlandeze. Aceştia cunosc circa 100 de rituri din componența sistemului.

Câteva date despre druizi.

Druizii au fost conducătorii spirituali ai celților în calitate de preoți, legiuitori, vindecători, astrologi, clarvăzători...

Druizii au diferit mult de contemporanii lor prin înțelepciune, stare perfectă de sănătate, longevitate ieşită mult din comun şi printr-un bagaj extraordinar de cunoştințe dintr-o multitudine de domenii.

În irlandeza veche druid însemna superînțelept.

În cadrul triburilor celtice druizii au deținut aproape toate pozițiile importante, fără să apară în prim plan în calitate de conducători. Totuşi conducătorii erau influențați în mod hotărâtor de druizi, fie în mod direct prin sfaturi, fie în mod insidios sub formă de profeții sau oracole.

Druizii aveau o pregătire atotcuprinzătoare şi o „sete" continuă de noi cunoştințe.

Vârstele "matusalemice" pe care le atingeau nu se pot explica numai prin vastele lor cunoştinţe terapeutice.Acestea erau folosite pentru toţi membrii tribului, care nu ajungeau totuşi la vârste avansate. Longevitatea druizilor se datora practicilor de educaţie şi control a corpului, emoţiilor şi spiritului.

Deşi celţii aveau un alfabet, druizii nu au lăsat mărturii scrise. Nu voiau să stabilească nimic în mod definitiv pentru a rămâne mereu deschişi pentru cunoştinţe şi experienţe noi. Erau conştienţi de faptul că oamenii au tendinţa de a fetişiza gândurile fixate în scris.

Componenta esenţială a filozofiei druizilor se baza pe învăţarea permanentă, dezvoltarea cunoştinţelor şi creşterea continuă a capacităţilor proprii.

Fiindu-le cunoscută implicarea omului în cauzalităţile naturale, le era clar că o afectare şi o modificare a mediului lor ambiant determină şi o modificare spirituală şi emoţională a naturii umane. Ca urmare au evitat să „agreseze" natura putând fî consideraţi din acest motiv, primii ecologişti cunoscuţi pe Pământ.

Pe măsura descifrării secretelor naturii, au reuşit să înţeleagă, tot mai mult, conexiunile din Univers. Ca urmare, pe parcursul secolelor interesul principal al druizilor s-a îndreptat tot mai mult spre planurile înalte ale naturii vii, spre forţele vieţii şi ale spiritului în favoarea dezvoltării individului. Rezultatul acestor preocupări de secole s-a cristalizat în practicile sistemului pe care l-au elaborat, având ca efecte evoluţia corpurilor energetice subtile ale omului şi implicit asigurarea sănătăţii fiinţei umane privită holistic.

Sesizând multiplele interdependenţe din natură şi valorificând unele dintre ele în mod creativ, druizii pot fi consideraţi precursorii sinergeticii, ştiinţă modernă, cristalizată ca atare abia în secolul XX.

Druizii considerau că există stări, însuşiri şi calităţi pe care nu le avem, dar care ar fi necesare pentru evoluţia noastră şi care ne sunt şi accesibile. Realizarea lor reprezintă „drumul" fiecăruia. A fî pe „drum" înseamnă sănătate , abaterea de la „drum" înseamnă boală.

In forma sa originară, stăpânirea druizilor a apus deja de mai mult de un mileniu. Ei apar totuşi şi în zilele noastre în mitologia Irlandei, în legendele lor.

Riturile sistemului druid

Druizii au definit la fiinţa umană trei câmpuri energetice subtile: câmpul vital, câmpul emoţional şi câmpul mental şi au elaborate rituri specifice pentru fiecare. Unele dintre aceste rituri au rol de fortificare, altele de armonizare iar altele de contopire.

Riturile sistemului de gimnastici energetice elaborate de druizi sunt în aparenţă doar exerciţii fizice, ele sunt însă precedate şi însoţite de anumite ritualri de unde şi denumirea lor.

După eficienţa maximă la care conduc, riturile druide pot fi clasificate în: matinale, de miez de zi, serale, nocturne, dependente de anotimp, dependente de fazele lunii.

La majoritatea, practicarea în altă perioadă decât cea pentru care s-a dovedit că au eficacitate maximă, conduce la diminuarea uşoară a acestei eficacităţi. La câteva, practicarea în alte perioade decât cele cu eficacitate maximă poate conduce la efecte total nedorite.

Factorii de amplificare folosiți de druizi

Pentru mărirea eficienței riturilor pe care le-au elaborat, druizii au folosit factorii de amplificare menționați în cele ce urmează.

Modelele energetice constau în anumite desene care se realizează pe sol, riturile urmând a fi executate în interiorul lor.

Druizii foloseau mai multe modele energetice cu efect de amplificare a eficienței riturilor. Unele simple, altele complexe rezultate din combinarea în anumite moduri a celor simple. Majoritatea modelelor energetice amplifică efectele doar a riturilor dintr-o anumită categorie (de fortificare, de armonizare sau de contopire).

Pentru activarea modelului energetic se folosesc anumiți rezonatori specifici, aşezați în locuri bine determinate de pe model. Rezonatorii sunt elemente din natură, diferite după câmpul adresat şi după categoria ritului sau riturilor care urmează a se practica în interiorul modelului respectiv.

Modelele energetice amplificatoare fac ca vibrațiile energetice ale practicantului să se armonizeze cu vibrațiile elementelor din natură. Prin rezonanța cosmică rezultată în acest fel, efectul riturilor este amplificat. Ca urmare, practicantul îşi conştientizează apartenența la univers într-o măsură mai accentuată.

Sunetele energetice contribuie, împreună cu modelele energetice, la amplificarea efectelor riturilor. Druizii au descoperit trei sunete energetice principale, câte unul pentru fiecare dintre cele trei câmpuri energetice subtile.

Sunetele energetice acționează la trei nivele:

- la nivelul material ele destind corpul şi conduc la o relaxare profundă;
- la nivel mental măresc concentrația;
- la nivelul energiilor subtile ele apelează energii cu vibrații asemănătoare.

Pentru emiterea corectă a sunetelor energetice este necesară o pregătire specială.

Pumnul druizilor este un alt factor hotărâtor în amplificarea efectelor riturilor constituind o componentă principală a unora dintre acestea.

După constatările noastre, în momentul în care se închide pumnul druizilor aura practicantului începe să se amplifice. Este una dintre puținele modalități care are acest efect rapid.

Este de menționat că format în dreptul frunții, pumnul druizilor poate conduce la dispariția instatanee a durerilor de cap de anumite etiologii.

Este de observat că la nici un alt sistem de gimnastici energetice pe care le-am cunoscut nu se folosesc factori de amplificare precum la cele din sistemul druizilor.

Pentru a conduce la rezultate concludente riturile druide trebuie să fie practicate zilnic cel puțin timp de 15 minute.

Pentru a se valorifica la maxim efectele riturilor, ele trebuie să fie practicate în perioadele zilei în care s-a dovedit că au cea mai mare eficiență. în acest scop, programul zilnic poate fi defalcat în trei etape, fiecare având durata de cel puțin cinci minute.

Programul secvențelor de rituri trebuie să fie individualizat, atât la nivelul fiecărei zile, cât şi în cazul defalcărilor zilnice. în acest scop trebuie să se țină seama, în principal, de următoarii factori:

- necesitatea de a se aborda fiecare dintre cele trei câmpuri energetice
- situația personală (boli, griji, stres, lipsă de capacitate de concentrare, antecedente etc);
- necesitatea de a dezvolta în mod armonios toate cele trei câmpuri, scopul principal al sistemului.

Pentru viitorii practicanți din țara noastră a sistemului de rituri elaborat de druizi, este importantă constatarea următoare. Spre deosebire de sistemele qi-gong şi yoga provenind din zone geografice îndepărtate, sistemul de rituri druid a fost elaborat în zona noastră geografică. Celții au traversat şi actualul teritoriu al țării noastre, retrăgându-se treptat spre vestul Europei.

Experimentări cu riturile druide.

Am experimentat riturile druide în diverse condiții, urmărind efectele la care conduc, mai ales la nivelul energiilor subtile.

Experimentările au avut la bază următoarele situații principale:

a) modificarea configurației programului zilnic de practicare;
b) practicarea riturilor fără folosirea factorilor de amplificare;
c) practicarea riturilor folosind doar modelele energetice;
d) practicarea riturilor folosind doar sunetele energetice;
e) practicarea riturilor folosind toți factorii de amplificare;
f) practicarea de durată a riturilor.

Observație: pumnul druizilor a fost folosit în toate situațiile în care era parte componentă a ritului.

Efectele momentane precum şi cele de durată determinate de practicarea riturilor druide au fost urmărite la nivelul energiilor subtile. Prin vizualizarea nemijlocită a acestora s-a constatat că cele mai multe efecte se produc relativ rapid, în timpul execuției, dar pentru menținerea şi accentuarea lor în timp este necesară practicarea riturilor, zi de zi, un timp îndelungat.

Rezumând, efectul practicării riturilor druide asupra energiilor subtile umane sunt următoarele:

a) armonizează structura aurei energetice (prin realizarea unor rapoarte raționale între dimensiunile celor şase corpuri energetice subtile, prin înlăturarea blocajelor, a deficitelor, a surplusurilor, a pierderilor şi a energiilor parazitare de frecvență joasă);

b) armonizează funcționarea turbionilor energetici din chakre (prin reglarea turației turbionilor, asigurându-se şi sensul normal de rotație corespunzător unei stări de sănătate foarte bună);

c) reglează fluxurile din toate meridianele energetice (prin înlăturarea blocajelor, prin micşorarea fluxurilor prea intense şi mărirea celor prea slabe şi păstrarea nemodificată a celor normale).

Aceste stări se instalează treptat pe parcursul executării riturilor, după perioade de timp cu lungimi diferite de la practicant la practicant şi depind de starea sa energetică inițială, de corectitudinea executării şi de alți factori greu cuantificabili. Oricum, s-au obținut rezultate favorabile încurajatoare în toate cazurile.

În cadrul experimentărilor s-a confirmat eficiența factorilor de amplificare, mai ales a sunetelor energetice. S-a constatat că prezintă importanță atât emisia corectă a sunetelor cât şi intensitatea acestora.

În privința modelelor energetice am constatat importanța mare pe care o are alegerea corectă a rezonatorilor. Folosirea unor rezonatori inadecvati tipului de rit practicat poate avea ca urmare nu o amplificare ci o diminuare sau chiar o anulare a efectelor favorabile.

Armonizările şi reglările produse la nivelul energiilor subtile se concretizează prin efecte profilactice şi terapeutice asupra spiritului, psihicului şi corpului fizic.

În cele ce urmează se trec în revistă unele dintre rezultatele constatate la mai multe persoane, care au practicat în anumite perioade de timp riturile druide:

- anumite predispoziții spre îmbolnăviri constatate prin diagnosticare bazată pe vizualizarea nemijlocită a aurei energetice, au dispărut după câteva săptămâni de practicare a unora dintre riturile druide (un caz de cancer la colon, unul de prostatită şi trei de diabet) fără a se aplica vre-un alt tratament preventiv;
- starea de sănătate în ansamblu s-a îmbunătățit vizibil;
- s-a îmbunătățit vizibil rezistența la efort intelectual şi rezistența la efort fizic;
- s-a îmbunătățit metabolismul, lucru constatat prin modificarea în bine a consecințelor unui metabolism deficitar;
- s-a normalizat circulația sanguină, circulația limfatică şi tranzitul intestinal;
- s-a dezvoltat voința, perseverența, curajul şi stăpânirea de sine;
- s-a dezvoltat atenția, capacitatea de concentrare şi memoria;
- judecata a devenit mai ascuțită şi mai limpede;
- s-a fortificat sistemul imunitar;
- s-au îmbunătățit percepțiile senzoriale;
- s-a dezvoltat intuiția;
- s-au extins limitele performanțelor corporale;
- s-a mărit mobilitatea corporală;
- a fost combătută eficient tristețea şi depresia fiind înlocuite de o bună dispoziție şi de o stare de optimism;
- au fost combătute insomniile şi s-a ameliorat calitatea somnului;
- aurele energetice afectate de influența nefastă a unor câmpuri electromagnetice (cuptoare electrice industriale, calculatoare, antene de telefonie celulară, celulare, antene de televiziune e.t.c.) s-au regenerat parțial sau integral în funcție de durata practicării riturilor;
- s-au regenerat de asemenea aurele energetice afectate de lucratul în medii cu anumite substanțe chimice sau de tratamente cu anumite medicamente alopate (prednison şi hidrocortizon);
- s-au îmbunătățit, într-o oarecare măsură, trăsăturile de caracter.

Din constatările prezentate în lucrare se poate trage concluzia că unele dintre realizările civilizațiilor străvechi se pot valorifica în mod eficient spre binele oamenilor, şi în realitatea zbuciumată a secolului XXI.

BIBLIOGRAFIE

1. **Chadwick N.** - „The Druids", Cardif, 1996.
2. **Cunliffe B.** - „The Celtic World", McGraw - Hill, Maidenhead, 1979.
3. **Chadwick N, Dillon M.** - „The Celtic Realms", Weidenfeld and Nicolson, London, 1966.
4. **Lengyel L.-** „Das geheime Wissen der Kelten", Verlag Hermann Bauer, Freiburg, 1976.

[*] Doctor inginer, laureat al premiilor Academiei Române - Centrul de terapii complementare Somavita.
[*] Psiholog - Centrul de terapii complementare Somavita.

CONSECINȚE ALE SCHIMBĂRILOR CLIMATICE ŞI POSIBILE EFECTE

Anca POPA*
Ion Cătălin NIȚU*

Les changements climatiques, déterminées par le phénomène de réchauffement global, ont des répercussions sur la sécurité à l'échelle globale et peuvent se constituer, à long terme, dans un problème majeur de sécurité nationale. Ils peuvent affecter la situation géostratégique régionale (comme par exemple, la frontière septentrionale du Canada) et déterminer une intensification de la compétition internationale pour l'accès aux ressources, ce qui peut générer des conflits.

À long terme, la menace représentée par les changements climatiques peut avoir un impact beaucoup plus destructif que celui du terrorisme international. Dans ce contexte, le rôle des forces armées connaîtra une évolution, passant de la perspective traditionnelle de la défense du territoire et de la souveraineté nationale à l'accentuation des missions de protection civile (des interventions en cas de catastrophe naturelle) et à l'établissement de la sécurité des ressources vitales (l'eau, la nourriture et l'énergie). La stabilité au niveau national, régional et international dépendra de la capacité des gouvernements de gérer à long terme l'accès à ces ressources.

Si la principale menace est à court terme représentée par la diminution des ressources énergétiques et par la concurrence qui existe pour l'accès à celles-ci, à long terme (25 – 100 ans), il y a la possibilité du déclanchement des «guerres de l'eau» dont les implications dépasseront le cadre régional.

I. CONTEXT

În prezent, clima[1] globală se schimbă semnificativ[2] şi într-un ritm accelerat. Schimbările climatice[3] nu mai pot fi interpretate exclusiv ca evoluții naturale ale mediului, ci sunt preponderent rezultatul activității umane.

În condițiile în care ritmul schimbărilor climatice depăşeşte capacitatea socială şi biologică de adaptare, iar condițiile de mediu se deteriorează până la

[1] Clima este definită ca o sinteză a vremii pe o perioadă de timp suficient de lungă care să permită determinarea unor anumite caracteristici statistice ale acesteia.

[2] *Schimbarea climei* este determinată de *factori interni* (modificările care apar în interiorul sistemului climatic sau datorită interacțiunilor dintre componentele sale), de *factori externi naturali* (variația energiei emisă de soare, erupții vulcanice, variația parametrilor orbitali ai Pământului) sau *externi antropogeni,* rezultați din activitățile umane (schimbarea compoziției atmosferei ca urmare a creşterii concentrației gazelor cu efect de seră - constituenți gazoşi ai atmosferei atât naturali, cât şi antropici, care absorb şi remit radiația infraroşie). Gazele cu efect de seră sunt: dioxidul de carbon (CO_2), metanul (CH_4), oxidul azotos (N_2O), hidrofluorocarburile (HFC_s), perfluorocarburile (PFC_s), hexafluorură de sulf (SF_6).

[3] Schimbările climatice reprezintă variațiile pe termen lung ale climei. Variațiile pe termen scurt sunt cunoscute sub denumirea de fluctuații/oscilații şi sunt foarte frecvente.

un punct în care resursele necesare conservării unor condiţii de viaţă dezirabile devin insuficiente, în societăţile umane sunt induse disfuncţii majore.

În consecinţă, *fenomenul schimbărilor climatice devine un veritabil factor de risc la adresa securităţii internaţionale*[4]*, regionale şi naţionale* datorită consecinţelor sale (degradarea calităţii aerului, manifestarea unor fenomene meteorologice extreme, restrângerea accesului la resursele de apă, hrană şi energie, diminuarea suprafeţelor de teren arabil, declinul producţiei agricole şi animaliere, afectarea sănătăţii populaţiei etc.).

Pe termen lung, ameninţarea reprezentată de schimbările climatice, prin interdependenţa şi efectele sale la nivel global, poate avea un impact mult mai distructiv decât terorismul internaţional[5].

Analiza comparativă a costurilor şi riscurilor ce pot fi induse de modificările climatice evidenţiază faptul că beneficiile unei acţiuni preventive şi ofensive depăşesc cu mult costurile măsurilor curative[6].

Având în vedere schimbările evidente observate în climatul global din ultimele decenii, concluziile cercetărilor ştiinţifice şi simulările realizate cu diferite modele care arată că încălzirea globală se va accentua în viitor[7], apare *necesitatea unei evaluări a consecinţelor schimbărilor climatice* şi *a schimbărilor ce vor interveni în mediul de securitate* şi *în rolul şi misiunile încredinţate forţelor armate,* în deceniile viitoare.

II. CONSECINŢE ALE SCHIMBĂRILOR CLIMATICE LA NIVEL GLOBAL ŞI REGIONAL

Principalul mod de manifestare a schimbărilor climatice este reprezentat de creşterea temperaturii medii globale. Aceasta a crescut în secolul precedent (1906-2006) cu $0,74^0$C, creşterea fiind mai pronunţată în America de Nord, Europa, zona ecuatorială şi nordul şi centrul Asiei. În prezent, se înregistrează o accentuare a creşterii temperaturii medii globale anuale şi se prognozează creşterea acesteia cu 1,4 - $5,8^0$C în următorul secol.

În Europa, conform datelor Agenţiei Europene de Mediu, temperatura medie a crescut cu $0,95^o$C în secolul al XX-lea (cifra este cu 35% mai mare decât creşterea medie globală) şi se aşteaptă să crească cu 2-6^oC în secolul XXI.

---

[4] Grupul interguvernamental pentru schimbări climatice al ONU estimează că, până în anul 2100, între un miliard şi trei miliarde de oameni vor suferi de lipsa apei. Încălzirea globală va spori procesul de evaporare şi va reduce dramatic ploile – este vorba de o scădere cu 20% în Orientul Mijlociu şi Africa de Nord. În aceste regiuni, cantitatea de apă disponibilă pe cap de locuitor se va înjumătăţi, probabil, până la jumătatea secolului.

[5] În octombrie 2006, principalul consilier ştiinţific al guvernului Marii Britanii, sir David King, aprecia că „schimbarea climatică este cea mai gravă problemă cu care ne confruntăm, mai mare chiar decât terorismul internaţional".

[6] La nivel global, riscurile şi costurile asociate schimbărilor climatice vor fi echivalente cu o pierdere anuală între 5-20% din PIB. În schimb, costurile acţiunilor de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră şi cele destinate evitării unui impact maxim al schimbărilor climatice ar putea fi limitate la 1% din PIB-ul global.

[7] Simulările realizate cu diferite modele arată diferenţe între diferite scenarii, însă semnalul comun este de încălzire a climei. Chiar dacă concentraţia gazelor cu efect de seră se va stabiliza, datorită inerţiei sistemului climatic, clima va continua să se încălzească.

Creşterile cele mai importante de temperatură vor fi înregistrate în sudul şi estul continentului, în timp ce în nordul acestuia ploile vor deveni mai frecvente, favorizând inundaţiile. Sudul continentului european va fi cel mai afectat de secetă, care ar putea fi resimţită „în toate anotimpurile“, datorită unei încălziri cu 5 – 7°C iar precipitaţiile vor fi într-o continuă scădere, ele reducându-se cu 20 - 40%.

UE a recunoscut această situaţie şi şi-a stabilit un obiectiv de limitare a creşterii temperaturii globale la 2°C peste nivelurile epocii preindustriale.

În aceste condiţii, *principalele consecinţe ale schimbărilor climatice care pot avea impact asupra mediului de securitate* sunt reprezentate de: *înmulţirea fenomenelor meteorologice extreme*, *creşterea nivelului oceanului planetar* şi *modificarea caracteristicilor climatice specifice unei anumite regiuni*.

II.1. Fenomenele meteorologice extreme

Fenomenele meteorologice extreme vor consta cel mai probabil în accentuarea intensităţii şi creşterea numărului uraganelor pe fondul evaporării excesive a apei din oceane, generalizarea fenomenului „El Niño“ în toată emisfera sudică, până în anul 2050, furtuni şi vânturi foarte puternice, secetă accentuată pentru anumite regiuni, inundaţii rapide.

Pentru *Europa* se prefigurează manifestarea unor fenomene meteorologice extreme, de durată redusă (tornade, furtuni asociate la litoral cu valuri mari şi ploi torenţiale care vor provoca inundaţii). De asemenea, în sudul continentului se va accentua fenomenul de secetă pedologică, iar în nordul continentului va creşte riscul de producere a inundaţiilor.

II.2. Creşterea nivelului oceanului planetar

Nivelul mediu global al oceanelor a crescut cu o rată medie anuală de 1 mm iar până la sfârşitul secolului nivelul oceanului planetar se va ridica cu 0,18 – 0,59 metri. Acest fenomen este provocat în special de topirea accentuată a calotelor polare arctice[8] şi antarctice[9] şi poate conduce la pierderi din suprafaţa uscatului şi producerea unor inundaţii catastrofale[10]. În Europa vor fi afectate în special ţările cu ieşire la Marea Nordului (Olanda, Belgia, Germania, Anglia).

[8] Suprafaţa permanent îngheţată s-a diminuat în 2007 cu 23% faţă de recordul anterior, înregistrat în 2005. De asemenea, în ultimii 20 de ani, suprafaţa arctică permanent îngheţată s-au retras cu 40%, iar grosimea medie a gheţii s-a redus la jumătate (de la 3 la 1,5 metri) - Jean-Claude Gascard, cercetător la Centrul naţional de cercetări ştiinţifice din Franţa şi coordonator al programului european Damocles de observare a Arcticii.

[9] Calota glaciară din vestul Antarcticii, de mărimea Groenlandei, riscă să se prăbuşească după ce marginile sale vor intra în proces de topire din cauza temperaturilor ridicate.

[10] Urmare a acestei situaţii, în prezent, există un acord guvernamental prin care Noua Zeelandă s-a angajat să preia populaţia insulei Tuvalu, ca urmare a creşterii nivelului apelor oceanului şi dispariţiei insulei în perioada următoare.

II.3. Modificarea caracteristicilor climatice specifice unor anumite regiuni

Fenomenele majore care pot conduce la apariţia unor modificări importante în caracteristicile climatice regionale sunt:

- *perturbarea Gulf Stream şi a Motorului Termosalin al Oceanului Planetar*

Potrivit statisticilor, fluxul Gulf Stream a scăzut cu aproximativ 20% în perioada 1950-2000, fapt ce ar putea antrena, pe termen lung, o răcire puternică în insulele arhipelagului britanic şi pe faţada atlantică a Europei şi Americii de Nord. Dacă acest curent oceanic de apă caldă cu salinitate crescută s-ar opri, Marea Britanie şi sudul Peninsulei Scandinave ar îngheţa în timpul iernii iar climatul ar deveni similar cu cel din zonele nordice ale Canadei[11]. Acest fenomen poate fi provocat de creşterea masivă a cantităţilor de ape reci rezultate din topirea banchizei arctice şi de scăderea salinităţii determinată de topirea gheţarilor de apă dulce din Groenlanda, ţărmul nordic canadian şi Alaska.

- *topirea în ritm accelerat a gheţarilor din zonele montane nepolare, (ex. Alpi, Himalaia)*

Aceşti gheţari funcţionează ca rezervoare hidrografice şi de apă potabilă, pentru un număr ridicat de oameni. Dispariţia acestora pe fondul încălzirii climatice poate produce efecte sociale şi economice majore.

În *Europa*, numai în vara anului 2003 au dispărut 10% din gheţarii din Alpi iar în ritmul actual, trei sferturi din gheţarii Elveţiei se vor topi până în 2050.

- *modificarea tipologiei precipitaţiilor*

Deşi cantităţile de precipitaţii la nivel global vor creşte, se vor înregistra mari diferenţieri regionale. De asemenea, va creşte amplitudinea şi frecvenţa precipitaţiilor extreme, datorită evaporării crescute a apei oceanice, şi va creşte frecvenţa secetelor, din cauza temperaturilor ridicate şi evaporărilor care nu vor putea fi compensate de volumul precipitaţiilor.

În Europa se va produce o scădere a cantităţilor de precipitaţii în sudul şi sud-estul continentului şi o creştere a acestora în nordul continentului, ceea ce va determina creşterea potenţialului hidroenergetic în nord şi scăderea acestuia în sud.

- *extinderea deşerturilor, coborârea pânzei freatice, salinizarea solului în detrimentul zonelor locuite şi a zonelor cu destinaţie agricolă*

Nordul Europei, al F. Ruse şi Americii de Nord vor prospera din punctul de vedere al agriculturii, în vreme ce sudul Europei, Africa, America Centrală şi de Sud vor suferi de secetă sporită, arşiţă, lipsa apei potabile şi un procent scăzut de producţie, pe fondul degradării terenurilor agricole şi intensificării fenomenului de deşertificare.

[11] Este puţin probabil ca acest curent oceanic de uriaşă importanţă să se oprească complet în acest secol, însă este foarte probabil ca modificări semnificative să aibă totuşi loc.

III. Consecințe ale schimbărilor climatice la nivel național

III.1. Schimbări climatice în România, prefigurate în secolul XX

România nu va fi ferită de fenomenele meteorologice extreme, fiind posibilă creşterea frecvenței secetelor intense, inundațiilor rapide (cantități de precipitații mari într-un interval scurt de timp), furtunilor şi vânturilor puternice, precum şi înregistrarea unor temperaturi extreme atât vara, cât şi iarna.

Cercetările realizate pe şirurile de date meteorologice corespunzătoare perioadei 1901 - 2006, au evidențiat o încălzire medie pe țară de $0,3^0$C, mai pronunțată în jumătatea estică a țării. *Până la sfârşitul secolului*, *se estimează o creştere a mediei temperaturii anuale în România, cu 1,8 - 2,5 ^{0}C.*

Creşterea medie de temperatură va determina o primăvară timpurie şi o toamnă întârziată iar *în aproximativ 20 de ani, România va trece de la patru anotimpuri la două*.

Din punct de vedere pluviometric, s-a evidențiat o polarizare a tendințelor, cu o scădere a cantităților anuale de precipitații în centrul țării şi creşteri în nord-est şi unele regiuni din sud. Numărul şi amplitudinea inundațiilor vor creşte, iar perioadele de secetă se vor prelungi.

România va resimți inundațiile din centrul şi nordul Europei prin inundații la gurile Dunării şi pe ultima parte a traseului spre mare. Din acest punct de vedere, principala vulnerabilitate pe termen lung este constituită însă de posibilitatea inundării unei părți a Deltei Dunării, în cazul creşterii nivelului Mării Negre.

III.2. Efecte generate de schimbările climatice care pot fi resimțite în România

Cel mai probabil, jumătatea sudică a Europei va suferi din cauza încălzirii globale, iar *solurile* din aceste zone *vor deveni aride*.

Cele mai afectate regiuni din România vor fi Dobrogea, Oltenia şi Banat. Este posibil să asistăm la *deşertificarea părții de sud a țării*, în special în *județul Dolj* şi în *Dobrogea*. Alături de Spania, Italia şi Grecia, țara noastră se află *printre primele care vor fi afectate de schimbarea vremii, manifestările urmând a fi vizibile încă din anii 2020-2030*. Zonele centrale şi de nord ale continentului vor simți schimbări climatice accentuate în anii ’80 ai secolului XXI.

Modificările apărute la nivelul climei şi al solului vor avea influențe asupra culturilor agricole, ceea ce va conduce în următorii 20 de ani la scăderea drastică a producției de cereale a României. Se estimează că, pentru fiecare creştere a temperaturii cu 1^oC, producția de grâu va scade cu aproximativ 10%.

Modificarea condițiilor climatice va influența ecosistemele, aşezările umane şi infrastructura în toate palierele vieții economico-sociale din România.

- Efecte economice

Ca efect al inundațiilor şi al perioadelor îndelungate de secetă vor avea loc *pierderi economice însemnate în agricultură, transporturi, alimentarea cu energie, gospodărirea apelor, sănătate şi gospodării*.

De asemenea, *vor creşte costurile legate de refacerea locuințelor şi infrastructurii distruse de inundații şi alte dezastre naturale* (secete, tornade, viituri), refacerea şi îmbunătățirea lucrărilor destinate protecției zonei de litoral, proiectarea unor sisteme care să folosească combustibili alternativi în locul celor tradiționali, bazați pe resturi fosile (petrol).

Un alt element important îl poate constitui *modificarea vârfului de sarcină energetic, ca urmare a modificării ritmului diurn de activitate*.

Efecte importante se vor resimți şi asupra faunei şi florei. Este de aşteptat ca *unele specii care nu se pot adapta la temperaturi mari şi secetă să dispară*. În schimb, pot apărea specii care sunt specifice zonelor tropicale.

Impactul schimbărilor climatice asupra pădurilor din România poate conduce la *scăderea considerabilă a productivității pădurilor* datorită creşterii temperaturilor şi scăderii volumului precipitațiilor. De asemenea, modificările preconizate de temperatură şi precipitații vor duce la *modificarea perioadelor de vegetație* şi la deplasarea liniilor de demarcație dintre păduri şi pajişti.

Efectele probabile ale modificărilor în volumul precipitațiilor şi al evaporărilor prefigurează o *diminuare a capacității de producție a sistemelor energetice care au la bază utilizarea apei* (sursele hidroelectrice şi nucleare), o dependență mărită de resursele energetice provenite din import sau din surse alternative şi reducerea surselor de apă potabilă.

- Efecte sociale

Schimbarea regimului climatic la nivelul României va permite *apariția unor noi boli, caracteristice altor zone climatice*, cum ar fi cele *tropicale* sau *forme agravante ale bolilor anotimpului rece*.

Va avea loc o *modificare a ritmului vieții*, ca urmare a schimbărilor climatice diurne sau între anotimpuri. *Disconfortul termic, fenomenele meteorologice extreme, pierderea bunurilor în urma evenimentelor meteorologice* vor conduce la *instalarea unei stări de nesiguranță în rândul comunităților locale*, completată de *afişarea neîncrederii față de capacitățile administrației locale sau naționale de a reduce efectele manifestate*.

În unele situații se vor *înregistra afecțiuni fizice ale populației care vor depăşi capacitățile sanitare locale de tratare*.

BIBLIOGRAFIE

„Strategia națională a României privind schimbările climatice 2005 – 2007”, Ministerul Mediului şi Gospodării Apelor, iulie 2005

„Planul național de acțiune privind schimbările climatice – 2005 – 2007”, Ministerul Mediului şi Gospodării Apelor, 2005

Administrația Națională de Meteorologie, www.inmh.ro

„Mediul în Europa – A patra evaluare”, Agenția Europeană de Mediu, Belgrad, 2007, www.eea.europa.eu

„Starea mediului în Europa şi perspectiva pe 2005”, Agenția Europeană de Mediu,
http://reports.eea.eu.int/state_of_environment_report_2005_1/

„Vulnerabilitatea şi adaptarea la schimbările climatice din Europa”, briefing al Agenției Europene de Mediu, 2005

„Al patrulea raport: schimbări climatice 2007”, Grupul interguvernamental al experților ONU în schimbările climatice, www.ipcc.ch

Raportul Stern “The Economics of Climate Change”, 30.10.2006, www.hm-treasury.gov.uk/independent_reviews

Programul european Damocles (Developing Artic Modeling and Observing Capabilities for Long-term Environmental Studies) de observare a Arcticii, www.damocles-eu.org

Ban Ki-Moon, Secretarul General al ONU, discurs la conferința de la Bali privind schimbările climatice, 12.12.2007

John Reid, „Water Wars: Climate change may spark conflict”, The Independent, 28.02.2006

Rapid Climate Change, Centrul Britanic de Oceanografie din Southampton, www.noc.soton.ac.uk/rapid/rapid.php

[*] Ministerul Apărării.
[*] Ministerul Apărării.

INDUCEREA TUMORILOR CEREBRALE ŞI A BOLILOR NEURODEGENERATIVE DE CĂTRE MICROUNDE. MECANISME POSIBILE DE ACTIUNE

Florina OPRIS*
Renata BACOS*

There is evidence to suspect that a human health risk could exist from exposure to electromagnetic field.

Exponential development of the radioelectronic applications - including especially mobile communication and electro-household utilities - has lead to continuously increase of risk factors for the professional and residential exposure, with the harmful effects on human organization.

Starting from the existing data, found till now in the literature, (particularly cerebral tumors for the fans of mobile communication, Alzheimer precocity, troubles of memories, etc.) we tried make a critical analysis of them and established the action mechanism(s), by physical differences between the thermal effects and the resonance effects, so called "the window effect" of microwaves.

The membranes polarization (electric charges distribution), the tissues overheats and the transformations at the molecular level, especially for the resonance systems, (possible mechanism for Alzheimer trouble), all of these conducting at a lot of typical neurodegenerative disorders are the immediate or late effects, findable with our theoretical mechanism.

INTRODUCERE

La ora actuala, exista date in literatura de specialitate care atesta faptul ca expunerea la cimpurile electromagnetice reprezinta un factor de risc pentru sanatate.

Dezvoltatea exponentiala a aplicatiilor radioelectronice, in special telefonia mobila si utilitatile domotice, au determinat cresterea continua a factorilor de risc pentru expunerea profesionala si rezidentiala, avind efecte sociale nefaste.

Pornind de la datele gasite in literatura, (in special cele care citeaza tumorile cerebrale ale fanilor telefoniei mobile, cazurile de Alzheimer prococe, turburari de memorie si ale procesului de invatare, etc.), am

incercat sa facem o analiza critica a acestora si sa stabilim mecanismele posibile de actiune ale microundelor, prin diferentierea fizica intre efectele termice si cele de rezonanta, asa-numnitele efecte de fereastra ale microundelor.

Efectele imediate sau la distanta, cum ar fi polarizarea membranelor (distributia sarcinilor electrice), incalzirea tesuturilor si transformari la nivel molecular, in special pentru sistemele rezonante, (posibil mecanism pentru inducerea maladiei Alzheimer), sau al proceselor de proliferare celulara, factor de risc pentru o serie de dereglari neurodegenerative) pot fi argumentate prin mecanismele noatre teoretice privind modul de propagare al MU.

- 209 pacienti, utilizatori frecventi de telefonie mobila, cu diferite tumori cerebrale atipice (Hardell, Suedia, 1999 - 2002); tumori intramastoidiene (Carlo, SUA, 2002);
- cresterea efectului analgezicelor, precum morfina, prin actiunea cimpului electromagnetic in impulsurilor de joasa frecventa (Prato, Western Ontario Univ., Lodra, 1998);
- depresie locomotorie si emotionala (Nikolskaya, St. Univ. Moscow, 1997) cresterea temperaturii in zona cervicala si afectarea proceselor cognitive in cazul utilizarii mobilelor timp de 20 - 30 min. (Preece, Bristol Univ., 1998 - 2004);
- dureri de cap, induse mecanic de catre MU asupra nervului trigemen, care inerveaza vasele de singe si meningele (Medical Center Boston, 2001);
- amnezie, deficiente ale memoriei semantice, hipocampul avind numai un rol temporar in transferul recorelarilor, stocarea lor definitiva fiind facuta la nivelul diverselor arii corticale (cortexul frontal, cortexul temporal si cortexul parietal), cea mai afectata de catre MU este cortexul temporal (Eustache & Faure, Manuel de Neuropsychologie, Paris, 2002), consecinte ale modificarii permeabilitatii membranare neuronale pentru ionii de K (Henry Lai, Washington Univ., 2006);
- Alzheimer precoce : MU actioneaza ca un catalizator (ipoteza noastra) in producerea peptidului β - Amyloid, βA, pornind de la proteina procursoare amyloid, PPA si conducind la placa senila, PS, prin unificarea filamentelor de βA;

MECANISMELE FIZICE ALE INTERACTIEI MICROUNDELOR CU SISTEMELE BIOLOGICE

Depinzind de calitatea mediului si in volum limitat, propagarea MU poate fi realizata numai prin ghiduri de unde, iar modul de propagare nu poate fi decit tranversal magnetic, "TM" sau transversal electric, "TE".

In cazul *transversal magnetic " TM "*, propagarea undei este descrisa de ecuatia :

$$\partial^2 E_z / \partial x^2 + \partial^2 E_z / \partial y^2 + (k^2 - k_g^2) E_z = 0$$

unde k si k_g reprezinta constantele de propagare pentru undele neghidate si undele ghidate.

In cazul *transversal electric" TL*, propagarea cimpului electric se reduce la componenta sa transversala, E_t si ecuatia propagarii este:

$$\partial^2 H_z / \partial x^2 + \partial^2 H_z / \partial y^2 + (k^2 - k_g^2) Hz = 0$$

Daca

$$K^2 = k^2 - k_g^2$$

solutia ambelor ecuatii este :

$$K^2 = k_x^2 + k_y^2$$

cind K reprezinta constanta de propagare in planul xOy, atunci cind k_g este constanta de propagarea a ghidului dupa axa Oz iar k, constanta de propagarea in spatii libere.

In acest caz exista trei posibilitati:

1. k > K, undele sint propagate in ghiduri fara atenuare, cu constanta de propagare k_g avind expresia:

$$k_g = \sqrt{k^2 - K^2}$$

si lungimea de unda de propagare, ca si viteza de propagare in ghid sint mai mari ca lungimea de unda si viteza de propagare in spatii libere;

2. k < K iar k_g fiind egal cu radical dintr-un numar negativ este un numar imaginar

$$k_g = j \sqrt{K^2 - k^2}$$

In acest caz termenul de atenuare devine real si undele se atenueaza exponential cu distanta, datorita acestui fapt fiind denumite unde ebanescente. Aceasta atenuare este rapida de ordinul 60 dB pentru o distanta egala cu o lungime de unda sau o reducere de putere de ordinul 10^6, incit ghidul nu mai permite propagarea undei.

3. k = K si $k_g = 0$, propagarea este nula. In aceste conditii din expresia pentru K, $K = \omega / v = 2 \pi \upsilon_c / v$, se poate defini frecventa de taiere $\upsilon_c = K v / 2 \pi$.

In concluzie propagarea este posibila numai in primul caz, cind k > K iar frecventa de taiere este inferioara fata de frecventa undei propagate.

EFECTELE MICROUNDELOR ASUPRA TESUTURILOR UMANE

Tesuturile biologice (tesutul muscular, osos, adipos, singele sau fibrele nervoasa) se pot comporta, intr-o prima aproximatie, drept dielectrici cu pierderi mari, iar modelarea acestei comportari a fost facuta de catre ***Fricke***.

In general, daca se asimileaza tesuturile biologice cu o suspensie de celule, sferice sau cilindrice, intr-un mediu diluat, se poate aplica **modelul electric echivalent pentru tesuturi, modelul lui *Fricke*** (fig. 1) constituit dintr-o capacitate **C**, reprezentind contributia membranei, o rezistenta $\mathbf{R_i}$, corespunzind fetei intracelulare a membranei si o rezistenta $\mathbf{R_e}$ pentru fata extracelulara membranara.

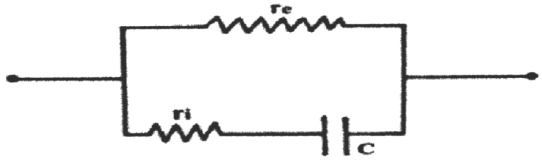

Fig. 1. Modelul electric echivalent pentru tesuturi, modelul lui ***Fricke*** (dupa ***Martin***, 1997)

Se poate demonstra riguros ca admitanta acestui model, 1 / Z poate fi asimilata cu cea a unui condensator, avind un dielectric cu pierderi, incit partea reala a acestei admitante va corespunde unei conductivitati electrolitice cu atit mai mare cu cit frecventa este mai ridicata.

Admitanta 1/Z a unui astfel de model este:

$$\mathbf{1 / Z = 1 / r_e + j \omega C / (1 + j r_i \omega C) = x + j y}$$

Aceasta admitanta poate fi asimilata cu cea a unui condensator cu dielectric cu pierderi, adica:

$$\mathbf{1 / Z = x + j y = j \omega C K^* = j \omega C (K' - j K'')}$$

sau: $\mathbf{1 / Z = \omega C K'' + j \omega C K'}$

unde K* este constanta dielectrica complexa: K* = K' - K", iar K' reprezinta fractia rezistiva a impedantei dielectricului Z, caracterizind disiparea de energie prin efect Joule si K'' factorul de pierdere relativ, descriind dispersia undelor electromagnetice in dielectric.

Permitivitatea tesuturilor biologice, (fig.2, 3) reflectind polarizarea, deplasarea sarcinilor, prezinta **doi termeni** :

- **un termen imaginar**, (curbele **K'**), caracterizind **proprietatile rezistive** ale impedantei tesuturilor la MU si care determina o **curba de absorbtie** in functie de frecventa, deci **disipare de energie sub forma de caldura;**

- **un termen real**, (curbele **K"**), caracterizeaza **proprietatile reactive** ale impedantei tisulare, dind nastere la o **curba de dispersie**, adica **reemisia MU de catre tesut,** care joaca **rolul unei antene.**

La frecventele folosite uzual in diatermie (100 - 1000 MHz) se constata ca termenul de dispersie este mascat de termenul de absorbtie, efectul termic disimulind efectul radiativ, care nu poate fi lipsit de risc.

Cei doi termeni K' si K" demonstreaza comportamentul tesuturilor fata de CHF, incit trebuie facuta distinctia intre comportarea tesutului muscular si al singelui (fig. 2) fata de cea a tesutului adipos si osos (fig. 3).

Pentru tesutul muscular si singe comportarea este foarte asemanatoare, K' variind dupa doua segmente cvasi - lineare, racordate catre 200 MHz, pe cind K" prezinta un minim aplatizat catre 3000 MHz.

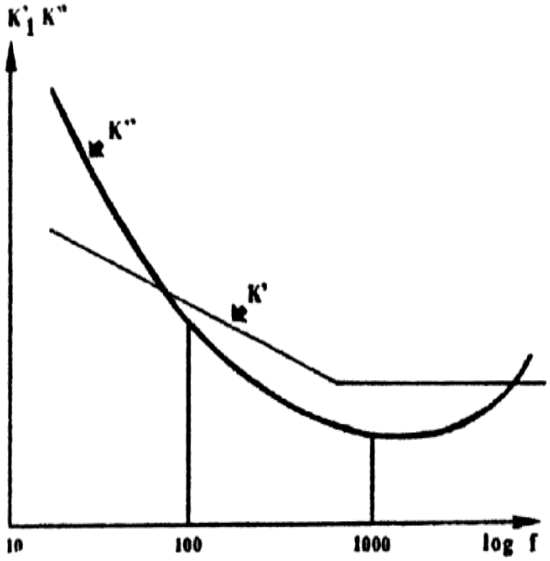

Fig. 2. Curbe experimentale de absorbtie - K' si de dispersie - K", in cazul tesutului muscular si al singelui.

In cazul tesutului adipos si osos, (fig. 3) curba de absorbtie, K' scade rapid pina la 100 MHz, ramine constanta de la 200 la 3000 MHz, dupa care scade din nou, pentru frecvente foarte mari. In schimb, curba de dispersie, K" este asemanatoare celei din cazul singelui si al tesutului muscular.

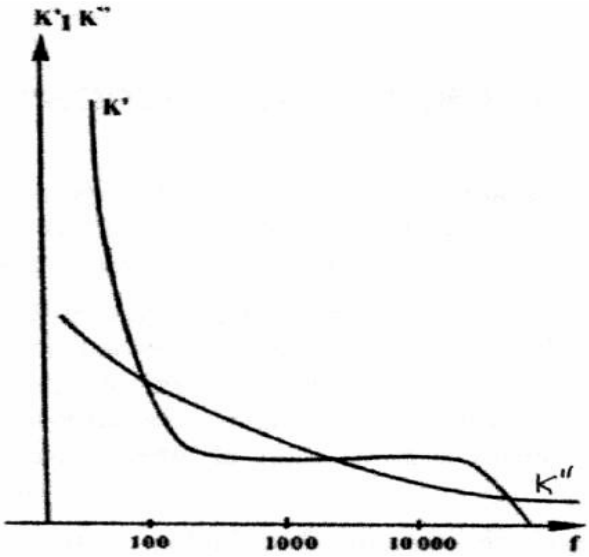

Fig. 3. Curbe de absorbtie - K' si dispersie - K" in cazul tesutului adipos si osos.

Efectele netermice ale MU au fost cercetate in ultimii ani, atit ***in vivo***, cit ***in situ***, pe **sisteme celulare excitabile** si pe **cord**, sau ***in vitro*** pe **nerv sciatic** si **peroneu**, ca si pe **cord perfuzat** de broasca (Rana esculaenta).

Rezultatele experimentale au condus la concluzia ca MU modulate in frecventa pot produce :

- alterarea curentilor transmembranari, in special pentru Na^+ in faza ascendenta a spik-ului si pentru Cl^-, in perioada refractara;
- cresterea potentialului de actiune compus, PAC, pentru frecventa de 41,34 GHz, nu prin efect termic, ci prin **efect de rezonanta** (fig. 4);
- cresterea perioadei de latenta a PAC, in vederea refacerii potentialului de repaus membranar.

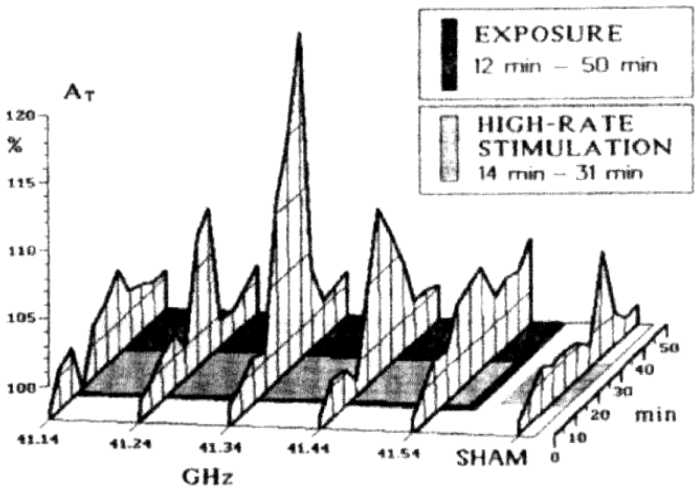

Fig. 4. Efectele neter- mice ale MU (41,14 - 41,54 GHz) asupra am plitudinii relative a PAC; cresterea maxi- ma a PAC pentru frecventa de 41,34 GHz - frecventa de rezonanta (dupa Pakho- mov, 2005).

In concluzie, **proprietatile reactive** ale impedantei tisulare, care sint reflectate de **curba de dispersie**, **mecanism de rezonanta**, demonstreaza **reemisia MU de catre tesuturi,** care joaca **rolul unei antene, fenomenul fiind acelasi indiferent de natura tesutului.**

S-au emis diverse **ipoteze** privind **mecanismele posibile** prin care se instaleaza efectele MU si anume: MU afecteaza canalele de Na^+ si K^+, activate de Ca^{2+}, in membranele sistemelor excitabile ca si procesele energetice si ADN-ul mitocondrial; produc modificari pe termen lung in starea apei, care ar reprezenta receptorul universal al undelor milimetrice, capabil sa medieze efectele biologice ale MU.

Absorbtia energiei MU de catre o anumita formatiune biologica depinde nu numai de parametrii ei dielectrici, dar si **de parametrii spatiali** ai respectivei formatiuni, tesut, organ sau parte a corpului si anume:

1. **dimensiunea sistemului comparativ cu lungimea de unda a radiatiei,** deoarece maximul de energiei absorbita se atinge cind dimensiunea corpului este de ordinul de marime a unei semilungimi de unda, la frecventa undei electromagnetice respective. Corpul uman reprezinta o antena eficienta in banda de frecvente 70 MHz – 100 MHz;

2. **orientarea obiectului in raport cu lungimea de unda incidenta.** Maximul de energie absorbita se realizeaza cind corpul este orientat cu axa sa longitudinala paralel cu componenta de cimp electric a undei electromagnetice si perpendicular pe componenta magnetica;

3. **forma geometrica a organului.** Daca sistemul biologic, foarte heterogen, prezinta interfete curbe cu raze mai mici decit lungimea de unda a radiatiei incidente, se produce focalizarea energiei in asa-numitele puncte calde, fapt evidentiat prin termografie in cazul capului utilizatorilor - in exces - de telefonie mobile. Pentru frecventa de 920 MHz, lungimea de unda corespunzatoare este de 32 cm, valoare comparabile cu diametrul capului uman.

Cercetarile privind efectele MU si al undelor radar asupra **sistemului nervos central, SNC,** au fost efectuate pe **animale de laborator** si in cazul **persoanelor expuse profesional (aeroporturi**), prin diverse metode de investigatie: microscopie electronica histologie, imunocitochimie, biochimie clinica si examinare psiho-neurologica.

In cazul **cercetarilor experimentale** pe **animale** de diverse virste, inclusiv **femele gestante**, supuse unor cimpuri modulate in amplitudine si frecventa, s-a constatat: aparitia celulelor nervoase modificate, alterarea corpilor lamelari si citoscheletali, precum si inducerea schimbarilor neurogliale reactive, concomitent cu cresterea proteinelor marker neurogliale, incompatibile cu viata in cazul foetusilor si a animalelor de virsta mica. In cazul animalelor mature, iradiate 6 - 8 ore zilnic, dupa 60 - 90 zile de expunere, modificarile deveneau ireversibile, chiar daca actiunea REN inceta.

In cazul **expunerii profesionale**, s-au luat in studiu esantioane de aceeasi virsta, cu acelasi mod de viata si preocupari, fara alte tare, examinate prin tehnici de neurologie, psihometrie si examen neuropsihiatric.

In urma cercetarilor intreprinse, pe linga apatie, cefalee, fatigabilitate, insotita de o usoara crestere a frecventei neoplasmelor, in special de prostata, respectiv cancer de sin si ovarian, s-a constatat, in mod total surprinzator, deoarece *nu se manifesta clinic*, o **crestere mare** a **benzii proteice cu punct izoelectric 4,5 in lichidul cerebrospinal,** natura si semnificatia clinica fiind necunoascuta la ora actuala.

O situatie analoga s-a constatat in cazul tehnicienilor radar, supusi unor variatii de flux magnetic mari, cu unde electromagnetice de inalta frecventa, modulate in impulsuri, care prezentau modificari ale electrocardiogramei, prin modificari vagotonice in sistemul cardiovascular, cu perturbari ale sistemului cardiac, presiune sanguina scazuta, astenie in diverse grade, scaderea capacitatii de concentrare, unele semne psihoneurologice ale afectiunii si schimbari inexplicabile, in proteinele lichidului cerebrospinal.

In plus, trebuie tinut cont de efectele REN asupra proceselor biochimice intracelulare: accentuarea biosintezelor organice, catalizarea – cresterea vitezelor - reactiilor de hidroliza a peptidelor si a proteinelor, mecanisme care pot accelera procesele neurodegenerative.

Studiile epidemiologice efectuate pe populatia expusa rezidential si profesional, tinind cont de densitatea fluxului magnetic, au indicat o **crestere** alarmanta a cazurilor de **leucemie** si a **tumorilor cerebrale**, in special la copii, iar multitudinea surselor de cimpuri electromagnetice omniprezente, care conform principiului superpozitiei, va determina un cimp rezultant de amplitudine mult mai mare, ridica probleme ingrijoratoare, prin diversitatea cazuisticii si dificultatea interpretarii rezultatelor, fiind in acelasi timp o provocare continua pentru comunitatea stiintifica internationala, in descoperirea unor modalitati eficiente de protectie a mediului, inclusiv a omului.

[*] Catedra de Biofizica, Facultatea de Medicina, Universitatea "Titu Maiorescu" Bucuresti, tel. 0722705699, e-mail: florinaopris@yahoo.com
[*] Catedra de Biofizica, Facultatea de Medicina, Universitatea "Titu Maiorescu" Bucuresti, tel. 0722705699, e-mail: florinaopris@yahoo.com

EFECTELE TELEFONIEI MOBILE ASUPRA SISTEMELOR BIOLOGICE

Academician Anatoly PAVLENKO

The mobile phone is an emission-reception device with small dimensions. According to its standard, the transmission if effectuated within a range of 453 – 1800 MHz. The radiation output is variable and mainly depends on the communication channel's status, as "the mobile phone is the main station", this meaning that as higher is the signal at the reception place, as lower is the radiation output of the mobile phone.

Telefonul mobil este un aparat de emisie-recepție de dimensiuni reduse. On funcție de standardul telefonului, transmisia se realizează într-un diapazon de 453 – 1800 MHz.

Puterea de iradiere este o mărime variabilă care depinde în mare măsură de starea canalului de comunicație, "telefonul mobil este stația de bază", adică cu cât este mai ridicat nivelul semnalului stației la locul de recepție, cu atât este mai scăzut nivelul iradierii telefonului mobil.

Puterea maximă se situează în intervalul 0,125-1W. Telefoanele din standardul NMT-450 se caracterizează printr-o putere mai mare (puterea nominală este de circa 1W), una mai redusă - standardul GSM-900 (0,25W) şi cea mai redusă – telefoanele din standardul GSM-1800 (0,125W).

On conformitate cu limitele existente temporar admisibile ale nivelului de iradiere electromagnetică, densitatea fluxului (DF) asupra utilizatorilor telefoanelor mobile nu trebuie să depăşească 100 microwați/cm2.

Este necesar să menționăm că în natură mărimea densității fluxului este foarte mică constituind doar 10^{-15}mW/cm2.

On conformitate cu normele internaționale, puterea de iradiație e telefoanelor mobile este măsurată în unități SAR. SAR (Specific Absorption Rate – Rata Specifică de Absorbție) este exprimată la o unitate din greutatea corpului sau țesutului. În unități internaționale, SAR se exprimă în watt pe 1 kg (W/kg).

Nu confundați acest indicator cu puterea de emisie a telefonului mobil, care este de obicei indicată în instrucțiuni. Până nu demult limita superioară a mărimii SAR on Europa era de 2 W/kg. Este general acceptată următoarea gradație a telefoanelor mobile:

1 Capacitate de iradiere mică - SAR < 0.2 W/kg

2 Capacitate de iradiere redusă - SAR 0.2 - 0.5 W/kg
3 Capacitate de iradiere medie - SAR 0.5 - 1.0 W/kg
4 Capacitate de iradiere ridicată - SAR > 1.0 W/kg

Este foarte greu de schimbat mărimea SAR. Sunt necesare echipamente speciale şi „fantome", adică imitatori ai ţesuturilor organismului uman. La nivel mondial încă nu există o metodologie unitară de măsurare a SAR, de aceea datele cu privire la acest indicator, măsurat în cadrul diferitor centre, poate varia de свteva ori.

Cea mai aproape de adevăr este măsurarea densităţii fluxului (DF) iradierii electromagnetice a telefonului mobil, calculul capacităţii lui de iradiere ce decurge din puterea aparatului. Numai conducвndu-vă după aceşti indicatori puteţi să evaluaţi gradul de siguranţă al mobilului Dvs.

În ce constă pericolul telefoanelor mobile asupra sănătăţii umane?

Acţiunea oricărei iradieri electromagnetice se analizează prin prisma a 2 efecte:

1 Termic
2 Non-termic sau informaţional.

Efectul termic

Nu este cazul să explicăm sensul acestuia. Puteţi să-l observaţi dacă veţi pune o găină în cuptorul cu microunde, iar peste ceva timp veţi scoate мвncarea gata. Aproximativ acelaşi efect îl are şi iradierea produsă de telefonul mobil. Acest lucru este uşor de observat prin vizualizarea computerizată a свmpului electromagnetic.

Trebuie să mai ţineţi cont şi de faptul că antena, cea mai importantă sursă de iradiere a telefonului mobil, se află la o distanţă de 3-5 centimetri de creier, asupra căruia de fapt acţionează câmpul electromagnetic. Bineînţeles că temperatura anumitor zone ale creierului creşte. După o discuţie mai lungă putem observa acest efect prin creşterea temperaturii şi la nivelul urechii.

S-a calculat că la o valoare SAR de 4 W/kg pe o durată de 30 de minute, temperatura ţesutului unui individ adult sănătos creşte cu 1 grad Celsius. Aceasta are un efect nefast asupra tuturor organelor, care vor reacţiona prin diverse disfuncţionalităţi.

Toate normele referitoare la iradierea prin microunde a telefonului mobil, care au fost şi vor fi puse în discuţie **se bazează doar pe efectul termic**.

Alt organ, care este supus acţiunii telefonului mobil este cristalinul ochiului.

Datorită îndeplinirii de către acesta a unor funcţii foarte importante, cea de asigurare a transparenţei şi cea de acomodare, el este slab alimentat cu sвnge şi din această cauză este mai sensibil la iradierea electromagnetică, acest lucru influenţând acuitatea vederii.

Efectul informaţional sau non-termal.

Telefoanele mobile de standard GSM realizează transferul de informaţie prin impulsuri care sunt grupate în blocuri (vezi fig. de mai jos). Un bloc este constituit din 8 impulsuri.

Fiecare utilizator are la dispoziţie doar unul din cele opt impulsuri. Restul celor şapte aparţin altor abonaţi care în acelaşi moment pot să desfăşoare convorbiri telefonice pe frecvenţa dată.

Durata unui bloc-GSM constituie 4,616 milisecunde (ms) şi prin urmare frecvenţa impulsurilor telefonului mobil este de 1/4,616 ms=216,6 Hz sau rotunjit 217 Hz.

Odată cu generarea fiecăruia al optulea impuls are loc o degajare de energie proporţională. Dacă puterea nominală a telefonului mobil conform instrucţiunilor este egală cu 2W, atunci puterea degajată la fiecare impuls va fi de 2/8=0,25W.

Blocurile impulsurilor dintre telefoanele mobile şi staţia de bază sunt grupate on multiblocuri, constituite din 26 de repetări. Prin urmare, a doua frecvenţă care este emisă de telefonul mobil este frecvenţa de 217/26= 8,35 HZ.

Mai mult ca atвt, unele tipuri de telefoane mobile care funcţionează în regim de economisire a energiei electrice (DTX) sunt capabile să genereze o a treia frecvenţă, cea de 2 Hz.

Anume on această combinaţie de radiaţii de frecvenţe joase rezidă încă un pericol al telefoniei mobile.

Problema este că frecvenţele aparatelor de telefonie mobilă amintite mai sus coincid cu frecvenţele activităţii bioelectrice naturale, proprii creierului uman, care se înregistrează pe encefalogramă (EEG).

Astfel, frecvenţa de 217 Hz coincide cu aşa numitul ritm gamma al creierului, 8,35Hz – cu ritmul alfa, iar 2 Hz – cu ritmul delta.

Prin urmare, din afară (din apropierea nemijlocită) în creierul uman sunt transmise semnale care sunt capabile să interacţioneze cu activitatea bioelectrică proprie a creierului (de exemplu prin intermediul rezonanţei) şi prin aceasta să-i deregleze funcţiile.

Astfel de modificări se pot observa pe encefalogramă şi ele nu dispar o perioadă îndelungată de timp după terminarea convorbirii telefonice.

Este foarte important de menţionat că anume undele alfa se aflв on legătură directă cu activitatea intelectuală a individului şi se consideră că reflectă scanarea imaginilor interioare ale conştiinţei.

Gвndirea abstractă depinde de ritmul alfa, în timpul somnului predomină ritmul delta, iar în starea de activitate a omului – undele gamma. Este oare real impactul negativ al acţiunii surselor pulsatile de energie asupra organismului uman?

Medicii cunosc cazuri on care acţiunea unei lumini pulsatile cu o frecvenţă de 15 Hz asupra unei persoane care are o formă ascunsă de epilepsie conducea la apariţia crizei epileptice.

Telefonul mobil mai puțin de 2 minute pe zi

Ce ați spune acum despre obişnuința unora de a-şi pune telefonul mobil la capul patului pe post de deşteptător. Telefonul mobil nu „doarme" noaptea, ci funcționează permanent, chiar şi on starea de standbuy se află într-un regim pulsatil.

La cererea Norwegian Radiation Protection Board, Institutul național de "Protejarea a Vieții" (Suedia), precum şi a SINTEF Unimed (Norvegia) a fost făcută o cercetare asupra 11.000 de utilizatori de telefonie mobilă care a demonstrat efectul nociv asupra sănătății.

Studiul a arătat că persoanele care foloseau celularul mai puțin de 20 de minute pe zi acuzau o stare de disconfort şi efecte secundare. Problemele de sănătate cresc pe măsură ce telefonul este utilizat mai mult.

O jumătate din abonații cercetați au declarat că în cazul folosirii telefoanelor mobile au simțit o încălzire neplăcută on zona capului, on jurul urechii.

Tinerii sunt supuşi unui risc şi mai mare. Cei care nu au oncă 30 de ani sunt de 3-4 ori mai expuşi efectelor secundare. Copiii sunt cei mai sensibili față de radiația de frecvență înaltă a telefonului mobil.

Trebuie să ținem cont că în condiții de ecranare (automobilul, clădirile din beton armat) densitatea fluxului radiației electromagnetice ce acționează asupra omului se măreşte de câteva ori.

Simptomele de bază ale efectului negativ al telefonului mobil asupra stării de sănătate sunt următoarele:

1 Dureri de cap;
2 Probleme de memorie şi concentrare;
3 Stări permanente de oboseală;
4 Depresii;
5 Dureri şi înțepături la nivelul ochilor, uscarea şi lăcrimarea;
6 Înrăutățirea progresivă a vederii;

Labilitatea tensiunii arteriale şi a pulsului (s-a demonstrat că după o convorbire cu telefonul mobil, tensiunea arterială poate să crească cu 5-10 gradații).

Cele mai periculoase consecințe ale radiației microundelor telefoanelor mobile sunt tumorile de la nivelul creierului (de obicei pe partea care este expusă în convorbirile telefonice).

Dezvoltarea tumorilor de la nivelul creierului cauzate de radiațiile electromagnetice are o perioadă latentă de 3-10 ani. Riscul tumorilor neuroepiteliale creşte de 2 ori. La persoanele care au folosit telefonul mobil mai mult de 6 ani frecvența dezvoltării tumorilor a crescut cu 50%.

Despre potențialul pericol al telefoanelor mobile vorbeşte şi tendința permanentă de a reduce SAR. După cum am menționat mai sus, până nu demult acest indicator nu trebuia să depăşească 2 W/kg.

În urma studiilor cercetătorilor suedezi realizate on standardul TCO-01

(aceste standarde sunt indicate aproape pe toate monitoarele) mărimea SAR a fost scăzută până la 0,8 W/kg, iar acest lucru onseamnă ceva! Nivelul maxim admisibil al acestui indicator este de 100 mcW/cm2.

Cum să ne protejăm?

1 La cumpărarea unui telefon mobil suntem atenți la mărimea SAR;
2 Nu trebuie să folosim mobilul dacă acest lucru nu este absolut necesar;
3 Acasă şi la serviciu trebuie să folosim telefoane obişnuite cu cablu;
4 Să nu vorbim continuu mai mult de 3-4 minute;
5 Să folosim mai des serviciile SMS;
6 Copiii nu trebuie să folosească telefoanele mobile;

Nu trebuie să vorbim la mobil în interiorul maşinii. În automobil folosiți telefonul mobil cu antenă externă pe care să o amplasați în centrul geometric al acoperişului;

Cea mai eficientă protecție la ora actuala reprezintă generatorul torsionic de protectie bioinformationala TORSER. El a fost supus tuturor testărilor posibile ale tehnologiilor comunicaționale mobile şi prin urmare oferă protecție maximă.

DETECȚIA EXTRASENZORIALĂ. APLICAȚII MILITARE

Vasile RUDAN*

This paper refers to one of the extra sensorial capabilities of the human being, with applications in the localization of some material targets dissimulated underground, on the surface or in the air space.

În cele ce urmează ne vom axa cu precădere asupra unor aspecte mai puțin cunoscute ale practicii detecției extrasenzoriale şi într-o măsură mai redusă pe considerații teoretice, ce pot fi găsite cu prisosință în literatura de specialitate. Ca metodă de investigare, detecția extrasenzorială – după alți autori, *biodetecția* – este definită drept *ansamblul operațiilor efectuate cu mijloace şi procedee specifice biosinergeticii, cu implicarea directă a biocâmpurilor viețuitoarelor (vegetale, animale, umane) în scopul obținerii de informații funcționale, spațiale şi/sau temporale asupra unui fenomen fizic, chimic, biologic, social.* Enunțul, elaborat de cercetătorul român prof. univ. dr. Alexandru Măruță, acoperă în mod satisfăcător plajele teoretică şi aplicativă a detecției extrasenzoriale.

În opoziție cu unele opinii exprimate de autori ce se străduiesc să acrediteze ideea caracterului paranormal al biodetecției, fenomenul ca atare este unul normal, specific organismelor biologice. Pe tema supersimțurilor din regnele animal şi vegetal există lucrări ştiințifice consistente şi convingătoare, în măsură să atragă atenția şi asupra unor abilități psihice mai puțin cunoscute, aflate în stare latentă în subconştientul uman. De exemplu, unul dintre campionii necontestați ai detecției extrasenzoriale animale – porumbelul comun – este capabil să localizeze de la mii de kilometri distanța cuibul şi partenerul-pereche, inclusiv în situații în care este transportat la locul eliberării într-o cuşcă lipsită de vizibilitate asupra mediului înconjurător. Porumbelul percepe totodată, vibrații electromagnetice cu frecvențe de 200 de ori mai joase comparativ cu omul, având capacitatea să detecteze furtuni şi seisme aflate în curs de formare la distanțe considerabile; iar fluturii-monarh din pădurile de pin din Mexic, migrează în fiecare an către nord-vestul SUA, străbătând în zbor o distanță de peste 3600 km, după care se reproduc şi mor, iar descendenții acestora se întorc în Mexic urmând acelaşi traseu şi descind pe aceiaşi arbori pe care au trăit predecesorii lor. De reținut şi faptul că în urmă cu 6000 de ani chinezii foloseau animale drept bioindicatori pentru determinarea factorilor geodinamici susceptibili producerii unor seisme devastatoare. Exemple de acest gen sunt

numeroase în lumea animală. Aparentul exotism al unui atare supersimţ la nivelul speciei umane rezidă din faptul că abilităţile extrasenzoriale ale omului nu se manifestă în mod spontan, existând doar în stare latentă la indivizi neafectaţi de tare psihofiziologice severe congenitale sau dobândite pe parcursul vieţii. Mecanismul biologic uman al detecţiei extrasenzoriale poate fi activat, sensibilizat şi cultivat prin antrenamente speciale, pentru aplicaţii bine determinate ale activităţilor umane. Rateuri în localizarea ţintelor invizibile sunt înregistrate îndeobşte de „generalişti" cu specializări extrasenzoriale multiple, însă insuficient consolidate din punct de vedere teoretic şi practic.

Sub raportul procesării subconştiente a datelor şi vitezei de propagare a impulsului telepatic, biodetecţia poate fi inclusă în aria paradoxurilor fizicii cuantice, având enunţ contradictoriu dar demonstrabil, totodată. Un operator *psi* corespunzător antrenat poate detecta cvasi-instantaneu şi ţinte din spaţiul cosmic, aflate la milioane de kilometri depărtare. În actul detecţiei extrasenzoriale subconştientul operatorului extrasenzitiv este capabil să efectueze într-o fracţiune de secundă mii de operaţii comparative, necesare decelării ţintei dintr-un număr practic nelimitat de forme şi de structuri fizice şi compoziţii chimice ale materiei. Capacitatea fenomenală a subconştientului uman de procesare a datelor este dealtfel bine cunoscută de psihologi, biologi, neuropsihiatri. S-a demonstrat, pe calea cercetării experimentale, că în mod conştient creierul omului poate prelucra până la 30-32 unităţi de informaţie pe secundă (biţi), în timp ce la nivel subconştient randamentul creşte – în funcţie de particularităţi individuale – până la 2-3 milioane de unităţi de informaţie în aceeaşi unitate de timp.

Existenţa vitezelor superluminice „instantanee" a fost demonstrată din punct de vedere ştiinţific în anul 1980 de cunoscutul fizician francez Alain Aspect, cu prilejul unor experimente repetabile prin care a dovedit viabilitatea paradoxului E.P.R., enunţat de celebrii fizicieni Einstein, Podolski şi Rosen. Potrivit legilor fizicii cuantice, un atom excitat energetic revine la starea iniţială eliberând surplusul de energie sub forma unei perechi de fotoni. Creaţi în aceeaşi matrice energetică, proprietăţile fizice ale celor doi fotoni nu sunt independente, ci obligatoriu corelate pentru totdeauna, indiferent de distanţa la care se află la un momentdat unul faţă de celălalt. Folosind cele mai moderne tehnici de investigare bazate pe laseri, Alain Aspect a dovedit existenţa acestui fenomen „imposibil" prin intermediul a doi fotoni-pereche, rezultaţi dintr-un atom de calciu. În situaţia în care unuia dintre fotoni i se schimba polaritatea, instantaneu se modifica şi polaritatea fotonului pereche, chiar şi în situaţia în care acesta se afla în acel moment la distanţă astronomică faţă de „fratele său geamăn". Cu alte cuvinte, fotonii corelaţi rezultaţi din acelaşi atom comunică între ei „telepatic", cu viteză superluminică.

Or, s-a descoperit că şi organismele biologice emit fotoni, posibil şi fotoni corelaţi. În acest sens stau mărturie cercetările echipei conduse de Mitsuo Hiramatsu de la Laboratorul Central de Cercetare din cadrul Hamamatsu

Photonics, confirmate şi de Fritz-Albert Popp, expert mondial în fenomene de luminozitate biologică de la Institutul Internațional de Biofizică din Germania. Fotonii emişi de organisme vii sunt totodată purtători de informații referitoare la parametri funcționali ai organismului biologic emițător. Prin urmare, principiile biofizice ale detecției extrasenzoriale tind a se structura pe un eşafodaj ştiințific pertinent şi demonstrabil din punct de vedere practic.

În sfera aplicațiilor civile ale biodetecției persistă convingerea că operatorii extrasenzitivi pot localiza ținte exclusiv pe direcție frontală, operație în care elementul determinant ar fi „cel de-al treilea ochi" – noțiune isoterică insuficient argumentată din punct de vedere ştiințific. La finele anilor '60, în timp ce antrenam o grupă de subiecți umani extrasenzitivi, am constatat că disponibilitățile extrasenzoriale subconştiente ale omului permit localizarea omnidirecțională a țintelor materiale sau a celor de natură energetică. (Urmează demonstrație practică.)

Posibilitatea practicării biodetecției omnidirecționale ar putea prefigura o ipoteză interesantă. Se pare că, pe parcursul detecției şi localizării omnidirecționale a țintelor, operatorii *psi* accesează primul nivel al fenomenului decorporalizării, cunoscut în psihologia subtilă drept *psiho-soma*, caracterizat îndeosebi prin percepție vizuală mentală omnidirecțională. Sub raport biofizic, această procedură de localizare este întrucâtva asemănătoare cu principiul fizic al radiolocației.

Întrucât mecanismul biofizic al detecției extrasenzoriale încă nu a fost elucidat în întregime, în acest sensibil domeniu de frontieră se înregistrează atât performanțe excepționale ce sfidează legile fizicii actuale, cât şi eşecuri răsunătoare cauzate, în primul rând, de necunoaşterea de către operatori a factorilor biologici şi de mediu ce influențează precizia localizării țintelor. În acest sens, relevantă este şi influența magnetosferei solare asupra „imaginii" energetice a țintelor subterane detectabilă la suprafața solului. În cursul unui interval de 24 de ore, „imaginea" energetică generată de ținte subterane „migrează" în plan orizontal în funcție de poziția soarelui pe bolta cerească, descriind un arc de cerc, cu extensie către sud. Există câteva intervale de timp, binecunoscute de operatorii extrasenzitivi profesionişti, în care ținta subterană şi „imaginea" sa energetică detectabilă extrasenzorial, se află pe aceleaşi coordonate verticale. După un stagiu corespunzător de antrenamente, subconştientul operatorilor *psi* operează cvasi-instantaneu corecțiile necesare localizării corecte a țintelor căutate. Din punct de vedere statistic, în biodetecție există un număr de aproximativ 20 de factori ce pot influența negativ acuratețea determinărilor extrasenzoriale.

BIBLIOGRAFIE

1. Măruță, Al., Năstase, I.G., *Biosinergetica*, Ed. Conphis, 2003.

2. Constantin, Dumitru, *Inteligența materiei*, Ed. Teora, 1992.

3. Mamulaş, Ioan, *Consideraţii asupra conceptelor de bioenergie şi bioenergetică.* Lucrare prezentată în cadrul Sesiunii anuale de comunicări ştiinţifice cu participare intrenaţională *Strategii XX*/2006, organizată de Universitatea Naţionala de Apărere „Carol I".

4. Arghirescu, Marius, *Proprietăţile de convector energetic ale organismului subiecţilor psihokinetici*. Lucrare prezentată în cadrul Sesiunii anuale de comunicări ştiinţifice cu participare intrenaţională *Strategii XX*/2006, organizată de Universitatea Naţionala de Apărere „Carol I".

5. Bîrgăoanu, Eugen, *Stările creierului. Holism. Stimulare alternativă.* Lucrare prezentată în cadrul Sesiunii anuale de comunicări ştiinţifice cu participare intrenaţională *Strategii XX*/2006, organizată de Universitatea Naţionala de Apărere „Carol I".

6. Rudan, Vasile, *Supersimţuri,* Rev. Independent nr. 49/2006; 50/2006; 51/2006.

7. Rudan, Vasile, *Dincolo de imposibil*. Rev. Independent nr. 55/2006.

8. Rudan, Vasile, *Localizarea ţintelor strategice prin mijloace extrasenzoriale.* Lucrare prezentată în cadrul Sesiunii anuale de comunicări ştiinţifice cu participare intrenaţională *Strategii XX*/2007, organizată de Universitatea Naţionala de Apărere „Carol I".

[*] Cercetător interacţiuni telepatice, director al Centrului de Cercetări Bioenergetice, Bucureşti. (www.centrulbio.go.ro)

CÂMPURILE DE TORSIUNE – „CĂRĂMIZILE” LA BAZA LUMII

Alexandre RUSANOV

The theory of physical vacuum preceded the theory of the torsion interactions. Upon his time, Newton used the term “ether”, defining it as an elastic medium where activate the forces of attraction between bodies. The ancient treaties, Vedas (around 4000 b. C.), mention the existence of a primary super-matter from which all is born and to which all return. We can see a correspondence between these concepts. The characteristics of vacuum determine its self-compensation, as it is closed. This medium can not be noticed as the sum of the positive charges is equal to the sum of the negative charges, and to the left rotation of elements corresponds a right rotation, and their rest mass is equal to zero.

Teoria vidului fizic a fost cea care a precedat teoria interacțiunilor de torsiune. La vremea sa, Newton a folosit termenul de eter definindu-l ca un mediu elastic în care acționează forțele de atracție dintre corpuri.

On anticele "Vede" (din anul 4000 o.e.n.) se vorbea despre existența unei paramaterii primare din care se naşte totul şi în care se întoarce totul. Putem sesiza o corespondență între aceste concepte.

Proprietățile mediului de vacuum determină o autocompensarea acestuia, el fiind închis. Acest mediu nu poate fi observat întrucât suma sarcinilor pozitive este egală cu suma celor negative, iar rotației de stânga a elementelor îi corespunde una de dreapta, iar masa lor în stare de repaos este egală cu zero.

Acest fenomen nu se manifestă prin prisma unui observator al materiei fizice. Totuşi acest mediu are o densitate extraordinară, aceasta fiind de ordinul a 1095. Cercetările asupra vacuumului au arătat că în interiorul acestuia decurg procese de autocreație a materiei. Aceste procese, cum ar fi că „ de nicăieri” apar electronii şi pozitronii, nu pot fi explicate de fizica clasică.

Aceste particule ale substanței există pentru foarte scurt timp, se unesc şi dispar în acelaşi punct al mediului unde au apărut. Această apariție şi dispariție a materiei ne dă dreptul să spunem că un asemenea mediu există, acestea fiind tocmai interacțiunile despre care se spunea în "Vede”.

Vacuumul este acel mediu primar din care se naşte totul şi în care se întoarce totul. „Anume vacuumul reprezintă acel mediu primar care nu conține substanță proprie”. Acesta este o materie care nu are greutate on stare de repaos.

On lucrările teoreticianului rus Ghenadiy Şipov a fost arătat un sistem de 3 ecuaţii prin care, ca şi în teoria lui Newton, se poate descrie exact orice mişcare din punct de vedere analitic.

Proprietăţile câmpurilor de torsiune

1 Se formează în jurul unui obiect în rotaţie şi reprezintă totalitatea microturbionului spaţiului. Întrucât substanţa constă din atomi şi molecule, iar atomii şi moleculele au propriul lor spin, în momentul rotirii, substanţa are întotdeauna rotaţie torsionica (RT).

2 Un grop cu greutate on mişcarea de rotaţie are de asemenea RT. Există RT statică şi unduitoare. Poate apărea datorită unei anumite geometrii a spaţiului. O altă sursă de RT este reprezentată de câmpurile electromagnetice.

3 Legătura cu vacuumul. Componenta vacuumului - fotonul, conţine două pachete inelare care se rotesc în direcţii opuse (spinul stâng şi cel drept). Iniţial aceştia se compensează şi momentul total al mişcării de rotaţie este egal cu zero, din această cauză vacuumul nu se manifestă nicicum. Mediul de răspândire a sarcinilor de torsiune este vacuumul fizic.

4 Proprietăţile magnetului. Sarcinile de torsiune de acelaşi sens (cel al direcţiei de rotire) se atrag, de sensuri opuse - se resping.

5 Proprietăţile memoriei. Obiectul creează în spaţiu (în vacuum) o polarizare spinală stabilă care rămâne în spaţiu şi după eliminarea obiectului propriu-zis.

6 Viteza de răspândire este practic de ordinul clipei, din orice punct al Universului până în orice punct al acestuia.

7 Acest свmp are proprietăţi de natură informaţională, el nu transmite energie, ci informaţie. Câmpurile de torsiune sunt baza Câmpului Informaţional al Universului.

8 Energia, ca şi consecinţă secundară a modificărilor câmpului de torsiune. Modificările de la nivelul câmpurilor de torsiune sunt însoţite de modificarea caracteristicilor fizice ale substanţei, de degajarea energiei.

9 Răspândirea prin intermediul mediului fizic. Întrucât RT nu suferă pierderi energetice, ea nu scade la trecerea prin diferite medii fizice.

10 Omul poate să perceapă şi să transforme câmpurile de torsiune. Gândul este de natură torsionară.

11 Свmpurile de torsiune nu sunt limitate on timp. Semnalele torsionare de la un obiect pot fi recepţionate în trecutul, prezentul şi viitorul obiectului.

Câmpurile de torsiune prin prisma biofizicii

Când H. Herz cu o sută de ani în urmă a obținut experimental unde electromagnetice artificiale, aceasta a constituit o revelație nu numai pentru știință și tehnică, ci a dat naștere unei situații principial noi în mediul înconjurător al Pământului.

Drept mărturie stau descoperirile contemporane și tehnologiile din domeniul câmpurilor fizice fine, care ne permit să privim cu alți ochi lucrurile care sunt foarte obișnuite și comune pentru noi, s-ar părea.

Astfel, cercetările efectuate în SUA și Suedia au scos la iveală faptul că câmpurile electromagnetice create de sistemele electronice, care sunt de sute de ori mai slabe decвт свmpul natural al Pământului, prezintă pericol pentru sănătate. (Intensitatea câmpului electrostatic în zona monitorului constituie 1-10 W/m, inducția magnetică este de 0,1-10 mGs, ceea ce e cu mult mai puțin decât fonul natural al Pământului (care e de 140 W/m și respectiv de circa 400 mGs).

Printre altele, radiațiile electromagnetice din zonele din apropierea televizoarelor, a radiotelefoanelor și a altor aparate electrocasnice au aceleași valori).

Aceste descoperiri ne permit să înțelegem mai bine natura lumii înconjurătoare și în particular vom discuta despre interacțiunea dintre fluctuațiile electromagnetice ale diferitelor aparate și structura omului.

Structura omului, din punct de vedere biologic, reprezintă totalitatea nenumăratelor contururi de fluctuație. Inima, plămânii, stomacul etc. Și toate organele interne funcționează pe propriile lor frecvențe. (În total au fost descoperite în organismul uman circa 300 de ritmuri zilnice).

Pornind de la această premiză putem spune că procesele de fluctuație, din care fac parte și radiațiile magnetice și electromagnetice, constituie și stau la baza lumii noastre.

Ce spun onsă fizicienii despre acest lucru? În prezent în prim-planul științei actuale stau teoriile particulelor elementare: („Teoria vacuumului fizic”, „Teoria свmpurilor de torsiune”, „Teoria microleptonică a câmpului", etc). Aceasta este teoria prin care savanții încearcă să explice geneza tuturor lucrurilor din lume.

Ultima și cea mai avansata realizare reprezinta formula „vidului fizic” care caracterizează și descrie golul distorsionat și spațiul spiralat. Teoria examinată descrie naşterea din vacuum nu numai a particulelor elementare, ci și a unor obiecte fizice mai complexe (teleportarea).

Ce explică teoria câmpurilor de torsiune?

Pornind de la ipotezele de bază ale acestei teorii putem spune că fiecărui parametru independent al particulelor elementare oi corespunde un свmp independent.

Analizвnd un parametru independent cum este spinul, echivalentul cuantic al momentului de rotație unghiular, „reiese” că spinul sau rotirea pe nivel macroscopic dă naştere unui câmp material propriu, care asigură interacțiunea dintre obiectele care au spin sau rotație.

Aceste cercetări ale câmpurilor de torsiune au fost motivate de nenumăratele fenomene observate de diverşi savanți în urma unor experimente fizice, pe parcursul unui interval îndelungat de timp şi care nu se încadrau în legitățile cunoscute ale fizicii clasice, precum şi capacitățile fizice ale oamenilor care pot reproduce constant, după propria voință, abilități neobişnuite.

Cвmpurile de torsiune nefiind nicidecum o abstracție teoretică care explică aceste fenomene, existența lor a fost demonstrată experimental.

Există generatoare de câmpuri de torsiune, instalații electrice, folosirea cărora ne permite să modificăm proprietățile obiectelor materiale, de exemplu ale lichidelor, metalelor şi aliajelor.

O direcție de mare perspectivă a acestor tehnologii reprezintă căutarea minereurilor utile, etc. On afară de aceasta sunt elaborate mijloace de protecție împotriva diverselor tipuri de radiații.

Explicвnd natura cвmpurilor de torsiune, savanții au ajuns la concluzia că în funcție de direcția de rotație există câmpuri de torsiune de dreapta şi de stânga.

Ei au mai demonstrat că câmpurile de dreapta sunt benefice pentru om, ombunătățesc fluiditatea tuturor mediilor, cresc conductibilitatea membranelor celulare, iar prin creşterea fluidității se reduce posibilitatea apariției cheagurilor de sânge, are loc o îmbunătățire a proceselor metabolice, se ameliorează homeostaza generală a omului etc.

Mai mult decвt atвt, frecvențele pot fi selectate astfel încât acestea să nu acționeze asupra întregului organism, ci numai asupra unor organe separate, cu efecte terapeutice.

La rвndul lor, cвmpurile de stвnga au o influență nocivă asupra omului. Ceea ce este interesant de fapt este că tocmai câmpurile de torsiune de stânga predomină dacă nu în toate, atunci în majoritatea aparatelor electronice.

Ultimele cercetări din domeniul vacuumului fizic şi al cвmpurilor de torsiune au arătat că şi componenta de torsiune a câmpului electromagnetic are un efect negativ asupra organismului uman, ea reprezentând o superpoziție foarte complexă a câmpurilor de torsiune de dreapta şi de stânga, care apar impulsiv atunci cвnd funcționează echipamentele electromagnetice.

Mai mult decвt atвt ea nu poate fi ecranată prin metode tradiționale, ontrucвt această superpoziție are o radiație mai complexă decвt cea electromagnetică. Aceste componente au un efect extrem de negativ asupra structurii energetico-informaționale a ființei umane.

În prezent a fost elaborată o întreagă direcție in domeniul protecției şi neutralizarii a radiațiilor electromagnetice.

Câmpuri de torsiune şi protecţia bioinformationala TORSER

Echipamentele electronice, on momentul funcţionării, creează o superpoziţie foarte complexă de radiaţii electromagnetice care are o formă de răspвndire spaţialo-dimensională. Pentru localizarea unei asemenea surse este necesară crearea unui contur de volum sau a unei reţele în jurul sursei.

Acest lucru se realizează prin amplasarea pe corpul sau on apropiere sursei a unor echipamente locale. Cвnd acest echipament oncepe să interacţioneze, se formează o reţea de forma unei spirale care acoperă, ca un scut de forţă, sursa de radiaţie negativă.

Complexul componentelor de iradiere negativă, nimerind în această reţea, îşi schimbă orientarea, supunându-se legilor sistemei de forţă de forma unei spirale tridimensionale sau reţelei.

Sistemul emiţătorului capătă o formă sferică care reorientează în cele din urmă totalitatea formelor de radiaţie (electromagnetice, de torsiune, microleptonice, etc.) care provin dintr-o sursă concretă de iradiere (a monitorului şi a microprocesorului, a televizorului, a radiotelefonului, etc.)

La anumiţi parametri de setare a acestei reţele de protecţie este posibilă transformarea câmpului de torsiune de stânga în câmp de torsiune de dreapta. În acest fel are loc localizarea şi neutralizarea radiaţiei negative. După acest principiu funcţionează sisteme de protecţie energo-informaţională.

În afară de aceasta mai există o influenţă negativă care are un impact asupra structurii energo-informaţionale a omului, aşa-zisa psi-acţiune, mai exact câmpurile de psi-acţiune (deşi şi acelea sunt holograme a căror reţeaua poate fi calculatorul).

Aceasta este legată de supraexcitarea cu informaţie-energie negativă primită de la ecranele monitoarelor, televizoarelor într-un contur închis nemanifestat. Drept exemplu pot servi jocurile de calculator agresive.

La ora actuală, generatorul TORSER reprezintă singura protecţie bazată pe principiul funcţiei de reflexie dimensionale a numeroase câmpuri de forţă geometrice exploataţionale care creează un complex rezistent de eliberare a câmpului de efectele negative.

Obiectul cercetării - arme pe baza cвmpurilor de torsiune

Program de cercetare:

1 Acţiunea medico-biologică de la distanţă asupra trupelor şi a populaţiei prin intermediul iradiaţiilor torsionare.

2 Acţiunea psiho-fizică de la distanţă asupra trupelor şi a populaţiei prin intermediul iradiaţiilor torsionare.

3 Protecţia bioenergoinformaţionala a armatei şi a populaţiei de efectele de torsiune.

Aceste radiaţii nu se diminuează la distanţă, cu ajutorul lor se poate transmite selectiv informaţia oricărei persoane sau acea persoană poate fi ucisă.

După părerea directorului Centrului Ştiinţific al Vidului Fizic din Rusia, academicianul RAEN G.Şipov, materia se naşte ontr-adevăr din nimic şi ontr-adevăr cu ajutorul informaţiei.

Numai informaţia există on свmpul de torsiune. Свmpul de torsiune al Universului trebuie să aibă neapărat o înrâurire şi asupra subconştientului colectiv, care determină în final procesele sociale şi transformările care au loc pe planeta noastră.

Istoria ştiinţei ne arată convingător că abordările vechi opun întotdeauna o rezistenţă disperată noilor teorii şi descoperiri. De exemplu H.Herz, creatorul generatorului fluctuaţiilor electromagnetice nega posibilitatea folosirii undelor electromagnetice pentru transmiterea informaţiei. N.Borr, propunвnd modelul cuantic al atomului se ondoia de posibilitatea dezagregării acestuia.

Din această cauză noi înţelegeam că rezistenţa din partea mediului academic vechi nu ne-ar fi permis să ne desfăşurăm activitatea, dacă am fi încercat să lucrăm în cadrul acestor instituţii şi, de aceea, am găsit căi ocolitoare.

În 1987 am reuşit, primind rezoluţia lui N.Rojkov, să trecem la organizarea unei direcţii de cercetări speciale. Am onceput să experimentăm cu câmpul de torsiune generat de corpurile în rotaţie. Unitatea свmpului de torsiune – spinul, reprezintă moment de rotaţie.

Am remarcat următoarele proprietăţi ale свmpului de torsiune:

1 nu este diminuat de distanţă şi mediu; se răspândeşte instantaneu în spaţiu;

2 elementele omonime din свmpul de torsiune se atrag, cele opuse se resping;

3 spinul influenţează alt spin;

4 свmpul are efectul de memorie spinală.

Dar cel mai important este faptul că câmpul de torsiune poate să acţioneze asupra obiectelor materiale fără schimb de energie!

Câmpurile de torsiune - sateliţii nemijlociţi ai radiaţiilor electromagnetice

Câmpurile de torsiune (spinale, axiale, formale) reprezintă perturbări de vacuum. Toate corpurile materiale ale lumii vii cât şi a celei neînsufleţite pot genera aceste câmpuri. Însă în condiţii obişnuite aceste свmpuri sunt foarte slabe şi de aceea aproape că nu se manifestă.

Totuşi, cu ajutorul anumitor corpuri sau echipamente de o anumită formă geometrică, capabile să deformeze geometria plată a vacuumului fizic, pot fi generate câmpuri de torsiune de mare intensitate, care pot fi înregistrate cu ajutorul unor echipamente de laborator sau indicatori.

Lucrările savanţilor ruşi referitoare la utilizarea unor noi tipuri de energie sunt cele mai promiţătoare. Energia poate fi extrasă direct din spaţiu, iar rezervele

acesteia sunt nelimitate. Nu mai e nevoie de staţii atomice, linii de transmisie electrică, petrol, gaz. Deja există echipamente termice a căror randament este de 150%.

Cum rămâne cu legea păstrării energiei?

Această lege este adevărată doar în anumite privinţe, de exemplu în cazul interacţiunii corpurilor materiale. Câmpurile de torsiune însă acţionează asupra obiectelor materiale fără transmitere de energie. Şi aceasta nu e ficţiune, este realitate.

Lumea energiei psihice a omenirii este bazată pe câmpurile de timp-spaţiu, pe care omul de ştiinţă le numeşte de torsiune. Aceste câmpuri păstrează informaţia despre lume, în ele se fixează gвndurile fiecărui om.

Baza substanţei, pe care o numim de obicei sufletul omului, reprezintă tocmai aceste câmpuri de torsiune, care sunt unite după modelul reţelelor de calculatoare şi formează un Spaţiu Informaţional Comun (SIC), ceva de genul unei bănci cosmice de date. Centrul de conducere al SIC este Raţiunea Supremă, sau Dumnezeu.

Conform surselor religioase antice, civilizaţiile anterioare (atlanţii) erau conectaţi la această reţea. Copiii atlanţilor nu trebuiau, ca cei ai oamenilor, să înveţe să vorbească, să scrie, să citească. Odată apăruţi pe lume ei deţineau deja un set de cunoştinţe şi erau conectaţi la raţiunea Universului.

Cum susţinea filosoful Spinoza: „este posibil doar ceea ce se realizează şi se realizează doar ceea ce e posibil", iar în Sfânta Scriptură scrie: „Nu există nimic tainic, ce nu ar putea fi aflat".

Aceasta a făcut omul de ştiinţă rus G.Şipov. Teoria lui despre vacuumul fizic a condus la cea mai mare descoperire a secolului XX, свmpurile de torsiune - una din proprietăţile cărora reprezintă posibilitatea transmiterii instantanee a informaţiei fără pierderi de energie, indiferent de distanţă.

De asemenea, pe baza свmpurilor de torsiune au fost elaborate generatoarele de torsiune tip TORSER - cele mai eficiente sisteme de protecţie bioinformationala ompotriva diferitelor tipuri de radiaţii.

DINCOLO DE CUNOAŞTERE ÎN DRUMUL CĂTRE O SOCIETATE A CUNOAŞTERII

Lucian STAN*

The new world is seen in terms of knowledge-based society, knowledge-creating organizations and kowledge-driven people. In a „chaos" of information, ideas, principles, in a revolutionary wealth and technology, is the present day person capable of identifying this knowledge and integrating it in his day-by-day, professional and personal life? The paper tries to give the reader the consciusness that the humanity crosses profound changes and is living this very moment a new knowledge that can solve most (if not all) of the present and future problems, and most of all, to suggest where this new knowledge can be „taken from".

PARTEA I. CUNOAŞTEREA ŞI SOCIETATEA CUNOAŞTERII

I. Teoria (şi practica) cunoaşterii

Conceptul de cunoaştere, ale cărui conotaţii sunt, de multe ori, prea problematice şi complexe, reprezintă elementul de studiu al multor teorii clar definite, dar şi al multor controverse. aduce în discuţii o sumedenie de teorii şi aspecte ale teoriei cunoaşterii (teorii - teoria internalistă, externalistă; tipuri de cunoaştere – cunoaşterea ştiinţifică, ne/mijlocită, a existenţei obiectelor cunoaşterii, a semanticii cuvintelor; perspective – cunoaşterea ca proces, ca rezultat; antinomii şi nesoluţionări – justificarea deontologică, cunoaşterea mentală vs. cunoaşterea practică, nemijlocită, incapacitatea de încadrare înt-o teorie a sistemelor expert şi de inteligenţă artificială; principii, argumente, ipoteze şi definiţii), care însă nu fac studiul lucrării prezente.Trecând peste dimensiunile epistemologice ale termenului de cunoaştere şi definiţiilor, idei ale reprezentanţilor de seamă ai curentelor filosofice, ştiinţe şi contexte actuale, propun să avem ca referinţă noţiunea de cunoaştere aşa cum este ea cel mai frecvent utilizată în forumurile şi problematica globală, în contextul migrării societăţilor către unele bazate pe cunoaştere: *cunoaşterea, capacitate de acţiune*.[1] Albert Eistein afirma „Cunoaşterea este experienţă. Restul este informaţie".

II. De la societatea informaţională la societatea cunoaşterii

Pe un grafic al dependenţei cunoaşterii de tehnologia folosită, putem spune că în momentul de faţă omenirea se află într-o eră post-industrială. Aceasta este era informaţională, dominată de tehnologii. Bogăţia este creată acolo unde acţionează în forţă noile tehnologii.

Tehnologia cu cea mai mare greutate dintre aceste tehnologii este cea care asigură suportul societății informaționale: tehnologia informației şi comunicațiilor (TIC). Referitor la conceptul de societate informațională, se încearcă dezvoltarea unei viziuni comune.[2] În primul rând, a vorbi despre societatea informațională înseamnă a ne raporta la o nouă paradigmă care asociază tehnologiei un rol determinant în ordinea socială, desemnând-o drept motorul dezvoltării economice.

Pentru multe țări în curs de dezvoltare, tranziția către o societate infomațională este în mod esențial o problemă de timp şi decizie politică pentru a crea condiții favorabile acestui proces de tranziție.

În al doilea rând, se reia convingerea că noua etapă în dezvoltarea umanității este caracterizată de aportul considerabil al informației, comunicațiilor şi cunoaşterii în mediul economic, dar şi în activitățile umaniste. În acord cu acastă idee, tehnologia reprezintă baza accelerării acestui proces; din păcate tehnologia nu este un factor neutru, iar traseul ei nicidecum întâmplător, ci, dimpotrivă, este uneori instrumentul jocurilor de interes şi supremației. Urmând această abordare ultimă, accentul cade pe politicile dezvoltării societății informaționale, se orientează conform cerințelor şi nevoilor pe resursa umană, totul realizându-se în cadrul solid al drepturilor omului şi echității legislativă.

James W. Michaels prezintă erele prin care a trecut şi trece omenirea, astfel: *a pietrei;a fierului;a agriculturii;a industriei;a tehnologiei;a cunoaşterii*.

Considerațiile lui James W. Michaels reprezintă probabil prima încadrare conceptuală teoretică a societății cunoaşterii în mersul istoriei omenirii. Ar putea să surprindă lipsa erei informației care nu apare explicit, dar ea se împarte probabil între era tehnologiei şi era cunoaşterii care este partea superioară a erei informației. Societățile care se îndreaptă spre schimbări de perspectivă majoră, centrate pe cunoaştere, trebuie în mod obligatoriu să treacă prin această etapă a informaționalizării.

„De actualitate este îmbinarea dintre societatea informației şi societatea cunoaşterii. Pentru România devine esențială realizarea societății informaționale, dar în condițiile actuale ea trebuie să se desfăşoare odată cu primele obiective ale societății cunoaşterii. Este greşit să se spună: mai întâi societatea informațională şi apoi societatea cunoaşterii. Nu trebuie să ne condamnăm să rămânem mereu în urmă. Nu: mai întâi societatea informațională şi numai după aceea societatea cunoaşterii.”[3]

III. Dimensiunile societății cunoaşterii

„Omul înțelept se adaptează lumii în care trăieşte, cel nesocotit se încăpățânează să adapteze lumea la sine însuşi. Prin urmare, progresul, în general, se sprijină pe umerii celui nesocotit” (George Bernard Show)

Cunoaşterea este informație cu înțeles şi informație care acționează. De aceea societatea cunoaşterii nu este posibilă decât grefată pe societatea

informațională şi nu poate fi separată de aceasta. În acelaşi timp, ea este mai mult decât societatea informațională prin rolul major care revine informației– cunoaştere în societate.Transformările societăților reprezintă un câştig ca nici unul precedent din perspectiva individului şi micilor grupuri, dar o amplificare a fragilității societății. Accentul pe drepturile omului şi pe abilitatea ridicată de a revendica şi însuşi aceste drepturi este unul din manifestările transformării societăților.

Scepticii pot aduce obiecții la termenul de societate a cunoaşterii: am trăit dintotdeauna într-o societate a cunoaşterii; toate societățile prin arhitectura lor înglobează forme ale cunoaşteriii; civilizațiile trecute precum aztecii, romanii, grecii, chinezii aveau o cunoaştere superioară; de-a lungul istoriei sucecesele politice şi militare au fost a celor ce aveau de partea lor atuul cunoaşterii; chiar şi la nivel elementar cunoaşterea este o caracteristică esențială, prezentă în cadrul oricărei forme de activitate umană, prin urmare un fel de constantă antropologică. Cunoaşterea a avut într-adevăr un rol important în relațiile umane. Acest fapt nu este de tăgăduit. Ceea ce trebuie să punem sub semnul întrebării este DE CE rolul cunoaşterii s-a afirmat de curând – moment al societăților moderne – „ca o forță constitutivă şi a înlocuit sau modificat din ce în ce mai mult acei factori care au fost până acum baza existenței sociale. Fundamentul material al acțiunii sociale este înlocuit de un fundament simbolic. În revoluția industrială capitalul avea o singură dimensiune. Astăzi, cunoaşterea estompează semnificația acestor factori. Elementul constitutiv pentru integrarea socială şi nu doar pentru crearea unei noi valori economice, îl reprezintă cunoaşterea”. [4]

Ordinea socială care se prefigurează se bazează pe cunoaştere. Nu e nimic nou în faptul că societate suferă o nouă şi rapidă transformare. Ceea ce este nou este ATÂT NATURA, cât şi DIRECȚIA forței din spatele acestor schimbări sociale, economice şi culturale. Întrucât cunoaşterea nu este încă o componentă din economia noastră, ci un principiu organizațional de bază în modul în care ne conducem viețile, atunci este justificabil să vorbim despre viața într-o societate a cunoaşterii. Pe scurt, ne organizăm realitatea socială după reperul cunoaşterii.

Societatea bazată pe cunoaştere capătă astfel dimensiuni specifice, perspective sau forme de existență noi:

- o extindere şi aprofundare a cunoaşterii ştiințifice şi a adevărului despre existență.
- managementul cunoaşterii sub forma cunoaşterii tehnologice şi organizaționale.
- producerea de cunoaştere tehnologică nouă prin inovare.
- o diseminare nerestricționată, fără precedent, a cunoaşterii
- mijloace şi instrumente noi de cunoaştere
- metode de învățare prin procedee şi medii electronice (platforme tip e-learning).

- o nouă economie în care procesul de inovare (capacitatea de a asimila şi converti cunoaşterea nouă pentru a crea noi servicii şi produse) devine determinant.
- încurajarea ecologiei; fără cunoaşterea ştiinţifică, cunoaşterea tehnologică şi managementul acestora nu se vor putea produce acele bunuri, organizări şi transformări tehnologice şi de altă natură necesare pentru a salva umanitatea de la un posibil dezastru în secolul XXI.
- caracterul global al societăţii cunoaşterii; cunoaşterea este un factor determinant al globalizării, iar prin ambele componente, informaţia-cunoaştere şi sustenabilitatea, societatea cunoaşterii va avea un caracter global.
- reprezentare unei o etapă nouă în cultură; pe primul plan va trece cultura cunoaşterii care implică toate formele de cunoaştere inclusiv cunoaşterea artistică, literară etc. Astfel se va pregăti terenul pentru ceea ce am numit societatea conştiinţei, a adevărului, moralităţii şi spiritului.

IV. Despre necesitatea schimbării de paradigmă

Termenul *paradigmă* provine din limba greacă. La origine era un termen stiinţific, iar astăzi reprezintă un model, o modalitate de percepere, un cadru de referinţă. În sensul cel mai general paradigma este felul cum *vedem* lumea – nu din sensul simţului văzului, ci în termeni de percepere, înţelegere, interpretare.

Utilizând proiecţii ale lumii înconjurătoare, fiecare din noi îşi poate realiza un sistem de cunoaştere, prin proiecţii ale lucrurilor aşa cum sunt (realităţi) şi prin proiecţii ale lucrurilor aşa cum trebuie/ vrem să fie (valori). Aceste proiecţii rar vin sub lupa critică personală; de multe nici nu trec testul veridicităţii. Lucrăm, conştient sau nu, cu ele şi credem efectiv că felul în care privim lucrurile este chiar modul în care ar trebui să fie.

Din optica noastră derivă modul nostru de a gândi şi modul de a acţiona.

De aceea de multe ori trebuie privit mai atent nu atât lumea, cât lentilele prin care privim lumea, percepţia noastră. Plecăm la drum cu convingerea că lucrând preponderent universul nostru interior, printr-un proces de tipul *efectului Pygmalion*, putem atinge obiectivele autorealizării şi urca pe spirala reală a dezvoltării personale.Viziunea unei noi perspective, *împrumutată* sau descoperită prin introspecţie, meditaţie, autoanaliză etc, generează un mod nou de gândire, care, la rândul lui, antrenează o nouă perspectivă. Instrumentele, metodele, strategiile generate de cunoaştere, vor da naştere, la rândul lor, la alte instrumente şi teorii, deci o *nouă* cunoaştere, dar mai ales vor putea oferi alte perspective ale aceleeaşi realităţi. Iată de ce „adevărata călătorie a cunoaşterii nu constă în căutarea de noi ţinuturi, ci în a avea ochii noi” (Marcel Proust).

A fi modifică permanent *a vedea*, pentru ca *a vedea* să schimbe ireversibil *a fi*. Lucrând asupra modului nostru de cunoaştere, a priceperii/ abilităţilor şi

capacităţilor noastre, ne îndreptăm spre nivelurile superioare de împlinire personală şi interpersonală, renunţând la vechile paradigme care pot, pentru multă vreme, să dea impresia unei false-securităţi individuale.

Schimbarea paradigmei presupune momentul întrezăririi aceluiaşi fenomen dintr-o altă perspectivă, moment de tip revelator.

Termenul de *schimbare a paradigmei* a fost introdus de Thomas Khun în cartea *Structura revoluţiilor ştiinţifice*. În abordarea sa orice progres semnificativ în domeniul cercetării ştiinţifice reprezintă, în primul rând, o rupere de vechile tradiţii, de modurile de gândire anterioare.

În cartea sa, *Revoluţia în mişcare,* Alvin Toffler întăreşte ideea schimbării rapide şi complexe a fenomenelor din interiorul societăţilor bazate pe cunoaştere; termenul *revoluţie* implică o modificare, uneori înlocuire, drastică a tuturor formelor de organizare sub aspect social, economic, politic etc. Mutaţiile sunt semnificative, totale şi afectează toate sistemele (de avuţie, socio-organizaţional, secularizate etc), precum şi paradigmele de bază.

Mutaţiile de paradigmă nu se produc instantaneu. Geocentrismul lui Ptolemeu a fost înlocuit de paradigma lui Copernic, care a aşezat Soarele în centru, determinând mari nelinişti în modul de gândire şi actiune al vremii. Modelul cu aplicabilitate mecanicistă a fizicii newtoniene a fost înlocuit de teoria relativistă a lui Einstein, a cărui valoare şi aplicabilitate a revoluţionat lumea ştiinţifică. Progresele tehnologice actuale din domeniul nanobiologiei, geneticii, roboticii şi inteligenţei artificiale vor da probabil alte conotaţii paradigmelor actuale.

Albert Einstein observa: „Problemele însemnate cu care ne confruntăm nu pot fi rezolvate la acelaşi nivel de gândire cu cel în care ne aflam când le-am creat.”

V. Cunoaşterea *dinăuntru-în afară*

Realizând un studiu aprofundat al literaturii succesului publicate în Statele Unite 1776-1989 [5], Stephen R. Covey observă că „aproape toată literatura primilor 150 ani era centrată pe ceea ce am putea numi o *Etică a Caracterului,* fundament al succesului — cum ar fi integritatea, modestia, fidelitatea, măsura, curajul, dreptatea, răbdarea, hărnicia, simplitatea şi Regula de Aur. [...]un mod de viaţă eficace presupune adoptarea anumitor principii de bază şi oamenii nu pot avea succese reale şi mulţumiri de durată decât asimilând şi introiectând aceste principii, modelându-şi astfel caracterul iniţial. La scurt timp după Primul Război Mondial, perspectiva asupra succesului s-a deplasat de la Etica Caracterului la Etica Personalităţii. Succesul a devenit o funcţie a personalităţii, a imaginii publice, a unor atitudini şi comportamente anume, a unor tactici şi strategii care facilitau procesele interrelaţiilor umane. Această Etică a Personalităţii opera, în

esență, pe două căi: tehnici de relaționare umană individuală şi colectivă, pe de o parte, şi adoptarea unei atitudini mentale pozitive, pe de alta."

Deşi elementele caracteristice Eticii Personalității – dezvoltarea personalității, perfecționarea comunicării, cultivarea strategiilor de influențare şi persuasiune, gândirea pozitivă – sunt esențiale uneori pentru obținerea succesului, ele sunt trăsături secundare. S.Covey amintea că „e foarte probabil ca, utilizându-ne capacitatea umană de a clădi pe temeliile generațiilor anterioare, să ne fi concentrat exclusiv – din inadvertență – pe propriile noastre creații, neglijând fundația care le susține".

Nu putem să ne aşteptăm de la semeni să acționeze conform intențiilor noastre, să-şi organizeze mai bine activitățile, să fie mai motivați, să le fim agreabili, dacă nu există încredere, dacă lipseşte integritatea autentică proprie, forța de caracter, dacă avem un caracter vicios, suntem manipulativi, neloiali sau nesinceri. Studiile chiar arată că mult mai eficienți suntem când comunicăm prin ceea ce suntem decât prin ceea ce spunem sau facem.

Masiva seducție a adoptării metodelor, tehnicilor, instrumentelor *Eticii Personalității* provine din faptul că se prezintă ca o cale uşoară şi rapidă de realizare a calității vieții — eficiență personală, relații profunde şi fructuoase cu ceilalți — fără a parcurge procesul natural de efort şi creştere. E schema *îmbogățire rapidă* care promite *avere fără muncă*. Trebuie înțeles că „este cu totul şi cu totul imposibil de a viola, de a ignora sau de a scurtcircuita procesul dezvoltării. E împotriva naturii, şi orice încercare de a scurta drumul aduce după sine, în mod inevitabil, dezamăgirea şi frustrarea."[6]

Viața umană se impune a fi trăită astfel după principii, văzute ca legi naturale ale dimensiunii umane, reale, neschimbătoare, omniprezente. Aceste principii nu sunt idei ezoterice sau *religioase*, specifice unei credințe sau religii, deşi fac parte integrantă din orice mare religie, sistem filosofic, etic, moral, şi par să existe în toate ființele umane, indiferent care ar fi determinarea lor socială. Cu toate că definiția, manifestarea şi trăirea acestor principii pot constitui subiecte de ample discuții, se pare că o conştiință înăscută, simțul existenței acestor principii este un fenomen general.

Principiile (ex.cinstea, integritatea, onestitatea, demnitatea umană, rolul şi rostul individual, calitatea, excelența etc) nu se identifică cu practicile. O practică este o activitate sau o acțiune specifică, realizată înt-un anumit context. O practică poate avea rezultate spectaculoase într-o anume împrejurare, dar poate eşua într-alta. Principiile sunt acele linii conducătoare ale conduitei umane care şi-au dovedit valoarea permanentă. Sunt adevăruri fundamentale, incontestabile şi evidente. Calea de a înțelege rapid caracterul evident al principiilor este de a imagina absurditatea încercării de a trăi o viață împlinită bazată pe opusul lor. Ele se aplică tuturor: indivizilor, cuplurilor, familiilor, organizațiilor publice sau private. Când aceste adevăruri sunt introiectate şi devin deprinderi, dau oamenilor capacitatea de a crea o mare varietate de practici adecvate diverselor situații.

Cunoaşterea *dinăuntru - în afară* înseamnă a începe întâi şi întâi cunoaşterea propriei persoane, a straturilor cele mai intime: descifrarea identității proprii (cine sunt?), identificarea dorințelor (ce vreau?), exploatarea motivațiilor şi inițiativei personale (de ce vreau?), însuşirea atitudinilor şi abilităților (cum să fac?). *Dinăuntru - în afară* înseamnă a avea o relație interpersonală solidă, a fi acel gen de persoană care generează energie pozitivă şi evită energia negativă în loc de a o potența. S. Covey face unele recomandări referitor la abordarea de tip *dinăuntru - în afară: „*Dacă vreți să aveți alături de voi un adolescent plăcut, dispus să coopereze, fiți un părinte mai înțelegător, mai empatic, mai consecvent, mai tandru. Dacă vreți să aveți mai multă libertate, mai multă altitudine în acțiune, fiți mai responsabil, mai îndatoritor; implicați-vă mai mult dacă sunteți angajatul unei întreprinderi sau instituții. Dacă vreți să vă bucurați de încredere, fiți demn de încredere. Dacă vreți să beneficiați de considerație secundară, care rezultă din recunoaşterea talentelor, concentrați-vă pe calitatea primară a caracterului. [...] reuşita intimă precede victoria publică şi că a ne promite nouă ceva şi a respecta aceste promisiuni precede promisiunile făcute altora şi respectarea lor. Este inutil să dăm întâietate personalității în dauna caracterului, să încercăm să ameliorăm relațiile cu ceilalți înainte de a ne ameliora pe noi înşine." [7]

VI. Life-coaching: soluții *la cheie*

Despre *life-coaching*[1] se spune că este o disciplină a cărei popularitate creşte vertiginos. Life-coaching constă în inițierea şi asistarea individului[2] într-un amplu proces de explorare, descoperire si dezvoltare personală; fără a se identifica cu psihanaliza[3] sau constitui în terapie, coaching se axează pe eliminarea blocajelor, creşterea eficienței şi a satisfacției profesionale, adoptarea şi ajustarea modului şi a capacității de reacție la cerințele zilnice într-o lume subjugată de agitație şi ineficiență.

Dintre cele mai frecvente aspecte abordate în şedințele de life coaching putem identifica[9]: grad scăzut de satisfacție profesională, incoerență/ ineficiență în luarea deciziilor, management deficitar al timpului, anxietate, senzație de copleşire, incapacitate de gestionare a sarcinilor zilnice, imposibilitatea de a valorifica propriul potențial, disfunctionalități în viața personală, lipsa unor repere existențiale

Care sunt mjloacele şi ce fac de fapt antrenorii/ consilierii? „Întâi de toate se ocupă de dvs. Ani de zile s-au concentrat asupra unei anumite direcții în care

[1] engl. coach=antrenor, life=viață

[2] lifecoaching-ul foloseşte termenul de *client*, într-un proces de parteneriat/ relație profesională, pe când psihanaliza utilizează termenul de *pacient*, într-un sistem de terapie doctor-pacient

[3] „Factorul care diferențiază major coaching-ul de psihanaliză este raportul conştientizare/ acțiune. Deşi nu exclude conştientizarea, coaching-ul este orientat către acțiune. În prezența coach-ului, clientul îşi setează obiective, construieşte strategii şi explorează căi de atingere a acestora. Psihanaliza pune accentul pe conştientizare considerînd că, atunci cînd lucrurile sînt clare în noi, elaborarea unui plan de acțiune vine de la sine." Virgiliu Rîcu[8]

sunt experţi şi ştiu să discearnă cum se pot obţine rezultatele bune mai rapid. Utilizând strategiile pe care vi le împărtăşeşte antrenorul, puteţi să vă schimbaţi imediat şi radical nivelul de performanţă. Uneori antrenorul nici măcar nu vă spune ceva nou, ci doar vă aminteşte ceea ce ştiţi de fapt şi vă determină s-o faceţi."[10]

Antrenorii transmit „cunoaşterea" direct prin seminarii, conferinţe sau mijlocit, prin intermediul cărţilor, casetelor, emisiunilor TV. De exemplu Anthony Robbins[11], o autoritate mondială în psihologia succesului şi a schimbării, invită la „controlarea" a cinci domenii de viaţă de maximă importanţă: 1.controlul emoţiilor („practic tot ce facem este să schimbăm felul în care simţim"), 2.controlul fizic („să preluaţi controlul asupra sănătăţii fizice, nu numai ca să arătaţi bine, dar ca să vă şi *simţiţi* bine şi să ştiţi că deţineţi *controlul* asupra vieţii dvs."), 3.controlul relaţiilor („tainele ce vă vor ajuta să vă creaţi relaţii de calitate- mai întâi cu propria persoană şi apoi cu ceilalţi"), 4.controlul financiar („soluţia nu este doar să urmăriţi să faceţi avere, ci să vă schimbaţi convingerile şi atitudinile în privinţa banilor"), 5. controlul asupra timpului (nu numai stabilirea priorităţilor, ci modelarea şi manipularea lui)

S.Covey propune, în anul 1989, 7 trepte de urcat[4] pentru a atinge nivelul superior al cunoaşterii, eficienţa, pentru ca ulterior, în anul 2004, să păstreze ACELEAŞI[5] principii şi să propună o a 8 treaptă, drumul către măreţie/înţelepciune, determinat de însăşi transformarea societăţii în care trăim. Cele şapte deprinderi şi principiile pe care se fundamentează aceste principii sunt: 1.fii proactiv (responsabilitate/ iniţiativă),2.începe prin a te gândi la sfârşit (viziune/ valori), 3.respectă-ţi priorităţile, 4.adoptă o mentalitate de tip „câştig-câştig"(respect/ câştig reciproc), 5.mai întâi încearcă să fii înţelesşi abia apoi să fii înţeles (înţelegere reciprocă), 6. sinergie (colaborare creativă), 7. ascute-ţi ferăstrăul (reînnoire). El pune accent nu numai pe dezvoltarea şi conştientizarea raţională, ci o *trezire* a tuturor simţurilor: conştiinţa de sine, motivaţia personală, autoechilibrarea, empatia, abilităţi sociale (elemente esenţiale ale inteligenţei emoţionale-EQ).

VII. Personal - interpersonal

Există numeroase surse valoroase despre dezvoltarea personală şi despre strategiile prin care oricine poate atinge un stadiu superior al împlinirii pe planurile dorite, personal sau interpersonal – afectiv, emoţional, cognitiv, atitudinal, financiar, profesional etc., DAR cu respectarea unor condiţii esenţiale:

- imperativul trecerii de la stadiul pasiv, de individ „trăit"şi simplu actor,, la stadiul activ, de implicare puternică, de individ care „trăieşte", de „regizor" al propriei vieţi;

[4] Cartea „Eficienţa în 7 trepte" a fost vândută în peste 15 milioane de exemplare.

[5] „Mulţi oameni s-au întrebat dacă Cele 7 Deprinderi sunt încă relevante pentru realitatea lumii din prezent.[…]cu cât este mai mare mare schimbarea şi cu cât sunt mai dificile provocările, cu atât ele devin *mai* relevante[...]Ele constituie un cadru *complet* de principii universale, *eterne*, privind caracterul şi eficienţa umană." (S.Covey)

- necesitatea „ridicării ştachetei”, dorința sinceră de a schimba lucrurile din viața personală şi interpersonală, clarificarea obiectivelor şi acționarea în conformitate cu aceste standarde autoimpuse, toate într-un proces de durată, consecvent;
- o mai mare deschidere a perspectivei şi percepției individuale, schimbarea sistemului de convingeri limitative (autoprogramarea socială, teama de eşec, neîncrederi, fobii etc), concomitent cu reconstruirea unui sistem funcțional şi eficient de valori şi principii;
- schimbarea strategiei, folosind cunoaşterea (utilizarea informației şi transformarea ei în cunoaştere, apoi, în înțelepciune)

Mai mult, nu sunt puține cărțile de psihologie, psihoterapie, terapie integrativă care să pornească de la ideea că „autocunoaşterea este cheia pentru dobândirea echilibrului interior, dezvoltarea autonomiei şi simțului responsabilității, elemente fundamentale pentru a ne simți împliniți, pentru a construi relații armonioase cu ceilalți şi pentru a cunoaşte succesul în viață” [13]

Din ce în ce mai mulți specialişti, oameni de ştiință, sociologi, psihologi etc sunt încredințați că eficacitatea personală şi interpersonală impune o tratare integrală, de multe ori holistică, iar mai mult decât deprinderile individuale în sine, adevărata cheie constă în relațiile dintre oameni şi felul cum sunt acestea abordate.

Efortul de înțelege latura umană a activității în cadrul interpersonal (grup, organizație) va oferi paradigma de bază necesară pentru rezolvarea multor situații şi provocări cu care ne putem confrunta la nivelul relațiilor umane, atât în viața personală, cât şi în plan profesional. Drumul către ființa noastră şi de la personal la interpersonal implică atât aspectul de înțelegere, conştientizare, dar mai ales aspectul de integrare a ceea ce învățăm în viața de zi cu zi. A şti şi a nu face nimic înseamnă de fapt a nu şti nimic. A învăța şi a nu face nimic înseamnă de fapt a nu învăța. A înțelege dar a nu aplica echivalează cu a nu înțelege. Toată cunoaşterea şi conştientizarea trebuie interiorizate, proces prin excelența practic: când facem, aplicăm, experimentăm.

„Autocunoaşterea atinge o eficiență maximă nu prin contemplare, ci prin acțiune. Străduieşte-te să-ți faci datoria şi vei descoperi foarte curând ce eşti în stare şi unde poți ajunge”(Johann Goethe)

VIII. Introiecție şi proiecție în societatea organizațională de astăzi

Introiecția este un proces prin care individul aduce din exterior în interior fenomene, procese şi însuşiri inerente ale acestora. Ea presupune acceptarea pasivă din partea persoanei a fenomenului privit în analiza psihologică sub conotația negativă a unui eveniment traumatizant; în subcapitolul I.iii am prezentat succint despre introiectarea benefică a unor adevăruri general valabile, acceptarea unui *modus vivendi* bazat pe principii. În introiectarea acestor principii fundamentale, indivizii le asimilează conştient şi axiomatic,

transformându-le în deprinderi şi oferindu-şi capacitatea de a crea o mare varietate de practici adecvate diverselor situații.

Introiecția poate servi şi părții negative: „stă la baza lucrurilor interzise, a tabuurilor, sarcinilor, obligațiilor, normelor, conformismului, ideologiilor [14]. Formulate ca obligații şi imperative: *Nu fi intim, nu-ți exprima sentimentele, nu cere nimic pentru tine, gândeşte-te la ceilalți, nu te distra, lumea este periculoasă, să nu ai încredere în oameni, nu decide nimic de unul singur*, formele introiecției determină comportamentul individual să devină teleghidat, programat, cu sau fără ştirea lui. Concepte precum ideea condamnării prin programarea socială la mediocritate au fost mereu dezbătute.

Prin modul cum vedem lumea (optica proprie, în termeni de percepere, înțelegere, interpretare), structura noastră intimă poate proiecta propria realitate peste cea existentă. Credem că vedem lucrurile aşa cum sunt, că suntem obiectivi. În fapt, vedem lumea nu aşa cum este, ci aşa cum suntem noi – sau cum am fost condiționați să o vedem. De aici şi necesitatea lărgirii orizontului propriu pentru o viziune obiectivă, netransfigurată a realității, prin lucrul asupra paradigmelor noastre de bază. Schimbarea paradigmei este un instrument util pentru a contracara fenomenul de proiecție: atribuirea indivizilor, grupurilor, organizațiilor sau chiar întregii societăți, a unor caracteristici subiective, pe baza experiențelor şi concepțiilor individuale.

Interesantă este analiza introiecției şi proiecției în societatea de astăzi, o societate cu un sistem organizațional nou, ai cărei vectori se bazează în principal pe valorificarea cunoaşterii şi diversitatea interelaționărilor.

A fi eficient ca individ sau ca organizație nu mai reprezintă în societatea modernă ceva opțional. Supraviețuirea, atingerea prosperității, inovarea, excelarea şi obținerea supremației în condițiile acestei noi realități va impune o dezvoltare şi o intensitate care depăşesc noțiunea de eficiență. Noua realitate a epocii prezente impune cu stringență realizările mărețe. Ea cere deopotrivă împlinirea profesională, îndeplinirea cu pasiune a sarcinilor de serviciu şi aducerea de contribuții semnificative în folosul organizației. Aceste cerințe se situează pe un plan diferit calitativ sau într-o dimensiune diferită.

Organizația noii societăți capătă aspecte suplimentare, nemaiîntâlnite anterior: ea este depozit de cunoaştere-produs, dar şi generatoare de cunoaştere-proces, fenomen plurivalent integrator, rezultat din experiență, învățare, inițiativă, relație şi interconectare. Compania nu este o maşină, ci un organism viu. Introdus în 1950 de H.Simon, conceptul de achiziționare de competențe la nivel colectiv nu numai că este o realitate, ci se transformă şi evoluează permanent în ziua de azi, infirmând convingerile că organizațiile nu gândesc şi că nivelul superior de cunoaştere este destinat exclusiv indivizilor.

„Întemeierea pe cunoaştere înseamnă, pentru organizații, atingerea stadiului deplinei maturități, concordant cu esența societății informaționale căreia îi aparțin. În funcționarea unor asemenea organizații, detreminante sunt procesele desemnate generic prin sintagma *3I*, respectiv *inovare* (crearea de

cunoştinţe noi), *învăţare* (asimilarea de cunoştinţe noi) şi *interactivitatea partenerială* referitoare la cunoaştere."[15]

Se merge chiar mai departe în prefigurarea structurii şi formei societăţii organizaţionale. Dacă societatea prezintă o anume formă de conştiinţă proprie, şi dacă organizaţia este un organism viu, asistăm la adevărate *mutaţii* ale realităţii. Uneori se analizează unele trăsături ale societăţii în termeni de comportamente şi procese biologice. Un analiză interesantă este „dacă şi în ce măsură autopoïeza, înţeleasă ca proprietate a unui sistem care se produce pe sine- sistem văzut ca o reţea de procese regenerative[...]- descrisă iniţial în domeniul biologiei, poate fi aplicată imaginarului social."[16]

IX. A FI LIBER. DEPENDENŢĂ, INDEPENDENŢĂ, INTERDEPENDENŢĂ

În acest context de forme în dezvoltare şi organizaţii cinetice ce caracterizează societatea cunoaşterii este interesantă analiza sentimentului de libertate Preluând câteva definiţii din literatura psihologiei cu tematică Gestalt (unde se revine deseori la senzaţie, sentiment nevoie).[17]

„LIBERTATE: Stare a persoanei în care aceasta nu depinde de cineva/ nu se supune constrângerilor/ se autorizează să facă ce vrea

LIBER: care nu este închis, înlănţuit, care are puterea de a decide, de a acţiona prin el însuşi; lipsit de constrângeri, de preocupări sau de prejudecăţi.

AUTONOMIE: Din greaca *autonomos* = „a se conduce după propriile legi"; care se administrează el însuşi după reguli liber alese"

Din perspectiva psihologică, unii autori abordează autonomia deplină ca rezultat al unei „evoluţii în patru etape:

1. dependenta: când o persoană se regăseşte, în mod normal, dependent de alte personoane. Mulţi rămân în această ipostază toată viaţa. Dependenţa înseamnă „să faci ca...".
2. contradependenţa: *nu*-ul, răspunsul negativ, revolta, refularea; înseamnă să acţionezi împotriva, deci depinzând încă de acel ceva pe care îl negi.
3. independenţa: să vrei cu orice preţ să realizezi totul singur.
4. interdependenţa: autonomia în relaţii necesare, în dragoste, în afaceri. Este motivaţia unei persoane democratice capabile să creeze, să decidă asupra „teritoriului" sau să coopereze, să susţină deciziile de grup, să fie autentică în relaţii de putere. Această a patra etapă corespunde autonomiei, şi nu izolării.

Fericit este cel care reuşeşte să se afirme fără să domine sau să se revolte. În caz contrar, devine stăpânul sau sclavul celorlalţi. Ambele soluţii se dovedesc deseori nesatisfăcătoare".[18]

Din perspectiva socială, a relaţiilor personale şi interpersonale, putem analiza paradigma maturizării continue, prin trecerea progresivă de la un stadiu

la altul, eficiența personală şi interpersonală căpătând noi şi noi carcateristici: de la dependență la independență, de la independență la interdependență.

În cadrul procesului continuu al maturizării, dependența este paradigma lui TU — TU ai grijă de mine, Tu trebuie să te zbaţi pentru mine, Tu n-ai reuşit, Tu eşti de vină. Independența este paradigma lui EU — EU pot, EU sunt responsabil, EU mă încred în forțele mele; EU pot opta. Interdependența este paradigma lui NOI — NOI putem, NOI cooperăm, NOI ne putem uni talentele şi competențele şi crea împreună un lucru de amploare.

Pentru a obține ceea ce îşi doresc, persoanele dependente au nevoie de alții. Cele independente obțin ceea ce îşi doresc prin propriile lor eforturi. Cele interdependente îşi unesc eforturile pentru a-şi mări şansele de succes. Persoana care a înțeles valoarea interdependenței poate trăi o viață socială, organizațională şi de grup profundă, plină de sens. Este o opțiune pe care n-o pot face decât oamenii cu adevărat independenți. Cei dependenți nu au puterea de a opta pentru ea. Nu au caracterul suficient de evoluat, nu îşi aparțin îndeajuns.

Viața este prin natura ei o rețea de interdependențe. Încercarea de a realiza o eficiență maximă pe calea independenței este un paradox, interdependența dând o viziune mult mai matură, mai evoluată. „Dacă din punct de vedere fizic trăiesc într-o perspectivă interdependentă, sunt încrezător în puterile mele, sunt performant, dar îmi dau perfect seama că randamentul va fi mult mai mare dacă, în loc de a lucra singur, voi conlucra cu cineva. Dacă îmi trăiesc viața afectivă din aceeaşi perspectivă a interdependenței, mă voi simți echilibrat, sigur pe mine, însă voi simți şi nevoia imperioasă de a iubi, de a mă dărui, de a fi iubit de ceilalți. Iar dacă trăiesc din această perspectivă şi la nivel intelectual, îmi va fi limpede că nu mă pot lipsi de inteligența celorlalți pentru a o completa şi cultiva pe a mea.”[19]

Insuficiența maturității apare preponderent în paradigma *din afară – înăuntru*: oameni nefericiți se simt victimizați şi imobilizați, concentrați asupra slăbiciunilor celorlalți şi asupra împrejurărilor, pe care le învinuiesc de propria lor stagnare. În cuplu fiecare partener aşteaptă ca celălalt să se schimbe. În managementul organizațional oamenii îşi irosesc timpul şi cheltuiesc imense cantități de energie în căutarea unei legislații care să-i constrângă pe oameni să acționeze ca şi cum ar exista o bază de încredere. În societate lipsa de responsabilitatea este maximă, dar paradoxal, motivele nedezvoltării personale se află *acolo, afară*, fără a-l privi sub nici un aspect.

Întelegerea greşită a utilizării cunoaşterii, interpretările învechite ale interpretării tehnologiilor şi a neînțelegerea aportului cunoaşterii ştiințifice la dezvoltarea umanității duc la sumbre predicții despre o lume dominată de ştiință şi tehnologie.

„Unul dintre miturile cele mai răspândite în legătură cu viitorul îl prezintă pe om ca o rotiță neputincioasă, angrenată într-o imensă maşinărie organizațională. În această fantasmagorie, fiecare om apare imobilizat pe veci într-o cuşcă strâmtă, ca într-o crescătorie de iepuri condusă de birocrație. Pereții cuştii îi strivesc

ființa, fac să-i dispară orice urmă de personalitate; omul e silit să se conformeze sau să moară. Deoarece organizațiile devin mai mari şi mai puternice pe zi ce trece, viitorul, conform acestei viziuni, amenință să ne transforme pe toți în creaturi de cea mai josnică speță, fără şira spinării şi fără față, omul organizațional."[20]

Într-o eră informațională, care îşi creează premisele trecerii la o eră nouă, a cunoaşterii, clişeul trimfului ştiintei şi tehnologiei care reduce capacitatea individului de participare în procese sociale, care creează izolare, invadează intimitatea indivizilor şi amplifică senzația neajutorării, este depăşită.

Ruperea individului de la fluxul ştiințific şi tehnologic al societății, de la mediul profund profesionalizat, de la cunoştințele tehnice, duc la o percepție unidimensională, cea de *victimă* - consumator exploatat, turist înstrăinat, pacient lipsit de drepturi, şcolar plictisit, alegător manipulat - a societății bazate pe cunoaştere unde aportul ştiinței si tehnologiei este impresionant.

Temerile, fobiile, autolimitările, condiționările individuale trebuie înțelese nu ca având sursa *în afara,* ci în interior. Schimbarea proprie poate fi o parte componentă a procesului prin care un individ vrea să schimbe lumea. Psihologul şi psihoterapeutul Andre Moreau afirmă „Dacă nu poți obține ceea ce vrei, schimbă-ți comportamentul. Este un postulat al programării neuro-lingvistice. Nu căuta cauza, nici greşeala, ci responsabilitatea (fii responsabil, nu vinovat).Întrebarea eficace nu este „De ce?", aceasta fiind o întrebare care îți taie aripile, […] dă impresia de închidere, blocare. "De ce nu?", dimpotrivă, deschide, eliberează.".

Descoperirea independenței şi interdependenței, a filosofiei mature de autoconducere şi autonomiei permite o înțelegere superioară a dictonului: „Nimeni nu poate să-ți facă rău, dacă tu nu decizi acest lucru." (Buddha)

X. Partea I – Concluzii. Partea a II-a - Introducere

Provocările şi complexitatea lumii cu care ne confruntăm la nivel personal şi interpersonal sunt de o natură şi magnitudine fără precedent în istoria umanității.

Abordarea *dinăuntru - în afară* este un proces neîntrerupt de reînnoire personală, bazat pe legile naturale care guvernează creşterea şi progresul uman. E o spirală ascensională a creşterii, ce duce la forme din ce în ce mai înalte de independență responsabilă şi de interdependență fertilă. Aspectele negative ale abordării *din afară – înăuntru* şi perspectiva determinismului reactiv (individual, de grup, organizațional etc) diminuează şansele găsirii uneia dintre cheile esențiale pentru a trăi în armonie: conştientizarea.

„Nimeni nu poate convinge pe altul să se schimbe. Fiecare stă de pază la o uşă a transformării – care nu poate fi deschisă decât pe dinăuntru. Nu putem deschide uşa altuia nici prin argumente raționale, nici prin seducție sentimentală."(Marilyn Ferguson)

Lumea noastră exterioară este o percepţie şi proiecţie a lumii noastre interioare de gânduri, idei, valori şi credinţe. De aceea pentru a privi, înţelege sau transforma societatea se impune ca mai întâi să ne schimbăm pe noi şi, implicit, să ne reanalizăm principiile, deprinderile, valorile.

Aparent independentă de sistemele individuale de referinţă, realitatea contemporană îşi prefigurează noi valenţe şi dimensiuni complexe. Progresul tehnologic şi evoluţia tehnologiilor, reconfigurarea organizaţiilor şi societăţilor, trecerea la un nou sistem al avuţiei[6], amploarea şi diversitatea relaţiilor interpersonale, confluenţa sporită a ştiinţelor şi inovarea permanentă, centrarea societăţii pe individ, culminează cu dezvoltarea umană, plasarea personală pe trepte superioare ale cunoaşterii: înţelepciune, eficienţă, măreţie, vocaţie[7].

Această evoluţie a individului se află într-un contrast izbitor cu durerea şi frustrările umanităţii momentului prezent. Schimbarea, tranformarea se caută în exterior, reprezentat de societate-organizaţie, şi prea puţin în interior, om-individ; această paradigmă de determinism social (societatea formează, individul se conformează) estee depăşită.

Organizaţiile parcurg drumul către cunoaştere, societăţile parcurg drumul către cunoaştere, însă paradoxal, individul regresează, convins de condiţionările şi imposibilitatea adaptării la asemenea transformări rapide. Cunoaşterea capătă din ce în ce mai mult caracterul de accesibilitate; important este să vrem să ne-o însuşim.

PARTEA A III-A. DINCOLO DE CUNOAŞTERE

În 2001 acad. Mihai Dragănescu[23] scria: „Am avansat recent ideea unei societăţi a conştiinţei care va urma societăţii cunoaşterii.Vom ajunge în acest secol la un moment în care va trebui să intervină o îmbinare între elementele societăţii cunoaşterii şi a societăţii conştiinţei. De fapt, marea eră a informaţiei va cuprinde epocile societăţii informaţionale, a societăţii cunoaşterii şi a societăţii conştiinţei. Atât cunoaşterea este o formă de informaţie, dar şi conştiinţa este informaţie."

Steven Covey propune (în 2004) o ierarhie a epocilor civilizaţiei: epoca vânătorii, epoca agricolă, epoca industrială, epoca informaţională/ a cunoaşterii (epoca profesionalistului cunoaşterii), adăugând şi epoca înţelepciunii.[24]

Se intuieşte dincolo de vârful piramidei cunoaşterii - cunoaştere, eficienţă, conştientizare – existenţa a încă unei dimensiuni. Cercetători, specialişti, oameni de ştiinţă, futurologi, oameni ai religiilor merg şi ei mai departe, vorbind de o anume Înţelepciune, Măreţie, Spiritualitate, Conştiinţă. Este nivelul de eliberare a sufletului omenesc, este epoca liderilor spirituali, momentul reîntoarcerii la esenţa noastră umană, aflarea unei vitalităţi benefice şi constructive.

---

[6] Sistemul clasic al avuţiei monetare se transformă într-unul în care banii coexistă cu avuţia nemonetară (cunoaşterea face parte din această avuţia) vezi A.Toffler, *Avuţia în mişcare:* „O revoluţie este pe cale să se producă, iar civilizaţia care va lua naştere o dată cu ea va contrazice tot ce ştim despre avuţie"[22]

[7] Stephen Covey foloseşte sintagma *voce proprie*: vocaţie, codul sufletului, semnificaţia personală unică, punctul de confluenţă a talentului, nevoii, pasiunii şi conştiinţei

Suntem de multe nepăsători, ori înconştienţi de faptul că deţinem o paradigmă incompletă a ceea ce suntem – din viziunea noastră asupra naturii umane. Toate lucrările de filosofie şi religie, fie ele orientale sau occidentale, în tezaurul spiritului uman se identifică patru dimensiuni: minte, inimă, corp, spirit. „Ele reprezintă totodată cele patru nevoi şi motivaţii fundamentale ale tuturor oamenilor: a trăi (supravieţui), a iubi (relaţionare), a învăţa (creştere şi dezvoltare) şi a lăsa o moştenire (semnificaţie şi contribuţie). „Dihotomia dintre corp şi minte este una artificială, o discriminare bazată cu siguranţă mai mult pe ciudăţeniile gândirii intelectuale decât pe adevărata natură a lucrurilor". (Carl Jung)

Indiferent de natura noii dimensiuni sub semnul căruia stă viitorul, nu mai putem privi cunoaşterea proprie ca pe o asamblare a elementelor disparate ale fiinţei noastre, ci ca pe o armonie personală desăvârşită, în rezonanţă cu principiile universale. Se afirmă tot mai des că puterea conştienţei transcendente (cercetarea în propria inimă şi minte) ne va transforma vieţile, instituţiile, organizaţiile şi societatea în general.

Problematica societăţii de azi, o societate caracterizată printr-o ritm extraordinar de transformare şi rezultatul provocării permanente a realităţii, ia din ce în ce mai mari proporţii. Înclinăm să îndreptăţim viziunea societăţii, aşa cum o vede Robert Rabbin: „Suntem *koyaanisqatsi,*cuvânt care în limba indienilor Hopi înseamnă *viaţă nebună, viaţă zbuciumată, viaţă în curs de dezintegrare, viaţă dezechilibrată, o stare de existenţă care reclamă un alt mod de a trăi*. Societatea noastră este koyaanisqatsi. Sunteţi la fel de conştineţi de asta, ca şi mine".[25]

Dezvoltarea conştienţei şi conştiinţei apare ca stadiu următor, firesc, inerent al umanităţii. Limbajul *trezirii* şi al transformării spirituale şi-a făcut intrarea în mediul social, fiind adoptate din ce în ce mai mulţi indivizi. Mai mult, oamenii de importanţă capitală şi cu puternic impact asupra milioanelor de oameni, asupra organizaţiilor şi grupurilor de orice natură, susţin o împlinire totală, ei înşişi constituindu-se model. Robbert Rabin sublinia importanţa descoperirii şi asumării rolului de conducător al destinului personal sau chiar interpersonal: „Dacă nu vom cerceta şi nu ne vom extinde în mod activ şi ferm conştienţa, nu suntem calificaţi pentru nici un fel de rol de conducător. În vremurile de acum, când sunt atâtea lucruri de făcut, avem, pur şi simplu, nevoie de lideri care să pună capăt acestei nebunii, prin simpla forţă a viziunii lor clare în ceea ce priveşte legea cauzei şi efectului, prin empatia lor faţă de realitate şi prin hotărârea de trăi şi munci în calitate de slujitori ai vieţii însăşi".[26] Conducătorii moderni recunoscuţi ai organizaţiilor şi societăţii sunt definiţi de o înaltă înţelepciune şi eficienţă, posedă abilităţi şi au un comportament puternic moral şi spiritual. Aceştia prefigurează şi se constituie în liderii viitori ai lumii: o *specie nouă* de lideri, care îşi întemeiază acţiunile pe principii fundamentale, iubesc adevărul, servesc realitatea, îşi conduc şi îşi urmează conştiinţa, cercetează natura adevărată a sinelui şi realităţii. Conştiinţa personală, implică responsabilitate, de aceea viitorul ne obligă (perspectivă raţională) sau ne invită (nouă perspectivă) la a fi *mai* responsabili, *mai* conştienţi de ceea ce facem şi ce suntem.

„În anii care vor veni, se va cere mult de la lideri. Ei vor trebui să ajute la redresarea multor probleme sociale, la vindecarea diverselor boli şi epidemii, la hrănirea celor săraci, la eradicarea violenței şi a războiului, la stoparea strămutării triburilor indigene, la stoparea corupției şi lăcomiei, la eliminarea poluării şi a degradării mediului înconjurător şi revenirea la situația anterioară, la eliminarea în condiții de deplină securitate a deşeurilor industriale şi nucleare, la educarea copiilor fără a le distruge mințile libere, înclinate către spiritualitate. Noi toți, împreună, putem rezolva aceste probleme - contribuind fiecare în felul său unic - dacă dorim asta cu sinceritate şi dacă ne vom folosi de forța superioară a conştientei noastre transcendente.” [27]

Deşi suntem tributari sistemului rațional de cunoaştere, suntem convinşi că o înțelegere superioară a lumii, în plenitudinea ei, necesită un salt dincolo de judecata rațională. Acest salt îl reprezintă ceea ce literatura numeşte experiența spirituală. Nu atât *studiul* spiritualității, a modelelor de misticism, a teoriilor evoluției spirituale, contează, cât *trăirea*, experimentarea spiritualității.

Pe durata întregii lucrări ne-am concentrat asupra ideii de *conştiență*, preponderent axată pe *a şti(informația)*, transformată în *a fi(cunoaşterea)*, prin experiența lui *a face*: să ştii CĂ nu ştii, să ştii CE nu ştii, să ştii CUM poți să ştii ce nu ştii. Am descoperit că prin diverse metode şi strategii (cap.v şi cap vi) putem da răspunsuri personale extraordinare la aceste întrebări. Întrebarea firească este: există soluții şi pentru *atingerea* spiritualității?

Deşi este o provocare a lumii (trecute, prezente şi viitoare) acest lucru nu face subiectul lucrării de față, ea rămânând o întrebare intimă a fiecăruia. Interesante sunt totuşi însemnările lui Robert Rabbin [28], al cărui final de citat (reprodus în continuare) sintetizează cel mai bine problematica din titlul lucrării prezente:

„Eminentulul profesor, scriitor şi înțelept Huston Smith aduce o clarificare necesară în ceea ce priveşte natura acestei experiențe a transcenderii de sine. El afirmă că există patru caracteristici universale aferente relațiilor mistice ale tuturor căilor şi filozofiilor spirituale.

Prima este inefabilitatea, ceea ce înseamnă că este dificil să redai prin cuvinte experiența. În cel mai bun caz putem folosi poezia, imaginea, metafora sau muzica. Nu o putem descrie însă în mod direct, deoarece cuvintele nu ajung atât de departe.

A doua indică unitatea, ceea ce înseamnă că ne simțim conectați, sau facem parte din ceva mai mare decât trupul/ mintea noastră. E ca şi cum limitele sinelui alunecă şi se depărtează, până când ajungem să cuprindem întreaga creație.

A treia este o bucurie imensă. Întâlnirea neaşteptată cu grația divina ne ridică pe culmi amețitoare de fericire şi extaz. Fiorul păcii ne deschide ochiul interior către mistere nevăzute până arunci.

A patra caracteristică o reprezintă certitudinea. Eşti convins că ceea ce vezi este adevărat - că aşa sunt lucrurile în realitate. Această certitudine este dincolo de îndoială, de nevoia de a prezenta dovezi, de sentimente. Ne găsim stând în ritmurile uriaşe ale realității.

Aş adăuga acestor patru caracteristici încă una: împlinirea, înconjurați şi pătrunşi de spirit, ne simțim întregi, desăvârşiți, nu ducem lipsă de nimic. Nimic

din ceea ce înseamnă experiență, cunoaştere sau bunuri materiale nu poate spori întregirea pe care o simțim. În acea clipă, nu ne lipseşte nimic.

Purtăm în noi semințele acestui soi de umanitate transcendentă. Cu toții am avut parte de asemenea momente de negrăită frumusețe şi unitate şi ştim că aceasta este realitatea. Numai că am hotărât să trăim la un nivel mai limitat."

BIBLIOGRAFIE

[1] Nico Stehr, *A World Made of Knowledge*. Lecture at the Conference *New Knowledge and New Consciousness in the Era of the Knowledge Society*, Budapest, January 31st 2002, (http://www.crsi.mq.edu.au/documents/worldknowledge.pdf) p.2

[2] WSIS. In 2003 (Geneva) şi 2005 (Tunis) s-a ținut *Summitul Mondial pentru o Societate Informațională - World Summit of the Informational Society* (www.itu.int/wsis)

[3] Drăgănescu Mihai, acad. - AR, Institutul de Cercetări pentru Inteligență Artificială (http://www.racai.ro/INFOSOC-Project/Draganescu_st_a01_new.pdf) p.56

[4] *Idem* [1] p.4

[5] Stephen R. Covey, *Eficiența în 7trepte – Un abecedar al înțelepciunii,* Bucureşti, Editura ALLFA, 2002, p.5-8

[6] [7] *Idem* [5] p.24, p.30-31

[8] Rîcu Virgiliu, *Dilema veche*, Anul V, nr.211 - 01 martie 2008 (http://www.dilemaveche.ro/index.php?nr=211&cmd=articol&id=7766)
Virgiliu Rîcu este Life & Executive Coach şi psihoterapeut de orientare psihanalitică

[9] Conform Centrului Sistem PSI. (http://www.sistempsi.ro/index.php?page=life-coaching)
Centrul oferă servicii de coaching, consiliere şi supervizare (www.sistempsi.ro)

[10]Anthony Robbins, *Descoperă forța din tine*, Bucureşti, Editura Curtea Veche, 2002, p.26

[11]*Idem* [10] p.26-30

[12]Stephen R. Covey, *A 8-a treaptă a înțelepciunii – De la Eficiență la Măreție,* Bucureşti, Editura ALLFA, 2006, p.2-11

[13][14]Andre Moreau, *Autocunoaştere şi autoterapie asistată*, Bucureşti, Editura Trei, 2007, Prefață, p.117

[15]Constanța-Nicoleta Bodea (coord), Ioan Andone (coord), *Managementul cunoaşterii în universitatea modernă*, Bucureşti, Editura ASE, 2007, p.24

[16]Oana Gheorghiu, lucrarea *Imaginar social şi autopoïeza* din vol. „Educație şi creativitate pentru o societate bazată pe cunoaştere", Bucureşti, Editura Titu Maiorescu, 2007

[17] [18] *Idem* [13] p.7, p.58-68

[19] *Idem* [5] p.24

[20]Alvin Toffler, *Şocul viitorului,* Bucureşti, Editura ANTET şi LUCMAN, 2000, p.97
[21] *Idem* [3] p.2
[22] Alvin Toffler, Heidi Toffler, *Avuţia în mişcare*, Bucureşti, Editura Antet, 2006, p.20
[23] *Idem* [3] p.21
[24] *Idem* [12] p.12-24
[25][26][27][28] Robert Rabbin, *pune suflet în ceea ce faci – Îndrumări pentru conducătorii lumii noi,* Bucureşti, Editura ForYou, 2006, p.20, 21,13, 34-35

* *Universitatea Naţională de Apărare ,,Carol I", Bucureşti, lt.drd.ing., lucian.stan@yahoo.com*

POSIBILITATEA UTILIZĂRII SIMBOLURILOR ÎN SCOPUL PROTEJĂRII OMULUI ÎMPOTRIVA INFLUENȚEI NEGATIVE A CÂMPURILOR ELECTROMAGNETICE ŞI DE TORSIUNE

Eugen SITEANU[*]

The paper presented some information about „FORPOST-1"- a device that allows deflecting and dispersing the left torsion fields generated by PC displays, TV sets, micro-wave ovens and another electronic equipments, protecting users from their negative influence. Ancient Celts, Scandinavians and other ancient peoples had utilized the runes that are classified according to color, tree and flower runes. We consider that the scientists have to pay more attention to „ancient fallacy".

Sunt membru al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România (AOŞ-R), care este o organizaţie neguvernamentală şi nonprofit, ce are mai multe obiective: dezvoltarea ştiinţei şi culturii; promovarea pe plan naţional a cercetărilor interdisciplinare din ştiinţele naturii, inginereşti şi aplicative, disciplinele medicale, umaniste etc.; iniţierea de relaţii şi colaborări cu organizaţiile ştiinţifice-academice, de cercetare şi universitare, din ţară şi din străinătate; asigurarea unui cadru adecvat pentru întâlnirea oamenilor de ştiinţă din diferite domenii, contribuind astfel – prin informare directă – la crearea de echipe interdisciplinare pentru rezolvarea unor teme complexe; stimularea legăturilor dintre specialişti din diferite domenii în vederea consolidării caracterului interdisciplinar al comunităţii intelectuale. În virtutea acestor obiective, mulţi membrii AOS-R sunt interesaţi în studierea **posibilităţii utilizării simbolurilor în scopul protejării omului împotriva influenţei negative a câmpurilor electromagnetice şi de torsiune** şi de aceea adresează rugămintea participanţilor la această manifestare ştiinţifică să accepte crearea unei echipe interdisciplinare pentru rezolvarea temei complexe a acestei comunicări ştiinţifice. În primul rând, eu, ca membru al secţiei de ştiinţă militară din AOS-R sunt interesat în studierea principiului de funcţionare a aparatului realizat de academicianul A. Pavlenko, „FORPOST-1" destinat devierii şi dispersării câmpului de torsiune generat de calculatoarele electronice (PC), de aparatele TV, de aparatele cu microunde şi de alte echipamente electronice. Aparatul are în compunerea sa polimeri cu acetat- aşa după cum explică A. Pavlenko - ceea ce asigură, pe lângă mediul informaţional al materialului din care este fabricat, să producă şi influenţe compensatorii informaţionale spectru-undă cu

efecte de reglare şi compensare a impactului asupra organismului uman şi sistemelor sale funcționale.[1]

Factorul informațional s-ar putea să aibă o importanță mare de influențare negativă a sănătății oamenilor, alături de radiația/factorul electromagnetic(ă). Încă nu cunoaştem cu precizie puterea impactului radiației electromagnetice, naturale şi artificiale, asupra sănătății omului. Recent, s-a constatat că nu numai nivelele energetice mari ale câmpurilor electromagnetice dăunează sănătății oamenilor, ci şi valorile de zece ori sau chiar de o sută de ori mai mici decât câmpul natural al Pământului pot fi dăunătoare. Astfel, nu de mult se credea că acele câmpuri de joasă intensitate nu sunt dăunătoare sănătății. Mai precis, se credea că deoarece intensitatea câmpului electric al TV şi calculatoarelor electronice (PC) este mult mai mică decât cea a Pământului (mediului ambiant), aceasta nu afectează sănătatea omului, dar rezultatele cercetărilor au demonstrat contrariul.[2]

În cartea sa[3], A. R. Pavlenko a descoperit „ceva" ce acompaniază întotdeauna orice câmp electromagnetic – câmpul de torsiune, care are însă natură informațională.

Pornind de la analizarea formei spirale a ADN (o dublă spirală cu înclinare spre stânga), academicianul A. Pavlenko a propus oamenilor de ştiință o nouă teorie bazată pe caracteristicile geometrice ale Vacuumului Fizic şi ale câmpurilor de torsiune. Din această perspectivă, savantul ucrainean face o similitudine între acțiunea negativă a câmpului de torsiune generat de aparatele electronice şi a celui generat de Pământ în anumite zone geopatogene. Domnia sa a studiat şi mecanismul de absorbție a energiei câmpurilor de către ființele vii (biologice). El a descoperit că mecanismul de influențare a câmpurilor artificiale asupra sistemelor biologice este complet diferit de mecanismul de absorbție a energiei. Deoarece sistemele biologice au spirala ADN, ele sunt sensibile la caracteristicile geometrice ale câmpurilor (cu orientarea de rotație spre dreapta sau spre stânga). De aici şi legătura dintre câmpurile de torsiune şi teoria Vacuumului Fizic. [4]

Tot odată, sunt preocupat de studierea normelor şi proceselor interacțiunii cantitative şi calitative a omenirii cu biotopul, cu regnul vegetal şi animal.

Am analizat cele două curente de oameni de ştiință care studiază posibilitatea oamenilor de a putea regenera biosfera (curentul pesimist şi curentul optimist). Oamenii de ştiință pesimişti cred că, în prezent, proporția distrugerii/degradării biosferei nu îi mai permite acesteia să se autoregenereze şi nici omenirii să găsească căile şi mijloacele pentru a reface fosta biosferă, aşa cum a fost ea înainte de distrugerea acesteia. Astfel, în secolul XXI, se va confirma dezastrul la care s-a ajuns în urma procesului constant sau accelerat de

[1] Anatoliy Pavlenko, Computer, TV and health. Problem solution, Fourth Edition, Corrected and Updated, Kiev, „Osnova". P. 5.
[2] Ibidem, p. 6.
[3] Ibidem, p. 7.
[4] Ibidem.

distrugere a unor specii care probabil că nu şi-au îndeplinit încă misiunea lor pe Planeta Albastră. Şi, la această distrugere colosală, la scară planetară, s-au utilizat tehnica şi tehnologia descoperite şi realizate de om parcă special pentru a distruge tot ceea ce era frumos pe Globul Pământesc.

Mai există şi curentul optimist, care, deşi nu neagă amploarea distrugerilor menţionate anterior, apreciază că, în viitorul apropiat, oamenii de ştiinţă vor descoperi, realiza şi dezvolta metode şi dispozitive/aparate bazate pe influenţarea şi compensarea informaţională corespunzătoare pentru ca omul să trăiască din nou în unitate/armonie cu Natura (cu Mama noastră natura). Sigur că unul dintre aceste dispozitive sau aparate este şi dispozitivul „FORPOST-1", care este creat de oamenii de ştiinţă ucraineni, pe care-i felicităm, deoarece aparatul „FORPOST-1" are puterea de a devia şi dispersa câmpul de torsiune generat de calculatoarele electronice (PC), de aparatele TV, de aparatele cu microunde şi de alte echipamente electronice şi a proteja astfel pe utilizatori/operatori împotriva efectelor lor negative.

Se pare că încă din cele mai vechi timpuri ale existenţei sale omul a bănuit sau chiar a ştiut care sunt structurile ce au o influenţă favorabilă asupra dezvoltării mediului ambiant. Astfel, academicianul A. Pavlenko scrie că, în urma examinării structurii megalitice din Caucazul de Nord şi de Sud, complexelor megalitice din Corsica şi Scoţia (Scotland) s-a constatat că, de regulă, orice complex metalifer include un sistem intrinsec de stânci verticale situate într-un cerc sau în mai multe cercuri dispuse în straturi sau sub formă de labirinturi complexe. Tot odată, pietrele sau rocile respective sunt orientate spre anumite stele sau constelaţii, cum ar fi, de exemplu, Steaua Polară. De asemenea, în urma cercetărilor s-a mai constatat şi existenţa unor efecte de câmp neobişnuite în acele zone de dispunere a megaliţilor. Oamenii au remarcat, de asemenea, influenţa lor biogenetică favorabilă/benefică asupra mediului şi au încercat să le păstreze şi să nu le distrugă. Există unul dintre cei mai mari megaliţi de pe planetă la Stonehenge, la o distanţă de aproximativ 128 km depărtare de Londra, în centrul platoului Salisbury. Pe platforma de stâncă enormă şi rotundă, cu găuri la capete, există umflături gigantice (cca. 13 m.), de culoare albastră. S-a stabilit că fiecare megalit este dispus deasupra unei surse de apă subterane în puncte unde se intersectează râurile unele cu altele. O coloană de piatră, ca o baliză, este aşezată deasupra intersecţiei râurilor.

Examinarea atentă a formelor geometrice rotunde de piatră şi a aranjării lor sub formă de cerc, pe pământ, a condus la ipoteza existenţei unor mecanisme posibile de influenţare biogenetică a mediului de către aceste pietre/stânci deosebite, într-un fel asemănător cu cel al influenţei roţilor tibetane utilizate în trecut. Reamintim că tibetanii au obiceiul de a purta într-o mână nişte roţi mici pe care le rotesc uşor. În Tibet există temple lângă care sunt plasate un mare număr de roţi mai mari. Se spune că aceste roţi sacre rotesc ceasul înţelept, dacă le privim de sus. În conformitate cu concepţia tibetană, roţile respective armonizează şi curăţă mediul în timpul rotaţiei lor.

Academicianul A. Pavlenko mai scrie că descoperirile fizicii moderne ne permit să privim aceste roți şi rotația lor dintr-un punct de vedere complet diferit decât cel prezentat până acum. Iată ce explicație interesantă ne oferă domnia sa: examinarea câmpurilor de torsiune produse prin rotația cilindrilor, conurilor şi altor obiecte ne-a condus la concluzia că ele au o mare influență biologică asupra organismelor oamenilor.[5] Ba mai mult, s-a descoperit că acesta este un absolut nou fel/tip de câmp informațional fizic legat de polarizare spinului Vacumului Fizic.

Rotarea/rotirea cilindrilor, conurilor şi altor obiecte metalice nu se mai utilizează de mult timp pentru generarea câmpurilor de torsiune.

Se poate presupune că şi cercurile celtice din piatră, din acest punct de vedere, sunt de asemenea generatoare de câmp de torsiune static similar cu câmpul de torsiune generat de dispozitivul „FORPOST-1", dar cu o rază de acțiune mult mai mare. De aceea trebuie să se ia serios în considerare posibilitatea aplicării practice a rezonatorilor pictografici (grafici).

Omenirea cunoaşte simboluri ca acestea de foarte multă vreme. Ele se găsesc în temple păgâne, precum şi ca motive decorative pentru arme (ca exemplu, putem da scuturile dacice ce se mai pot vedea şi astăzi sculptate pe Columna Traiană, reprezentând trofee luate în luptă de la daci) şi diferite obiecte, folosite pentru divinizări/zeificări. Printre aceste obiecte am găsit în muzeele greceşti şi române, vase antice greceşti şi dacice. În plus, aceste simboluri mai erau utilizate şi în medicină şi chiar ca talismane precum şi în lucrările de astrologie şi de alchimie.

În Bremen există o Asociație Runică care are ca obiective principale să colecționeze şi să sistematizeze informațiile disponibile despre diverse tipuri de simboluri runice de pe tot globul pământesc.

Simbolurile runice sunt clasificate în concordanță cu trăsăturile/caracteristicile lor religioase, tipurile/felurile de aplicații etc; cele scandinave şi germane antice sunt şi cele mai cunoscute. La acestea le-aş adăuga şi pe cele dacice, dar şi pe cele greceşti, care de asemenea sunt cunoscute de arheologi.

Inscripțiile în piatră (runice) ale celților antici sunt clasificate de oamenii de ştiință după culori, tipuri de copaci, flori etc.

Popoarele antice, care nu au avut tehnică şi tehnologii dezvoltate, cum ar fi cele informaționale/informatice, au avut avantajul că au acumulat şi generalizat experiența interacțiunii lor cu natura, de care erau strâns legați şi pe care o cunoşteau mai bine decât noi. Ele îşi trăiau viața în mediul natural prin intermediul obiectelor naturale şi celor biologice reale şi în interacțiune constantă cu ele. Inscripțiile lor în piatră arătau valoarea lor activă, cunoştințele nefolositoare/nepractice/lipsite de valoare reală nu erau acumulate ca astăzi. Capacitatea informațională a simbolurilor din piatră este mult mai mare/înaltă decât cea a literelor alfabetului, cu toate că ele au semne similare. Aşa se

[5] Ibidem, p. 67.

explică, spre exemplu, de ce în limba lituaniană cuvântul sau expresia „inscripție în piatră” înseamnă „a vorbi, vorbire”. Oamenii de știință au elaborat niște reguli ale citirii incripțiilor în piatră și ale pronunției lor specifice; specialiștii în citirea inscripțiilor din piatră au școlile lor și publicațiile lor științifice.

Este păcat că din sanctuarele sacre de la Sarmizegetusa – capitala Daciei – nu au mai rămas decât câteva ruine, cum ar fi, de exemplu, bazele unor coloane, în rest toate, dar absolut toate construcțiile militare și religioase dacice fiind dărâmate cu sălbăticie de romani. De la strămoșii noștri daci ne-au mai rămas niște tăblițe de plumb cu o scriere necunoscută; dacă un cercetător ar reuși să le descifreze poate că vom avea și explicația unor simboluri runice ale dacilor.

Dar până acum nimeni nu a explicat convingător mecanismul posibil de interacțiune a simbolurilor inscripționate în piatră cu organismul uman. Ar fi benefic un asemenea demers științific întrucât experiența milenară a generațiilor antice poate furniza suficiente date științei pentru elaborarea unei teorii în acest domeniu nou al câmpurilor de torsiune. Este posibil ca anticii să fi acționat inconștient/subconștient atunci când și-au ales talismanele lor, dansurile, cântecele și ceremoniile lor rituale. Dar dacă prin acestea omul comunica cu natura, cu care trăia într-o unitate armonioasă mii de ani, ar fi bine ca, astăzi, oamenii de știință să descopere adevărata semnificație științifică a acestora. Acum oamenii inconștient încep să se întoarcă spre natură încercând să scape din strânsoarea nefirească a zidurilor de beton și aparatelor electronice sofisticate care îi sufocă și îi îmbolnăvesc încetul cu încetul, dar sigur, implacabil și definitiv. Oamenii trăiesc un adevărat coșmar: pământuri altădată minunate, cu vegetația și animalele lor, se transformă în pământuri moarte, aride, otrăvite și evident de nelocuit. Din cauza distrugerii naturii crește alarmant rata îmbolnăvirilor de boli necunoscute până acum. Putem să prefigurăm apropierea dezastrului final, al distrugerii vieții de pe Planeta Albastră: fenomenul încălzirii globale (dezastrul termic), distrugerea stratului de ozon, moartea planctonului din oceane și a animalelor care se hrăneau cu acest plancton, otrăvirea apei și pământului - toate acestea și multe altele sunt neîndoielnic cauzate de oameni. Crește necontenit numărul celor bolnavi psihic, al celor ce se droghează și al celor ce se sinucid, ceea ce nu se poate să nu ne sugereze că unii oameni încearcă cu disperare să scape de realitatea ruperii lor de Mama noastră Natura, căci ei nu pot exista decât în unitate cu natura și în armonie cu aceasta. Oamenii încearcă să iasă din acest impas, conștient și/sau inconștient, chiar și prin folosirea mijloacelor antice, purtând talismane, folosind inscripțiile în piatră etc. Eu personal cred că semantica geometrică a inscripțiilor antice în piatră poate influența în mod benefic organele și țesuturile umane prin generarea acelor câmpuri de torsiune de tip static, de care vorbește academicianul A. Pavlenko.

[*] Profesor titular la Academia Comercială Satu Mare și profesor asociat la Universitatea Națională de Apărare „Carol I”, adresă de e-mail: esiteanu@yahoo.com.

THE ENERGO-INFORMATIONAL POWER OF LANGUAGE: A BIOPHOTONIC EXPLANATION

Traian D. STĂNCIULESCU*

Lucrarea propune o originală explicaţie ştiinţifică a genezei limbajului verbal, prin coroborarea datelor semioticii şi ale biofotonicii (biologie + teoria / tehnologia laserilor). Utilizând ipotezele modelului elaborat, autorul oferă o explicaţie raţională a efectelor energo-informaţionale ale "puterii cuvântului", cum ar fi cele terapeutic-armonizatoare pe care le au mantrele orientale sau descântecul românesc, incantarea rugăciunii sau recitarea adecvată a unui genial text poetic asupra stării bio-emoţionale a fiinţei umane.

An unsolved dispute still marks the history of language as a system of signs: is the word a *"natural object*", carrying something essential from the denominated referential, as Cratylos sustained, or is the word – and language, implicitly – only a *conventional relationship* among people, as Hermogenes argued? In the terms of a "*semiotics of light*" [Stănciulescu, 2003b] one can demonstrate rigorously that both theories are justified, because:

— at the very beginning of the human history, the natural genesis predominated; *in illo tempore* the power of the word was generated by the "iconic resonant" force of the ***signifier***, of the sonorous / energetic support of sign;

— in time, this genesis was replaced by the conventional one: the power of the word began to be expressed at the level of the ***signified***, of the cultural / informational meaning content.

*

In order to argue scientifically such a point of view, two categories of explanatory hypotheses are taken into consideration: conventional (involving the semio-linguistic disciplines) and unconventional (involving the biophotonics perspective) hypotheses.

1. The word's genesis under the "iconicity umbrella": a possible taxonomy. Considering that the iconicity (mimetism) is an essential criterion for defining the genesis and evolution of the language, it was possible to synthesize from the semio-linguistic perspective the following four types of explanatory hypotheses:

(a) natural mimetism hypothesis, involving the genesis of words by sound imitation (onomatopoeia, interjections etc.);

(b) phonetic mimetism hypotheses, concerning the active / suggestive resources of articulated sounds (symbolic and articulating mimesis, distinctive traits mimesis etc.);

(c) *partial conventional hypotheses* suggest the word's genesis by: semantic *transfer,* symbolic *motivation,* neighborhood, etc.; (4) *integral conventionalism hypotheses,* regarding the genesis of words by a cultural convention established among people. All these complementary hypotheses explained the becoming of language from an integral iconicity (naturalism) to an integral arbitrariness (conventionalism), from Nature to Culture.

2. The "biological light": biophotonic hypotheses concerning the nature of language. As a merely recent scientific discipline, *biophotonics* tries to unify *biology,* as a science of living*,* with *photonics*, as a theory and technology of lasers. It explains the role of the (bio)light emission of each biological system, starting from DNA to the whole body – a *ultraweak bioluminescence* having the same properties as a laser emission; the German scientist Fritz-Albert Popp [1989] put experimentally into evidence the morphology and optical functionality of the biological structures, in their quality of "bio-lasers" [Stănciulescu, Manu, 2002] (1). Using the hypotheses of biophotonics concerning cerebral functions it is possible to justify the mechanism of iconic genesis of the word by: (a) explaining Karl Pribram's [1971] essential hypothesis sustaining that the brain's activity is of a holographic type; (b) arguing that between the capacity of sight and speech is a very strong connection [Jakkendoff, 1987: 90].

Taking into consideration the hypothetical principles and problems mentioned above, we could propose a *biophotonic explanatory model for the word / language genesis*. This model is based on the *paradigm of iconicity,* considered by Thomas A. Sebeok [1989] – in his IH ("iconicity hypothesis") – to be "the primary means by which bodily experience is transformed into a system of signs and meanings" [Danesi, 1998: 18]. In this spirit some other very recent contributions are formulated, such as: the "iconic theory of language genesis" [Voronin, http://baserv.uci.kun.nl], the "motor theory of language" [Allot, 1988], etc. Although these theories are basically correct, they did not have the indispensable explanatory instruments of biophotonics. Using these, our theoretical model – extensively developed in other contexts – is able to explain scientifically the stages of the brain activity, essentially involved in the genesis of the word, namely [Stănciulescu, 1999]:

- the genesis of visual representations (mental holograms) as stable "memory traces", drawn by some transparent "crystal liquid" structures, present at the level of cell membranes; these "cerebral holograms" reproduce the properties of the referential object by a holographic resonance mechanism;
- the activation of the "mental luminous hologram" of an object, phenomenon, etc. in the absence of the referential (representation), by controlling the will and the attention;
- the specific commands given by the brain (transmitted from the central or peripheral brain sectors), in order to transfer the information comprised in the

cerebral hologram (as a "photonic sign") at the level of the verbal-kinaesthetic apparatus;

- this information (hologram's vibrations) is transformed into mechanic (pressure) information at the level of the verbal-kinaesthetic apparatus, due to the same property of piezoelectricity of the membranous liquid crystals;
- this type of information is simultaneously and synchronously (coherently) transferred at the level of the system of "linked resonators" (stomach and lung cavity, trachea, larynx, pharynx, mouth cavity), a process that defines a complex and special type of "biological lasers":

— stomach, lung and trachea muscles, in order to regulate the quantity of pumped air into the resonating cavities;

— the larynx's muscles regulate the complex of stimulated sounds to become coherent, mono-harmonic and directed; these effects are generated at the level of the symmetric vocal cords, whose vibration determines the appearance of some "nodes" and "ventres"; in this way, the diffusion (diffraction) of the luminous fascicle on the sound waves is achieved effectively;

— the muscles of the larynx, which amplifies the sound complex, and the muscles of the face, mouth and tongue are differently activated for each kind of sound; at the level of the oral resonator (only with the human being this is disposed perpendicularly on the direction of the other resonators) the "iconic motif" of the cerebral hologram is reproduced on a sensible manner (by articulated sounds); the phonic complex pumped by the pharynx – the *sound signifier* – is able to suggest on a "resonant" manner some meanings (signified) such as: a) *forms* of circular, linear, fricative or slide, round or pointed type, etc.; b) *actions* of implosive or explosive, descending or ascending, intensive or extensive type, etc.; c) *attributes,* such as light or dark, hot or humid, warm or cold, etc.

At the level of the human body all these types of meaningful forms – determined by the energy-information of sounds (intensity, frequency, amplitude, etc.) – are sustained by three major types of signifiers / bio-physical memory support:

— the membranous liquid crystal structures, transparent to (bio)light and extremely sensitive – by piezoelectricity – to sonorous resonant stimuli (figure 1a,b,c);
— the water molecules in the human body (about 70 %), present in the interstitial cell water, in blood, plasma, etc., that can be structured according to the frequency and forms of certain sonorous stimuli (figure 1d-i);
— the bioluminescent field, able to preserve by complex waves interferences (Fourier spectrum) the message of the external or of inner sounds emission, already transformed into a bio-luminescent field by a piezoelectric or / and holographic cerebral mechanism.

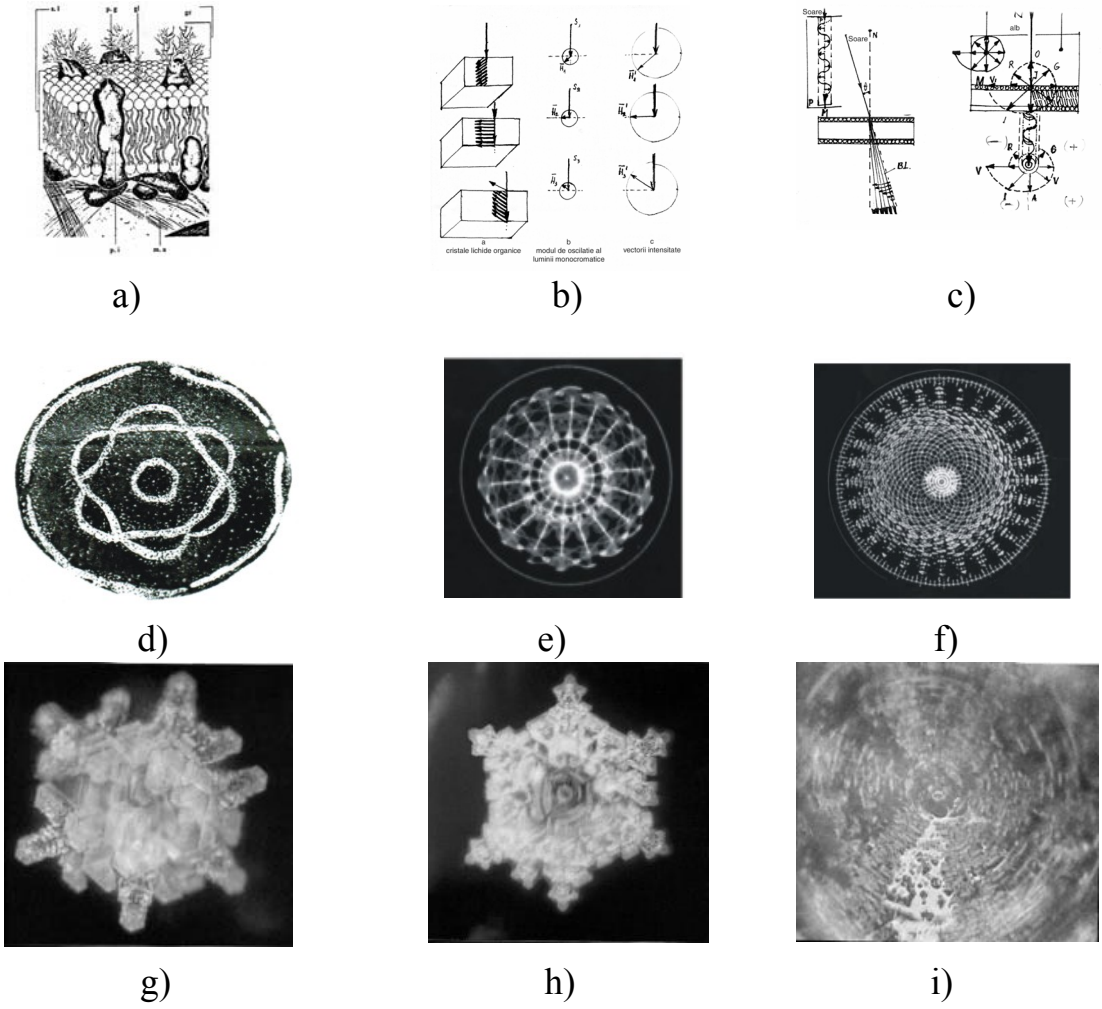

Figure 1. ***The human body complementary signifiers (memory support) of the sonorous stimuli*****:** *a) membranous liquid crystal structures; (b) the orientation of the liquid crystals conforming the (sonorous) stimuli characteristics (oscillation mode, intensity, etc.); c) optical activity of the liquid crystal structures (light refraction and rotatory magnetic dispersion) determined by piezoelectricity; d) the pattern of sound "AAA" put into evidence by Ernest Chladni, resonating upon a fine sand powder, placed on a very thin metallic plate; e,f) the patterns of musical sounds upon the surface of the water, realized by Alexander Lauterwasser [http://www.wasser-symposium.ch]; similarly it happens in the case of the membranous liquid crystal structure and its (re)configuration under the influence of different stimuli (sonorous included); b) the "memory of the water", stimulated by the influence of different sonorous emissions, is proved by the well known experiments of Masaru Emoto [2001]: the images of the some frozen drops of water, generated by water's resonance with a Tibetan Sutra, Beethoven's Pastoral, Heavy Metal Music.*

The integrity of these types of signifiers / language type of memory represents an essential condition of human health because, in terms of biophotonics and of complementary therapies, we could say that:

- ***illness*** refers to loosing the memory of the good functioning / structure of the organism, at the level of the substantial organism substrata (cells, tissues, organs) that the bioluminescent light-field (human aura) essentially governs;
- ***health*** refers to recuperating the right memory capacity of the organism by the reconfiguration of the different levels of aura (beginning from DNA to the whole body), by using different allopathic or complementary strategies.

Semiotically, to recuperate health means to re-establish the harmony between the soul (auric signified) and the body (physical signifier) by two types of complementary therapeutic actions:

— to modify in a beneficial way the properties of the human aura / biofield by means of certain adequate vibratory stimuli, the optimizing information being non-aggressively transmitted to the structural body systems; it is the perspective of the old "magic medicine", of the holistic medicine curing the "soul" first (the informational signified) and then the body (the substantial signifier);

— to act by biochemical / surgery procedures directly upon the affected organs (the signifier's substratum), an action that will adequately modify the human aura state (the signified's content).

Therefore it is possible to recuperate health by acting from the invisible state of the "soul/field" to the visible state of the "body/corpuscle" or vice versa.

All in all, the succession of "technical" considerations we had to present above can justify the idea that the primordial human words could have had this short "history":

- after some essential energo-information (biophotonic) metamorphoses, the *interior form / signified* (mental hologram) is finally expressed as an *exterior form / signifier,* delivered at the level of the oral cavity as an "*articulated word"* and as a "*photo-sonic hologram"*, respectively;
- by this generative process the "sign-word" reproduces by resonance the properties of the "hologram-object", which is, in its turn, in a homeomorphic relationship with the referential;
- by their iconicity, the primordial words are a type of a "second degree reality", as a "reflection of reflection";
- the "natural genesis" of the word allowed the human being, *in illo tempore,* to act upon the denominated object and to influence it by a sonic resonance of the type: "*Open, Sesame!"*.

An essential representation of the above mentioned processes is offered by the figure 2.

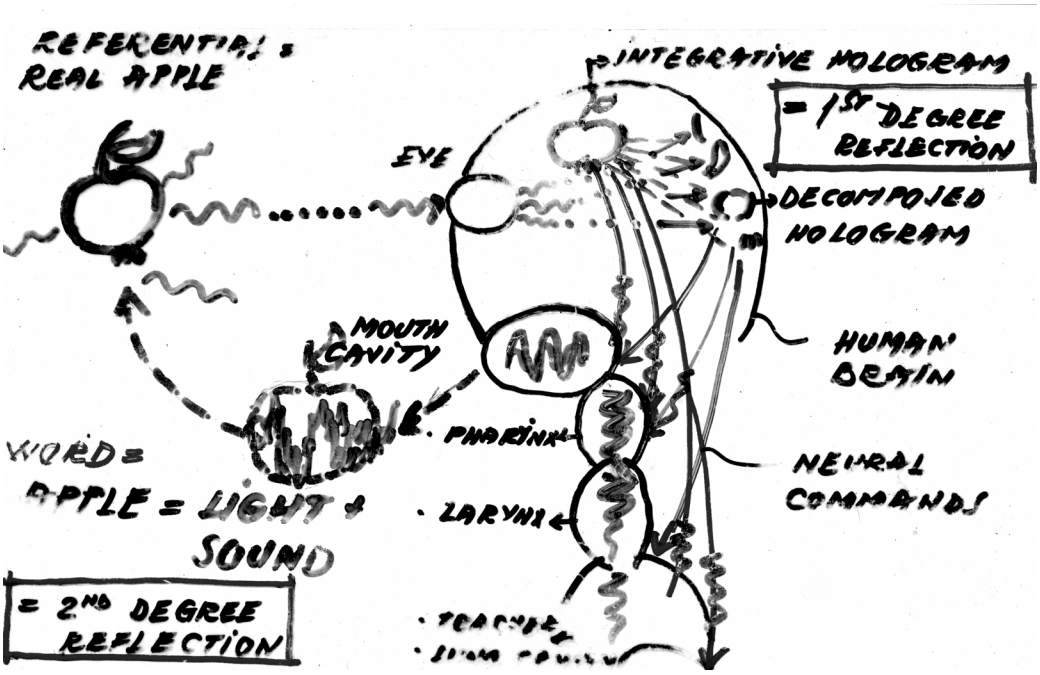

Figure 2. ***The general mechanism of logo-genesis, described by***: *the passing from the properties of the referential / denominated object → receptors (eyes, hears, etc.) → the generation of the cerebral "biophotonic holograms" (the first level of reflection) → cerebral commands → the adequate tension of the speech-kinestesic system → the genesis of the "sonorous holograms" / words (the second level of reflection) → feed-back towards the referential / object (resonance / "magic" action of the word).*

We could find in this history of the word the very special intuition that the suffi thinkers had: "The Word is the mirror by which Divinity reflects himself to the exterior. *The word is both sound and light, because light is the sense of the sound*" [Dewhurst-Maddock, 1998: 93]. It is difficult to find a more suggestive expression of the presence of the "Light-Sound Word" in the world, of the essential iconicity between the uncreated "Divine Light" and the "complex light" of the *human body and soul* [Guja, 1993].

Each of these hypostases of the human "living light" could be assumed in a specific way by an integrative "semiotics of light", including pertinent explanations on the effects of "magic language", from the therapeutic effects of exorcism or of "powerful words" (such as mantras, prayers, etc.) to the harmonizing power of poetry, both scientifically studied by Mineo Moritani [1998] (2).

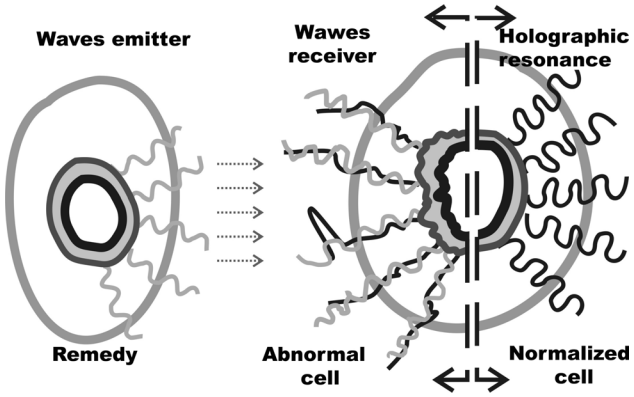

Figure 3. ***The general mechanisms of healing by sounds / words****: the waves of the remedy / sonorous resonator specifically interact (after a first piezoelectric metamorphosis) with the waves of the receptor (at the level of cells, organs, the whole body), firstly by modulating / normalizing its own vibratory state, secondly by remodeling the receptor's substantial form (by determining the repositioning of the liquid crystals).*

In conclusion, with the above biophotonic explanations in mind, we could understand scientifically and recuperate therapeutic practices such as:

- The correspondence between the sounds of the musical scale vibrations and the human organs' state of health represents a relation on which the *music therapy* is integrally based (figure), supposing the permanent and harmonic hearing of the musical notes.
- The old practice of *healing by personal emitted sounds*, resonating by their frequency to different levels of the human body, consisted in: the simple reproduction of "cosmic sounds" like *shhhhu, hhhuuu…*, the incantation of the vocals phonemes (A,E,I,O,U) or of the morphemes (like AUM, or BAM, VAM, LAM, RAM, YAM, HAM etc.), and the incantation of the complex oriental mantra (such as: OM MANI PADME HUM). Having recuperated the suggestions of the "magic medicine" tradition, the modern *cymatics* already uses the technology of the infra- or ultra-sonorous inductions to disperse the malfunctions of the organism.
- The incantation of the most powerful personal mantra, which is the *given name*, could be connected to some other traditional practices, such as: protecting a child from malefic interventions by keeping his / her right name hidden or / and by supplying it with a nick-name (3). In Romanian folk therapy people still use the ritual of "selling" the little child and changing his/her name in order to heal an unknown illness. By changing the name, a certain dysfunctional stimulation present in its signifier / sonorous complex is avoided and the child's health is recuperated. In synthesis, such practices give credit to the hypothesis that the *resonance of the name determines essentially the*

becoming of the human personality, from the body structure to the genesis of temperament and character.

• Lastly, as regards the universal *practice of exorcism*, we could argue that it is complementarily based on:

— The *resonant effects of the signifier*, which are determined by the right pronouncement (with the same intonation, intensity, etc.) of certain "magic" words / sounds, sometimes with no semantic sense (as magical *abracadabra* seems to be). For example, the Romanian exorcism "against snake" uses the incantation: "*Da zalca malca / Da zatka batca / Aturisi utur bre…*". These words – lacking logical signification (maybe the meaning belongs to a lost old language) – resonate somehow and somewhere inside the human body, entailing the delivery of some specific antitoxins of the organism, necessary for annulling the effect of the snake's poison [Stănciulescu, 2003a: 143].

— The *mental influence of the content of the exorcism* (verses / signified) seems to be determined by the very well known "placebo effect", the self-suggestive effect of positive thinking, generated by the imperatives that the exorcist explicitly pronounces: go away illness, whatever you may be, go to the waste, over 99 countries and seas, and perish there, X *"to be purified / purified and bright / Like filtered silver, / Like the sun when the sky is clear / For ever amen!"*. Such a powerful / positive suggestion – manifested by the specific types of resonances / holographic complexes of waves – is able to generate at the level of the brain a specific emission of serotonin or melatonin, of different types of hormones, etc., able to generate an objective state of health.

The verbal practices are implicitly accompanied by *different types of complementary therapies*, such as bio-energization by hands, press-puncture and acupuncture, massage, etc. In this way, complex BEMPH effects are synergically generated at the level of human body systems, transforming exorcism into the *first holistic therapy of humanity*.

To conclude, we can assert that the recovery of certain spiritual values that time has not altered might result in the reaching of an ideal that wise men of science, who met in Tsukuba (Japan, 1985), formulated for the Third Millennium: the ideal of becoming a *visionary-visual being* [Yuasa, 1986] capable to emphasize the values of scientific rationality by intuitive harmonizing practices.

NOTES

(1) The postulates of biophotonics, named by us the "***Biological Lasers Theory***" (BLT) [Stănciulescu, Manu, 1993-2002], put into evidence – at the level of all biological systems (vegetal, animal, human) – the same unifying mechanisms, namely: a) the absorption / stimulated emission of light / bioluminescence, at the level of the molecular complex phosphate / linked water / oxygen; b) the presence of certain liquid-crystal structures at the level of cell membranes, able

to allow the penetration and stocking of (bio)luminescent waves / biophotons inside the human body systems, down to the DNA level; c) the analogical functioning of the nuclei and of the cells, of the organs and of the whole organism as some kind of "biological lasers"; d) the harmonizing complementary mechanism of BEMPh (biochemical, electric, magnetic, photonic) processes; etc.

(2) Into the frame of an amazing interdisciplinary research, the mentioned author explained analytically / semantically, at the level of signified, and proved technologically (by stereo-phonic transduction), at the level of signifier, how the "light" of Lord and of the cosmic signs, translated by a resonant illumination / inspiration into the poetic sounds (particularly applied to Milton's "Paradise lost" poetry), is able to harmonize by (re)incantation the human being bio-psycho-logical state / health.

(3) The same strategy applies to keeping secret the real name(s) of God, which – in the Hebrew religious ritual – are used only once a year, only by the great priest, in the sacristy of the church; this way a profane action upon God's name power is avoided.

BIBLIOGRAPHY

Allott, Robin (1998), "*The motor theory of language: origin and function*" (Cortona, 1988), http://www.percep. demon.co.uk/motorthy.htm

Danesi, Marcel, *The Body in the Sign: Thomas A. Sebeok and Semiotics*, Monograph Series, vol. 1, "Legas" Publishing House, New York, Otawa, Toronto, 1998.

Dewhurst-Maddock, *Terapia prin sunet* (*Therapy by sounds*), Editura Teora, Bucuresti, 1998.

Emoto, Masaru*, Messages de l'Eau*, I.H.M, General Research Institute, HADO Publishing, 2001.

Guja, Cornelia (coord.), *Aurele corpurilor – interferente cu cosmosul (The auras of the bodies - interfaces with the cosmos)*, Editura Enciclopedica, Bucuresti, 1993.

Jakkendoff, R., "On Beyond Zebra: The relation of linguistic and visual information", in: Cognition, 89-114, 1987.

Moritani, Mineo, *The Accoustinc Paradise Lost. "Muzicalization" of John Milton's Paradise Lost. Conversion of Medium from Linguistic Art to Acoustic Art*. Zion Press. Ltd., Kobe, 1998.

Popp, Fritz-Albert, Li, K. H., Gu, Q., *Recent Advances in Biophoton Research and its Applications*, World scientific, Singapore, New Jersey, London, Urban Schwarzenberg, München, 1989.

Pribram, Karl, Language of the Brain. Experimental Paradoxes and Principles in Neuropsychology, Brookes/Cole, Monteray, California, 1971.
Smedt, Marc de, *50 technicque de méditation*, Retz, Paris, 1979.
Stănciulescu, Traian D., *Les metamorphoses du mot: une approche semiotique du complexe nature-culture*, In: Walter Schmitz (editor), Sign Processes in Complex Systems: The Proceedings of the Seventh Congress on the International Association for Semiotics Studies, Dresda, Mouton de Gruyer, Berlin / New York, 1999.
Stănciulescu, Traian, *Terapia prin lumina. Fundamente biofotonice ale medicinei complementare (Therapy by light. Biophotonic fundamentals of the complementary medicine)*, Cristal-Concept, Iasi, 2003a.
Stănciulescu, Traian D., *Semiotics of light. An integrative approach to human archetypal roots*, English Edition, Cristal-Concept Publishing House & World Development Organization, Iasi / Geneva, 2003b.
Stănciulescu, Manu, *Fundamentele biofotonicii* (*Biophotonic fundamentals*), Performantica House of Printing, Iasi, 2002.
Voronin, Stan (WEB), *Approaching the iconic theory of language origin,* http://baserv.uci.kun.nl/~los/Articles/voron.htm
Yuasa, Yasuo, *Science contemporaine et modèle oriental des rapports du corps et de l'esprit*, in: Michel Cazenave (ed.), *Science et symbole. Les voies de la connaissance*, Albin Michel, France-Culture, 1986.

* "Al. I. Cuza" University & National Inventics Institute of Iassy, ROMANIA
• President of the Romanian Association for Semiotic Studies
• Vice-president of the National Romanian Association for Complementary Therapies, e-mail: tdstan@uaic.ro

FUNDAMENTE STIINTIFICE ALE TERAPIILOR COMPLEMENTARE

Prof. univ. dr. Traian STĂNCIULESCU

To determine the biochemical processes generated by the homeopathic remedies through the principle of similarity, we need to underline the processes of holographic resonance created by the vibrations of the homeopathic remedy at the level of deep energetic and informational traps of our body. Bio photonics is a science that clarifies the problems connected to the personality of the human being in order to choose those remedies that, through their electrical and magnetic effects may improve, through stimulation or inhibition some structural and functional aspects at the level of the affected sons of our body.

1. **Perspectiva biofotonicii (teoria + teoria / tehnologia laserilor) permite formularea urmatoarelor ipoteze fundamentale cu privire la structurarea si functionarea sistemelor biologice:**

   a) expunerea corpului la radiatia solara (infrarosie, vizibila sau / si ultravioleta) influenteaza activitatea celulara de la nivelul tesutului epidermic, generind, din aproape in aproape – in functie de intensitatea emisiei electromagnetice – efecte biotermodinamice: benefice (prin patrunderea optimizatoare a luminii in interiorul organismului, prin pigmentarea pielii etc.) sau patogene (prin supraenergizare generatoare a "bolilor de lumina");
   b) utilizarea cu scop terapeutic a emisiei laser tehnologic genereaza la nivelul organismului uman efecte termice, plasmatice si holografice, ca urmare a penetratiei sale in tesuturile profunde ale organismului, determinind reconfigurarea sau suturarea acestora, respectiv intensificarea şi implicit optimizarea activitatii lor fiziologice.
   c) *prin dubla sa natura (energetica si informationala) lumina naturala sau / si artificiala reprezinta un factor esential implicat in organizarea si functionarea sistemelor biologice, prin: absorbita si emisia stimulata a radiatiei electro-magnetice (sub forma de emisie "laser biologica", bioluminiscenta, emisie aurica etc.) la nivelul complexului fosfat / apa legata / oxigen molecular prezent*

in toate sistemele biologice; penetrarea acestei emisii in interiorul sistemelor biologice (celula, nucleu, ADN), ca urmare a activitatii optice permise de existenta structurilor de tip "cristal lichid" la nivelul membranelor celulare / nucleare, in citoplasma etc.

2. **Din perspectiva biofotonicii, teoria "laserilor biologici" propune urmatoarele explicatii neconventionale cu privire la natura proceselor bio-psiho-logice caracteristice fiintei umane:**

a) ochii functioneaza ca un "biolaser" pentru ca emit o radiatie de mare intensitate energo-informationala (reflectata de structurile de tip "cristal lichid" ale corneii si cristalinului), emisie care este resimtita (prin interferenta) in mod perturbant de catre sistemul biologic receptor, ca un efect de supraenergizare ("deochi").

b) functionarea sistemelor biologice (moleculare, membranare, nucleare, celulare, de organ, de organism) ca un ansamblu de "laseri biologici" inlantuiti si intricati embriogenetic (avind proprietati analoge cu laserii tehnici); manifestarea la nivelul fiecarui sistem de "laseri biologici" a unui complex de fenomene si procese corelate BEMF (biochimice, electrice, magnetice, fotonice); metamorfozarea luminii incidente (vizibile) in radiație biologica invizibila (deviata spre ultraviolet, în condiții normale), avind toate proprietatile luminii laser, ca urmare a unui proces de modulare in frecventa si in amplitudine; definirea a doua cicluri energo-informationale esențiale care întrețin procesele vitale într-un echilibru dinamic: ciclul de zi ("de lumină") şi ciclul de noapte ("de întuneric");

c) avind in vedere ca pielea, ochii, creierul fac parte din aceeasi primitiva foita embrionara (ectoderm), la nivelul acestor sisteme se manifesta cu precadere emisia de bioluminiscenta (emisia "laser biologica"), care face posibila: terapia prin bioenergie si tehnica radianta, terapia prin hipnoza sau inductie distala etc.

3) **Teoria fotonică a energiei-informatiei explica modul in care sint posibile interventiile terapeutice de tip bioenergetic printr-unul din urmatoarele procese integratoare:**

a) receptarea energiilor-informatiilor biologice (biofotonice) direct de catre structurile suprasenzoriale / suprasensibile ale organismului uman (cum ar fi glanda pineala-pituitara), care regleaza starea

organismului prin mecanismul eliberarii serotoninei sau melatoninei, substante stimulatoare sau inhibitoare;

b) informatia-energia continuta si transmisa de undele unui emitent biologic sau natural este receptata (prin interferenta) la nivelul biocimpului uman si transferata prin mecanisme de rezonanta holografica la nivelul suportului biologic celular (cristale lichide), care isi reconfigureaza forma / starea in functie de proprietatile informatiei receptate;

c) receptarea energiei-informatiei de la nivelul cimpului de "energie universala" se realizeaza la nivelul sistemelui de meridiane ale organismului, prin intermediul acelor utilizate de acupunctura, care joaca rolul unor antene de receptie-difuzie a acestei energii.

4) **Din perspectiva explicativa a biofotonicii, starea de sanatate (optima functionaliate a organismului uman) este esential determinata de:**

a) calitatea si cantitatea hranei ingerate, necesara refacerii intregii energii consumate de organismul uman in procesele metabolice;
b) activitatea de energizare suplimentara realizata prin practici terapeutice alopate si complementare;
c) calitatea (transparenta) cristalelor lichide organice, care asigura optima relatie a organismului cu lumina (radiatia electromagnetica), respectiv de eficienta mecanismului de stocare si eliberare a resurselor profunde de energie (stocuri mitocondriale de electroni) si de informatie (stocuri de biofotoni depozitate in ADN-ul nuclear).

5) Faptul ca omul poate fi considerat, nu doar metaforic, o "fiinta de lumina" (generatoare de bioluminiscenta, traducind prin culorile aurei particularitatile activitatii sale bio-psiho-logice) poate fi justificat complex prin implicarea urmatoarelor categorii de argumente:

a) argumente ale experientei intuitive (clarvedere, feeling, radiestezie etc.), dublate de explicatii interdisciplinare de tip teoretico-stiintific şi probele de factura tehno-logica (cum ar fi efectul Kirlian, electronografia, Aura Imaging System etc.)

b) argumente logico-stiintifice: modelari teoretico-explicative si experimentale din diferite domenii de cercetare, precum fizica, biochimia, zoologia si botanica, medicina etc.;
c) traditia ezoterica cu privire la astfel de manifestari parafizice / parapsihice pe care organismul uman este susceptibil sa le genereze in situatii exceptionale;

6) O serie de aspecte ale "terapiei magice" sau / si ale "terapiei moderne", cum ar fi cristaloterapia, sonoterapia (cimatica), terapia prin cuvint (sermoterapia, sacroterapia), kinetoterapia (reflexoterapia, presopunctura) etc. se bazeaza pe unul si acelasi fenomen bio-fizic, explicat de biofotonica prin:

a) proprietatea actului terapeutic, dublat de propria vibratie a terapeutului, de a genera reactii emotionale la nivelul paceintului, avind drept efect procese biochimice - cu consecinte optimizatoare - determinate de eliberarea de hormoni, substante inhibitoare sau stimulatoare etc.;
b) capacitatea creierului de a recepta si prelucra specific stimulii generati prin actul terapeutic, stimuli a caror intensitate, frecventa etc. este transmisa de creier la nivelul zonelor afectate ale organismului, care se optimizeaza adecvat, prin efect de rezonanta;
c) *capacitatea generala a cristalelor lichide membranare de intra în rezonanta cu toate categoriile de stimuli vibratili (electromagnetici, mecanici, sonori etc.) prin declansarea fenomenului de piezoelectricitate, avind ca efect eliberarea adecvata (din "capcanele profunde" ale organismului) a unor fluxuri de fotoni si electroni, in masura sa echilibreze anumite disfunctii energo-informationale, specifice acelor zone / sisteme ale organismului cu care embriogenetic se afla in coerenta / rezonanta;*

7) **Terapia traditionala românească, avind descintecul ca practica de referinta, prin respectarea principiului armonizarii sanatatii trupului cu aceea a sufletului poate fi considerata ca fiind, in esenta, o medicina populara de tip:**

a) spiritualist, utilizind cu precadere practici spirituale de tipul rugaciunii, incantatiei, purificarii prin spovedire etc., in consens cu principiul: "Leacul il dau eu, vindecarea Dumnezeu";

b) substantialist, folosind cu precadere procesele de natura biochimica presupuse de fitoterapie, argiloterapie, apiterapie etc., in consens cu principiul homeopatic ”cui pe cui se scoate”;
c) holistic (sinergetic), combinind practicile de factura “alopata” (preponderent adaptate suportului substantial al corpului omenesc) cu practicile “complementare” (preponderent energo-informationale, specifice activitatii afectiv-mentale a fiintei umane), potrivit principiului: “Vindecarea trupului presupune intii de toate vindecarea sufletului”.

8) În conformitate cu teoria “laserilor biologici”, din punct de vedere functional calitatea sanatatii noastre depinde esential de:

a) transparența la lumină a cristalelor lichide organice, care asigura optima penetrare a luminii in organism, respectiv de capacitatea naturala de refacere a sistemelor de laseri “biologici” prin eliberarea unei parti din resursele latente (capcanele) de energie si informatie ale organismului;
b) corecta profilaxie impotriva unor factori nocivi pentru organism, cum ar fi microbii sau bacteriile, respectiv de protejarea impotriva factorilor de mediu agresiv (temperatura, vint, umiditate etc.);
c) diminuarea predispozitiilor organismului pentru anumite afectiuni, prin cresterea treptata a rezistentei sale la factorii generatori, prin diferite strategii de antrenare.

9) **Biofotonica permite explicarea principiilor terapiei homeopatice prin:**

a) determinarea proceselor biochimice pe care remediile homeopate le genereaza potrivit principiului similitudinii;
b) evidentierea proceselor de rezonanta holografica declansate de vibratiile remediului homeopat (dependente de gradul dilutiei sale) la nivelul capcanelor energo-informationale profunde ale organismului, capcane din care, prin proces de supraradianta, se vor eliberara si dirija (pe sistemul nadisurilor, al retelei nervoase sau a sistemului de meridiane energetice) acele resurse (fotoni / electroni) necesare reechilibrarii structural-functionale a sistemului biologic afectat (organ, tesut etc.);
c) clarificarea problemelor legate de personalitatea individului, in scopul administrarii acelor remedii care prin efectele electrice si

magnetice pot sa optimizeze prin stimulare sau inhibare anumite aspecte structural-functionale la nivelul sonelor afectate ale organismului.

10) Terapia prin sublimare (creatoare) vizeaza:

a) *capacitatea subiectului uman de a se elibera (defula) - printr-o modalitate intuitiv aleasa (prin activitate creatoare, spovedanie etc.) sau printr-o terapie adecvat condusa de terapeut (psihanalitic, homeopatic, spiritualist etc.) - de tensiuni manifeste la nivelul subconstientului, generate de cauze emotionale de obicei ignorate sau uitate*;
b) posibilitatea subiectului uman de a-si controla subconstientul prin proceduri autoinductive (pozitivare, autohipnoza etc.), in conditiile evidentierii unor cauze generatoare de perturbari psiho-emotionale sau functional-organice;
c) demersul spontan al unui bolnav de a apela singur si inconstient la strategii de vindecare care ii sint total necunoscute (cum ar fi utilizarea desenului sau dansului unei mandale), strategii care, potrivit lui Carl Gustav Jung, i-ar parveni pe calea "inconstientului colectiv".

INTREBARI DE REZERVA

11) Potrivit conceptiei biofotonice, "energia universala" este:

a) o expresie a "muzicii astrelor", a armoniei / rezonantei instituite intre toate corpurile ceresti;
b) *rezultanta sinergica a interferentei dintre emisiile biolominiscente ale tuturor sistemelor biologice din univers*;
c) efectul periodicelor "explozii solare", corelat cu lumina polarizata a lunii.

12) Modelul "omului integral", premisa analitica (stiintifica) a evaluarii si optimizarii "destinului omenesc", presupune cercetarea corelata a factorilor specifici planului:

a) divin, cosmic, vital
b) bio-psiho-social si cosmic
c) divin si vital

THE HAARP EXPERIMENT

Emil STRĂINU[i]

Materialul de față constituie esența unui studiu desfăşurat la Universitatea Fairbanks din Alaska, SUA pe o perioadă de mai mulți ani privind modul de manifestare a cîmpurilor electromagnetice de ultra înaltă frecvență în ionosfera emisferei boreale. În perioada august – septembrie 2007, autorul a participat personal la un program de studiu al acestui tip de manifestări în laboratoarele de la Gakona, Alaska, legat de interferențele de acest mod cu psihicul uman şi folosirea lor ca armă psihotronică. Cercetări de acest fel s-au mai făcut doar în fosta URSS în perioada Războiului rece.

In 1864, a Scottish mathematician named James Clerk Maxwell published a remarkable paper describing the means by which a wave consisting of electric and magnetic fields could propagate (or travel) from one place to another. Maxwell's theory of electromagnetic (EM) radiation was eventually proven correct by the German physicist, Heinrich Hertz in the late 1880's in a series of careful laboratory experiments.

It was not until the last decade of the 19th century that an Italian scientist named Guglielmo Marconi converted these theories and laboratory experiments into the first practical wireless telegraph system for which he was granted a British patent. In 1899, Marconi demonstrated his wireless communication technique across the English Channel. In a landmark experiment on December 12, 1901, Marconi, who is often called the "Father of Wireless," demonstrated transatlantic communication by receiving a signal in St. John's Newfoundland that had been sent from Cornwall, England. Because of his pioneering work in the use of electromagnetic radiation for radio communications, Marconi was awarded the Nobel Prize in physics in 1909.

The excitement of Marconi's transatlantic demonstration inspired numerous private and commercial experiments to determine the ultimate capabilities of this newly discovered resource, the ionosphere. Among the most important early experiments were those conducted by radio amateurs who showed the value of the so-called high frequencies above 2 MHz for long distance propagation using the ionosphere.

Although our society has learned to use the properties of the ionosphere in many beneficial ways over the last century, there is still a great deal to learn about its physics, its chemical makeup and its dynamic response to solar influence. The upper portions of the ionosphere can be studied to some extent with satellites but the lower levels are below orbital altitudes while still too high to be studied using instruments carried by balloons or high flying aircraft. Much

of the current theory is inferred by observing the ionosphere's effect on communication systems. In addition, some very useful information has been obtained using rockets (for example, from the Poker Flat Research Range near Fairbanks, AK). Active ionospheric research facilities, like HAARP, have provided detailed information that could not be obtained in any other way, about the dynamics and responses of the plasma making up the ionosphere. Incoherent Scatter Radars (ISRs), such as the one that will be built at the HAARP observatory, can study from the ground, small scale structures in the ionosphere to nearly the degree that an instrument in the layer could provide.

The ionosphere affects our modern society in many ways. International broadcasters such as the Voice of America (VOA) and the British Broadcasting Corporation (BBC) still use the ionosphere to **reflect** radio signals back toward the Earth so that their entertainment and information programs can be heard around the world. The ionosphere provides long range capabilities for commercial ship-to-shore communications, for trans-oceanic aircraft links, and for military communication and surveillance systems. The sun has a dominant effect on the ionosphere and solar events such as flares or coronal mass ejections can lead to worldwide communication "blackouts" on the short wave bands. We have created an Example Page with data from a communications blackout that occurred on August 3, 1997 showing how the instruments at the HAARP observatory can be used to study the underlying physics of these telecommunication disruptions.

Signals transmitted to and from satellites for communication and navigation purposes must pass through the ionosphere. Ionospheric irregularities, most common at equatorial latitudes (although they can occur anywhere), can have a major impact on system performance and reliability, and commercial satellite designers need to account for their effects.

In the Auroral latitudes, the ionosphere carries a current that may reach magnitudes up to or beyond a million amperes. This current, which is called the auroral electrojet, can change in dramatic ways under solar influence, and, when it does, currents can be induced in long terrestrial conductors like power lines and pipe lines. While such effects found in nature cannot be reproduced by active ionospheric research, the sensitive instruments at observatories like HAARP can follow the progress of natural magnetic storms and provide insight into the physical mechanisms at work in the ionosphere.

To varying degrees, the ionosphere is a plasma, the most common form of matter in the universe, often called the fourth state of matter. Plasmas do not exist naturally on the Earth's surface, and they are difficult to contain for laboratory study. Many current active ionospheric research programs are efforts to improve our understanding of this type of matter by studying the ionosphere, the closest naturally occurring plasma.

Recently, it has become possible to produce computer simulations of ionospheric processes. The development of computer visualizations have

allowed us to see and appreciate the enormous variability and turbulence that occurs in the ionosphere during a major solar geomagnetic storm and the resultant effects that can impact radio communication and navigation systems.

Active ionospheric research facilities like HAARP attempt to produce small temporary changes in a limited region directly over the facility which, in no way, compare to the worldwide events frequently caused by the sun. But the extraordinary suite of sensitive observational instruments installed at observatories like HAARP permit a detailed and comprehensive correlation with the induced effects, resulting in new insights into the ways the ionosphere responds to a much wider variety of natural conditions.

Earth's atmosphere is a mixture of gases, mostly Nitrogen and Oxygen. At the surface, nearly all of these gases are in molecular form (ie., two atoms of Oxygen, O_2 or two atoms of Nitrogen, N_2). As the altitude above the earth increases, the density of the gases decreases rapidly and the makeup of the gases also changes as some of the molecules are broken into individual atoms by incoming solar radiation. At ionospheric heights, atmospheric gases have thinned out dramatically. Moreover, at ionospheric altitudes, atomic Oxygen, O, dominates molecular Oxygen, O_2. In ionospheric physics, these non-ionized particles are called "**neutrals**".

The gases at *all* heights provide protection from the sun's ultraviolet (UV) radiation. At the highest levels of the ionosphere where the F2 layer is found (above 250 km or 150 miles), the gases interact with Extreme Ultraviolet (EUV) radiation. At lower altitudes (less than 30 km or 20 miles), far below the height where HAARP has any effect, the gases interact with lower energy UV and create and are absorbed by the ozone layer. Again, HAARP has no affect on the gases at these lower altitudes.

In the ionosphere, protection is obtained when a **neutral** atom absorbs incoming radiation from the sun (a photon) and becomes an **ion** when one of its **electrons** is liberated.

Prior to the absorption of the incoming EUV radiation, we have:

- One high energy (EUV) photon
- One Oxygen atom (a "neutral")

The photon gives up its energy in the collision and causes one of the electrons of the oxygen atom to be dislodged. The result is:

-No EUV photon (it has been consumed in the collision)
-One Oxygen ion (positively charged)
-One electron (negatively charged)

The result has been that a neutral (an oxygen atom) has been ionized and an incoming photon has been blocked. This is the process by which ionization occurs.

HAARP creates an external electric field at the F2 layer height. Particles interact with an electric field only if they are charged (ionized). As a result, HAARP only affects the 0.2% of the ionospheric volume directly over the

facility that has already been ionized by the sun. The remaining 99.8% of the gas in this limited volume is in the neutral state and remains unaffected by HAARP and ready to intercept incoming UV radiation. That portion of the ionosphere that is not directly over the facility is not affected in any way by HAARP. As a result, there will be no impact produced by HAARP on the protective qualities of the earth's atmosphere. This was the conclusion of the environmental impact process, and the question was thoroughly studied by experts in the field prior to granting permission to proceed with the project.

It is very important to realize that the bulk composition of the gas in the volume that is being studied changes imperceptibly. The protective qualities of the atmosphere over HAARP do not change. It takes some very highly sensitive instruments to observe the effects, and the HAARP facility will have some of the best instruments currently available for this purpose.

In the field of geophysics, the use of high power transmitters, such as the one located at the HAARP facility, to study the upper atmosphere is called "active ionospheric research." The HAARP facility will be used to introduce a small, known amount of energy into a specific ionospheric layer for the purpose of studying the complex physical processes that occur in these naturally occurring plasma regions that are created each day by the sun. The effects of this added energy are limited to a small region directly over the HAARP observatory ranging in size from 9 km in radius to as much as 40 km in radius.

It is important to realize that HAARP interacts **only** with charged (or ionized) particles in a limited region of the ionosphere directly over the facility. Interaction occurs because a charged particle (electron or positive ion) will react to an external electric field. HAARP does not interact with the neutral atoms and molecules that make up the bulk of the gas at all atmospheric heights.

When the HAARP HF transmitter is shut down at the end of an experiment, any ionospheric effects rapidly dissipate, becoming imperceptible over time frames ranging from fractions of a second to minutes. Extensive research conducted over many years at other active ionospheric research facilities around the world has shown that there are no permanent or long term effects resulting from this research method. The following sections discuss these points in greater detail.

It is quite apparent from this chart that the ionosphere undergoes a dramatic change in ionization from day to night. The D layer, for example, disappears entirely as soon as the sun sets. The electron (and ion) density in the E-layer decreases by a factor of 200 to 1 and in the F_1-layer by nearly 100:1. For all practical purposes, the lower layers disappear during the evening hours as the sun's radiation is no longer creating new ions and the recombination process depletes the existing ion supply. The density of neutral (non-ionized) particles, on the other hand, does not vary from day to night.

During active ionospheric research, a small, known amount of energy is added to a specific region of one of the ionospheric layers as discussed

previously. This limited interactive region directly over the facility, will range in size, depending on the frequency of operation and layer height, from as little as 9 km in radius to as much as 40 km in radius and may be as much as 10 km in thickness. The interactions occur only with ionized particles in the layer; neutral (non-ionized) particles, which outnumber ionized particles by 500:1 or greater, remain unaffected.

Effects produced by HAARP are thermal in nature and do not result in new ionization. HAARP is not able to produce artificial ionization for the following two reasons.

1.The frequencies used by the HAARP facility are in the High Frequency (HF) portion of the spectrum. Electromagnetic radiation in the HF frequency range is *non-ionizing* - as opposed to the sun's ultraviolet and X-ray radiation whose photons have sufficient energy to be *ionizing*.

2.The intensity of the radiation from the completed HAARP facility at ionospheric heights will be too weak to produce artificial ionization through particle interactions. The power density produced by the completed facility will not exceed 3 to 4 microwatts per cm^2, about two orders of magnitude below the level required for that process.

A portion of the energy contained in the high frequency radio wave transmitted by HAARP can be transferred to existing electrons or ions making up the ionospheric plasma through a process called *absorption*, thus raising the local effective temperature. As an example, the typical electron temperature at a height of 275 km (the peak of the F_2 region) may be on the order of 1400°K. Work at other active ionospheric research facilities has shown that it is possible to raise this temperature by as much as 30% within a small, localized region during an experiment. The affected region would then temporarily display electrical characteristics different from neighboring regions of the layer. Sensitive scientific instruments on the ground can then be used to study the dynamic physical properties of this region in great detail.

As the electrons (and ions) acquire additional energy, their temperature increases, their kinetic energy increases and they begin to move more rapidly. In the F layer, this increased movement or expansion results in a decrease in the electron density (electrons move into adjacent undisturbed regions). Experience at other active ionospheric research facilities has shown that electron densities in the small, affected region may be reduced by 10% to 20%. This reduction in electon density is shown in the above chart by the dark green line.

Natural ionization in the F layer may produce an electron and ion density during the daytime of 1,000,000 cm^{-3}, about 0.2% of the total gas present. Active ionospheric research using the HAARP HF transmitter (interacting *only* with the ionized particles and not the neutral gas) could suppress this electron density in a localized region to 800,000 cm^{-3}. Compare this with the decrease in electron density that occurs naturally through a large portion of the nighttime the region of 500,000 cm^{-3} or less and it is clear that active ionospheric heating

cannot duplicate what happens naturally, even within the small affected region directly over the facility.

For ionospheric layers below about 200 km in altitude, the electron density may actually **increase** as a result of active heating because of the suppression of recombination processes. Compare this with the natural depletion that occurs after sunset every evening when the E-layer electron density **falls** by as much as 200 times to levels of 1,000 cm^{-3} over almost the whole nighttime hemisphere.

The HAARP transmissions would interact with the charged particles in the ionosphere. The interaction of the IRI transmissions with the ions would cause temporary increases in temperatures and decreases in electron densities within the ionosphere lasting from a few seconds to several hours and possibly continuing through a polar winter night . The temporary changes in ionospheric properties, caused by the IRI transmitted radio waves, would be many orders of magnitude less than those changes caused by variations in the sun's energy output.

The IRI would transmit radio waves over the frequency range 2.8 to 10 MHz. The transmitted radio wave beam would occupy a conical volume roughly 30 miles in diameter at an altitude of 300 miles. The transmitted radio waves would have up to 3.3 MW of power, only slightly higher than waves transmitted by radio and television stations.

Even if all the transmitted power from the IRI was absorbed by the ionosphere it would take more than 33,000 HAARP-scale IRIs, transmitting simultaneously to account for just 1 percent of the auroral ionosphere's energy budget. Another way of showing the vast difference between the amount of energy that would be dissipated in the atmosphere by the HAARP transmissions and natural processes is through a comparison of the local dissipation power in terms of power densities. The maximum power density of the IRI transmitted waves would be about 30 milliwatts per square meter (mW/m^2) at 50 miles altitude decreasing to 1 mW/m^2 at 186 miles altitude in the F region. In comparison, the densities of power dissipated by an aurora could exceed 2 W/m^2, or roughly 2000 times greater then the expected maximum dissipation due to the absorption of the HAARP high frequency transmissions in the F region. Even the daily absorption of solar radiation easily exceeds the most intense, low altitude HAARP-ionduced energy deposition rate by a factor of ten.

The ionosphere's temperature would be detectably affected within a few milliseconds of initiating IRI transmissions. Within seconds of initiating IRI transmissions the temperature of the affected conical volume of the ionosphere would begin to rise. The magnitude of the temperature rise would be a function of transmitted power and duration, transmission characteristics such as frequency, and perhaps most importantly, ionospheric conditions.

Existing facilities, such as the IRI in operation at Tromsoe, Norway, typically can enhance F region electron temperatures over a small range of

altitudes by up to about 80° F, relative to natural ambient temperatures of 1340° F to 1727° F. Elevated temperatures due to the IRI would rapidly return to ambient levels once transmissions are ended. The rapid return to ambient conditions would be the result of the dissipation of the extra heat energy by collisions of heated electrons with ambient ions and neutral particles. In the F region the temperatures would return to ambient levels in a few tens of seconds. The return time to ambient temperature levels decreases with decreasing altitude through the F and E layers and down into the D layer where the neutral gas density is about one million times greater than in the F layer. In the D layer the temperatures would return to background levels within less than a millisecond of terminating transmissions.

Changes in electron density would be associated with high frequency induced temperature increases. IRI transmission induced temperature increases would cause increases in electron densities in the D, E, and F layers below approximately 124 miles above the ground and decreases in electron density in the F layer above approximately 124 miles above ground. Two primary temperature dependent processes would affect electron densities due to IRI transmissions. One process involves the recombination of ions and electrons into neutral molecules (two or more bonded atoms), which make up the troposphere and statosphere. Higher temperatures slow down the recombination rate resulting in higher electron densities. The second process involves the expansion of the ionospheric atmosphere due to heating. The expansion causes the ionosphere electron density to decrease.

Thermal expansion would be inhibited and electron recombination rates would decrease in the D, E, and F layers below approximately 124 miles above the ground. As a result, electron densities within the conical volume of the IRI beam could increase on the order of 20 percent. Above approximately 124 miles, above ground, in the F layer, thermal expansion would prevail over reduced recombination rate effects and the electron density within the affected conical volume of the F layer would decrease. The magnitude of the decrease could range up to 10 - 15 percent over an altitude range of a few tens of miles.

Ionospheric electron densities would return to background levels over time scales similar to, though somewhat longer than, those associated with high frequency induced electron temperature effects. In the D and E layers the electron densities would immediately return to background conditions once the IRI is turned off. The decreased electron densities induced within the affected conical volume of the F layer could last anywhere from a few hours to an entire polar night. However, IRI transmission induced temporal changes to ionospheric electron densities would be insignificant compared to naturally induced changes.

There would be no significant impacts to the ionosphere. Hence no mitigation measures would be necessary.

The HAARP Ionospheric Research facility will be a major Arctic facility for conducting upper atmospheric research. The facility will consist of two essential parts:

1. A high power transmitter and antenna array operating in the High Frequency (HF) range. The transmitter is capable of delivering up to 3.6 million Watts to an antenna system consisting of 180 crossed dipole antennas arranged as a rectangular, planar array.
2. A complete and extensive set of scientific instruments for observation of both the background auroral ionosphere and of the effects produced during active research using the transmitter system. Output from these instruments is readily available world-wide in near real time over the internet.

During active ionospheric research, the signal generated by the transmitter system is delivered to the antenna array, transmitted in an upward direction, and is partially absorbed, at an altitude between 100 to 350 km (depending on operating frequency), in a small volume a few hundred meters thick and a few tens of kilometers in diameter over the site. The intensity of the HF signal in the ionosphere is less than 3 microwatts per cm^2, tens of thousands of times less than the Sun's natural electromagnetic radiation reaching the earth and hundreds of times less than even the normal random *variations* in intensity of the Sun's natural ultraviolet (UV) energy which creates the ionosphere. The small effects that are produced, however, can be observed with the sensitive scientific instruments installed at the HAARP facility and these observations can provide new information about the dynamics of plasmas and new insight into the processes of solar-terrestrial interactions.

The HAARP Ionospheric Observatory uses numerous scientific instruments to study the earth's geomagnetic environment and to assess radio propagation conditions. These instruments operate continuously, monitoring and archiving the naturally occurring variations that take place in response to the sun's day-to-day and long term variability. Current geophysical data is available from the scientific instruments in the listing below.

The National Environmental Policy Act (NEPA) was signed into law on January 1, 1970. Prior to this law, there was little environmental regulatory oversight for many Federal projects like highways, dams, airports, nuclear above ground testing, etc. Following the enactment of NEPA, however, all such projects are subject to review, reporting requirements, and mandated activities. These oversight responsibilities are often not readily apparent to the general public.

HAARP has complied with regulatory oversight requirements during all phases of the program beginning with the initial Environmental Impact Study conducted during 1992-1993, through all subsequent construction activities, and continuing today in all research operations. The Air Force is committed to safe,

interference-free operation of the HAARP facility being constructed in Gakona, and has met or exceeded the NEPA requirements by having both voluntary as well as required oversight.

Formal oversight is provided by a number of federal, state, and local agencies. In some agencies several departments provide independent oversight for different concerns.

As a means to facilitate community input for suggesting mitigation measures, providing a conduit of information to the regulatory agencies and the public, and ensuring independent oversight, the Air Force established a Resolution Committee. This Committee was established voluntarily by the Air Force and represents an additional segment of the independent oversight that HAARP must observe. These are the agencies or organizations that are members of this Committee:

Resolution Committee Membership:

- Aircraft Owners & Pilots Association
- ALASCOM
- Alaska Department of Environmental Conservation
- Alaska Fish & Game
- Alyeska Pipeline Services
- American Radio Relay League (ARRL)
- Coast Guard LORAN Station (Tok, AK)
- Community-Appointed Resident (Copper Center, AK)
- Federal Aviation Administration (Anchorage Office)
- Fish & Wildlife (Federal)
- National Park Service
- Joint Frequency Management Office (Elmendorf AFB)
- HAARP Facility Prime Contractor
- Navy Contracting Officer's Representative (COR).

In addition, the HAARP Program Office is required to have an educated and experienced Environmental Liaison Officer (ELO), whose sole responsibility is monitoring all construction and operational aspects of this project (that person is a Senior Environmental Scientist, with a Ph.D. and more than 25 years of experience). This additional oversight position was made a requirement as part of the HAARP environmental review process.

HAARP has tried to be responsive to the public's need for independent review. In addition to providing information to the local representative on the Resolution Committee and through this Web Site, informational meetings and presentations take place regularly. For example, technical presentations are given at the Prince William Sound Community College on the research being conducted at the facility, talks have been provided to Amateur Radio Clubs and

other interested organizations, and the HAARP program maintains an active community outreach effort with help from the University of Alaska, Fairbanks. In addition, HAARP hosts Open Houses at the Gakona Research Station and provides tours of the facility for organized community and school groups.

All potential known environmental consequences of constructing and operating HAARP have been thoroughly studied, investigated, and reviewed, by appropriate independent authorities. HAARP can operate only at power levels, frequencies, and durations that have been reviewed and approved by the regulatory oversight agencies as stated in the EIS. The active voluntary and formal independent oversight assures the safe operation of HAARP.

The High-frequency Active Auroral Research Program (HAARP) is a congressionally initiated program jointly managed by the U.S. Air Force and U.S. Navy. The program's goal is to provide a state-of-the-art U.S. owned ionospheric research facility readily accessible to U.S. scientists from universities, the private sector and government. This facility would be the most advanced in the world and would attract international scientists and foster cooperative research efforts. The program's purpose is to provide a research facility to conduct pioneering experiments in ionospheric phenomena. The data obtained from the proposed research would be used to analyze basic ionospheric properties and to assess the potential for developing ionospheric enhancement technology for communications and surveillance purposes.

The layer of the earth's atmosphere called the ionosphere begins approximately 30 miles above the surface and extends upward to approximately 620 miles. In contrast to the layers of the atmosphere closer to the earth, which are composed of neutral atoms and molecules, the ionosphere contains both positively and negatively charged particles known as ions and electrons. These ions and electrons are created naturally by radiation from our sun.

The ionized gas in the ionosphere behaves much differently from the neutral atmosphere closer to the earth. A major difference is that although radio signals pass through the lower atmosphere undistorted, the signals directed through the ionosphere may be distorted, totally reflected or absorbed. For example, communication links from the ground to earth-orbiting satellites can experience fading due to ionospheric distortion; an AM radio signal sometimes can reflect, or "skip", off the ionosphere and be heard at locations hundreds of miles distant from the broadcasting radio station; the characteristic fading on the high-frequency (HF) or "shortwave" band is due to ionospheric interference. Because of its strong interaction with radio waves, the ionosphere also interferes with U.S. Department of Defense (DOD) communications and radar surveillance systems, which depend on sending radio waves from one location to another.

Ionospheric disturbances at high latitudes also can act to induce large currents in electric power grids; these are thought to cause power outages. Understanding of these and other phenomena is important to maintain reliable

communication and power services. HAARP is needed to continue and expand basic research efforts on the properties and potential uses of the ionosphere for enhanced communications and surveillance. To meet the project's research objectives, the HAARP facility would utilize powerful, high frequency (HF) transmissions and a variety of associated observational instruments to investigate naturally occurring and artificially induced ionospheric processes that support, enhance or degrade the propagation of radio waves.

Investigations conducted at the HAARP facility are expected to provide significant scientific advancements in understanding the ionosphere. The research facility would be used to understand, simulate and control ionospheric processes that might alter the performance of communications and surveillance systems. This research would enhance present civilian and DOD capabilities because it would facilitate the development of techniques to mitigate or control ionospheric processes.

Civilian applications from the program's research could lead to improved local and world-wide communications such as satellite communication. Furthermore, and possibly more significant is the potential for new technology that could be developed from a better understanding of ionospheric processes.

A potential DOD application of the research is to provide communications to submerged submarines. These and many other research applications are expected to greatly enhance present DOD technology.

There are several HF transmitters located throughout the world which conduct research similar to that proposed by HAARP. However, no facility, located either in the U.S. or elsewhere, has the transmitting capability needed to address the broad range of research goals which HAARP proposes to study. The most capable HF transmitters currently operating are located in Russia and Norway and have effective radiated powers (ERP) of roughly one billion watts (1 gigawatt). One gigawatt of ERP represents an important threshold power level, allowing significant radio wave generation and analysis of key ionospheric phenomena. The HAARP facility is designed to have an ERP above one gigawatt. This would elevate the United States to owning and operating the world's most capable ionospheric research instrument.

The HAARP program has developed an extensive set of scientific research instruments useful for monitoring the Earth's geophysical and electromagnetic background. Information available from these instruments descibes physical conditions in the ionosphere and magnetosphere that affect communication and navigation systems.

These instruments serve an essential, diagnostic role during active ionospheric research, providing knowledge of local ionospheric conditions prior to, during and after research periods. Data collected from these instruments are processed and displayed at the site, allowing scientists to monitor results of ongoing experiments in real time.

Monitoring the outputs from these instruments on a day-to-day basis provides insight into the correlation between radio propagation conditions and certain geophysical processes. Currently available data products can be found on our Data Index page which provides a convenient access to some of these results. All of the following instruments are installed either at the HAARP Research Station or elsewhere in Alaska.

[i] The Romanian Psyhotronic Alien Hunter Association, Centrul Special Independent de Studii şi Cercetări Ufologice şi Psihologice.

TEHNICA DE PROTEZARE TEMPORARĂ REPARATORIE A CÂMPULUI MORFOGENETIC UMAN

Michael SZELLNER*

The human being – as well as all living creatures – is immersed within a highly organized field: HMGF - the Human Morpho-Genetic Field, known as „aura" in the ancient oriental sciences. When injured or sick, the HMGF also reflects the injuries or weaknesses. It is possible to aid and compensate the electro-magnetic components of the HMGF, either by natural or by artificial means – a HMGF prosthetics. Either way, the prosthetics should only aid the self repairing or should only support the integrity of the HMGF during diseases or crisis situations and should not be abused. 20th century science pioneers developed several ways to prosthetics of HMGF; understanding and using them consciously offers new approaches to human activities support.

I. Premise: anatomia subtilă şi biocâmpurile umane

1. Câmpul morfogenetic uman

Ţesuturile „fizice" (de natură materială masivă) ale organismului uman viu sunt „scufundate" într-un câmp intens organizat denumit „corp eteric" în terapiile complementare moderne (denumire preluată din antroposofia lui Rudolf Steiner, din tratatele Ayurveda ale Indiei antice şi din „Yoga Sutra" a lui Patanjali din India medievală), ori CMGU „câmp morfo-genetic uman" inferior în accepţiunea biologului britanic Rupert Sheldrake (inspirat de Jagadish Ch. Bose, biolog şi fizician indian din epoca victoriană).

Componenta sa electromagnetică este structurată de linii de câmp electrice şi magnetice, care au o componentă statică şi componente suprapuse oscilante, dinamice.

Acest câmp morfogenetic constituie ghidul de unde pe baza căruia se propagă substanţele chimice ionizate (electrovalente), de-a lungul liniilor de câmp, respectiv prin fenomene de difuzie pe straturile echipotenţiale ale acestui câmp, reflectate în anatomia fizică şi subtilă a organismului:

- substanţele nutritive
- toxinele
- hormonii
- enzimele

Fig.1.: Jagadish Chandra BOSE; Rudolf STEINER; Rupert SHELDRAKE

2. Unde cerebrale în sistemul nervos

Procesele de admisie - evacuare şi cele de ansamblare - dezansamblare macromoleculară depind de frecvenţele proprii (de rezonanţă) ale celulelor şi organelelor celulare, dar desigur suprapuse pe cele ale ţesuturilor – mai ales cele musculare (la muşchii netezi şi cei striaţi) ale organismului. Sistemul nervos vegetativ-simpatic are menirea de a stimula şi de a menţine aceste pulsaţii ale câmpului morfogenetic, prin emisia şi resorbţia de neurotransmiţători. Sistemul parasimpatic are menirea de a controla şi de a regla aceste procese oscilante.

Aceste procese oscilatorii complexe prezintă vobulaţii (bătăi) cu frecvenţe între 4,5 – 7 Hz (unde cerebrale „theta”), caracteristice ordonării şi refacerii ţesuturilor „obosite” – cu accent pe metabolism (generarea sau descompunerea de macromolecule – lipide şi proteine, din hidrocarburi).

Având dimensiuni mai mari şi densităţi mai mari decât cele ale macromoleculelor specifice vieţii, organelele şi celulele întregi se formează prin diviziune celulară şi citogeneză la frecvenţe proprii de rezonanţă mai coborâte, caracterizate de către activitatea neuronală „delta”, între 1,5 – 4,5 Hz. Observaţiile clinice şi cele experimentale controlate arată că în jur de 4,3 Hz (depinde de individ, de rasă, sex, vârstă, mediu) activitatea neuronală de tip „delta/theta” este cea mai favorabilă creşterii, refacerii sau dezvoltării ţesuturilor.

Când organismul suferă de grave disfuncţii (în urma unor traume, intoxicări sau a unor deteriorări invazive), acesta nu este în măsură să-şi menţină un nivel optim al câmpului morfogenetic. Până la remedierea capacităţii de generare şi menţinere autonomă a câmpului morfogenetic, atât în regimul delta (pentru nivelul celular şi tisular) cât şi în cel theta (pentru substanţele bioactive macromoleculare), se poate aduce un aport extern de câmpuri oscilante, care să protezeze vremelnic deficienţa spectrală energetică morfogenetică. Astfel, organismului i se oferă un sprijin extern asimilabil intern, care îi permite acestuia să îşi refacă componentele vitale afectate şi apoi să-şi reia funcţia vitală de autoregenerare.

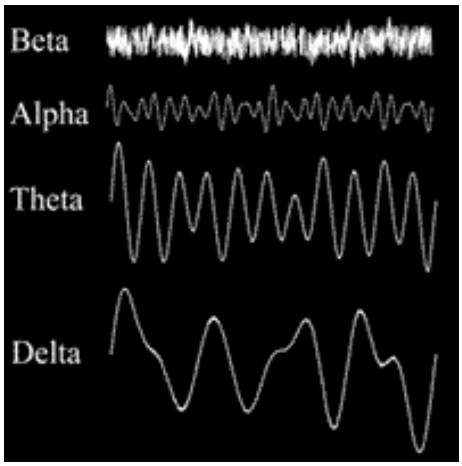

Fig.2.: reprezentare aura interna şi externă; comparaţie unde cerebrale filtrate

3. Rezonanța, antrenarea şi spectrul sistemelor oscilante

Principiul care permite exercitarea acestei protezări este rezonanța. Fenomenul rezonanței este un transfer energetic între două câmpuri oscilante cuplate: unul este excitatorul – sursa transferului, celălalt este rezonatorul – receptorul energiei transferate. Excitatorul (cel activ) îşi impune întotdeauna propriul mod de oscilare asupra rezonatorului (cel pasiv), care însă preia în mod optim transferul energetic atunci când i se transmite pe propria-i frecvență de oscilație independentă (când i se vorbeşte pe limba lui, atunci înțelege cel mai bine). Această frecvență proprie rezonatorului se numeşte „frecvență de rezonanță" iar cuplarea excitatorului cu rezonatorul cât şi sincronizarea celui din urmă cu primul se cheamă „antrenare" (entrainment – lb. engleză).

Cercetătorul american de origine cehă Itzhak Bentov a studiat amănunțit acest fenomen, în perioada deceniilor 1960' – 1980'. Cum fiecare rezonator implică pe lângă frecvența „proprie" dominantă şi multipli şi submultipli întregi sau raționali ai acesteia, formând „spectrul" rezonatorului, rezultă de aici că sistemele rezonante pot avea (şi de regulă au) sincronicizări chiar şi pe frecvențe cu ordine de mărime inferioare şi superioare – denumite „armonice". De exemplu, pe baza studiului armonicelor inferioare, Bentov a remarcat că ceasurile din aceeaşi gospodărie (casă, apartament, birou) tind să bată şi să ticăie simultan, chiar dacă inițial, când au fost aduse în „comunitate", aveu mersurile diferite. Persoane fără relații de rudenie, dar de vârste apropiate, tind să aibă voci cu timbru şi dicție asemănătoare, dacă trăiesc în aceeaşi gospodărie. Albinele din acelaşi stup se recunosc după bâzâitul similar, dar tot ele disting intruşii din alți stupi după semnătura spectrală, chiar dacă au constituție similară.

Diferențele spectrale ale unor câmpuri de intensități şi frecvențe apropiate, dar uşor diferite, vor genera oscilații cu frecvențe intermediare şi cu amplitudini variabile periodic la rândul lor: „vobulații" sau „bătăi". Asimetriile uşoare dintre

extremele anatomiei sistemului nervos generează vobulațiile regimului electric al acestuia, efecte detectabile drept unde EEG şi EKG. Cu alte cuvinte asimetria îşi auto-crează câmpul oscilant necesar „armonizării", echilibrării componentelor sale aflate în „antrenare". Asimetria este calea spre simetrie iar simetria este țelul firesc, natural al tutror entităților în evoluția lor.

II. Protezarea câmpului morfogenetic

1. Ritualul „magic" al susținerii CMGU

Practica protezării câmpului morfogenetic optim „theta-delta" este cunoscută din timpuri imemoriabile şi este folosită cu mult succes începând cu culturile din societățile tribale. Şamanii siberieni, vracii „medicine-man" nord-americani şi sudamericani, „vrăjitorii" populațiilor băştinaşe din Polinezia şi Australia, druizii celți şi tămăduitorii nordici, dar şi clericii tămăduitori creştini – atât ortodocşi cât şi catolici – folosesc diverse instrumente de generare temporară a frecvențelor vindecătoare, pentru a le suprapune peste câmpurile morfogenetice ale oamenilor cu sănătatea deteriorată.

Câteva exemple semnificative:

- călugării din mănăstirile tibetane folosesc clopotele „rotative" pentru a pregăti ritualurile sacre tămăduitoare;
- călugării şi călugărițele creştine practică cântecele rituale bizantine sau gregoriene interpretate cu titlu de rugăciune, în cor, astfel că suprapunerea vocilor generează un câmp acustic intens, tămăduitor al sufletului şi al afecțiunilor trupeşti;
- buhaiul folosit în mediul rural din România la colindatul de anul nou este un instrument arhaic, a cărui intonare simbolizează şi „vindecarea anului vechi", astfel încât să „renască anul nou" - un ritual tămăduitor al anotimpurilor;
- efecte asemănătore au tulnicele şi buciumurile din comunitățile moțeşti din Ardeal sau cele ale răzeşilor din Moldova;
- aborigenii australieni „izgonesc demonii bolii" cu instrumentul lor de suflat sacru „didjeridoo", dar folosesc şi bârâitoarea – un bumerang legat de o sfoară şi rotit în jurul capului, până produce un zumzet caracteristic;
- vracii mexicani şi amazonieni ingeră decocturi concentrate de plante toxice, pentru a-şi induce stări de transă, prin antrenarea biocâmpurilor proprii cu spectrele caracteristice ale „ghizilor spirituali" – neutransmițătorii şi enzimele specifice plantelor tămăduitoare, stare în care operează transformările terapeutice;
- şamanii siberieni şi indienii americani folosesc incantații în timpul ritualurilor de vindecare, peste care suprapun clinchete de zurgălăi sau maracase;

- „ghicitoarele” contemporane, aparținând în cele mai multe cazuri etniei rrome (provenind din comunități itinerante, cu puternice influențe de gintă, eliberate din robie doar cu câteva generații în urmă) profesează descântece şi invocă entități ale naturii cu structură de câmp, în timpul ritualurilor de „ghicire” sau „legare / dezlegare” de farmece; etc.

2. Tămăduitorii practică stimularea câmpului morfogenetic

Multe terapii complementare au incluse componente de protezare deliberată sau indirectă a câmpului morfogenetic în tehnicilor utilizate pentru tămăduire: terapiile cu „punerea mâinilor” cum ar fi reiki, tehnica radiantă, atingerea terapeutică sau bioenergoterapia induc de fapt în stratul eteric al beneficiarului semnăturile spectrale ale câmpului terapeutului şi astfel „repară” semnăturile de câmp deteriorate ale pacientului.

De aceea se impune ca terapeutul să fie în cea mai bună stare de sănătate atunci când intervine în tămăduirea pacientului, sau cel puțin să fie mai sănătos decât acesta, întrucât altfel îi induce „semnale” deteriorate suplimentare şi riscă să preia vobulațiile distorsionate din câmpul bolnavului. Tehnicile de protecție şi reîncărcare au menirea de a întări capacitățile defensive ale terapeuților.

3. Animalele folosesc instinctiv suportul biocâmpurilor

În lumea animală se poate observa un fenomen asemănător: puii de mamifere nou născuți sunt ținuți de mamele lor în imediata apropiere a trupului acestora, uneori agățați de mamă (maimuțe – primate şi lemurieni, urşi, pisici, câini, etc., ba chiar mai intens marsupialele precum koala sau cangurii).

Astfel, mama nu îi oferă puiului doar căldură şi hrană (prin alăptare) ci şi un câmp extern de susținere a câmpurilor proprii morfogenetice încă fragile ale puilor, până când aceştia devin capabili să-şi autoîntrețină câmpurile.

Nici la om nu este altfel, pruncii simțindu-se cel mai bine şi în siguranță în brațele mamei. Ba mai mult, orice „bubă” – durere, supărare, rană (adică abateri ale câmpului morfogenetic al copilului) trece aproape imediat sub mângâierile mamei (care repară în câmp deteriorările corpului eteric al copilului).

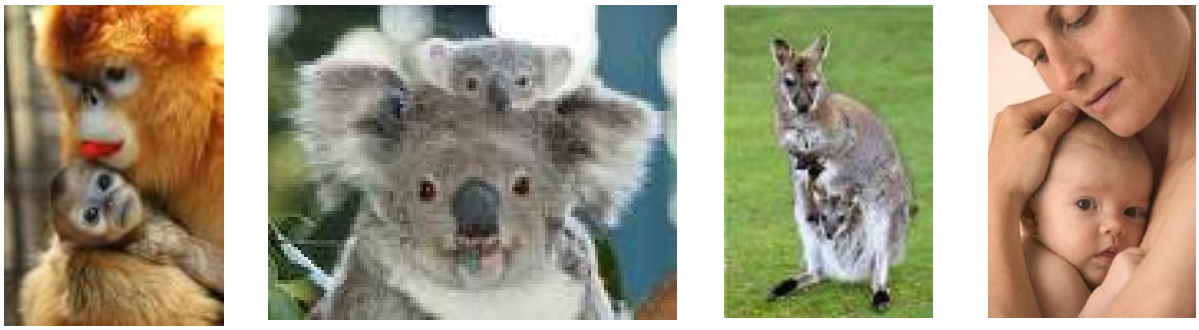

Fig.3.: Maimuță aurie cu pui; Koala cu pui; Cangur cu pui în marsupiu; Mamă cu copil

III. Susținerea câmpului morfogenetic uman – puterea grupului

1. Grupurile animale folosesc amplificarea câmpurilor morfogenetice

Animalele de turmă sau de haită se folosesc din plin de proprietățile de susținere şi amplificare a câmpurilor morfogenetice, derivate din proprietățile undelor suprapuse, prin care interacționează câmpurile. Astfel, în savana africană, turmele imense de antilope gnu se întrepătrund cu grupurile de zebre, întrucât masele imense de animale de specii asemănătoare oferă protecție împotriva prădătorilor. Acestea la rândul lor vânează tot în grupuri. Pentru a observa asemenea fenomene este suficient să urmărim filmele documentare de pe televiziunile de popularizare a ştiinței.

De altminteri, civilizația umană a preluat mai mult sau mai puțin conştient aceste cunoştințe, cu aplicații sociale, economice sau militare – puterea grupului. Încă din antichitate armatele grecilor s-au impus prin dezvoltarea tacticilor în formație de „falanx”. Găsim exemple asemănătoare pe parcursul întregii istorii a umanității, până chiar în secolele XX şi XXI: la civilizațiile tribale (amerindieni nordamericani sau partide de vânătoare zulu). De altminteri, chiar tacticile militare ale forțelor de menținere a ordinii publice gen SWAT (poliție, jandarmerie) folosesc din plin puterea de grup – prin amplificarea CMGU.

Fig.4.: turme de antilope gnu versus haite de lei

Fig.5.: formațiune falanx grecească

Fig.6.: grupuri tribale – amerindieni Oglalla - SUA; războinici Zulu – Africa de Sud

Fig.7.: puterea de grup destructivă – huligani la meciuri de fotbal

Fig.8.: puterea de grup – formațiune SWAT de menținere a ordinii publice

V. Aplicații tehnice ale protezării corpurilor subtile

1. Pionierii proteticii CMGU din anii 1960

În ultimele decenii au apărut şi metode moderne de a proteza câmpurile morfogenetice perturbate ale bolnavilor sau ale persoanelor la care boala încă nu a erupt, dar care se află în stare de slăbire a sănătății, prin stimularea spectrelor activității cerebrale.

De exemplu în anii 1960'-1970' cercetătorul şi întreprinzătorul american Robert Allan Monroe a elaborat o tehnică, folosită şi astăzi de mai mulți producători de aparatură terapeutică radionică: modificarea deliberată cu 4,3 Hz a frecvențelor de bază ale semnalelor stâng şi drept din înregistrările stereofonice, binaurale; o altă variantă folseşte frecvența „creativității" din regimul neuronal - cerebral „alfa", de circa 10,5 Hz.

De câțiva ani, producători din România fabrică şi comercializează deja echipamente denumite generic „spiriduş" (acronim derivat din ELF – Extreme Low Frequency) sau „stimulatori cerebrali", pentru că susțin din umbră sănătatea, fiind purtate de către beneficiar pe lângă corp – drept pandantiv sau breloc.

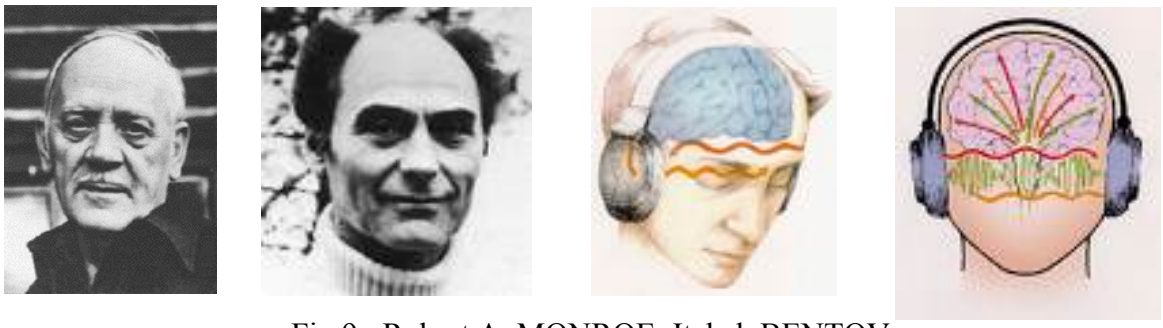

Fig.9.: Robert A. MONROE; Itzhak BENTOV;
două grafice ale aparatului HemiSync de Monroe: aplicarea aparatului şi efectele scontate

2. Avantajele şi dezavantajele stimulatorilor artificiali ai CMGU

Aceste aparate prezintă numeroase avantaje dar sunt însoţite şi de anumite riscuri, determinate de faptul că sunt nişte dispozitive artificiale care intervin în procesele vitale naturale ale unei fiinţe vii. În primul rând trebuie reţinut că asemenea aparate sunt nişte dispozitive tehnice care doar simulează într-o măsură mai mare sau mai mică spectrul câmpului morfogenetic uman biologic, viu, dar care deocamdată nu pot substitui pe durată lungă şi satisfăcător fenomenele vitale naturale. Ele sunt şi rămân proteze ale câmpului morfogenetic uman – cu aceeaşi însemnătate ca şi protezele bionice: ajutor în situaţii de criză.

Ca atare se recomandă utilizarea lor numai în scopul intervenţiei de urgenţă, asemănător cum se folosesc aparatele respiratorii în ambulanţele salvării sau în secţiile de terapie intensivă din spitale. Orice abuz sau folosinţă prelungită nesăbuită slăbeşte prin substituire programele de regenerare ale pacienţilor, în loc să le ajute şi astfel pot produce dependenţă. Când se încearcă apoi decuplarea forţată de asemenea dispozitive se manifestă fenomene de sevraj ale pacienţilor, adică câmpul morfogenetic propriu este forţat brusc să-şi reia activitatea sub condiţii de şoc, asta după ce perioade îndelungate de timp a fost împiedicat să-şi exercite atribuţiile şi astfel a fost împins spre atrofiere.

V. Concluzii şi recomandări

1. Recomandări

Concluzia care derivă din aceste consideraţii este că *orice e prea mult, strică*. Pe de altă parte utilizarea competentă, în cunoştinţă de cauză a tehnicii de protezare a câmpului morfogenetic uman este o tehnică viabilă, puţin costisitoare şi eficientă, recomandată în situaţiile de intervenţie terapeutică de urgenţă şi intensivă. Însă omul însăşi rămâne deocamdată cea mai simplă, cea mai naturală şi cea mai eficientă sursă de câmp morfogenetic de sprijin, în folosul sănătăţii.

Activitățile colective în formațiuni de lucru, terapiile psihologice de grup, tehnicile de medicină alternativă, terapiile complementare cum ar fi bioenergoterapia, meditația dirijată şi cea colectivă reprezintă cele mai accesibile metode de tămăduire prin suportul exterior colectiv sau individual al corpurilor subtile energetice ale suferinzilor – generatoare de pace, sănătate, fericire şi lumină lăuntrică.

2. Sugestii pentru aplicații practice

Se recomandă verificarea practică calitativă şi demonstrativă a „puterii grupului" la amplificarea CMGU colectiv, respectiv a influenței benefice a câmpului morfogenetic uman asupra indivizilor, în ateliere de lucru.

RESURSE

Fotografii: Toate fotografiile utilizate aparțin de domeniul public.
Surse: Wikipedia, Goetheanum Dornach – Elveția, University of Perth – Australia, Bose Institute – India, Monroe Institute – SUA), Freie Enzyklopedie Physik www.physik.de, Freie Enzyklopedie Biologie www.biologie.de .

BIBLIOGRAFIE

- Colectiv de autori; „Fizică" – manual pentru clasa VIII, IX, X, XI, Editura Didactică şi Pedagogică 1978 -1997
- Colectiv de autori; „Biologie" – manual pentru clasa VIII, IX, X, XI, Editura Didactică şi Pedagogică 1978 -1997
- Aczel, Otto; Erdei, Margareta; colaboratori; „Mecanică fizică" – Editura Universității Timişoara, 1978 & reeditări
- Guja, Cornelia; colaboratori; „Aurele corpurilor", Editura enciclopedică, Bucureşti, 1993; reeditare Polirom, Iaşi, 1999-2000
- Brennan, Barbara Ann; „Mâini tămăduitoare", HungaLibri, Oradea, 1996-1998, vol.1 şi 2
- Seracu, Dan; „Autocontrol pentru avansați", Editura Safire, Bucureşti, 1993; reeditări „Autocontrol", mai multe edituri
- Joachim Berendt; „Nada Brahma – Die Welt ist Klang"; Editura Insel Verlag, Frankfurt a.M. 1983, Rowohlt 2004
- De Vries, Jan; „Vindecarea în secolul XXI"; Editura Semne, Sibiu şi Bucureşti, 2003

- Compendiile Conferințelor Internaționale de Terapii Complementare ANATECOR, Arad, 1996 – 2007
- Colecția „Interzone" a editurii Teora, volumele 1 – 34... / © 1996 – 2005 ...
- Albu, Rodica, „Terapii Complementare – glosar terminologic", Editura Performantica, Iaşi, 2005
- *** (colectiv de autori), „Introducere în masajul sinergetic", Editura Genessa, Craiova, 2004
- Enciclopedii electronice: www.wikipedia.org, www.britannica.com, www.esoterik.de
- ... şi altele ...

[*] Michael SZELLNER: Fizician, lector ANATECOR – Asociația Națională de Terapii Complementare din România, Arad, Cordonator direcția de cercetare; Terapeut în terapii complementare.

ABORDĂRI SPECIFICE MEDICINII COMPLEMENTARE ŞI ALTERNATIVE APLICABILE ÎN TERAPIA AFECȚIUNILOR DEGENERATIVE GRAVE – CANCER

Vasile TEODOR*

The chosen topic namely the therapy of different severe diseases – cancer, manifested at the somatic level through the connection of specific complementary and alternative medicine therapies cumulated with psychotherapy, represents the integration of a new vision on the act of healing the human being perceived as a single whole.

Prin medicină alternativă şi complementară se înțelege complexul de discipline şi ştiințe medicale structurate de următoarele principii:

- Organismul uman funcționează ca un întreg general, ale cărui părți şi funcții sunt în strânsă interdependență şi a căror funcționare armonică defineşte starea de sănătate. Corectarea dizarmoniilor care reprezintă starea de boală este obiectul medicinii complementare;
- Organismul viu este structurat şi funcționează animat de forțe sau energii care nu au o natură materială sensibilă, dar au impact asupra structurilor sensibile.
- În terapie se utilizează metode şi mijloace ce respectă structura şi funcționarea vie ale organismului, cu alte cuvinte nu tratează prin contracararea sau blocarea modalităților de manifestare a bolii (a simptomelor şi semnelor sau a parametrilor biologici modificați care rezultă din analize de laborator) ci prin modularea forțelor care creează şi întreține viața în aşa fel încât să devină invulnerabile la factori nocivi care cauzează şi întreține starea de boală.

Medicina complementară şi alternativă (MCA) - luând în calcul de asemenea şi medicina integrativă - include un domeniu general al filozofiilor, abordărilor şi terapiilor de vindecare. O terapie este în general denumită complementară atunci când este folosită în mod suplimentar în tratamentele convenționale; ea este adesea numită alternativă, atunci când este folosită în locul tratamentului convențional. (Tratamentele convenționale sunt cele larg acceptate şi practicate de principalul curent al comunității medicale).

În funcție de cum sunt ele folosite, unele terapii pot fi considerate fie complementare, fie alternative. Terapiile complementare şi alternative sunt folosite pentru a se împiedica producerea afecțiunilor, pentru a reduce stresul, a reduce sau a împiedica efectele secundare şi simptomele, sau pentru a controla ori vindeca boala. Unele astfel de metode ale terapiei complementare sau

alternative, folosite în mod obişnuit, includ intervenţiile de control minte/ corp, precum vizualizarea ori relaxarea, inclusiv elemente de abordare ce ţin de feng shui, cristaloterapie, fitoterapie, aromoterapie, presopunctură şi masaj, homeopatie, suplimentele alimentare, vitaminele sau produsele din plante, acupunctură, etc.

Cercetările efectuate în ultimul timp indică faptul că utilizarea terapiilor complementare şi alternative se găseşte într-o permanentă creştere. Un studiu efectuat la scară largă, publicat încă din 11 noiembrie 1998, în Revista Asociaţiei Medicale Americane a descoperit că folosirea MCA în rândul oamenilor a crescut de la 34% în 1990 la 49% în 2006. Mai multe cercetări de MCA ce folosesc pacienţi bolnavi de cancer, au fost realizate cu un mic număr de pacienţi. Un studiu publicat în februarie 2007 raporta că 37% din 46 de pacienţi cu cancer de prostată au folosit una sau mai multe terapii MCA, ca parte a tratamentului lor pentru cancer.

Aceste terapii includ remedii pe bază de plante, remedii folosite din cele mai vechi timpuri, vitamine şi regimuri speciale. Un mare studiu al MCA folosit pentru pacienţi cu diferite tipuri de cancer a fost publicat în numărul din iulie 2007 al Revistei de Oncologie Clinică din Statele Unite. Acel studiu a găsit că 83% din 453 de bolnavi de cancer au folosit în final una din terapiile MCA, ca parte a tratamentului pentru cancerul ce-l aveau. Studiul includea terapii MCA, precum diete speciale, psihoterapie, practici spirituale şi suplimente alimentare cu vitamine. Atunci când psihoterapia şi practicile spirituale au fost excluse, 69% din bolnavi au declarat înrăutăţirea stării generale.

Este important ca aceeaşi evaluare ştiinţifică, ce este folosită pentru a estima abordările convenţionale, să fie folosită şi pentru evaluarea terapiilor complementare şi alternative. Un număr din ce în ce mai mare de centre medicale evaluează terapiile complementare şi alternative prin dezvoltarea unor experimente clinice (studii de cercetare pe persoane) pentru a le testa.

Norme de conduită profesională şi responsabilitate publică

Majoritatea organizatiilor de medicină complementară au o structură similară cu cea a organizaţiilor profesionale din medicina convenţională; ele stabilesc norme oficiale de etică şi practică, iar lista membrilor lor este disponibilă publicului. Aproape toţi membrii beneficiază de asigurări care le garantează despăgubirile profesionale şi responsabilitatea publică (în general, costul asigurării nu este mare, ceea ce reflectă faptul că, până în prezent, nu s-au semnalat aspecte litigioase în domeniu). Totusi, posibilitatea ca pacienţii să formuleze reclamaţii împotriva practicienilor, existenţa unor norme disciplinare oficiale, a unor sancţiuni şi a posibilităţii de exprimare în scris a unei plângeri sunt foarte ambigue, chiar şi pentru organizaţiile cu o structură foarte fermă. Dată fiind tendinţa de creştere a responsabilităţii profesionale în domeniul medical, se impune ca organizaţiile din cadrul medicinei complementare şi alternative să ţină cont într-o măsură mai mare de părerea pe care o au pacienţii

în ceea ce priveşte activitatea lor, indiferent dacă vor beneficia sau nu de reglementări statutare.

Medicina complementară şi alternativă a încetat să mai fie o latura obscură a medicinei. Pe lângă terapia convenţională, 1 - 2 din pacienţi folosesc şi metode de tratament alternativ. Statisticile arată că doctorii şi studenţii medicinişti sunt interesati într-o măsură tot mai mare de terapiile complementare şi alternative, 3 din 5. Deşi, la ora actuală, multe şcoli medicale şi programe de specializare includ şi cursuri de medicină complementară şi alternativă, prezentările sunt diferite şi, de cele mai multe ori, superficiale.

Psihoterapia energetică se axează pe sistemele de energie ale corpului, ce au legatură cu emoţiile, comportamentul şi sănătatea noastră psihologică.

Aceste sisteme energetice includ şi activitatea electrică a sistemului nervos, meridianele de acupunctură, chakrele, biocâmpurile (numite de asemenea şi aure) şi câmpurile morfogenetice.

În timp ce funcţionarea noastră psihologică este afectată de factori cognitivi, hormonali, neurochimici şi de mediu, la un nivel mai fundamental bioenergia este de asemenea răspunzătoare de emoţii şi comportament.

În general, pentru siguranţă şi eficienţă, abordările convenţionale ale tratamentului cancerului au fost studiate prin intermediul unui riguros proces ştiinţific, incluzând experimentele clinice pe un mare număr de pacienţi. Deseori se cunoaşte mai puţin despre siguranţa şi eficienţa metodelor complementare şi alternative. Unele dintre aceste terapii complementare şi alternative nu au trecut evaluarea riguroasă, altele, ce odată au fost considerate neortodoxe, îşi găsesc un loc în tratamentul cancerului – nu ca vindecare, dar ca terapii complementare ce pot ajuta bolnavii să se simtă mai bine şi să-şi restabilească mai repede sănătatea. Un exemplu este acupunctura. În concordanţă cu un panou al experţilor de la Institutul Naţional de Sănătate (NCI), expus la Conferinţa de Consens Internaţional din noiembrie 1997, s-a constatat că acupunctura este eficientă în managementul chimioterapiei (respectiv pentru greaţă şi vomă) şi în controlul durerii asociate intervenţiei chirurgicale.

Unele abordări, au fost studiate şi găsite ineficiente sau potenţial dăunătoare.

Cel mai bun program de serii de caz, care a fost început de Institutul Naţional de Sănătate (NCI) în 1991, este o altă cale prin care sunt evaluate cele mai proaspete date despre abordările complementare şi alternative. Cel mai bun program de serii de caz este controlat de Biroul de medicină complementară şi alternativă în cancer din cadrul NCI (OCCAM). Prin cel mai bun program de serii de caz, profesioniştii implicaţi în păstrarea sănătăţii, care-şi oferă serviciile MCA, îşi înscriu înregistrările medicale ale pacienţilor şi materialele aferente la OCCAM.

OCCAM dirijează în mod critic o publicaţie a materialelor şi prezintă abordările cu cel mai mare potenţial terapeutic la panoul consultativ pentru MCA (CAPCAM) ce urmează a fi prezentate în publicaţia următoare.

CAPCAM a fost creată în 1999, prin unirea NCI cu NIH – Centrul Național pentru Medicină Complementară şi Alternativă (NCCAM).

Membrul CAPCAM este desemnat dintr-o mare zonă de experți din comunitățile de cercetare şi practică convenționale şi CAM din domeniul cancerului. CAPCAM evaluează abordările cancerului, înscrise în cel mai bun program de serii de caz şi face recomandări către NCCAM dacă şi cum aceste abordări ar trebui să fie urmate.

Experimentele curente includ terapia cu enzime cu suport nutrițional pentru tratamentul cancerului pancreatic inoperabil, terapia cu cartilagiu de rechin pentru tratamentul cancerului la plămân şi studii ale efectelor dietei în cancerul de prostată şi de sân.

Unele din aceste experimente compară terapiile alternative cu tratamentele convenționale, în timp ce altele studiază efectele abordărilor complementare folosite suplimentar în tratamentele convenționale.

Terapiile Energetice

Terapiile energetice implică proceduri şi protocoale care se adresează, în special, aspectelor energetice fundamentale ale problemei prin testarea manuală a muşchilor, verificarea energiei şi procedee ca, de exemplu, când îl punem pe pacient să stimuleze meridianele de acupunctură şi chakrele (prin ținere, frecare, bătaie uşoară) în timp ce stă într-o pozitie anume sau face anumite mişcări, folosirea unor afirmații şi concentrarea pe relația dintre bioenergie, conştiință, gândire, intenție şi spiritualitate.

Terapia energetică nu reprezintă ceva nou, nou este doar modul nostru de a o înțelege şi de a o aplica. Ființa Umană este o ființă puternică, energetică (minte, corp şi spirit) care este guvernată de un sistem de energii subtile. Este adevărat când spunem că, peste timp, o acumulare de emoții negative poate duce la blocări, care redirecționează energia dătătoare de viață departe de porțiuni ale corpului - cauzând o funcționare defectuoasă. Durerea fizică şi boala reprezintă modul corpului de a-ți spune că o zonă sau o problemă emoțională are nevoie de atenție – dacă probleme grave sunt lăsate netratate pot avea ca efecte boli serioase sau nefuncționarea corectă a intreg organismului. Dacă simptomul este uşurat şi corpul se vindecă, dar blocajul nu este îndepărtat, pot apărea din nou simptome similare, în acelaşi loc sau chiar într-o zonş învecinatş, asfel devenind simptome cronice care reapar sau par că nu dispar niciodată.

Hipocrate spunea că, impreună, corpul şi mintea sunt o unitate, şi afectându-l pe unul îl afectezi pe celălalt. Medicina modernă a adoptat un alt punct de vedere, acela de a izola cauza şi de a prescrie un remediu specific care reprezintă soluția. Foarte interesant, deşi Pasteur susținea cu putere efectul microbului în medicină, ultimele sale cuvinte înainte de a muri au fost: Microbul nu este nimic, terenul este totul.

“Gândirea unei persoane este în relatie cu corpul, la fel ca relația dintre un film şi imaginea proiectată pe ecran”.

Într-adevăr, energiile subtile care circulă prin corp au fost ignorate (până de curând) de oamenii de ştiinţă occidentali. Totusi, acum s-a ajuns la concluzia că durerile şi îmbolnăvirile pe care le avem sunt legate de forma gândului şi de emoţii care sunt puterea şi imboldul universului. Rădăcina multor afecţiuni se află atât de adânc în eteric sau alte corpuri încât credinţa că, corpul este o maşină este limitată şi contradictorie procesului de vindecare.

Orice vindecare este un transfer de energie. Această energie este transferată sub forma gândurilor, atingerii, intenţiei, atenţiei, scopului, dorinţei şi voinţei. Orice vindecare ca şi psihoterapia energetică este transferul şi schimbarea energiei.

Vindecătorul este imboldul şi catalizatorul procesului de vindecare. Orice vindecare a sinelui este făcută de sine prin procesul conştient sau inconştient de a crea un mediu unde catalizatorul există. Intenţia este un fapt energetic ca şi atenţia. Atenţia determină limita concentrării noastre. Intenţia ne dirijează energia pentru a afecta o schimbare în aria de atenţie. În matematică, acest lucru este numit vector (o cantitate care are mărime şi direcţie). Intenţia noastră deci este folosita pentru a schimba atenţia noastră sau a altcuiva de la un punct energetic la altul.

Psihoterapia spirituală pune accentul pe faptul că suntem fiinţe umane şi, în acelaşi timp, spirituale, interconectate holistic prin întermediul corpului, mintii şi spiritului.

Transformările şi vindecarea au loc atunci cand ne adresăm atât laturii întunecate, cât şi laturii luminoase. Accentul este pus foarte puternic pe vindecarea emoţională şi pe munca de experientare şi sunt folosite concepte din psihoterapia transpersonală şi transformativă, pe lucrul asupra copilului interior, relaţii interpersonale şi terapie de grup.

Se folosesc, de asemenea, tehnici terapeutice cum ar fi lucrul cu chakrele, cu sunetul şi intuiţia medicală, ca mijloace adiţionale în procesul transformării interioare. Sunt incluse şi valorile spirituale, cum ar fi dragoste, respect, compasiune, empatie, încredere, sprijin, integritate, linişte, pasiune, creativitate, transformare, iertare, recunoştinţă, armonie şi frumuseţe.

Stările de conştiinţă alterată, ca cele obţinute prin intermediul meditaţiei, concentrării, ritualurilor, bioenergiei, rugăciunii şi muzicii, sunt utilizate datorită puterii lor de a adânci munca interioară şi de a promova creşterea spirituală.

Rezultatele unei asemenea îmbinări de tehnici şi metode oferă individului posibilitatea de a se vindeca la un nivel mult mai profund şi mai adânc.

REIKI

Reiki este o tehnică japoneză de reducere a stresului, de relaxare şi totodată, de vindecare.

A fost redescoperită de Dr. Mikao Usui, la începutul secolului XX. Reiki este transmis prin " punerea mâinilor". Reiki este o foarte simplă şi în acelaşi timp o foarte puternică tehnică ce poate fi învăţată cu uşurinţă, de oricine.

Cuvântul Reiki vine de la două cuvinte japoneze - Rei şi Ki.

Rei - Înțelepciunea spirituală

Cuvântul „Rei" înseamnă universal şi aceasta este definiția acceptată de cei mai mulți. Oricum, această interpretare este una foarte generală. Ideogramele japoneze au mai multe nivele de înțelesuri. Ele variază de la cel lumesc până la cel mai esoteric. Astfel, în timp ce este adevărat că Rei poate fi interpretat ca universal, însemnând că este prezent pretutindeni, există o definiție mai plină de înțeles care merită explorată.

Cercetarea semnificației esoterice a caracterului kanji pentru Rei, a dus la o mai profundă înțelegere a acestei ideograme. Cuvântul Rei aşa cum este folosit în Reiki este mai precis interpretat ca însemnând cea mai înaltă cunoaştere sau conştiință spirituală. Cunoaşte cauzele tuturor problemelor şi dificultăților şi ştie cum să le vindece.

Ki - Energia vieții

Cuvântul „Ki" înseamnă acelaşi lucru ca şi Chi în chineză, Prana în sanscrită şi Ti sau Ki în hawaiană. A mai fost numită forța odică, orgon, bioplasmă etc.

Ki este energia vieții. Mai este cunoscută şi ca forța vitală sau forța universală a vieții. Aceasta este energia non-fizică, care animă toate ființele vii. Atâta timp cât cineva este viu, energia vieții circulă prin şi împrejurul lui; când moare, energia vieții pleacă. Dacă energia vieții este scăzută sau dacă există o restricție în curgerea sa, omul este mai vulnerabil la îmbolnăviri. Când este ridicată şi curge liber, este mai puțin probabil să apară boala. Energia vieții joacă un rol important în orice facem. Animă corpul şi are nivele mai înalte de exprimare. Ki este şi energia primară a emoțiilor noastre, gândurilor şi vieții spirituale.

Chinezii acordă o mare importanță energiei vieții sau Chi. Ei au studiat-o timp de mii de ani şi au descoperit că există diferite tipuri de Chi. În manualul clasic de medicină internă a Împăratului Galben, care are mai mult de 4000 de ani vechime, există o listă cu 32 de tipuri diferite de Chi sau Ki.

Ki este utilizată de cei care practică artele marțiale, în pregătirea lor fizică şi în dezvoltarea mentală. Este folosită în exercițiile de respirație care poartă numele de pranayama şi de şamanii din toate culturile, pentru divinație, conştiința psihică, manifestări şi vindecări. Ki este energia non - fizică folosită de toți vindecătorii. Ki este prezentă pretutindeni în jurul nostru şi poate fi acumulată şi ghidată de minte. Cercetătorul rus Semyon Kirlian a dezvoltat o metodă, în anii 1940, pentru fotografierea câmpului de energie a vieții care înconjoară o persoană.

Energia vieții, ghidată spiritual

În practica numită Reiki, Conştiința - Dumnezeu numită Rei este cea care ghidează energia vieții numită Ki. Prin urmare, Reiki poate fi definită ca fiind energia vieții, ghidată spiritual. Aceasta este cea mai semnificativă interpretare a

cuvântului Reiki. Descrie cel mai bine experiența pe care cei mai mulți oameni o au legată de ea: Reiki nu cere direcționarea din partea practicantului ci se autoghidează.

Există mai multe tipuri de energii vindecătoare. Toate au Ki sau energia vieții ca una dintre părțile lor importante. Toți vindecătorii folosesc energia vieții sau Ki, dar nu toate folosesc Reiki. Reiki este un tip special de energie vindecătoare care poate fi canalizată de cineva care a fost inițiat să o facă. În timp ce este posibil ca unii oameni să se nască, cu Reiki, sau să-l aibă pe o altă cale, cei mai mulți trebuie să primească o inițiere pentru a fi capabili să folosească Reiki.

Tehnica Autocontrolului

Este o tehnică pusă la punct de regretatul Profesor Dan Seracu, preluând de la fiecare din celelalte tehnici (*Yoga, Mind Control-ul*, tehnicile învățate prin cursurile *Meditation Group for New Age*, rugăciunea creştină, tehnicile extrem orientale ca buddhismul, Zen., folosirea Cristalului de Cuarț şi altele), tot ceea ce a considerat că nu este nociv. De exemplu, în Yoga este de-a dreptul periculos să revii brusc din meditație; în tehnica autocontrolului nu există însă acest pericol.

1. ***Undele BETA*** – care apar preponderent în starea de veghe, cu frecvențele cuprinse între 14 şi 21 Hz; Domeniul *Beta* corespunde lumii fizice; aici există imagine, sunet, miros, gust, pipăit, există timp şi spațiu.
2. ***Undele ALFA*** – care apar preponderent în starea de semisomn, cu frecvențele cuprinse între 7 şi 14 Hz; Domeniul *Alfa* corespunde nivelului conştiinței interioare, lumii spirituale; aici nu mai există noțiunile de spațiu şi timp. Notă: Frecvența de 10 Hz corespunde frecvenței la care se interconectează cele două emisfere cerebrale: dreapta (intuitivă, folosită rar, ca de exemplu la ascultarea unei bucăți muzicale, la admirarea unei picturi etc.) şi stânga (cu rol analitic şi sintetic – în cazul dreptacilor; la stângaci situația este inversă). Tot frecvența de 10 Hz este atribuită *frontierei PSI;* sub nivelul acesteia apar toate fenomenele de parapsihologie cum sunt: telepatia, percepția extrasenzorială (PSE; ESP), telekinezia, premoniția etc. Chiar şi Pământul prezintă o vibrație în acest domeniu, în jur de 8,5 Hz.
3. ***Undele TETA*** – corespunzătoare stării de somn, cu frecvențele cuprinse între 4 şi 7 Hz; Domeniul *Teta* este activat în timpul somnului, dar şi prin anestezie generală.
4. ***Undele DELTA*** – corespunzătoare somnului profund , cu frecvențe sub 5 Hz; Domeniul *Delta* corespunde somnului profund şi inconştientului.

Deci zona *Alfa* corespunde domeniului în care toate frecvențele cerebrale sunt diminuate la aproximativ jumătate din starea de veghe. Cercetătorii care au

utilizat biofeedback–ul (electroencefalografia), au observat că la pacienții cu zona *Alfa* activă se îmbunătățeşte activitatea organelor dezechilibrate (supuse stressului), se normalizează tensiunea arterială, pulsul devine uniform, funcționarea automată a corpului intră mai mult sub controlul nostru, creşte capacitatea cerebrală dincolo de dublul normalului etc.

Însă, putem obține şi în mod conştient toate acestea dacă activăm volitiv *Alfa* adică dacă ne diminuăm în mod voluntar frecvențele cerebrale. Creierul nostru a fost deja programat de nenumărate ori până acum ca să efectueze în mod automat o serie de operații: trezirea de dimineață, ridicarea din pat, îmbrăcatul, spălatul, condusul maşinii – toate acestea fără sa ne gândim măcar un moment la ele.

Mai mult, putem învăța să ne folosim subconştientul în programarea şi dirijarea conştientă a propriei noastre vieți, ca de exemplu:

- adormirea la o oră oarecare necesară;
- trezirea la fel, la orice oră;
- rămânerea în stare de veghe, în stare de somnolență;
- înlăturarea unei dureri (de cap, de exemplu);
- rezolvarea unor probleme apărute ad-hoc;
- renunțarea la unele vicii;
- reținerea uşoară a unor liste lungi de probleme;
- învățarea mai eficace;
- corectarea oricărei schimbări negative apărute în corp;
- cuplarea simultană a ambelor emisfere cerebrale pentru rezolvarea unei sarcini oarecare ;
- creşterea creativității şi a receptivității;
- ajutorarea altora în caz de boală;

Corpul nostru are Modelul Său Perfect fiindcă a fost creat după chipul şi asemănarea Domnului; adică a fost proiectat să fie sănătos. Are mecanismele sale proprii de autovindecare încorporate din start. Aceste mecanisme sunt însă blocate de un mental care a uitat *Autocontrolul*.

În Autocontrol meditația este primul pas cu ajutorul căruia putem ajunge foarte departe în deblocarea forțelor curative ale organismului propriu sau al altuia şi redându-i energiile împrăştiate, anihilând tensiunile apărute sau create.

Nutriționism şi dietă

Numeroase rezultate ştiințifice comunicate şi publicate pe parcursul a câtorva zeci de ani, legate de experimențe de laborator şi observații clinice, studii randomizate pe grupe de populații şi date epidemiologice au demonstrat efectele benefice ale unor componente (nutritive sau denutritive) din alimentația omului şi rolul lor în scăderea frecvenței localizărilor de cancer, dar şi în tratamentul acestora.

Aceste eforturi de a descoperi factorii care participă la protecţia omului împotriva agenţilor toxici cancerigeni s-au îmbogăţit, în acelaşi timp, cu o serie de alte date care demonstrează, dimpotrivă, participarea altor factori din nutriţie în determinarea şi facilitarea apariţiei lui. În sprijinul acestora vom prezenta următoarele studii:

- Winder şi Gori, 1977 – arată că, în Statele Unite, 40% din cancerul constatat la bărbaţi şi 60% din cancerul la femei, indiferent de localizare, poate fi legat de unii factori din dietă;
- Higgenson şi Moire, 1979 – subliniază faptul că stilul de viaţă, în care includ şi dieta, poate explca apariţia cancerului la peste 30% dintre bărbaţi şi la 60% dintre cazurile constatate la femei;
- Weisburger şi Williams, 1979 – arată că modul de viaţă reprezintă cauza apariţiei cancerului în peste 71% din cazuri, din care 50% datorându-se regimului alimentar şi al dietei;
- Doll şi Petto, 1981 – arată că o medie de 35% din cazurile constatate de cancer ce vor fi determinate de unii constituenţi de nutriţie, pot fi reduse prin alţi constituenţi, tot prin nutriţie şi regim alimentar.

Într-o serie de concluzii care au relevat, în primele rânduri, fapte şi suspiciuni în ceea ce priveşte acţiunea contrară, negativă a unor factori din alimentaţie, în sensul de a fi agenţi cauzali ai apariţiei cancerului, aceştia s-au dovedit a fi în cea mai mare parte, contaminanţi sau aditivele ce sunt prezente, în mod voluntar sau involuntar, în nutriţia omului, aşa cum sunt redate mai jos:

Listă generală de aditivi şi posibile afecţiuni produse prin ingerarea acestora :

-aditivi alimentari care pot produce cancer : E131, 142, 211, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 239, 330 ;
-aditivi alimentari care afectează vasele de sânge : E250, 251, 252 ;
-aditivi alimentari care produc boli de piele : E230, 231, 232, 233 ;
-aditivi alimentari care atacă sistemul nervos : E311, 312 ;
-aditivi alimentari care pot produce tulburări digestive : E338, 339, 340, 341, 363, 465, 466, 450, 461, 407 ;
-aditivul care distruge vitamina B12 : E200.

E123 – este interzis în SUA şi în fostele state sovietice. Se găseste în bomboane, jeleuri, dropsuri mentolate, brânzeturi topite şi creme de brânză. Este considerat cel mai puternic cancerigen dintre aditivi. Din aceeaşi categorie face parte si E110, care intra în componenţa dulciurilor (mai ales a prafurilor de budincă).

E330 – produce afecţiuni ale cavităţii bucale şi are acţiune cancerigenă puternică. Se găseşte în aproape toate sucurile din comerţ.

E102 – este un alt colorant care se găseste in dulciuri, mai ales in budinci. Are acţiune cancerigenă şi el.

Acupunctura

În ciuda creşterii numărului de materiale din literatura ştiinţifică de specialitate, care se referă la efectele acupuncturii, există o serie comentarii critice ştiinţifice. Zonele potenţiale de cercetare includ biologia fundamentală şi biochimia acupuncturii, efectele sale la nivel celular, efectele asupra sistemului corpului (precum imunitatea şi sistemul nervos) şi factorii genetici ce corelează răspunsurile cu terapia acupuncturii.

Eficacitatea acupuncturii, se poate spune că ţine seama şi de energetica individuală şi de respectarea şi aplicarea principiilor medicinii tradiţionale chineze.

În Statele Unite, acupunctura este practicată pe mai mult de un milion de oameni, rezultând aproximativ 10 milioane de vizite de tratament anual. Acupunctura este administrată printr-o varietate de furnizori de servicii de sănătate, pornind de la medicii convenţionali, până la practicienii medicinii tradiţionale chineze. În mod curent, acupunctura se foloseşte în mod considerabil în durerea cronică şi acută.

Fitoterapie

Fitoterapia, ca metodă de terapie complementară, se găseşte ca o parte integrantă a medicinii herbale şi se rezumă la metode terapeutice care utilizează plante sau produse obţinute din procesarea acestora (infuzii, decocturi, uleiuri, tincturi, pomezi, unguente, ş.a.m.d.) în vederea obţinerii vindecării. Este una din cele mai vechi tehnici terapeutice, la noi în ţară arta folosirii plantelor de leac se pierde în negura vremurilor, tradiţia transmiţându-se de obicei oral pe linie maternă. În cadrul terapiei specifice cancerului putem face distincţia clară, în funcţie de scopul urmărit, a două forme de infuzii şi decocturi.

Astfel, unul este destinat cu precădere rolului de citostatic, de otrăvire a organismului. Principiul urmărit este acela de citostatic general, de otrăvire a întregului organism, odată cu acesta otrăvindu-se şi soma celulară ce se divide anacronic. Din această categorie fac parte următoarele plante: brusture (Arctium lappa), busuioc sălbatic (Prunella vulgaris), coada calului (Equisentum arvense), coada şoricelului (Achillea mileffolium), drăgaică (Galium aparine), vâscul (Viscum album), tătăneasă (Symphytum officinale), rostopască (Chelidonium majus), nalba de pădure (Malva silvestris), năsturel (Nasturtium officinale R.Br.), merişor (Buxus sempervirens), remf (Aristolochia chematitis) şi mult disputatul spânz (Heleborus odorus). În cadrul celei de a doua categorii, şi mai precis de echilibrare şi de stimulare a imunităţii se înscriu: ginseng (Panax ginseng), gălbenele (Calendullae officinale), coada calului (Equisentum arvense), plop negru (Populus nigra), salvie (Salvia oficinalis), cicoare (Cichorium intybus), cătină (Hippophol rhamnoides), orz (Hordeum sativum), secară (Secale cereale).

Aromoterapia

Aromoterapia este o terapie complementară naturală care ajută la ameliorarea sau vindecarea diverselor boli, pe calea aromelor extrase din plante aromatice. Această practică este foarte veche, mai veche decât civilizația egipteană. J. Miguel este cel care în 1894 a efectuat primele studii științifice cu privire la acțiunea terapeutică a uleiurilor esențiale extrase din plantele aromatice. Această metoda combină uleiurile esențiale pentru a obține un efect de calmare, echilibrare hormonală şi emoțională, eliberarea stresului, energizare, regenerare, cunoscut fiind faptul că mirosul (cel mai vechi dintre simțuri) este dezvoltat la om de zece ori mai mult decât simtul gustativ.

Atunci când inhalăm un ulei esențial se realizează o comunicare cu partea creierului numită *sistemul limbic*, centrul controlului emoțional, responsabil pentru reglarea apetitului, a capacității sexuale şi a stresului.

Atunci când acționăm asupra mirosului putem obține nişte efecte neaşteptate în terapie, deoarece aromele acționează în acelaşi timp la nivel fizic, emoțional, mental şi astral.

Uleiurile esențiale volatile sunt extracte de plante care se evaporă la o anumită temperatură şi sunt extrase din rădăcini, semințe, scoarță, frunze şi pot fi folosite prin masaj, baie, vaporizare şi inhalații.

Pentru reducerea inflamației tegumentelor, apărută în urma cobaltoterapiei, în Franța se folosesc 2 uleiuri esențiale: cel de Niaouli şi de Ti-Baum, în Norvegia cel de Lavandă, iar cel de Rozmarin pentru diminuarea efectelor secundare ale chimioterapiei.

Cristaloterapie

Multe practici terapeutice ale culturilor antice includ purtarea de talismane şi amulete la gât, formate din diferite Pietre, în funcție de suferința avută. Şi în Roma antică se foloseau Pietrele, pentru efectul lor pozitiv asupra corpului. În scrierile romane şi greceşti găsim nenumărate trimiteri la talismane bazate pe pietre având rol în menținerea sănătății, în protecție şi în atragerea virtuților.

Mayaşii, dar şi alte populații amerindiene foloseau Cristalele atât în scop de diagnosticare, cât şi curativ. În vechile sate din acea zonă geografică se foloseau Cristale mari din Cuarț pentru vizualizări în Timp şi Spațiu.

Atunci când alegem un cristal, indiferent de locul de unde îl achiziționăm, trebuie să îl studiem cu atenție pentru ca nu cumva să fi fost şlefuit dintr-un cristal cu vârful rupt (şlefuirea înseamnă brutalizarea cristalului). Putem recunoaşte o astfel de şlefuire eronată dacă cristalul este lăptos la vârf şi transparent la bază.

După ce am procurat cristalul, este bine să îl purificăm, să îl curățăm de vibrațiile străine pe care le-a acumulat, vibrații ale persoanelor prin mâinile cărora a trecut.

Un cristal purificat va fi pregătit pentru a recepționa corespunzător vibrațiile noii case sau ale persoanei care l-a achiziționat.

Pentru a înlătura vibrațiile negative ținem cuarțul timp de treizeci de zile în sare marină.

În cazul cancerului, aplicarea acestei terapii complementare are valențe ample, mineralele la care se apelează fiind diferite în funcție de manifestările şi punctul de pornire al acestei maladii. Astfel, se folosesc: cuarțul fumuriu, turmalina verde, aventurinul, hematitul, jaspul, citrinul.

În cazul cancerului mamar se aplică o brățară cu unul din mineralele enunțate mai sus. De asemenea se practică o punctoterapie cristalină în V-7.

În cazul unui cancer în stare incipientă folosim: Azurit- Malachită, Beril, Fluorită, Herkimer, Lapis lazuli, Opal, Cuarț roze, Rubin, Smarald, Topaz, Turmalină verde şi neagră, Aur, Fildeş. Aceste minerale pot fi puse direct pe piele, în regiunea frunții, pentru a întării mintal organul atacat: astfel, pentru cancer de gât se pune pe frunte un Beril, pentru cancer abdominal o Selenită. Mineralul respectiv poate fi plasat şi pe centrul energetic ce coordonează organul sau zona respectivă.

Reflexoterapie

Se practică atât reflexoterapia plantară cât şi cea palmară. Se urmăreşte în special mărirea imunității, punctele de reflexie specifice meridianului ficat-bilă, echilibrarea energetică pe meridianul celor trei focare, acumularea de energie şi mărirea fluxului energetic la nivel renal.

Reflexoterapia poate fi asociată cu uleiuri esențiale pentru a mări efectul dorit. Astfel putem folosi ulei de sunătoare atunci când se lucrează pentru meridianul ficat-bilă, ulei de măsline când dorim să mărim efectul de detoxifiere, uleiul de brad, cedru şi pin atunci când lucrăm pentru echilibrarea sistemului nervos.

Presopunctură

Presopunctura este un mijloc de tratament complementar asemănător acupuncturii dar care în locul înțepăturilor de ace în punctele energetice utilizează presia sau alte procedee de influențare a activității corpului omenesc în scopul corectării acesteia, atunci când din diferite cauze se produc dereglări generatoare, ori potențial generatoare, ale stării de boală.

Energia alimentează neîntrerupt şi succesiv organele corpului omenesc pe căi corespunzătoare fiecărui organ, numite meridiane, înțelese şi ca unități energetice, definite prin denumirea organului pe care fiecare meridian îl reprezintă energetic.

- meridianul plămân (P)
- meridianul intestin gros (IG)
- meridianul Stomac (S)
- meridianul Splină- Pancreas (SP)

- meridianul Inimă (I)
- meridianul Intestin Subțire (IS)
- meridianul Vezică Urinară (V)
- meridianul Rinichi (R)
- meridianul Vase-Sex (VS)
- meridianul Trei Focare (TF)
- meridianul Veziculă Biliară (VB)
- meridianul Ficat (F)

De la început se observă existența a două meridiane pentru care organismul nu are corespondențe în organele sale: meridianul Vase-Sex şi meridianul Trei Focare, ambele cu rol de funcții energetice.

În cursul celor 24 de ore ale zilei, fiecare meridian are perioade, totdeauna aceleaşi, de câte două ore de maximă activitate urmate imediat de alte două ore de relaxare, când activitatea energetică slăbeşte. Toate acestea se realizează după un orar bine stabilit, care arată sensul circuitului energetic, orele de maximă sau minimă activitate, precum şi unele relații între meridiane, constituite în reguli de repartiție a energiei primite.

Pornind de la ideea că energia care alimentează organismul uman (aflată – putem spune – într-o cantitate limitată) trebuie riguros şi în principiu, în mod egal repartizată pe toate meridianele, aşa fel încât fiecare din ele să primească şi să folosească atât – şi numai atât – cât trebuie, se înțelege că orice activitate perturbatoare a stării de echilibru energetic va avea consecințe directe asupra sănătății generale a organismului, afectând unul sau altul dintre organele sale. Invers, atunci când deja s-a produs un dezechilibru energetic, acționând prin influențarea activității energetice a meridianelor, în sensul revenirii lor la starea inițială, normală, se acționează de fapt pentru înlăturarea bolii, pentru însănătoşire.

Echilibru şi sănătate prin abordarea unor exerciții fizice şi a respirației specifice în practica Artelor Marțiale

Tehnicile specifice Artelor Marțiale au ca rezultat obținerea unei bune oxigenări a întregului organism, contribuind în acelaşi timp la o eliminare cât mai completă a produselor reziduale din plămâni. Respirația lentă şi regulată oferă mai multe efecte de absorbție, stocare şi echilibrare a energiei Ki producând următoarele rezultate: o stare mentală mai calmă şi mai destinsă, se relaxează toți muşchii corpului se obține mai multă armonie între sistemele şi organele din corp.

Manipularea spinală

În portofoliul cercetărilor NCCAM sunt mai noi studiile pentru examinarea eficacității şi a mecanismelor acțiunii unor tipuri specifice de manipulare spinală, inclusiv cele folosite în chiropractică. Studiile includ

examinarea eficienței manipulării spinale mai ales în durerea de gât cronică şi domeniul de mişcare, ca şi impactul manipulării spinale lombare în postură. Manipularea spinală poate fi folosită cu succes în mod complementar în cazurile în care apar dureri cronice. În cazul formelor de metastază osoasă se impun precauții ale acestei abordări, sau de chiropractică clasică.

Tehnicile KUATSU

Tehnicile Kuatsu sunt constituite dintr-un ansamblu de procedee de reanimare a unui subiect acționându-se prin percuția asupra vertebrelor sau a unor puncte speciale, determinate precis, prin diferite masaje şi anumite mişcări ajutate de respirație artificială. Aplicarea acestor tehnici are misiunea de a provoca o excitare a centrilor nervoşi care se află în strânsă legătură cu organele respiratorii şi inima.

Aşa cum deseori menționa Dr. KO YAMADA (8 DAN JUDO) : « tehnicile de reanimare Kuatsu sunt considerate ca o formă de respect pentru viață şi o expresie virilă a antrenamentelor specifice Artelor Marțiale… » Dar în ce constă acțiunile tehnicilor Kuatsu (percuții, presiuni, masaje, etc.) ? Acestea declanşează o excitație care se transformă în forță motrice. Această forță motrice produce la rândul ei dilatarea, contractarea, accelerarea, încetinirea sau chiar oprirea funcțiilor unui organ asupra căruia se acționează.

În funcție de mecanismul implicat în apariția sincopei şi procedeul folosit pentru a stimula revenirea la viață, procedeele Kuatsu sunt foarte asemănătoare cu reflexoterapia, iar legile care le guvernează sunt aplicabile în orice situații ce afectează starea de sănătate, fie că este vorba de o afecțiune survenită în acel moment în urma unui accident, fie că ne referim la o afecțiune cronicizată, trenantă ce s-a produs cu mai mult timp în urmă.

YOGA

Cuvântul Yoga vine din sanscritul Yog care înseamnă unire. Astfel de aici derivă definiția sistemului Yoga şi scopul acestuia de a îmbina, de a uni ființa cu Absolutul, de a aduce stabilitatea mentală sau fixarea atenției asupra unui punct unic.

În Yoga omul se străduieşte să găsească Unicul dincolo de diferitele sale moduri de existență, pe toate planurile Manifestării. Este practic un proces de deşteptare, de regăsire a Spiritului (Atma) din noi. Yoga este împărțită într-un mare număr de sisteme, fiecare cu metodele sale diferite de acțiune dar toate având rezultate identice.

Cromoterapia

Terapia prin culoare este o modalitate terapeutică complet naturală, capabilă de a reechilibra organismul, mai ales atunci când ne aflăm în condiții de stress.

Ea îşi are rădăcinile în trecut, în Egiptul Antic, unde zeul Thot era stăpânul culorilor pe care le folosea pentru a trezi sau amplifica la oameni facultăţile spirituale latente.

Grecii şi romanii foloseau şi ei, foarte eficient, şi tot ca o formă de cromoterapie, razele ultraviolete. De la indieni ne-au parvenit cunoştinţele despre legăturile care există între culori şi cele sapte chakre (plexurile esenţiale ale organismului uman). Cunoaştem faptul că chakrele acumulează energii subtile luminoase, colorate diferit, pe care le distribuie apoi în interiorul organismului.

Fiecărei chakre îi corespunde una dintre cele sapte culori de bază ale spectrului luminii albe descompuse prin prismă. Atunci când o anumită chakră este slab energizată, va apărea în organism o proastă funcţionare sau chiar o tulburare. De obicei este suficient ca în aceste cazuri respectiva chakră să fie dinamizată şi încărcată cât este necesar plexului corespondent. Acest lucru poate fi făcut prin expunere directă la o radiaţie luminoasă de culoare corespunzătoare respectivei chakre, din zona plexului afectat.

STUDII EXPERIMENTALE

Efectul Placebo

În ultimele studii, efectul Placebo a reţinut atenţia în mod sporit, datorită efectului său în durere. În noiembrie 2006, NCCAM şi Institutul Naţional pentru diabet, boli digestive şi de rinichi (NIDDK) au sponsorizat împreună o conferinţă internaţională foarte importantă care să examineze contribuţiile sociale, psihologice şi neurobiologice ale efectului Placebo, cum funcţionează el şi cum sunt evaluate acţiunile Placebo în experimentele clinice. Rezultatul final al întâlnirii a fost dezvoltarea unei agende de cercetare multidisciplinară, în care NCCAM şi alte IQ pot sponsoriza investigaţiile fundamentale şi clinice ale mecanismelor Placebo şi le folosesc.

Nivelul dovezilor pentru studiile cancerului uman în Medicina Complementară şi Alternativă

Pentru a ajuta pacienţii în evaluarea rezultatelor studiilor umane ale tratamentelor CAM pentru cancer, ori de câte ori este posibil se furnizează puterea dovezii asociate fiecărui tip de tratament (de exemplu, „nivelele dovezii”). Pentru a califica analiza nivelelor dovezii, un studiu trebuie:

1. să fie publicat în literatura ştiinţifică de specialitate,
2. să raporteze rezultatele terapeutice, precum răspunsul tumorii, creşterea duratei de supravieţuire sau creşterea măsurată a calităţii vieţii.
3. să descrie descoperirile clinice suficient de detaliat, astfel încât să se poată face o evaluare semnificativă.

Nivelele separate ale evidenţei scorurilor sunt desemnate pentru a califica studiile umane pe baza puterii statistice a proiectului lor de studiu şi pe baza puterii ştiinţifice ale rezultatelor măsurate ale tratamentelor (de exemplu,

punctele terminus) sunt atribuite nivele separate ale evidenței scorurilor. Cele două scoruri rezultate sunt apoi combinate pentru a da un scor final.

Institutul Național de Cancer al PDQ-Consiliul Editorial de tratament pentru adulți a realizat un sistem de clasificare, pentru a permite studii deosebite despre tratamentul cancerului uman, în concordanță cu puterea statistică a studiului de proiect şi cu puterea ştiințifică a rezultatelor tratamentului măsurate (de ex. Punctele finale). Acest sistem de clasificare a fost adaptat pentru a permite studiile deosebite pentru tratamentele cancerului cu medicina complementară şi alternativă. Scopul clasificării studiilor în acest mod este de a ajuta cititorii în evaluarea puterii dovezilor asociate tratamentelor particulare.

Totuşi, nu toate studiile umane sunt clasificate. Sunt luate în considerare numai cele care raportează un punct terminus terapeutic, precum răspunsul tumorii, creşterea duratei de supraviețuire sau creşterea măsurată a calității vieții. În plus, rapoartele anecdotice sau rapoarte de caz individuale nu sunt clasificate deoarece adesea, lipsesc importante detalii clinice şi probele pe care acestea le aduc sunt considerate în general slabe, şi există şi o probabilitate sporită ca rezultate asemănătoare (fie pozitive, fie negative) să nu fie obținute cu alți pacienți.

Mai mult, sunt excluse rapoarte ale seriilor de caz, atunci când descoperirea clinică este incompetentă şi stânjeneşte evaluarea şi interpretarea adevărată.

Pentru a indica puterea statistică a studiului proiectat, în sistemul de clasificare este folosită o scală numerică de la 1 la 4. 1 atribuindu-se studiilor cu cea mai mare putere şi 4 celor cu cea mai slabă. Subdivizionarea unor categorii de proiecte produce măsuri mai fine ale puterii.

Sunt descrise mai jos mai multe studii de proiect, în ordinea descrescătoare a puterii lor:

1. Probele clinice controlate aleatoriu.

Studii în care participanții sunt stabiliți la întâmplare, pentru a separa grupuri de comparație a diferitelor tratamente. Este alegerea pacientului de a se afla într-o probă aleatoare, dar nici un cercetător şi nici un pacient nu poate alege grupul în care va fi plasat. Folosind şansa, avem asigurarea că grupurile vor fi asemănătoare şi că tratamentele pe care ei le primesc pot fi comparate în mod obiectiv. În timpul probei, există o nesiguranță referitoare la tratamentul cel mai bun. Aceste probe pot fi „dublu-oarbe” sau „non-oarbe”. Probele dublu-oarbe au un proiect de studiu mai puternic.

I. Dublu-orb: Nici pacienții şi nici cercetătorul nu ştie care pacienți primesc terapia din studiu sau tratamentul de comparație (de ex. control).

II. Non-orb: Cercetătorul şi pacienții ştiu ce tratament se administrează.

2. Probe clinice controlate non-aleatoriu

Studiile în care participanții sunt fixați într-un grup de tratament bazat pe criteriul că ei pot fi cunoscuți de cercetători, ştiindu-se data naşterii pacientului,

numărul de grafic sau data întâlnirii clinice. Cu acest proiect de studiu, există mai puțină încredere că grupul primeşte tratamentul sub studiu şi este comparabil cu grupul de control.

3. Serii de cazuri

Studii care descriu rezultatele de la un grup sau serii de pacienți ce au primit toți tratamentul de cercetat. Aceste studii au un proiect slab, datorat în parte absenței grupului de control. Diferite tipuri de serii de caz, în ordinea descrescătoare a puterii, sunt prezentate mai jos:

I. Serii de caz consecutive, bazate pe populație

Studiul populației este bine definit şi este vorba fie despre întreaga populație ce interesează, fie de o alegere aleatorie simplă dintr-o populație mare. Subiectele studiului primesc tratamentele în ordinea în care ei sunt identificați de cercetători.

II. Serii de caz consecutive

Studii descriind o serie de pacienți ce nu sunt limitați la o populație specifică şi care au primit tratamentul în aceeaşi ordine în care ei au fost identificați de cercetători.

III. Serii de caz non-consecutive

Studii ce descriu o serie de pacienți care nu au fost limitați la o populație specifică şi care nu prezintă o serie consecutivă de pacienți identificați de cercetători.

4. Cele mai bune serii de caz

Dintr-o serie mare de pacienți sunt raportate numai cazurile care par să aibă avantaje din tratamentul aflat în studiu. Aceste studii au cel mai slab proiect.

Puterea punctului terminus măsurat

Puterea ştiințifică a descoperirii făcute de studiu este determinată de punctul (punctele) terminus măsurat(e). Pentru a indica puterea ştiințifică a punctelor finale, în sistemul de clasificare se foloseşte o scală alfabetică progresivă, cu A se desemnează cel mai puternic punct final ce poate fi măsurat şi cu D punctul final cel mai slab. Punctele finale obişnuite, măsurate în studiul tratamentului cancerului uman, sunt prezentate mai jos, în ordinea descrescătoare a puterii lor:

A. Mortalitatea totală

Proporția populației din cadrul studiului, care a murit. În mod frecvent este denumită rata de mortalitate. Este măsurată de la un punct definit în timp, ca momentul diagnosticului sau momentul în care s-a început tratamentul. Acesta este cel mai uşor de definit şi mai obiectiv punct terminal.

B. Cauza specifică mortalității

Moartea în rândul populației studiate, dintr-o cauză specifică, de exemplu moartea de cancer, moartea din efectele secundare ale terapiei, moartea din alte cauze. Acest punct final este mai subiectiv decât mortalitatea totală.

C. Evaluarea atentă a calității vieții

Deşi este un punct final foarte subiectiv, calitatea vieții este un punct final extrem de important. Puterea evaluării calității vieții depinde de valabilitatea instrumenetelor ce sunt folosite (de exemplu chestionare, teste pshihologice).

D. Înlocuitori direcți

Acestea sunt măsurători ce înlocuiesc actualele rezultate din sănătate şi sunt un subiect al interpretării investigației. În ordinea descrescătoare puterii, înlocuitorii (surogatele) indirecți includ următoarele:

a. Supraviețuirea – Durata de timp în care nu a mai fost detectat cancerul după tratament.
b. Supraviețuirea progresivă după boală – Perioada de timp în care boala nu s-a înrăutățit după tratament.
c. Rata de răspuns a tumorii – Proporția pacienților ale căror tumori au răspunsul la tratament şi gradul sau extinderea la care au răspuns tumorile.

BIBLIOGRAFIE

1. Amber, R.B., Color Therapy – healing with color, Calcutta, 1992;
2. Bolile psihice şi vindecarea sufletului în tradiția ortodoxă, Ed. Mănăstirii Naşterea Maicii Domnului, Levadia, 1993;
3. Campigny, H.M., Teoria şi practica sistemelor yoga, Ed. Neuron, Focşani, 1993;
4. Cosnier, Jacques, Întroducere în psihologia emoțiilor şi a sentimentelor, Ed. Polirom, 2002;
5. Constantin, D., Inteligența materiei, Bucureşti, Ed. Medicală, 1981;
6. Constantinescu, C., Plantele medicinale în apărarea sănătății, Buc., Ed. Centrocoop, 1967;
7. Constantinescu, C., Artin, P., Plantele medicinale în flora spontană, Buc., Ed. Centrocoop, 1967;
8. Enăchescu, Constantin, Tratat de psihanaliză şi psihoterapie, Ed. Polirom, Iaşi, 2003;
9. Ey, Henri, Conştiința, Ed. Ştiințifică, 1998;
10. Fontana, David, Manual de meditație, Ed. Teora, Bucureşti, 1998;
11. Gavriliu, Leonard, Inteligența şi patologia ei, Ed. Iri, 2001;
12. Golu, Mihai, Principii de psihologie cibernetică, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, 1975;
13. Holdevici, Irina, Hipnoterapia – teorie şi practică, Ed. Dual Tech, Bucureşti, 2004;

14. Holdevici, I., Psihoterapia – un tratament fără medicamente, Ed. Ceres, Bucureşti, 1993;
15. Jafolla, Richard, Transformarea de sine, Ed. Mix, Braşov, 2003;
16. Luong Minh Dang, Yoga spirituală şi umană sau energia universală, Ed. Solteris, 2001, Piatra Neamț;
17. Mitrofan, Iolanda: Meditații creative, Editura SPER, Bucuresti 2001;
18. Mitrofan, Iolanda; Buzducea D., Psihologia Pierderii si Terapia Durerii, Editura SPER, Bucuresti 1999;
19. Mitropolit Hieroteos Vlachos, Psihoterapia ortodoxă, Ed. Învierea – Arhiepiscopia Timişoarei, 1998;
20. Seracu, D., Autocotrol, Editura Aldo Press, 2007;
21. Seracu, D.„Autocontrol pentru avansați şi nu numai…“, Editura Saphire, Bucureşti, 1994;
22. Seracu, D., Cristaloterapia, Ediția a 2-a, Editura Aldo Press, Bucureşti, 2005;
23. Seracu, D. „Cristalele în Ocultism”, Editura Aldo Press, Bucureşti, 1998;
24. Seracu D., Enciclopedia Fenomenelor Paranormale şi a Ştiințelor Oculte, vol. I-VIII, Ed. Aldo Pres, Bucureşti, 1996-1998;
25. Seracu, Dan, Vasile, Teodor „Aromoterapia de la A la Z”, Bucureşti, Ed. Aldo Press, 2000;
26. Shinbrot, T.,Grebogi, C., Ott, E., Yorke, J., A., Using Small Perturbations to Control Chaos, Nature, 363, 1993;
27. Smith, M.G. „Crystal Spirit“, Llewellyn Publ., St. Paul, MN, USA, 1990;
28. Sofronie, C., Zubcov, R., Psihologia ordinii, psihologia cuantică, Ed. Perfect, Bucureşti, 2005;
29. Tucci, Giuseppe, Teoria şi practica mandalei, cu referire specială la psihologia modernă a adâncurilor, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1995;
30. Vasile, Teodor, Curs practic de Kuatsu, Ed. Aldo Press, Bucureşti, 2002;
31. Vasile,Teodor – coord., Dumitru, Constantin; Bojor, Ovidiu; Vasilescu, Mario, S., Naturalis. Ghid de Medicină şi Terapii Naturale, Ed. Aldo Press, 2004;
32. Vasile, Teodor, Forme ale Medicinii Alternative în Terapia cancerului – Teză de doctorat, UIAM, Calcutta, India, 2002;
33. Walker, DaEI, Cartea Cristalelor, Ed. Sagittarius, Iaşi, 1994;
34. Young, F., R., The Secrets of Personal Psychic Power, New York, 1967;
35. Zang Ming Wu; Sun Xing Yuan, „Chinese Qigong Therapy”, Ed. Shandong Science and Technology, 1985;
36. Zee-Cheng RK: Anticancer research on Loranthaceae plants. Drugs of the Future 22(5): 519-530, 1997.

* Psiholog Principal Formator în Psihologie Clinică; Psihoterapie Experiențială a Unificării Individuală şi de Grup; Psihoterapie Cognitiv-Comportamentală; Hipnoză Clinică, Relaxare şi Terapie Eriksoniană – Colegiul Psihologilor din România - FRP, SPER, ATCCH / BIH, GHSC – U.K. / IACP, HSP – U.S.A. / W.P.C.,
Dr. în Ştiințe Medicale Alternative, U.I.A.M., India / I.A.A.M.,
Dr. în Medicină Complementară şi Naturopatie, I.I.A.M., India,
Drd. în Teologie, Şcoala Doctorală din cadrul Facultății de Teologie,
Drd. in Psihologie, Şcoala Doctorală din cadrul Facultății de Psihologie, Universitatea Bucureşti,
Preşedinte al Asociației de Studii Esoterice, Terapii Complementare şi Feng Shui – Club UNESCO.

DETERMINAREA SPECTRULUI TERMIC AL APEI

Constantin TEODORESCU*
Horia VERTAN**
Nicolae NĂCIOIU*

Du point de vue phisique "l'autre côté" est au-delà de la barrière de la causalité en métaphysique ou réel enveloppé. L`eau est une materieaux avec les bonne propriete dans l`activite humaine, et sa spectre est inactivitee tres important pour la clarification beaucoup domaine.

Scopul acestei lucrări este de a demonstra în mod practic că apa are un comportament diferit în funcție de o multitudine de factori : locul geografic de unde este luată (munte, şes, râu, mlaştină, lac, fântână etc), dacă este într-o aglomerare urbană sau sătească, dacă este recoltată după ce a stat îmbuteliată într-un mediu de disconfort psihic sau într-un loc în care relațiile interumane sunt armonioase, dacă este luată de lângă o instalație industrială, garaj, depou etc.

Este relevant faptul că apa se amprentează cu biocurenții umani cu diverse melodii pe care le aceeptă sau nu, schimbându-şi structura în mod repetat, având o memorie care înregistrează atât stările conflictuale cât şi momentele de destindere şi de relaxare.

În organismele umane, care conțin mai mult de jumătate apă, aceasta este de două categorii : apă liberă şi apă legată. Apa legată este de o importanță covârşitoare pentru întregul metabolism uman. De aceea, orice vecinătate ne influențează, ființă sau lucru inclusiv câmpurile telurice, magnetice, electrice, cosmice etc.

Prin măsurările pe care le facem executăm din punct de vedere fizic o termografie în infraroşu care ne va arăta diferențele de structură ale diferitelor mostre de apă.

Lucrarea se vrea un început de drum, pentru cercetări mai ample pe care vrem să le derulăm mai ales în încăperi în care există o activitate umană continuă şi unde s-a observat o stare de morbiditate maximă (sălile Parlamentului, ale Senatului etc).

Pe de altă parte, acestea vor fi structurate de aşa manieră încât să poată constitui ore de laborator şi seminar pentru un curs adecvat postuniversitar.

În alte lucrări am amintit şi de alte instalaţii adecvate aceluiaşi scop, adică pregătirii unor incinte care să remodeleze structura ideală a apei legate atât pentru regenerare, cât şi pentru o eficientizare a anumitor procese psihice cum ar fi învăţarea.

Aici trebuie să reamintim că teoria relativităţii face necesară renunţarea completă la modelul cărămizilor de bază ale universului, şi mai curând lumea trebuie văzută în termenii unui *flux universal de evenimente şi procese*. În loc să ne concentrăm asupra unei particule, să ne gândim la un tub de univers spaţio-temporal în interiorul căruia curg evenimente şi procese într-un flux continuu. O imagine mai sugestivă ar consta în considerarea formelor de undă ce curg prin acest tub de univers *ca structuri de tip vârtej într-un curent de curgere*. Dacă observaţi cu atenţie un râu ajuns la câmpie, veţi constata că apar vârtejuri şi turbioane ce par a încetini mişcarea continuă a apei înspre vărsare, căutând o aparentă independenţă de moment. De aceea David Bohm a denumit această formă de înţelegere "*Plenitudine Indivizibilă în Mişcarea Curgătoare*". Această curgere este anterioară celei a lucrurilor ce pot fi văzute ca formându-se şi dizolvându-se în ea. Am putea ilustra acest concept prin "curentul de conştiinţă" care nu este precis definibil, deşi în mod evident anterior formelor de gândire şi ideilor definibile, ce pot fi văzute ca formându-se şi dizolvându-se în flux, ca undele şi vârtejurile într-un curent de curgere.

Deşi fiecare structură relativ autonomă şi stabilă (de exemplu molecula de apă) trebuie înţeleasă nu ca ceva independent şi definitiv, ci mai curând ca un produs care s-a format în întreaga mişcare de curgere şi care, în final, se va dizolva înapoi în acea mişcare. Cum anume această structură se menţine pe ea însăşi va depinde de locul şi funcţia sa în sistem. Structura şi distribuţia vârtejurilor, care constituie un fel de conţinut al descrierii mişcării, nu sunt separate de activitatea formativă a curentului în curgere, care creează, menţine şi în final dizolvă totalitatea structurilor de vârtej.

Subliniem încă odată că orice influenţă, de departe, de foarte departe, de aproape, de foarte aproape, chiar din intimitatea noastră are o pondere incomensurabilă asupra moleculelor de apă din organismele vii care se orientează şi reorientează în furtuna gândurilor şi trăirilor, mulţimilor din vecinătăţi colective şi individuale.

Când vom şti să ne protejăm organismul atunci probabil vom şti să structurăm în mod ideal apa legată pe care o tezaurizăm.

BIBLIOGRAFIE

1. Vertan, Horia (1995) – "Between Natural and Artificial Systems", Joint Conference on general Cybernetics, Dragan European Foundation, Palma de Mallorca, Spain, July 11-13, 1995.
2. Vertan, Horia (1998) – "Orizont strategic XXI – Spre o nouă abordare a "inteligenței artificiale". Introducere în nanoştiința, în: Observatorul militar Anul X No.33: (452), 18-24 August 1998, Bucharest, Romania.
3. Jula, N., Vertan, H. – "Nanopollution Processes in the Lider's Habitat", Cybernetics, ecology and Bioeconomics Dragan European Foundation, Palma de Mallorca, Spain, November 7-10, 1998, Ed. Nagard, p. 184-199.

[*] Prof.univ.dr. , Universitatea Națională de Apărare "Carol I", Bucureşti, e-mail : ctin_teodorescu@yahoo.com.
[* *] Prof. univ.dr. ing., Academia Tehnică Militară, Bucureşti, e-mail : hpvertan@mta.ro.
[*] Cercetător ing.drd., Agenția de Cecetare Tehnică şi Tehnologie Militară, Bucureşti.

PARADIGMA: SISTEM INTEGRAL UMAN ŞI PSIHOTRONICĂ

Dr. Constantin NEACŞU*

The definition of human being through his intellectual quest to discover knowledge, has created a lot of content, which, have offered a lot of gnoseological, epistemological and ontological ideas on man. To understand these phenomena and processes that ensure our interrelations with our inner and outer universe, we need a certain degree of rational knowledge.

Fiinţa umană ca entitate biologică raţională pe Terra deţine în mod dialectic şi calitatea de a cunoaşte în acelaşi mod. Această dublă condiţie determină spiritul omului la o permanentă incursiune în realitatea propriului său univers interior şi al celui înconjurător. Cunoaşterea include înţelegerea realităţii obiective a proceselor sau fenomenelor la care omul este partener direct sau mediat. Înţelegerea este fundamentată pe logică –un corolar al raţiunii- demersul spre adevăr reprezentând un dat al sorţii sale dea fi unica fiinţă raţională pe această planetă, diacronia sa parcurgând etape desfăşurătoare evolutive cu un caracter permanent ascendent ca randament.

Oricum, evoluţia gândirii omenirii confirmă implacabilul destin al fiinţei umane de a continua în spaţiul şi timpul fizic (ce include trăirea biologică) efortul de „ a şti”.

Definirea omului în cadrul căutării intelectuale de a realiza propria cunoaştere, a conturat şi consfinţit numeroase conţinuturi, care la vremea lor ofereau fiecare un „randament” ideatic evident mai ridicat prin oferta gnoseologică , epistemologică sau ontologică asupra fiinţei umane.

Înţelegerea fenomenelor sau proceselor care se desfăşoară (sau asigură) relaţiile fiinţei noastre în univers (propriu sau din afară) solicită un grad adecvat de cunoaştere raţională în primul rând.

Contemporaneitatea noastră cere ca în această etapă demersurile intelectuale să includă – dacă nu completări sau adăugiri calitative şi/sau cantitative, - măcar unele clarificări cu potenţial pozitiv. Atitudinea noastră ştiinţifică (asigurată de fayr-play-ul corespunzător acestei atitudinii) include ca necesară definirea termenilor cu care vom „opera” în demersul nostru asupra unui domeniu fenomenologic pe care omul – considerat de noi ca unica fiinţă bio-psiho-socio-culturală – l-a realizat în decursul diacroniei procesului de cunoaştere şi anume cel al fenomenelor paranormale sau proceselor PSI.

Cunoscute de când omul aceste fenomene sau procese în care ființa sa este implicată în mod exhaustiv, constituie un grup aparte datorită în primul rând caracteristicilor de desfăşurare: fenomene rare, deosebite din punct de vedre al manifestărilor (calitative şi cantitative) şi prin faptul, apoi, că nu au putut până în prezent a fi reproduse integral prin metodologia şi modul de gândire definit ca ştiinţific.

Definirea lor a cuprins multe conținuturi semantice, explicarea lor de asemenea, nu a putut fi despărțită – până în prezent – de imaginar şi mistic. Ca atare zona de „înțelegere a acestei categorii de fenomene a fost decretată ca aparținând „supranaturalului" după canoanele ştiinţifice „ortodoxe" operante încă la ora actuală.

Argumentarea noastră proprie în prezentarea fenomenologiei descrise ca „paranormale sau PSI" este de tipul ştiinţifico-logic raţional şi nu patetico-mistic, raționalitatea fiind fundamentul de susținere.

Într-o atare tentativă de a aborda o înțelegere ştiinţifică a acestui domeniu de sorginte umană plecăm, aşa cum am menționat mai sus, de la definirea termenilor implicați în periplul explicativ al acestui domeniu fenomenologic.

I - O primă aserțiune în paradigma prezentată de noi o reprezintă ideea considerării *ab initio* a ființei umane ca unică ființă bio-psiho-socio-culturală, această structură tetralogică constituind o modalitate „operațională" a ființei umane ca sistem. Abordarea omului duce la posibilitatea operării cu acest concept în lumina definițiilor acceptate şi operante actualmente în ştiință. Dacă ne referim la apartenența omului la sisteme biologice deschise (Berthalamffy) atunci putem opera cu realitatea unei relații existente atât intrinsecă entității vii (mediului său interior) cât şi cel exterior în care operează informațional în condiția desfăşurării biologice a demersului de viață.

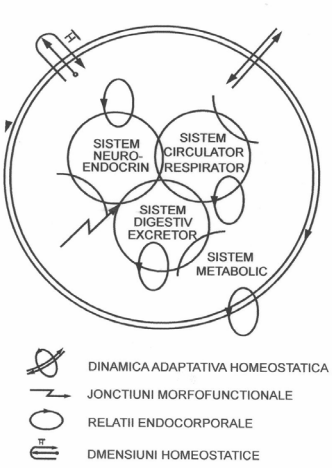

II – Dacă ne oprim la conținutul conceptului de sistem integrat sau integral definirea noastră operantă a termenilor (cu un randament optimal) o reprezintă aserțiunea că omul ca ființă vie reprezintă un sistem „integral" (definită de noi încă din 1973). Calitatea de sistem biologic integral consfinţeşte

omul ca fiind unica ființă care produce „plus informație” spre deosebire de celelalte sisteme biologice subdiacente în starea evolutivă (pe care o putem accepta ca reală). Calitatea specifică de sistem integral, producător de „plus informație” consfinţeşte „capacitatea” de a realiza concepte (modele) care nu sunt în desfăşurarea în natură, capacitatea de creație, de conştientizare a demersului de suflet (cu corolarul de credință), de comunicare scrisă şi verbală, de posibilitatea modificării a habitusului natural, demersurile sale socio-culturale realizând un univers propriu ideativ cu un conținut informațional extrem de eficient pentru statutul său de ființă vie.

Toate aceste demersuri susținute de structurarea de ființă rațională are ca rezultat, conturarea unei „dimensiuni” ce structurează la rândul său o altă calitate tot atât de fundamentală şi anume cunoaşterea.

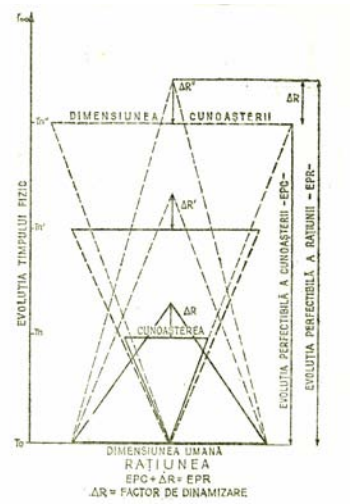

Această caracteristică a omului reprezintă baza demersurilor sale ideatice în cadrul dinamicii raportului rațiune/cunoaştere (R/C), raportul descris oferind – după concepția noastră – posibilitatea de explicare a întregii evoluții de ființă bio-psiho-socio-culturală în demiurgul său permanent spre cunoaşterea rațională. Din prezentarea structurii acestei paradigme a omului se remarcă faptul că acesta, deşi deține în desfăşurarea vieții sale biologice un randament crescător al capacității rațiunii sale, el reprezintă condiția limitării sale în sensul calității entropice la un moment dat. De aceea, diferența de nivel între cei doi parametrii fundamentali R şi C al căror raport rămâne diferit de 1, face ca demersurile mai noi să ne determine a accepta unele feedback-uri esențiale de a fi al omului. Caracteristica parametrului delta R de a rămâne diferită de 0, ne explică în mod rațional, nu pasional-subiectiv, domeniul specific omului – de ce mai rămân unele idei, probleme fenomene, trăiri neexplicate, ne cunoscute nouă la un moment dat sau la o etapă de gândire pe care o analizăm.

În această situație considerăm că se află încă, la ora actuală, lumea fenomenelor paranormale (PSI), a căror cunoaştere sau înțelegere a mecanismelor desfăşurate nu a putut fi „acoperită” de modalitatea gândirii

umane (considerată ştiinţifică) prin axiomele sau canoanele cu care operează şi a cărui conţinut informaţional nu deţine o entropie adecvată.

III - La ora actuală operarea proceselor biologice – mai ales cele dependente de organismul uman este – mult completată prin implicarea informaţional biologice. Conceptul structural al informaţiei a fost expus de noi într-o viziune sistemică încă din 1982 (*Informaţia biologică,* Ed. Ştiinţifică, 1982) în contextul poziţionării informaţiei în general ca „ipostază de cunoaştere raţională a materiei" alături de cea de substanţă, energie şi mişcare (nu a timpului ca cea a patra dimensiune) conturându-se schema explicitării trecerii dintr-o ipostază în alta prin procesul, mecanismul sau fenomenul rezonanţei.

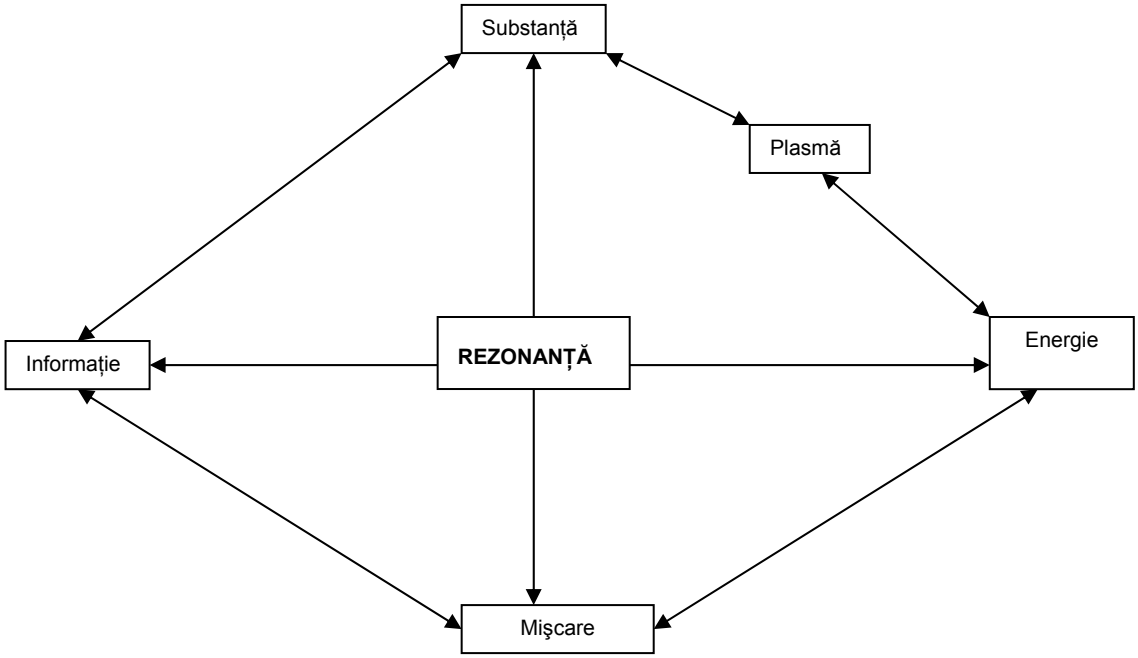

IV – Definirea acestei aserţiuni a cuprins ideea că rezonanţa nu depinde de timp, de spaţiu, de energie, de entropie, de entalpie, având randamentul specific de 100% (C. Neacşu, 1982). În felul acesta ne putem explica existenţa reală, obiectivă, deci cognoscibilă raţional, a trecerii (transferului) între cele patru ipostaze ale materiei fără a fi observată în mod obişnuit de către noi.

În acest context definitoriu, explicitarea raţională a unor procese sau fenomene la care participă omul în ipostaza de activator, activat sau mijloc de transfer, capătă parametrii de integralitate în existenţa reală naturală şi supranaturală. Un edificator de procesologiei PSI cuprinde telepatia, telekinezia, levitaţia, clarviziunea, vizualizarea câmpului bioenergetic şi hipnoza, prin implicarea a ceea ce se defineşte drept „*puterea gândului"*, aceasta fiind de fapt bazat pe mecanismul, procesul sau fenomenul de rezonanţă.

Explicitarea relaţiilor umane în contextul tetralogic de fiinţă bio-psiho-socio-culturală bazate pe substratul fenomenologic, face ca imperativul de tip rezonanţă să aducă omului explicarea reală a contextului trăirii biologice de

viață în zona înțelegerii definitorie, în ideea că ceastă categorie fenomenologică deține un aspect calitativ şi cantitativ deosebit în comportamentul său în general, cunoscut de omul obişnuit, în care procesele para PSI (în lumina psihotronicii) să nu constituie decât „calități" individuale. Aceste calități deosebite face ca desfăşurarea lor să aibă loc în condiții acceptate ca nesemnificativ statistic.

V - Este de acceptat în poziția noastră că structura biologică prin componenta psihologică specifică nu este generată (coordonată) statistic, orice element, fenomen sau mecanism fiind considerate a se desfăşura ca normalitate după unele modele logice de înțelegere de sorginte statistică. Procesele sau fenomenele PSI care nu se desfăşoară după aceste scheme (logice pentru om) cu eficiență reală în cuprinsul desfăşurării socio-culturale sunt clasificate după criterii deosebite atribuindu-li-se pecetea de anormalitate. Este clar că procesul reprezentativ al telepatiei asigură transmiterea informației biologice de la un emițător uman conştient la altul în aceeaşi postură (ca receptor diferențiat), că psihokinezia sau telekinezia reprezintă focalizarea energetică informațională de la un emițător cu potențial deosebit calitativ, față de „normal", că spectrograma vizuală a aurei reprezintă „o capacitate" proprie unor receptori biologici umani care pot „caracteriza" valori spectrale după criteriile ortodoxe ş.a.m.d.

Măsurătorile sau evidențierea unor calități la unele organisme umane, în acest sens diferențiat calitativ sau cantitativ, reprezintă astăzi o preocupare de tip ştiințific al acestui domeniu de manifestare fenomenologică clasificat încă şi astăzi ca paranormal.

O dată cu cunoaşterea sau acceptarea unor mecanisme informaționale biologice cu transpunerea în contextul calitativ sau cantitativ al tehnologiei deținută de activitatea tehnologică contemporană apare şi realitatea explicitării acestor procese cu răspândire din punct de vedre biologic selectiv. Nu toți oamenii pot „exprima" sau „conştientiza" această gamă de procese „normale biologic" care au loc în contextul vieții omului contemporan, în contextul tetralogic al omului, acceptarea corelativ-integratoare-reală oferind soluții de operare chiar sub aspectul unor metodologii adecvate.

Insuficiența, la ora actuală a psihotronicii de a „reproduce" sau a stăpânii aceste fenomene sau mecanisme în aceleaşi condiții ca cele obişnuite (naturale) se datorează nu numai nivelului energetico-informațional deosebit ci şi faptului că modelele experimentate – absolut necesare convingerii şi dovedirii acestor fenomene – nu pot fi încă realizate în condițiile specifice mecanismului lor şi anume a proceselor sau mecanismelor rezonatoare de o asemenea calitate. Posibilitatea creării unor device-uri care să asigure calitativ şi cantitativ mecanisme sau procese rezonatoare asemănătoare condiției umane este încă în stadiul de dorință ştiințifică sau profesională. Rămâne însă condiția fundamentală a acestor procese care se manifestă în contextul lumii vii şi mai ales al omului de a-şi imagina sau selecta modele tot biologice care să poată fi manevrate sau să răspundă dezideratului experimentatorului.

Realitatea proceselor paranormale este asigurată în perspectiva viitorului apropiat de a deveni instrumente manevrabile pentru desfăşurarea unei vieți optimale în care fenomenele naturale pot interveni prin interferarea „optimului" dorit de om şi nu în alte scopuri.

BIBLIOGRAFIE

1. C., Neacşu, *Sistemul neuroendocrin ca sistem integrator al organismului*, în rev. Progresele Ştiinţei, 1973, 53, 106
2. C., Neacşu, *Teză doctorat medicină* – IMF, 1980
3. C., Neacşu, *Informaţia biologică*, Ed. Ştiinţifică, 1982
4. C., Neacşu, *Ritmurile biologice*, Ed. Medicală, 1989
5. C., Neacşu, *Bioritmurile şi medicina,* vol. I, Ed. N Ştefleа, 1986
6. C., Neacşu, *Biotipologia umană şi zodiacul*, Ed. Privirea, 2005
7. C., Neacşu, *Credinţa – atribut sau necesitate*, 20088 (în redacţie)

[*] CCI-ANEFS.

COMPONENTA DE TORSIUNE A CÂMPULUI ELECTROMAGNETIC ŞI INFLUENȚA LUI ASUPRA OBIECTELOR VII

Cercet. st. Victor JALO*

It is experimentally determined, that:

- *The electronic current on a special trajectory creates a pulsing magnetic field which, in turn, is accompanied by a field rendering specific influence on objects of wildlife. This field a component causes specific reactions, properties and specific behaviour of various objects. We have named this to a component "TORSION";*
- *Reaction of the objects which are taking place at the left and to the right of "a plane of movement of an electronic current " - various. It allows to assume presence right-hand and left-hand torsion-fields.*

S-a stabilit experimental că:

- fluxul pulsatil al purtătorilor de sarcină care se deplasează pe o traiectorie specială circulară creează un câmp magnetic pulsatil. El este însoțit de o componentă care acționează asupra naturii vii şi determină o reacție a acesteia care se deosebeşte semnificativ de cele cunoscute. Această componentă a fost denumită convențional – „torsionară”.
- Reacția (sau caracteristicile) anumitor obiecte care erau amplasate pe parcursul desfăşurării experimentului deasupra suprafeței imaginare a mişcării fluxului pulsatil al purtătorilor de sarcină se deosebeşte semnificativ de reacția (sau caracteristicile) obiectelor care se află deasupra suprafeței imaginare. Acest lucru ne permite să presupunem că există o componentă dreaptă şi una stângă a câmpului de torsiune.

Introducere

De mai bine de 50 ani în lumea ştiințifică sute de savanti din diferite țări conduc cercetări în domeniul câmpurilor de torsiune (sau rotative, spinale) care reprezintă una dintre caracteristicile esențiale ale materiei. Oricărei particule de materie îi este caracteristic un spin sau un moment de rotație. Întrucât caracteristicilor de bază ale particulei elementare, masa şi încărcătura, le corespund câmpuri gravitaționale şi electromagnetice (CEM), uni şir de fizicieni a presupus că şi celei de-a treia caracteristici de bază a particulei, spinului, trebuie să-i corespundă un câmp propriu, spinal sau de torsiune.

Stabilirea problemei

Toată lumea cunoaşte vârtejurile din atmosferă sau tornada, care afectează mai ales regiunile din sudul SUA. Cercetând distrugerile provocate de tornade, oamenii de ştiinţă au observat fenomene neexplicabile din punct de vedere ştiinţific. Într-o revistă au fost publicate fotografii cu o grindă de cale ferată străbătută de la un capăt la altul de o bucată de lemn, iar în alt caz un mănunchi de paie a pătruns într-un trunchi de stejar câţiva centimetri. Cercetătorii au avut senzaţia că ţesuturile dure ale copacului au „lăsat" să pătrundă ţesuturile moi ale paielor, umplând chiar şi interiorul paielor cu ele.

În apropierea maselor care se rotesc cu o viteză mare, a giroscoapelor, de exemplu, profesorul Kozyrev şi discipolii acestuia din departamentul din Novosibirsk al Academiei de Ştiinţe, dar şi cercetătorii din Anglia şi Japonia au descoperit anomalii în distribuţia câmpului gravitaţional în vecinătatea axului giroscopului.

Toate fenomenele de acest gen precum şi informaţiile despre acestea demonstrează existenţa unor regularităţi sau câmpuri legate de efectul de rotaţie necunoscute încă de ştiinţă.

Pentru cercetarea acestor procese autorii au elaborat o machetă funcţională a unui aparat în care purtătorii de sarcină se mişcau pe o traiectorie amplasată în jurul unei axe imaginare.

Trebuie să menţionăm faptul că o construcţie cu o mişcare obişnuită a purtătorilor de sarcină pe o traiectorie circulară se ştie deja că reprezintă magnetul electric. De aceea construcţia machetei funcţionale a aparatului a fost dotată cu un echipament electronic, care producea pulsarea fluxului purtătorilor de sarcină.

Macheta funcţională a aparatului a fost denumită „Pulsar de Torsiune" (PT).

Propunerea de folosire a PT pe post de generator de CEM

S-a stabilit că PT emană un câmp electromagnetic obişnuit. Frecvenţa fluctuaţiilor electromagnetice generate depinde de particularităţile de construcţie a aparatului şi de penetrabilitatea dielectrică a mediului înconjurător.

S-a evidenţiat că fluctuaţiile armonice de bază ale PT sunt răspândite în zona frecvenţelor ridicate. La o frecvenţă a primei armonici de aproximativ 4 MHz şi al nivelului acesteia de circa 100 dB, aparatele au fixat una de peste două sute la a doua. Trebuie să menţionăm că deşi acest semnal are un nivel foarte ridicat, unele aparate sensibile, dotate cu antenă de recepţie de tip „dipol electric" nu reuşesc să-l detecteze. Acest lucru ne permite să presupunem o concentrare predominantă a energiei semnalului în câmpul magnetic.

Domeniile de aplicabilitate a PT

1. Pe baza PT este posibilă realizarea unui generator de zgomot pentru mascarea câmpurilor magnetice de frecvenţă joasă emanată de ecranele monitoarelor video, a camerelor video etc.

2. Întrucât cea mai mare parte a energiei PT este concentrată în componenta magnetică a CEM, iar parametrii de construcție ai PT sunt cu mult mai mici decât lungimile de undă generate, este posibilă realizarea unor antene din diapazonul undelor ultra lungi de dimensiuni miniaturale, de temperaturi joase şi de mare putere, destinate unor puncte de comandă guvernamentale aflate în zone îndepărtate sau a unor puncte de legătură cu obiecte aflate sub pământ sau sub apă.

3. Dependența frecvenței fluctuațiilor electromagnetice PT de permeabilitatea dielectrică a mediului înconjurător ne va permite să creăm:

a) senzori necuplați pentru măsurarea cardiogramei pacienților în cazul cărora nu pot fi folosiți senzorii electrici. De exemplu la pacienții cu arsuri ale pielii, pacienții în echipamente speciale (costume contra pestei, scafandre etc.);

b) echipamente de detectare a golurilor, a substanțelor explozibile, a gropilor astupate, precum şi echipamente de căutare multifuncționale;

c) echipamente detectoare de defecte în mediile cvasi-omogene, inclusiv echipamentele pentru defectoscopierea necuplată rapidă (până la câteva sute km/sec) a suprafeței drumurilor pentru a stabili dacă pe anumite porțiuni ale drumului pot fi efectuate transporturi de mare tonaj sau se permite trecerea coloanelor oficiale.

d) echipamentele de control al stării staționare, de siguranță a anumitor încăperi închise de genul:

- seifurilor de bijuterii;
- seifurilor de bani;
- depozitelor cu arme nucleare, bacterio-biologice, chimice etc.

Propunerea de folosire a PT pe post de generator al elementului de torsiune al componentei magnetice a câmpului.

Numeroasele afirmații ale unor oameni de ştiință, care de cele mai dese ori nu sunt susținute şi de experimente obiective, precum că componenta de torsiune a câmpului are o influență importantă asupra lumii vii, i-au determinat pe autorii de față să recurgă la efectuarea unui şir de experimente suplimentare.

1. Acțiunea componentei de torsiune a câmpului asupra celulei epiteliului bucal

Locul de desfăşurare a experimentului: Catedra de Genetică şi Citologie a Universității Naționale din Harkov.

Perioada de timp în care s-au desfăşurat experimentele: 1 martie – 20 aprilie 2001;

Scopul: determinarea acțiunii radiației PT asupra celulei organismului uman.

Ipotezele emise de către autorii experimentului:

Raportul dintre lungimea undei CEM generată de PT şi diametrul nucleelor celulelor vii ale epiteliului bucal este de aproximativ 10.000.000:1

Se consideră că unda EM, lungimea căreia e raportată la dimensiunea maximă a obiectului care are proprietăți de conductor (semiconductor) dă

naştere la nivelul acestuia unor micro-rezonanţe care, la rândul, lor pot conduce la micro-încălziri locale în zonele de antinod ale componentei electrice a CEM. Aceasta i-a determinat pe autori să presupună că în acest caz (10.000.000:1) o oarecare influenţă asupra celulelor este posibilă doar la o radiaţie din categoria celor termice (analogul cuptorului cu microunde).

Este important să remarcăm faptul că chiar şi în cazul în care autorii nu ar fi ţinut cont de anumite efecte suplimentare pe care nu le cunosc, reacţia nucleelor celulelor vii ale epiteliului bucal trebuie să fie total echivalentă la aceeaşi distanţă de la axă, precum şi la stânga şi la dreapta planului imaginar de mişcare a fluxurilor de purtători de sarcină PT.

Metodologia de efectuarea a experimentelor este proprietatea intelectuală a colectivului Catedrei de Genetică şi Citologie a Universităţii Naţionale (Ucraina).

Esenţa acestui experiment a constat în determinarea efectului iradierii PT asupra mobilităţii nucleelor celulelor. Mobilitatea nucleelor celulelor la rândul său caracterizează, de exemplu, vârsta biologică a organismului uman şi în particular a omului.

Pe parcursul desfăşurării experimentului, planul PT a fost orientat în diverse poziţii, aşezarea acestuia variind în funcţie de :

- liniile de forţă ale câmpului gravitaţional al Pământului;
- liniile de forţă ale câmpului magnetic al Pământului;
- poziţionarea Soarelui.

Toate celulele epiteliului bucal se aflau permanent în aceleaşi condiţii, iar operatorul care lucra cu acestea după, acţiunea componentei de torsiune asupra lor, era în totală necunoştinţă de cauză cu privire la amplasarea celulelor în procesul de desfăşurare a experimentului. Experimentele s-au desfăşurat în perioada de lumină a zilei.

Rezultatele experimentului:

1. S-a stabilit că mobilitatea nucleelor celulelor epiteliului bucal care au fost amplasate pe parcursul desfăşurării experimentului de diferite părţi ale planului de mişcare al fluxului pulsativ al purtătorilor de sarcină a variat semnificativ. Aceasta ne permite să vorbim despre prezenţa unei componente de stânga sau de dreapta a câmpului de torsiune.

2. Autorii nu au avut posibilitatea să realizeze un număr mare de probe cu scopul de a stabili efectul de stimulare a celulelor epiteliului bucal de către câmpul de torsiune de dreapta sau de către cel de stânga, dar, la orientarea diferită a planului, au fost observate o serie de anomalii semnificative.

2. Influenţa apei care a fost supusă acţiunii componentei de torsiune a câmpului asupra celulelor de drojdie

Locul de desfăşurare a experimentului: Laboratorul Catedrei de Merceologie şi Expertiză a bunurilor de consum al Academiei de Stat de Tehnologie şi Organizare a Alimentaţiei din Harkov (număr de telefon: (38)-0572-300560)

Perioada de timp în care s-au desfăşurat experimentele: aprilie 2000;

Scopul: determinarea influenței indirecte a radiației PT asupra celulelor de drojdie.

Condițiile şi ordinea de desfăşurare a experimentului:

Conform standardelor „STAS 171-81 Determinarea forței de ridicare a drojdiei (Metoda accelerată), Drojdie pentru coacerea pâinii, condiții tehnice" pentru determinarea gradului (forței) de creştere a drojdiei s-au efectuat următoarele acțiuni:

- s-a amestecat aluatul cu apă distilată cu adăugarea pe parcurs a drojdiei;
- din aluat se făceau bile de o greutate de 9.8 g;
- bilele se amplasau în recipiente de 200 de grame cu apă încălzită până la o anumită temperatură;
- se fixa timpul (cu o preczie de până la o secundă) din momentul în care bila era cufundată până la fund în apă şi până în momentul în care aceasta ieşea la suprafață;
- forța de ridicare la suprafață este exprimată în minute ținându-se cont de coeficienți. Autorii au sustras în procesul de desfăşurare al experimentului două dintre numeroasele recipiente cu apă şi fără ştirea operatorului, care conducea acest experiment, le-au supus acțiunii componentei de torsiune a câmpului.

Primul recipient a fost amplasat în zona de acțiune a componentei de stânga a câmpului PT, iar al doilea, în a celei de dreapta.

Timpul de acțiune asupra recipientului cu apă: 20 de minute

Temperatura: 20 de grade Celsius

După aceasta, recipientele au fost marcate discret şi au fost puse în cutia comună pentru a fi încălzite ulterior în timpul desfăşurării experimentului.

Rezultatele experimentului:

Pentru acelaşi fel de drojdie şi compoziție a aluatului s-au stabilit următoarele valori ale forței de ridicare la suprafață:

- 14 minute în recipientul cu apă care a fost supus acțiunii câmpului stâng;
- 18,66 minute în recipientul cu apă care a fost supus acțiunii câmpului drept;
- 17,93 minute în recipientul cu apă de control care nu a fost supus nici unei acțiuni.

Prin urmare, rezultatele experimentului desfăşurat ne permit:

1. Să presupunem că componenta stângă a câmpului PT activizează, iar cea de dreapta inhibă acțiunea drojdiei în mediul acvatic care a fost supus acțiunii componentei de torsiune a câmpului.

2. Să vorbim despre necesitatea desfăşurării unor experimente viitoare cu drojdie. Acest sector de folosire a PT se caracterizează printr-o autofinanțare rapidă a cercetărilor experimentale prin implementarea rezultatelor în industria pâinii şi cea a berii.

3. Germinarea semințelor de grâu prin acțiunea integrală a componentei de torsiune a câmpului şi câmpurilor de natură netradițională (selecția parțială a rezultatelor)

Locul de desfăşurare a experimentului: Laboratorul Catedrei de Merceologie şi Expertiză a bunurilor de consum al Academiei De Stat de Tehnologie şi Organizare a Alimentației din Harkov

Perioada de timp în care s-au desfăşurat experimentele: aprilie 2000;

Scopul: determinarea fenomenului de acțiune integrală a radiației PT şi a câmpurilor de natură netradițională asupra procesului de germinare a semințelor de grâu.

Condițiile şi ordinea de desfăşurare a experimentului:

Din semințele de grâu din recolta anului 2000, prin metoda selecției aleatorii au fost separate câteva grupuri experimentale şi un grup de control.

Greutatea fiecărui grup: 15 (cincisprezece) grame

Toate grupurile, în afară de cel de control, erau amplasate în figuri geometrice goale: piramide de diferite simetrii şi construcții, orientate sau nu cu laturile spre lumină.

Timpul de aflare în interiorul piramidelor, temperatura, presiunea atmosferică, nivelul natural al radiației, umiditatea şi iluminarea tuturor semințelor a fost aceeaşi pentru toate grupurile.

Grupul 1 s-a aflat în centrul bazei piramidei orientate cu muchiile (de la bază) pe partea cu lumină – piramida orientată.

Grupul 2 s-a aflat în centrul bazei piramidei cu muchiile (bazei) dezorientate pe partea cu lumină: piramidă dezorientată.

Grupul 3 s-a aflat în vârful piramidei orientate întoarse invers.

Grupul 4 a fost supus în prealabil acțiunii componentei de stânga a câmpului de torsiune, iar în continuare s-a aflata în centrul bazei piramidei orientate.

Grupul 5 s-a aflat în centrul suprafeței bazelor suprapuse a două piramide dezorientate.

Grupul C – de control

Grupul 1 şi 4 se deosebeau doar prin efectul de radiație al PT. După ce s-au aflat în piramide, toate grupurile de semințe au fost puse pe o suprafață umedă, iar peste o perioadă de timp T=33 de ore s-a măsurat lungimea radiculelor.

Temperatura suprafeței umede era de 24 de grade Celsius.

A fost calculată lungimea medie L a radiculelor semințelor din fiecare grup.

Rezultatele experimentului:

Creşterea maximală a germenilor de grâu este asigurată de un proces tehnologic complex prin iradierea de către câmpul PT a semințelor, cu depozitarea ulterioară a acestora în piramide orientate.

4. Modificarea masei verzi a plantelor de roşii din soiul „Yablonika" sub acțiunea componentei de stânga a câmpului PT (selecția parțială a rezultatelor)

Locul de desfăşurare a experimentului: Câmpul de control al IIN de legumicultură şi creştere a pepenilor al SHAAN din Ucraina, satul Borki, regiunea Harkov.

Perioada de timp în care s-au desfăşurat experimentele: august - septembrie 2000;

Scopul: determinarea fenomenului de acțiune a radiației PT asupra masei verzi a roşiilor din soiul „Yablonika".

Condițiile şi ordinea de desfăşurare a experimentului:

Pe un câmp de control au fost separate 2 parcele identice (una de control şi una experimentală) cu câte 100 de plante pe fiecare. Fiecare parcelă are 5 perechi de rânduri cu câte zece plante fiecare. La momentul desfăşurării experimentului plantele conțin fructe verzi

Diametrul mediu al fructelor este de 2 cm.

Vârful tulpinii plantelor primului rând experimental al parcelei a fost supus acțiunii componentei de stânga a câmpului de torsiune al PT. Numărul de plante a fost de 20. Timpul de acțiune – 1 minut de fiecare plantă.

În cazul celui de-al doilea rând par experimental s-a acționat doar asupra treimii superioare a tulpinii plantelor. Numărul de plante a fost de 20. Timpul de acțiune – 1 minut de fiecare plantă.

În cazul celui de-al treilea rând par experimental s-a acționat doar asupra celei de-a doua treimi (mijlocul) tulpinii plantelor. Numărul de plante a fost de 20. Timpul de acțiune – 1 minut de fiecare plantă.

În cazul celui de-al patrulea rând par experimental s-a acționat doar asupra treimii inferioare a tulpinii plantelor. Numărul de plante a fost de 20. Timpul de acțiune – 1 minut de fiecare plantă.

În cazul celui de-al cincilea rând par experimental s-a acționat asupra porțiunii sistemului radicular al plantelor, PT fiind aplicat la nivelul umed al solului sub care se afla zona radiculară a plantei. Numărul de plante a fost de 20. Timpul de acțiune – 1 minut de fiecare plantă.

Temperatura, presiunea atmosferică, nivelul natural al radiației, umiditatea, luminozitatea, puterea vântului etc. sunt aceleaşi pentru toate plantele de pe parcelele experimentale şi cele de control.

După terminarea perioadei de fructificație au fost culese ultimele fructe ale plantelor ofilite, plantele au fost extrase din sol. Plantele au fost cântărite pe cântare medicale.

Rezultatele experimentului:

1. Masa verde a plantelor de pe parcela experimentală e mai mare cu 19% decât cea a plantelor de pe parcela de control.

2. 10% din plantele din al cincilea rând par au o greutate de 7 ori mai mare decât celelalte, adică cu 700 la sută.

Greutatea acestor plante nu s-a luat în considerare la prelucrarea rezultatelor generale ale măsurătorilor. Nu au fost găsite plante asemănătoare pe tot câmpul experimental al INN.

Putem să presupunem că prin prelucrarea sistemului radicular, umezeala din pământ (apa) „a păstrat" informația despre acțiunea câmpului de torsiune, aceasta fiind cauza creşterii accentuate a câtorva plante.

5. Influența componentei de torsiune a câmpului PT asupra organismelor vii

Locul de desfăşurare a experimentului: oraşul Harkov.

Perioada de timp în care s-au desfăşurat experimentele: mai 2000;

Scopul: determinarea fenomenului de influență a radiației PT asupra reacțiilor comportamentale ale lumii vii;

Condițiile şi ordinea de desfăşurare a experimentului:

Experimentul s-a desfăşurat de două ori pe timp de seară în zile diferite.

Temperatura încăperii – 20 de grade Celsius.

PT este ecranat de o folie alimentară de aluminiu, aproximativ 3 straturi de folie, folia este boțită.

Obiectul asupra căruia se acționează: animal domestic, pisică. Vârsta animalului - 2 ani.

Amplasarea obiectelor în timpul de desfăşurare a experimentului e reprezentată în fig. 4. Animalul este în stare de repaus (somn), se află pe folia boțită de aluminiu alimentar.

Lucrul PT este controlat de indicatorul componentei magnetice a CEM, reprezentată în fotografia din stânga din fig.1 în dreapta-jos.

Fig. 4 – Schema experimentului

Rezultatele experimentului

1. După 15 minute de lucru al PT a început să se observe o reacție adecvată fermă a animalului față de forma gândurilor create de operator.

2. Când animalul nu se află pe suprafața foliei, reacția adecvată nu se manifestă.

3. Repetarea experimentului în prezența a câtorva observatori externi a condus la un rezultat analog.

Prin urmare putem trage următoarele concluzii:

- cercetările din acest domeniu reclamă realizarea unor experimente atent stabilite cu cooptarea unor specialişti din domeniul psihologiei şi al medicinii;
- există probabilitatea prezenței unui canal de scurgere a informației ce se formează în zona de acțiune a PT.

Posibile domenii de utilizare a PT

1. Producția agricolă

Este posibilă realizarea unei noi clase de aparate pentru corectarea creşterii masei verzi a unor plante cum ar fi ceapa, salata verde, varza etc.

2. Sectorul de panificație şi cel alimentar

Se pot obține produse alimentare calitativ-noi cu o pierdere redusă de energie pe parcursul procesului tehnologic.

3. În cazul dovedirii impactului pozitiv asupra organismului uman a componentei de torsiune a câmpului, este posibilă realizarea unor aparate a căror arie de aplicabilitate va fi cea de protejare a organismului uman față de impactul negativ al unor factori ai mediului înconjurător cum sunt furtunile magnetice, radiațiile tehnogene etc.

4. Introducerea elementelor PT în construcția unor aparate medicale cunoscute va extinde spectrul capacităților funcționale ale acestora în rezolvarea unor probleme cum sunt tratarea consecințelor stresului, scoaterea persoanelor din starea de comă etc.

5. Cercetarea suplimentară a PT din punctul de vedere al aplicabilității acestuia pe post de generator al unui câmp de protecție, ne va permite să ne apropiem de rezolvarea unor probleme ce țin de protejarea informației obiectelor din lumea vie şi cea neînsuflețită în cazul răspândirii la depărtări foarte mari a câmpurilor magnetice de frecvență joasă şi ale componentelor de torsiune ale acestora.

* Centrul de tehnologii bioinformationale. Compania NEOTEK

MODELUL TORSIONAL AL MICROUNIVERSULUI

Cercet. st. Victor JALO*

The humankind, according to all the objective characteristics, is rapidly approaching to the collapse of the modern civilisation. The main motor force in this regard is wasting of the energetic resources, simultaneously to the rapid increasing of the energy needs. This fight for the energetic resources increased during the last decades, often leading to military conflicts. Related to this, the moral responsibility of the science as to the humankind's future is increased.

Omenirea, conform tuturor caracteristicilor obiective, se apropie vertiginos de colapsul civilizației contemporane. Iar principala forță motrică în acest proces este epuizarea resurselor energetice concomitent cu creşterea vertiginoasă a consumului de energie. Anume această luptă pentru resursele de energie s-a intensificat semnificativ în ultimele decade, ea conducând nu arareori chiar la conflicte armate. În legătură cu aceasta, creşte nivelul responsabilității morale a ştiinței pentru viitorul omenirii.

Este absolut imoral să vorbim astăzi despre progresul tehnico-ştiințific dacă practic nici una dintre problemele sociale ale secolelor trecute nu a fost rezolvată. În mare parte, bolile omenirii nu au fost înfrânte. Multe din cele "vechi" şi-au schimbat doar aparența şi au devenit mai crunte (tuberculoza). Nu sunt excluse din practica omenirii nici conflictele armate. Nu a fost soluționată problema foametei unor mari mase de populație. Multe probleme sociale chiar s-au intensificat.

A apărut un număr mare de probleme ecologice nesoluționate la acest moment: problema globală a apei curate, incendiile forestiere, curățenia aerului, murdărirea (otrăvirea) mediului înconjurător şi imposibilitatea acestuia de prezervare a lumii vii, găurile de ozon, etc. Din acest motiv, ştiința este cea care trebuie să-şi asume răspunderea pentru existența problemelor nerezolvate enumerate mai sus ale societății umane.

Inclusiv ştiința trebuie să găsească căi principial noi de obținere a energiei (electrice şi termice). Astăzi energia trebuie să se prelucreze (obțină) nemijlocit la locul unde este consumată. Doar acest lucru ar putea rezolva un număr foarte mare de probleme sociale, economice, tehnice şi tehnologice, care apar şi cresc ca o avalanşă de zăpadă din cauza practicii actuale de obținere şi transport a energiei. Metodele tradiționale nu mai sunt acceptabile pentru rezolvarea acestei probleme. De aceea apare următoarea întrebare: este oare corectă o asemenea

abordare a problemei dacă s-ar părea că totul a fost cercetat şi studiat?

Se pare că acest lucru este realizabil dacă se va folosi în practică o nouă doctrină ştiinţifică globală bazată pe considerarea proprietăţilor câmpurilor de torsiune, dar întâi trebuie să înţelegem ce sunt de fapt acestea. Astăzi, în multe cazuri în tehnică şi în viaţa de zi cu zi se folosesc proprietăţile acestor câmpuri. Tehnologiile torsionale sunt mai eficiente, mai ieftine şi dau rezultate mai bune comparativ cu cele existente, dar a crea aceste tehnologii, constituie o problemă ştiinţifică, la baza rezolvării căreia va sta acceptarea ideologică a ideii de câmpuri de torsiune.

Acest articol are scopul de a oferi concepţiile de bază despre „mecanismul" funcţionării câmpurilor de torsiune la nivel micro, adică la nivelul particulelor elementare.

Plasma şi proprietăţile acesteia

Cât de surprinzător nu ar părea, dar multe dintre caracteristicile lumii înconjurătoare pot fi înţelese prin studierea proprietăţilor celei mai elementare particule, a fotonului. Putem înţelege însă proprietăţile acestuia numai cu condiţia unei noi abordări a caracteristicilor plasmei, cea care stă la baza existenţei, iar această abordare trebuie legată de ideea câmpurilor de torsiune.

În fizică, plasma este considerată „a patra stare" a substanţei, care, după părerea fizicienilor, reprezintă un gaz ionizat în care sarcinile pozitive şi cele negative sunt egale. Prin aceasta se explică neutralitatea electrică a plasmei. Savanţii consideră că în stare de plasmă se află majoritatea materiilor Universului: stelele, nebulozităţile galactice, mediul interstelar. Vântul solar de asemenea, după părerea fizicienilor, reprezintă o plasmă. Se consideră că plasma poate avea temperaturi ridicate (de la 100 de mii până la 10 milioane de grade) şi temperaturi joase (sub 100 de mii de grade).

Au fost oare determinate aceste limite ale temperaturilor? Care este „purtătorul" acestor temperaturi ridicate?

Este foarte dificil să măsurăm printr-o metodă instrumentală temperatura din diapazonul de la 3000 la 5000 de grade întrucât unicele criterii de la acest nivel al scării pot fi doar temperaturile de evaporare a diverselor materii. Cea mai ridicată temperatură de evaporare o are Wolframul (5930 OC), dar acest nivel este aproximativ întrucât este temperatura limită care poate fi măsurată instrumental. Temperaturile de (6000-20000) OC se măsoară doar indirect. De aceea gradul de precizie va fi unul foarte aproximativ. Tot ce depăşeşte acest prag superior poate fi estimat doar bazându-ne presupuneri.

Dar căldura are întotdeauna şi în toate cazurile un purtător. Se poate spune de asemenea că cantitatea sumară a acestui purtător reflectă temperatura reală a corpului, substanţei etc. De aceea temperaturile corpurilor sau ale substanţelor nu pot depăşi valorile temperaturilor acestor purtători. Acest lucru semnifică faptul că căldura nu se poate acumula pur şi simplu.

Fizicienii au descris proprietăţile plasmei în dependenţă de metodele

folosite pentru obținerea acesteia. De aici şi conceptul conform căruia plasma ar fi gaz ionizat. În realitate însă plasma „pură" este energie „pură". Anume temperatura acestei energii pure poate atinge valori de 20000 OC, cum e cea din coroana Soarelui. Dacă substanța inițială nu s-a transformat complet în plasmă (a fost adusă doar parțial la starea de plasmă), temperatura acestui amestec va fi din diapazonul de la 6000 la 20000 de grade în dependență de gradul de puritate.

Plasma este neutră din punct de vedere electric numai în măsura în care ea este eliberată de particulele distruse ale substanței. Din această cauză proprietatea esențială a plasmei trebuie considerată alta, şi anume capacitatea câmpului electromagnetic aflat în mişcare de rotație (turbionul CEM) de a controla poziția plasmei. O altă proprietate de bază a plasmei este capacitatea acesteia de a apărea sau „a se naşte" în anumite condiții din vacuumul fizic, iar în alte condiții de a se dilua înapoi în acesta.

Iată, prin urmare, tot ce trebuie să înțelegem prin plasmă. Temperaturile indicate în sursele de plasmă „de temperaturi înalte" şi „temperaturi joase" nu sunt decât nişte ipoteze care nu au nimic la bază. Temperatura unui proces termonuclear nu va depăşi 20000 0C. Ipoteza, conform căreia în interiorul Soarelui decurg procese termonucleare, iar temperaturile de acolo ating 10 milioane de grade, nu poate fi considerată corectă.

Mai mult decвt atât, în interiorul Soarelui decurge un cu totul alt proces. On inima astrului are loc un proces de sinteză a hidrogenului şi a heliului din structurile de vacuum fizic. Procesul decurge cu încălzirea treptată a maselor de hidrogen şi heliu dinspre centrul Soarelui spre suprafața acestuia întrucât căldura degajată nu are unde să se ducă. Substanța nou creată o împinge pe cea apărută înainte spre periferie (suprafața Soarelui).

Acest proces care este însoțit de procese de torsiune, face ridicarea substanței neomogenă. În consecință apar unele zone supraîncălzite, iar altele mai reci. Acest lucru determină apariția unor erupții, explozii etc. la nivelul Soarelui. La suprafața astrului atomii de hidrogen şi heliu se eliberează de învelişul electromagnetic şi în consecință se formează o plasmă de temperaturi ridicate (20000 0C).

Fotonul

După ce am explicat proprietățile plasmei putem să ne dăm seama destul de uşor ce este fotonul, să înțelegem proprietățile lui din punctul de vedere al modelului de torsiune. Înainte însă trebuie să facem o mențiune. Analizând fotonul trebuie să reutilizăm conceptul de „mişcare absolută" înțelegând-o în cazul de față nu ca pe o mişcare în cadrul unui anumit sistem de coordonate, ci ca pe o mişcare față de un vacuum fizic absolut inert. În cazul de față trebuie să operăm nu cu mişcarea în sine, ci cu condițiile de excitare a vacuumului. Anume această condiție ne permite să vorbim despre o mişcare absolută.

On fig.2 este reprezentat modelul de torsiune al fotonului. On zona centrală se află spira plasmei de grosime variabilă şi învelişul acestei spire din turbionul

CEM. Din desen se vede că fotonul în sine nu reprezintă nici o particulă nici un proces de unduire. Mai degrabă am putea să ni-l închipuim ca pe un cuant de dimensiuni reduse de energie pură încadrat de un înveliş de câmp electromagnetic ce se roteşte. În punctul A, pe baza excitării vacuumului fizic din măduva vacuumului „se naşte" plasma, iar în punctul B, unde turbionul CEM este neutralizat, plasma dispare iarăşi on vacuumul fizic.

Spira plasmei se menține în regiunea axei turbionului CEM iar grosimea acestuia depinde de intensitatea excitării vacuumului fizic. Acest turbion „trage" prin el mănunchiul de plasmă, „încercând" să-l elimine. La ieşirea turbionului CEM, amplitudinea se neutralizează, iar plasma dispare.

Din această cauză turbionul CEM se mişcă continuu înainte cu o viteză maximă (cu viteza luminii), iar spira plasmei rămâne absolut nemişcată față de vacuumul inert. Există însă senzația că anumite mănunchiuri de plasmă se mişcă. Când acest turbion CEM pătrunde în ochiul nostru, el se distruge treptat pe receptorul ochiului, iar plasma determină o reacție receptorială corespunzătoare.

Stabilitatea construcției descrise a fotonului este dată atât de mişcarea continuă a turbionului CEM în direcția vârfului „picăturii", cât şi de rotația permanentă a turbionului. Această interdependență dintre turbionul CEM şi vacuumul fizic poate exista un timp foarte îndelungat (milioane de ani). Turbionul însă se diminuează treptat şi se reduce nu numai ca şi amplitudine, ci şi ca durată.

Acest lucru conduce la reducerea energeticii integrale a plasmei extrase din vacuumul fizic. On practică aceasta se reflectă prin faptul că dacă la începutul „drumului" fotonul era perceput de către ochi ca o erupție de lumină albă, atunci la „jumătatea" vieții, fotonul va fi perceput ca o erupție de lumină roşie.

La capătul acestui drum fotonul va deveni invizibil - „întunecat". Astfel lumina care vine dinspre stelele din vecinătatea noastră apropiată este de o luminozitate albă, iar de la cele îndepărtate este roşie, de la cele foarte îndepărtate fiind sub forma unor fotoni întunecați. Aceasta ne conduce la o concluzie evidentă şi anume că nu există şi nici nu poate fi nici o recesiune a galaxiilor. Nu există nici iradiere vestigială. Prin urmare nu a existat niciodată nici Marea Explozie sub forma celei descrise de teoria relativității, iar procesul de naştere a galaxiei noastre se explică prin cu totul alți factori de caracter autohton, local.

Considerațiile enunțate arată că fotonii nu sunt la fel. Diapazonul posibil de schimbare a parametrilor fotonilor este de gradul a 1:70-80 şi poate fi măsurat în funcție de intensitate. Mai mult ca atât, modelul de torsiune al fotonului descris ne permite să înțelegem că există căldură, iar în continuare vom examina procesul de formare a fluxurilor de căldură.

Electronul şi pozitronul.

După ce am înţeles „mecanica" „vieţii" fotonului putem trece relativ uşor şi la alte particule elementare mai complicate. Vom examina întâi modelele de torsiune ale electronului şi ale pozitronului, proprietăţile cărora determină un număr mare de caracteristici ale obiectelor ce ne înconjoară.

Pentru onceput trebuie să ne imaginăm un foton care din anumite motive a devenit de 10-12 mii de ori mai mare (mai lung). La un asemenea foton stabilitatea statistică a mişcării este încălcată, ceea ce conduce la strвngerea acestuia ontr-un inel onchis complet. On acest caz plasma devine o spiră neîntreruptă. Turbionul CEM va alerga de asemenea onainte (pe inel) cu viteza luminii, transformвndu-se ontr-un tor onchis care se roteşte în raport cu centrul inelului.

Spira plasmei va avea bineonţeles o grosime egală pe toată suprafaţa. În cazul unei existenţe desinestătătoare (independente) a unui asemenea turbion, stabilitatea acestuia se poate păstra doar câteva secunde, după care el se va descompune în fotoni de diferite intensităţi.

Acesta va fi electronul de torsiune. Exact la fel arată şi pozitronul de torsiune, care este identic cu modelul torsional al electronului cu singura deosebire că turbionul CEM se roteşte în sens invers.

Anume la acest nivel al cвmpurilor de torsiune (ai turbionilor CEM) apare o deosebire principial nouă faţă de toate celelalte, care depinde de rotirea turbionului CEM. Dacă sensul turbionului fotonului nu are nici cea mai mică însemnătate (practică) pentru aceste particule, sensul de rotaţie al turbionului CEM, în schimb, le schimbă proprietăţile de o manieră covârşitoare.

Considerвnd unul dintre sensuri ca fiind de dreapta (total convenţional) şi considerând-o ca aparţinând electronului, la pozitron vom descoperi un sens de rotaţie al turbiounului CEM opus, de stânga. Aceasta le conferă proprietăţi diferite particulelor.

Ne-am obişnuit să considerăm sarcina electronului ca fiind negativă, iar cea a pozitronului - pozitivă. Să considerăm aceasta ca fiind o premiză corectă şi să purcedem la examinarea condiţiilor de formare a sarcinilor. Anume prin sensul de rotire a turbionului CEM se explică modificările ce intervin în comportamentul acestor particule.

În componenţa nucleului atomic electronii se mişcă continuu pe traiectoriile lor, despre a căror formă vom discuta mai târziu. Totuşi trebuie să menţionăm de pe acum că mişcarea electronilor modifică simţitor condiţiile de excitare a vacuumului fizic. Examinând fotonul am stabilit că se mişcă doar tubionul CEM, iar plasma rămâne total nemişcată. Acest lucru asigură o stabilitate înaltă a existenţei fotonului.

Nu putem spune acelaşi lucru şi în privinţa electronului, întrucât electronii se deplasează în raport cu neutronii şi protonii nucleului. Prin urmare, caracterul de excitare al vacuumului fizic de către volumul închis în mişcare al turbionului CEM al electronului este cu totul altul. Împreună cu învelişul turbionului CEM plasma trece prin structura de vacuum a electronului.

În consecinţă apare (se creează) o linie de forţă închisă, ce caracterizează (determină) traiectoria mişcării electronului. Ca urmare a acestor interacţiuni

apare sarcina electrică, la baza căreia se află anume condiția de excitare a vacuumului fizic.

Pozitronii nu au această proprietate întrucât ei rămân întotdeauna relativ nemişcați în cadrul atomului. Pozitronul îşi formează altfel sarcina, dar tot prin excitarea corespunzătoare a vacuumului fizic. Acest lucru ol vom examina on continuare.

În concluzie nici electronul şi nici pozitronul, examinați individual, nu au şi nici nu pot avea o anumită sarcină. Sarcina apare doar prin excitarea corespunzătoare a vacuumului fizic în condițiile de existență din cadrul nucleului atomului.

Binențeles că mă vor contrazice imediat mulți: electronii se resping doar la acțiunea unui câmp electric extern. Această proprietate fiind exploatată în cazul becurilor electrice. Aşa este, dar cauza respingerii lor într-un câmp electric extern este la rândul ei legată de condițiile de excitare a vacuumului fizic. Câmpul extern excită vacuumul şi modifică traiectoria mişcării electronilor liberi, vacuumul fizic nemaifiind în continuare un mediu omogen şi neutru.

La fel ca şi în cazul explicării proprietăților fotonului trebuie să spunem că electronul şi pozitronul nu sunt particule materiale sau procese de unduire. Ei sunt aşa cum sunt făcuți de turbionul CEM. Este clar că în prezența turbioanelor de sensuri diferite de rotație, on cazul on care aceste particule se ontвlnesc, turbioanele acestora se sting, plasma devenind liberă. Acesta este de fapt procesul de anihilare.

În dependență de energia păstrată, electronul oşi schimbă grosimea şi lungimea spirei. Anume această proprietate ne dă posibilitatea să spunem că adevăratul purtător al energiei este electronul. Acest lucru, cel mai probabil, nu are legătură cu pozitronul aşa cum vom vedea în continuare, întrucât existența lui independentă este imposibilă, el putând să supraviețuiască doar datorită simbiozei cu neutronul. Vom vorbi despre aceasta în cele ce urmează.

Diferența dintre valoarea minimă şi cea maximă de energie de rezervă în electron este de circa 8-9. Prin urmare substanțele cu structuri complexe ale nucleelor atomilor pot depozita rezerve mai mari de energie.

Durata de viață a electronului independent de nucleul atomului este scurtă întrucât turbionul CEM este instabil şi când se spiralizează lubnd forma cifrei opt, se descompune on fotoni separați. Dar chiar aflându-se în componența nucleului atomului şi având o durată de viață îndelungată datorită forțelor externe, electronul încearcă întotdeauna să se elibereze de energia suplimentară tinzând să păstreze doar cantitățile minime necesare pentru el. Aceasta semnifică că procesul de spiralizare a electronului sub formă unui opt cu ovaluri inegale este un proces care există în permanență.

Fotonii emanați pot fi întunecați (de exemplu la fierberea ceainicului), roşii sau albi. Totul depinde de temperatura de încălzire. Aceasta nu înseamnă însă că porțiile noi de căldură apar aproape întotdeauna numai sub forma unor fotoni de diferite intensități. Se pare că plasma fără învelişul electromagnetic nu poate

exista, iar ceea ce se observă în coroana Soarelui sunt de fapt fotoni de intensitate înaltă.

Modelul descris de formare a emanației termice de către un corp încălzit reprezintă modelul de torsiune al proceselor termice şi este unul comun pentru toate substanțele, indiferent de ceea ce numim stare de fază.

Ne putem opri aici în examinarea modelelor de torsiune ale electronului şi ale pozitronului.

Neutronul

Spre deosebire de electron, neutronul are nu una, ci trei spire energetice, amplasate una lungă alta. Aceste spire le depăşesc în lungime pe cele ale electronului de aproximativ 280 de ori. Întrucât el are 3 asemenea spire, „contravaloarea" totală a neutronului în raport cu electronul va fi de circa 850 de ori mai mare.

La fel ca şi în cazul electronului turbionul CEM „aleargă" înainte (pe direcția spirei plasmei) cu viteza luminii. La o lungime atât de mare stabilitatea fiecărei spire a neutronului ar fi şi mai mică dacă nu ar avea loc divizarea unei spire on trei egale. On al doilea rând, spirele neutronului se spiralizează într-o formațiune de volum foarte complexă.

Anume această spiralare turbionară suplimentară măreşte semnificativ stabilitatea acestei structuri energetice, dar privează total neutronul de caracteristicile pe care le are electronul. Cu alte cuvinte neutronul devine neutru din punct de vedere electric. O altă particularitate a neutronului este aceea că spirele electrice ale neutronului au doar o spiralare de dreapta. La fel şi neutronul este întotdeauna spiralat în acea direcție pe care trebuie să o numim de dreapta.

Anume în aceste condiții neutronul capătă o proprietate calitativ nouă, cea care lipseşte electronului. Pe baza unei rotații suplimentare într-o anumită direcție, neutronul capătă o forță de gravitație, a cărei direcție depinde de direcția de rotire a figurii turbionare. Aceasta înseamnă că dacă neutronul ar fi liber, ar începe să se mişte în direcția forței de gravitație.

Neutronul se aseamănă ca şi formă la exterior (după conturul dat de turbionul CEM) cu un măr copt, adică are o formă sferică, dar care este alungită în direcția de acțiune a forței de gravitație. Partea internă a turbioanelor străbate dinspre vârf (în întâmpinarea vectorului de gravitație) calea cea mai scurtă dând naştere unei forțe gravitaționale proprii. Partea exterioară a turbioanelor se ridică spre vârf treptat din cauza unei distanțe totale mari şi creează propria sa forță de gravitație de alt sens.

Anume diferența de sens a turbioanelor interne şi ale celor externe creează condițiile de dezechilibru ale forțelor gravitaționale ce se formează pe baza mişcărilor circulare. Una dintre acestea (din partea interioară a turbioanelor) e îndreptată în jos şi este mică, iar cealaltă este îndreptată în sus şi este mai puternică.

Trebuie să menționăm încă o particularitate a neutronului. Noua formă a mişcării, caracteristică neutronului şi care îi lipseşte electronului (noua mişcare turbionară) nu-i permite să acumuleze energie din surse externe, cum ar fi cea sub formă de fotoni.

Aceasta nu înseamnă totuşi că toți neutronii sunt la fel. Fiecare element chimic are neutronul său „personal”. Acest fenomen este uşor de observat de exemplu după valoarea numărului de atomi (masa atomului) pentru fiecare element din tabelul periodic al lui Mendeleev.

Protonul

On neutron, turbionul CEM „aleargă” de o asemenea manieră încât am putea să ni-l închipuim ca pe un flux relativ îngust care se îndreaptă dinspre vârful „mărului” spre baza acestuia. Aceste turbioane sunt destul de late la periferie. În acelaşi timp viteza de deplasare a spirelor turbionului CEM în centru este de 5-10 ori mai mare decât la periferie datorită diferenței de lungime considerabile a drumului de parcurs. Şi protonul are acest efect care în cazul său are o forță mai mare.

De fapt partea interioară a turbionului CEM trece aici prin inelul pozitronului, care parcă este lipit de fluxul interior. Anume această prezență a pozitronului amplasat de această manieră transformă neutronul inițial în pozitron.

Întrucut sensul turbioanelor CEM ale pozitronului este opus sensului turbioanelor neutronului, apariția „inelului” energetic central al pozitronului modifică semnificativ forma şi energetica protonului în raport cu neutronul inițial. În particular protonul începe să se asemene cu un con a cărui vârf se îngustează semnificativ, iar baza se lățeşte brusc. Înălțimea totală a protonului devine puțin mai mare decât cea a neutronului.

Trebuie să ținem cont şi de următoarea circumstanță: prin turbionul pozitronului, lipit de partea centrală a turbionului neutronului, spirele acestui turbion central al neutronului se deplasează de sus în jos, spre baza conului, pozitronul devenind inert. Anume această mişcare relativă a vacuumului excitat prin turbionul pozitronului dă naştere unei sarcini pozitive, care transformă neutronul în proton.

Acest lucru nu contrazice nicidecum cele spuse anterior despre neutralitatea electrică a electronului şi pozitronului la examinarea separată a acestora. Sarcinile de la acțiunea acestor particule apar doar în anumite condiții de excitare a vacuumului fizic.

Pe lвngă toate acestea mecanismul descris de formare a sarcinilor ne va ajuta să înțelegem şi condițiile de apariție a gravitației. Modificarea geometrică menționată repartizează şi mai mult vitezele de deplasare ale inelelor turbioanelor din partea interioară (regiunea întunecată) şi cea externă (regiunea luminoasă).

Aceste transformări ale formei care conduc la modificarea vitezei de rotație

suplimentare, care a intervenit în cazul neutronului inițial, accentuează gravitația formată de proton. Aceasta determină faptul ca în perechea neutron-proton, protonul are rolul principal în formarea condițiilor de interacțiune pe baza forțelor gravitaționale.

Creşterea forței de gravitație a protonului mai are un efect important. În cadrul nucleului protonul atrage în el electronii. Aceste forțe de atracție sunt condiționate pe de o parte de prezența pozitronului în componența protonului, iar pe de altă parte forța gravitațională care creşte pe măsura apropierii de vârful conului, nu-i permite electronului să rămână blocat în centrul protonului. Electronul este „catapultat" de forța de gravitație prin vârful conului în exterior.

Acesta este mecanismul general de existență a particulelor elementare în cadrul atomului.

Construcția atomului

La fel ca şi neutronul, nici protonul nu conține nimic din ceea ce noi obişnuim să considerăm a fi substanță, materie. Cum am mai menționat deja, duritatea, tăria a ceea ce noi numim substanță depinde doar de efectele giroscopice care apar datorită rotirii turbioanelor unor asemenea particule ca neutronul şi protonul. La fel cum, de exemplu, în cazul platformelor girostabilizate, o acțiune a substanței asupra microgiroscoapelor neutronilor şi protonilor dă naştere la o contraacțiune din partea lor pentru schimbarea amplasării lor în spațiu.

În structura a ceea ce noi numim substanță există foarte mulți microgiroscopi de acest gen, ceea ce creează efectul de duritate, tărie a substanței. Dar foarte mult depinde şi de modul de amplasare unul față de altul al microgiroscopilor în cadrul atomului. În cadrul atomului, electronul, protonul şi neutronul mai capătă o proprietate extraordinară - ei devin foarte longevivi.

Se poate spune că ei devin nemuritori dacă condițiile externe nu schimbă atât de radical încât atomul să piardă, să zicem, electronii. Aceste particule există în mod autonom numai o perioadă de timp foarte limitată, în timp ce în interiorul atomului pot exista miliarde de ani. Eternitatea existenței acestor particule, electroni, protoni, neutroni, este posibilă doar în cazul în care toate aceste particule coabitează în „construcția" lor inițială. Această existență eternă a unor particule, care sunt în mod individual foarte sensibile şi nestabile, în cadrul atomului, subliniază o dată în plus că complexitatea sistemelor conduce întotdeauna la creşterea speranței de viață, dacă această complexitate nu trece totuşi peste anumite limite. Cele expuse se referă atât la elementele chimice, cât şi la organismele vii.

Scopul nostru on această etapă constă în a descrie legile armonice cărora li se supun particulele ce formează atomul substanței. Cu alte cuvinte, voi încerca să analizez doar câmpurile de torsiune primare şi interacțiunea acestora la nivelul cel mai de jos. Nu este oncă clar cum se poate analiza din punctul de vedere al modelelor de torsiune moleculele şi compuşii chimici sau cu atât mai

mult soluțiile. Este clar doar că la nivelul corpului dur apar noi tipuri de câmpuri de torsiune cu care ne ciocnim de regulă în practică.

Toate legile chimiei, precum şi cele ale fizicii (de exemplu teoria diluării soluției, teoria arderii, teoria frecării etc.) descriu tocmai acțiunea acestui tip de câmpuri de torsiune. Aşadar mai avem foarte mult de muncă în această direcție.

Examinarea proprietăților particulelor elementare descrise: a electronului, protonului şi neutronului, ne permite să formulăm patru reguli de cuplare a particulelor menționate. Nu există alte reguli sau condiții de cuplare a câmpurilor fizice primare de torsiune.

REGULA 1

Regula de formare a perechilor neutron-proton

On toate cazurile, cu excepția atomului de hidrogen şi a elementelor cu neutroni „în plus" (adică cu neutroni care nu au un proton „propriu"), neutronul, pe baza forței gravitaționale ce se formează în acesta, se cuplează cu protonul în partea de la baza conului, vectorul de gravitație al neutronului acționează conform vectorului de gravitație al protonului. O asemenea pereche are întotdeauna un singur electron, care trece pe rând prin neutron şi prin proton şi care se întoarce apoi la intrarea neutronului.

REGULA 2

Regula de formare a perechilor neutron-proton

Perechile neutron-proton se cuplează de fiecare dată astfel încât forța gravitațională ce acționează în interiorul lor să se contrabalanseze, ceea ce păstrează relativa nemişcare a perechilor prin aceasta asigurându-se stabilitatea construcției atomului. Perechile de neutron-proton care formează nucleul se cuplează între ele preponderent prin vârfurile conurilor protonilor, electronii păstrând o conexiune puternică cu perechea lor de neutroni-protoni.

Pe baza forței de respingere ale electronilor, cu acelaşi tip de sarcină, perechile neutron-proton încearcă să se îndepărteze în spațiu cât mai mult unele de celelalte. Aceasta creează construcții simetrice, amplasate pe acelaşi nivel. Numărul maxim de perechi neutron-proton ce se amplasează pe un nivel este de 6.

Electronii se află deasupra suprafeței figurii. Conform legii de însumare, linia magnetică de forță se transformă în una singură şi trece sub forma unui inel deasupra planului figurii (reprezentată convențional).

REGULA 3

Regula formării construcțiilor etajate

Pentru elementele care conțin mai mult de 6 perechi de neutron-proton are loc o rerepartizare (regrupare) a perechilor neutron-proton, cu condiția respectării regulii 2. Aceasta înseamnă că pentru elementul care conține, de exemplu 7 perechi neutron-proton, se formează 2 grupe.

Concomitent cu aceasta, perechea neutron-proton se va detaşa de la legătura A a fiecărei grupe şi se va îndrepta spre legătura B, care se află în inima nucleului atomului. Punctul B este unic în cadrul nucleului atomului şi în acest

punct pot intra doar două perechi neutron-proton.

Pentru simplificarea imaginii regulii descrise, on continuare neutronul va fi reprezentat printr-o săgeată scurtă, care imită vectorul de gravitație.

Protonul va fi de asemenea reprezentat printr-o săgeată a cărei lungime este mărită comparativ cu lungimea săgeții neutronului.

Prin atom „abstract" se va onțelege faptul că în atomul real numărul de protoni (cu mici excepții) nu coincide cu cel al neutronilor. În exemplele noastre acest raport este egal. Condițiile de „cuplare" a neutronilor „în plus" vor fi reflectate în regula 4.

De asemenea, ontr-un anumit grup de electroni există o singură orbită care nu poate fi numită nicidecum circulară sau, să zicem, eliptică. Pe o singură traiectorie pot fi atâția electroni câți sunt în grupa respectivă de perechi de neutroni-protoni.

On afară de aceasta, în asemenea condiții de mişcare devin mai rapizi datorită forțelor gravitaționale. Prin urmare, odată cu creşterea complexității structurii atomului (la creşterea numărului de „paliere") creşte gradul de instabilitate al atomului. Acest lucru se întâmplă ca urmare a faptului că vitezele electronilor se apropie de viteza luminii în cazul în care condițiile de excitare a vacuumului fizic din electron vor fi dereglate.

Analiza dată ne arată că aceste condiții critice care conduc la dereglarea stabilității structurii atomului apar, de regulă, atunci când greutatea atomului este considerabilă. Cu alte cuvinte, cânt palierele construcției ajung la un număr de şapte-opt. Încălcarea stabilității mişcării electronilor conduce la ruperea lor (plecarea) de pe traiectoria mişcării şi, prin urmare, la descompunerea substanței. Aceasta este de fapt manifestarea descompunerii radioactive.

REGULA 4

Regula de unire a neutronilor „on plus"

Neutronii „on plus" se unesc ontotdeauna la vвrful conului, electronul ne trecвnd prin asemenea neutroni. Atomul hidrogenului nu are neutronul său „propriu". În componența acestuia există doar un neutron „în plus" care este amplasat pe partea de la vârful protonului şi echilibrează forța de gravitație a protonului. On atomii compuşi neutronii „în plus" se unesc întotdeauna on inima atomului.

Regulile menționate sunt unice şi ele cuprind toate cazurile posibile de formare a structurii nucleului atomului. Aceste reguli determină şi numărul maxim de atomi posibil, adică o asemenea semnificație teoretică a numărului de atomi la care mişcarea electronilor pe anumite orbite va atinge viteza luminii. Au fost lăsate în afara acestui articol modelele câmpurilor de torsiune fizice care cuprind atomii cu structuri mai complexe (modelele informaționale a câmpurilor fizice de torsiune secundare.

Este clar însă că într-o substanță tare nu există, de exemplu, ceea ce am putea numi molecula acestei substanțe, întrucât toți atomii până la unul se unesc

într-un tot unitar. Conceptul de moleculă este unul relativ care ne permite să analizăm, de exemplu, unele proprietăţi chimice.

Este important să subliniem faptul că la graniţa dintre medii (dintre substanţă şi, de exemplu, aer) câmpurile de torsiune secundare înregistrează anumite dereglări care nu există în interiorul substanţei tari. Această dereglare conduce la apariţia tensiunii la suprafaţa substanţei dure şi determină, de exemplu, fenomenul evaporării metalelor în condiţii normale şi în consecinţă noi le putem simţi mirosul, gustul.

Concluzii

Pentru cele expuse trebuie să spunem că în analiza modelelor de torsiune ale atomilor substanţei, noi, în primul rând, nu am descoperit în realitatea substanţa în sine. Am descris doar formarea informaţională şi energetică a ceea ce noi obişnuim să numim substanţă.

În primul rând, prin acţiunea noastră fizică asupra materialelor are loc anume distrugerea acestor câmpuri fizice de torsiune secundare, ceea ce conduce la eliberarea unei cantităţi mai mari sau mai mici de energie (plasmă). Se mai pot petrece şi unele fenomene mai neplăcute legate, să spunem, de contaminarea radioactivă a substanţei iniţiale, care în faza iniţială nu exista. De exemplu în carierele de granit, on procesul de obţinere a pietrişului, acesta, care este un material folosit on diverse tipuri de construcţii, devine sursă de iradiere radioactivă.

În al doilea rând nu am avut nevoie on realitate de alte particule noi sau mai complexe pentru descrierea completă a structurii substanţei. Cu alte cuvinte există doar cinci particule elementare: fotonul, electronul, pozitronul, neutronul şi protonul. Toate acestea (cu excepţia fotonului) neputând să existe decât într-o anumită simbioză una cu cealaltă.

În al treilea rând nu am descoperit nici o altă forţă fizică care nu este cunoscută ştiinţei la ora actuală. Tot ceea ce conduce la apariţia formaţiunilor stabile informaţional-energetice pe care le numim substanţă, este condiţionat doar de prezenţa forţelor electrice, magnetice şi gravitaţionale. Nu avem nevoie de nimic altceva pentru descrierea stării de stabilitate a substanţei.

Aceasta e de fapt tot ce am putea spune la obiect despre descrierea свmpurilor de torsiune care creează structurile atomice ale substanţei.

[*] Centrul de tehnologii bioinformationale. Compania NEOTEK

DESPRE EFECTELE NOCIVE
A RADIATIILOR ELECTROMAGNETICE

Cercet. st. Victor JALO*

The technogen electromagnetic fields (TEF) are created by the sources of alternate and direct current and range on a wide spectrum of frequencies. The level of electromagnetic radiation overpasses by tens thousands times the natural electromagnetic field. During the last 50 years, only the radiation output of the civil facilities increased by 50.000 times. TEF represents a complex phenomenon of the objective world and posses certain biotropic parameters: induction (Tesla), frequency (Hz), the shape of impulse, the gradient (T/m), the vector, the exposure (s), and the localisation.

Câmpurile electromagnetice tehnogene (CEM) sunt create de către sursele de curent alternativ şi continuu şi posedă un diapazon larg de caracteristici de frecvenţă.

Nivelul radiaţiei electromagnetice depăşeşte de zeci de mii de ori câmpul electromagnetic natural. În ultimii 50 de ani numai puterea de radiaţie a obiectelor cu destinaţie civilă a crescut de peste 50.000 de ori.

CEM reprezintă un fenomen complex al lumii obiective şi posedă o serie de parametri biotropi: inducţia (Tesla), frecvenţa (Hz), forma impulsului, gradientul (T/m), vectorul, expunerea (s), localizarea.

On conformitate cu clasificarea internaţională, în cadrul surselor antropogene distingem 2 grupe de CEM:

- Sursele electromagnetice de iradiaţie de frecvenţe joase şi foarte joase (0-3 kHz);
- Sursele electromagnetice de iradiaţie din diapazonul radiofrecvenţelor şi a microundelor (3kHz – 300GHz)

Din **prima grupă** fac parte toate sistemele de producţie, transmitere şi distribuţie a energiei electrice: liniile aeriene de transmisie electrică (LTE), staţiile electrice, generatoarele şi transformatoarele centralelor, sistemele de instalaţie electrică a clădirilor de locuit şi a celor cu destinaţie publică, sistemele de telefonie prin cablu, sistemele de împământare şi alte instalaţii care utilizează energie electrică de frecvenţă industrială (50-60 GHz). Din categoria acestora fac parte echipamentele de birou şi electrocasnicele, precum şi transportul electric.

A doua grupă de surse antropogene ale cвmpului electromagnetic este

constituită din mijloacele de recepție şi transmitere a informației: stațiile radio, stațiile de radiolocație, transmițătoarele radio şi TV, televizoarele, monitoarele calculatoarelor, cuptoarele cu microunde, precum şi echipamentele medicale şi de diagnosticare. Majoritatea dintre mijloacele enumerate sunt surse de iradiere electromagnetică de frecvențe foarte înalte (20 MHz – 3 GHz), adică de iradiație de microunde. Datele prezentate demonstrează o creştere a valorilor maxim admise ale magnitudinii cвmpului magnetic on zonele LTE cu o tensiune de 500 kV.

Tabelul 1-Distanța maximă de la echipamentele electrice de uz casnic la care se înregistrează un câmp magnetic peste nivelul limită de 0,2 mcT

Aparat electric	**Distanță periculoasă**
Frigider	- 1,2 m de la uşa frigiderului, 1,4 m de la peretele din spate
Fier de călcat	- 0,25 m de la mвner
Televizor (36cm)	- 1,1 m de la ecran, 1,2 m de la peretele lateral
Radiator electric	- 0,3 m
Lampadar (2 becuri a свte 75 W)	- 0,03 m de la cablu
Cuptor Electric	- 0,4 m de la peretele din față
Grătar electric	- 1,4 m de la peretele lateral

Influența câmpurilor magnetice artificiale cercetate în acest capitol are o semnificație principială în analiza efectelor lor biotrope, precum şi a unor manifestări patologice îndepărtate.

Impactul cвmpurilor tehnogene asupra organismului uman.

CEM de origine antropogenă posedă caracteristici diferite față de cele de origine naturală şi conduc la desincronizarea interacțiunilor intercelulare şi a celor dintre organe de la nivelul sistemului biologic, care este la unison cu fondul electromagnetic natural.

Sistemul nervos este cel mai vulnerabil față de acțiunea câmpurilor magnetice. Au fost evidențiate 3 sindromuri de perturbare a funcției sistemului nervos ca urmare a acțiunii CEM: 1) astenic; 2) astenovegetativ sau sindromul de distonie vegetovasculară şi 3) hipotalamic (Izmerov N. F., 1083).

Durerile de cap frecvente, iritabilitatea, oboseala accentuată, disfuncționalitățile somnului, durerile periodice din regiunea inimii, hipotonia şi bradicardia sunt caracteristice pentru sindromul astenic şi se manifestă în stadiul incipient al bolii. Sindromul astenovegetativ se dezvoltă în cadrul unor stadii ale bolii cu manifestări temperate.

Tabloul clinic prezintă o distonie vegetovasculară de tip hipertonic. În anumite cazuri separate grave apar crize diencefalice de tip simpato-adrenalinic, caracteristice sindromului hipotalamic. Aceşti bolnavi se caracterizează prin

accese de dureri de cap, labilitate emoțională, hipersensibilitate, dereglarea somnului şi scăderea memoriei, palpitații la nivelul inimii, o transpirație abundentă, tremurul degetelor de la mâini, o temperatură scăzută a mâinilor şi picioarelor.

Printre cei care lucrează în zonele de frecvențe industriale şi în rândul populației ce locuieşte in apropierea LTE sunt răspândite stările de depresie. A fost obținută o corelație, la o mărire cu semnificație statistică, a numărului de sinucideri printre persoanele care locuiesc în zonele unde intensitatea câmpului magnetic cu o frecvență de 50 Hz depăşeşte 0,15 mcT.

Pentru concluzii edificatoare legate de existența unei corelații între cazurile de sinucidere şi impactul câmpurilor magnetice de frecvență foarte joasă este necesar să mărim amploarea cercetărilor.

Sunt descrise dereglări psihosomatice care determină „sindromul electrosensibilității ridicate" ce se manifestă prin accese de dureri de cap, slăbiciuni bruşte, distragerea atenției, amorțirea şi paresthesia mâinilor, o sensibilitate crescută a pielii față de substanțele chimice. Totuşi unii cercetători consideră că acest sindrom nu este decât reacția psihomatică la informația despre influența negativă a CEM.

Acțiunea câmpului magnetic cu puterea de 1000 A/m şi frecvența de 45 Hz în decurs de 1 oră este însoțită la oamenii sănătoşi de schimbări clare ale activității bioelectrice a creierului, manifestată prin prezența caracterului de relaxare din encefalogramă şi de o activare psihomotorie, precum şi prin încetinirea procesului de asimilare a cunoştințelor în timpul realizării reacției sensomotrice.

On cazul examinării stării funcționale a sudorilor, a nivelului de tensiune a câmpului magnetic la locurilor de muncă, creat de electrozii pentru lucrul cu şinele şi cablurile electrice cu variații de până la zeci de kiloamperi pe 1 m, s-a stabilit o creştere ($p<0,05$) a timpului reacției auditive, vizuale şi motrice, scăderea atenției. Sunt cunoscute influențele negative ale CEM asupra proceselor de formarea a deprinderilor şi îndeplinirea exercițiilor psihomotrice.

La persoanele care au fost supuse acțiunii microundelor în procesul activității de producție, peste 10-14 ani de lucru începe manifestarea decuplării funcționale a activității EEG a creierului şi creşte în continuare până la dezintegrarea structurii discreto-spațiale a neuroritmilor. Decuplarea funcțională a activității neuronice (independența generării potențialilor de acțiune în diverse zone ale creierului) constituie rezultatul afectării sinapselor axo-dendritice. Insuficiența de Ca2+ la nivelul terminalelor ca urmare a iradierii cu microunde, onsoțită de scăderea concomitentă a nivelului lichidelor, conduce la acumularea în exces a veziculelor sinaptice şi la lipirea acestora sub forma unor structuri hexagonale.

Prin utilizarea metodei encefalografice s-a demonstrat o scădere a nivelului asimetriei în cazul iradierii cu microunde, ceea ce poate indica o scădere a tonusului scoarței creierului şi dezvoltarea la nivelul acesteia a unor procese de

frânare. Acest fapt este corelat de unii autori cu apariţia efectului de sedare la iradierea cu microunde.

Scăderea nivelului de asimetrie intermisferice poate fi condiţionată atât de încălcarea proceselor de penetrare a barierei hemato-encefalice, determinată de iradierea cu microunde, întrucât din cauza lor poate fi modificat raportul dintre neuromediatorii şi metaboliţii din creier, cât şi de influenţa modificaţională a acestei acţiuni asupra receptorilor diverselor sisteme mediatoriale de la nivelul creierului.

On literatură este discutată problema predispunerii unor persoane, care, prin natura meseriei lor au legătură cu CEM de frecvenţă industrială, la dezvoltarea bolii Alzheimer, precum şi la scleroza laterală amiotrofică. Se presupune că la baza patogenezei acestor boli stă dereglarea homeostazei ionilor de calciu din neuroni, activarea celulelor microgliei şi degenerarea ulterioară a acestora, precum şi acţiunea stimulativă CEM asupra producerii de beta-amiloidă.

Simptomele descrise demonstrează o modificare a inervaţiei vegetative şi somatice a terminaţiilor superioare a controlorilor OTC din întreprinderile care se ocupă de producţia de magneţi permanenţi. La măsurarea puterii coercitive a magneţilor, una din mâinile muncitorului cu materialul cercetat era plasată într-o zonă de magnet permanent (cavitatea solenoidului). Laolaltă cu câmpul magnetic al aparatelor tehnologice, la nivelul mâinilor muncitorilor acţionează şi câmpurile magnetice proprii ale magneţilor cercetaţi.

Examinarea muncitorilor a constatat hiperhidroza palmelor, "efectul de marmură" şi scăderea temperaturii pielii de la nivelul palmelor în combinaţie cu dereglarea sensibilităţii la durere de tip polinevritic, hipoestezie de forma mănuşilor. În afară de aceasta s-au remarcat dereglări trofice, o creştere a casabilităţii unghiilor, o uniformizarea a desenului de pe degete. Capilaroscopia cifrului epidermei unghiilor degetelor a scos la iveală labilitatea capilarelor şi predispunerea la spasmele de caracter arterial şi venos.

On acest fel, dereglarea funcţionării sistemului nervos se referă atât la activitatea nervoasă superioară, a fenomenelor de la nivelul creierului per ansamblu, a sferelor reflectoriale şi senzoriale, cât în ceea ce priveşte inervaţia vegetativă.

Rezultatul acţiunii cronice a CEM de frecvenţă înaltă şi foarte înaltă se manifestă prin modificările de la nivelul sistemului cardio-vascular: scăderea presiunii arteriale, bradicardia, încetinirea traficului intestinal, precum şi dezechilibrul în conţinutul de ioni de potasiu, calciu şi natriu din sânge.

S-a remarcat o creştere a bolilor cardio-vasculare, cardio-ischemice şi a hipertoniei la maşiniştii locomotivelor electrice şi a celor de metrou, a bolilor hipertonice şi a distoniei neurocirculatorii de tip cardiac la muncitorii ce se ocupă de reglarea aparatelor de transmisie radio de diapazon de calitate superioară. Se pare că dereglarea calităţilor reologice ale eritrocitelor sub acţiunea CEM, creşterea tromboxanei B2 contribuie la dezvoltarea bolii cardio-ischemice.

On literatura de specialitate se analizează problema acţiunii CEM asupra funcţiei reproductive a organismului. Astfel, rezultatele cercetărilor asupra funcţiei reproductive la bărbaţii care deservesc staţiile de transformare cu o tensiune medie de 400 kW, au constatat o scădere a ponderii de băieţi nou-

născuți, precum şi creşterea de peste 3 ori a anomaliilor congenitale în comparație cu grupul de control constituit din cei care au lucrat cu aparatură a cărei intensitate a tensiunii curentului nu depăşea 70 kW.

S-a confirmat o creştere de 2,4 – 3,6 ori a dezvoltării patologiilor oncologice la copiii ai căror parinți au lucrat on industria electrică, de 3,5 ori la copiii electricienilor, de 3,8 ori la copiii sudorilor. S-a cercetat acțiunea CEM 120-200 κA/m (150-250 mT) a instalațiilor electrice magnetizabile şi demagnetizabile asupra funcțiilor reproductive ale femeilor.

S-a constatat dereglarea ciclului menstrual (o prelungire a acestuia şi instalarea prematură a menopauzei), apariția tumorilor benigne şi a chisturilor ovariene, creşterea frecvenței avorturilor (de 1,5 ori) şi apariția a diverse maladii de metabolism şi neuro-endocrine.

Creşterea numărului de avorturi s-a constatat şi în rândul femeilor care lucrează în industria radioelectronică în cadrul producției de televizoare şi radioreceptoare, precum şi în rândul muncitoarelor din sectorul de producție a semiconductoarelor.

Un loc aparte ol ocupă problema posibilei acțiuni a terminalelor de video display (TVD) asupra sarcinii. Datele cu privire la posibila apariție a unor anticorpi în organism cu efect negativ asupra dezvoltării fătului în cazul acțiunii iradiației electromagnetice cu o densitate a energiei de 500 mWt/cm2 şi sub, sunt de asemenea îngrijorătoare. În tabelul 2 au fost incluse pentru comparație diferite mărimi ale iradierii electromagnetice ce apar în lucrul cu diverse surse de producție.

Tabelul 2 – Intensitatea iradierii electromagnetice la diverse locuri de muncă

Tipul procesului	**Intensitatea iradierii (mcVt/cm2)**
Reglajul, setarea şi testarea stațiilor de radio locație (SRL) în cadrul uzinelor şi a atelierelor de reparații	>1000
Reglajul, setarea şi testarea unor blocuri separate de hiperfrecvență, a legăturilor (conexiunilor) aparatelor, inclusiv din industria radioelectronică şi de semiconductoare	Pвnă la 1000
Exploatarea pe aeroporturile de aviație civilă	100 - 1000
Exploatarea aparatelor cu hiperfrecvență, inclusiv echipamentele fizioterapeutice	1 - 2000
Lucrul cu terminalele de video-display	Pвnă la 500

Creşterea riscului avorturilor spontane fluctuează între 1,25 şi 1,8 la grupa de femei care au folosit TVD în diferite perioade ale sarcinii. Majoritatea cercetătorilor apreciază ca fiind critic un grad de expunere de 20 ore/săptămână.

On evaluarea riscului de anomalii congenitale ale urmaşilor mamelor cu gradul de expunere menționat mai sus s-a constatat o creştere de până la 1,4 ori a

grupelor totale de defecte şi de anomalii ale sistemului cardio-vascular. Totuşi, exemplele menţionate sunt contradictorii, fapt determinat de imperfecţiunea posibilităţii de apreciere a gradului de expunere şi lipsa unei metodologii unitare de măsurare a intensităţii iradierii electromagnetice. Organizaţia Mondială a Sănătăţii a stabilit ca prioritară pentru următorii 5 ani cercetarea acţiunii CEM de frecvenţă joasă.

Rezultatele contradictorii obţinute şi lipsa unei clarificări exacte a problemei acţiunii iradierii electromagnetice care apare în cazul utilizării TVD asupra organismului şi, în primul rând, asupra femeii însărcinate, au condus la adoptarea, în 1996, a unui set de reguli şi norme sanitare în Rusia care interzic lucrul femeilor în apropierea monitoarelor calculatoarelor chiar din momentul instalării sarcinii şi în perioada lactaţiei.

Comparativ recent efectul de sensibilitate a monitorului calculatorului faţă de câmpul magnetic extern, care poate fi de fapt cauza tremurului imaginii, a început să fie studiat cu atenţie. Oboseala, scăderea concentrării şi a atenţiei, a capacităţii de muncă, care apar la lucrul cu calculatorul personal sunt de obicei explicate prin calitatea nesatisfăcătoare a imaginii. Instabilitatea imaginii afectează negativ în primul rând sistemul vizual, procesele de acomodare. Tremurul ce poate fi subiectiv sesizat este produs de un CEM slab de 50 Hz la un nivel de ordinul a 0,5.

S-a onregistrat o influenţă negativă importantă a tremurului imaginii asupra rezultatului realizării căutării informaţiei. Mişcarea obiectelor pe ecran influenţează rapiditatea scanării vizuale a ferestrelor bazei electronice de date amplasate la o anumită distanţă, asupra exactităţii şi rapidităţii manipulării mausului.

În ultimul timp au apărut multe profesii în cazul cărora se analizează problema acţiunii îndelungate a CEM, care ar provoca dezvoltarea leucemiei şi a altor boli oncologice. Există rezultate ale cercetării îmbolnăvirii populaţiei adulte care locuieşte în zona de amplasare a unor mari radio şi teletransmiţători. S-a determinat statistic o creştere a riscului de leucemie în rândul populaţiei care locuieşte la o rază de 2 km de la locul de amplasare a transmiţătorului. Rezultatele acestor cercetări au stabilit dependenţa dintre riscul acestei boli şi distanţa dintre locul de trai şi sursa de CEM.

Sunt extrem de contradictorii datele despre efectul CEM a aparatelor electrocasnice asupra bolilor oncologice. S-a stabilit statistic un risc clar de patologii oncologice on cazul expunerii la acţiunea CEM a foenului (leucemii), televizoarelor alb-negru (leucemii), electromasajului (leucemia nelomfoidală acută).

Nu a fost stabilit onsă rolul direct al CEM ca factor mutagen sau iniţiator al cancerogenezei.

În legătură cu faptul că în ultimul timp telefoanele mobile devin din ce în ce mai răspândite, problema examinării mecanismului acţiunii CEM de energie înaltă, ce întră în categoria celor de diapazon de microunde, devine tot mai acută. De exemplu, în anul 2000, on Rusia numărul persoanelor care foloseau telefoane mobile era de 1 milion. Conform pronosticurilor de atunci, on 2010 urmau să fie în Rusia deja 3 milioane de abonaţi. Dar se ştie, că on 2004 deja au fost **63 de milioane!**

Energia cuantică a iradiației electromagnetice din diapazonul microundelor este suficientă pentru a provoca fluctuația particulelor încărcate: ioni, micelii coloidale, molecule bipolare (Presman A. S. , 1968), ceea ce conduce la creşterea energiei cinetice şi încălzirea moleculelor polare ale țesutului.

Zona de iradiere on timpul funcționării telefonului mobil este creierul şi receptorii analizatorilor vestibulari şi vizuali. Calculul energiei CEM absorbite în creierul omului arată că în cazul folosirii radiotelefonului cu o putere de 0,6 W cu o frecvență de lucru de 900 MHz, energia „specifică" a câmpului în creier este de la 120 la 230 mW/cm2 (norma on Rusia pentru utilizatorii de telefonie mobilă este de 100 mW/cm2).

Acțiunea îndelungată la nivelele maxime admisibile de iradiere conduce la intensificarea undelor de diapazon alfa ale activității bioelectrice a creierului în timpul şi după deconectarea CEM. Din cele şase standarde de telefonie mobilă utilizate în Rusia, au fost stabilite modificări clare ale activității bioelectrice a creierului în cazul cercetărilor asupra telefoanelor din cadrul standardului NMT – 450 MHz şi GSM – 900 MHz.

Unui risc deosebit se supun oamenii care vorbesc la radiotelefon on automobil. Dacă antena aparatului se află în interiorul maşinii, corpul acestuia devine rezonant şi intensifică de câteva ori gradul de absorbție al iradierii.

În legătură cu unele informații referitoare la dezvoltarea tumorilor la nivelul creierului la utilizatorii de telefonie mobilă în ultimul timp se atrage o atenție deosebită efectelor negative ale CEM. Acțiunea locală a CEM de intensitate 10 MHz-10 GHz conduce la încălzirea intensă a structurilor creierului, ceea ce poate conduce la dezvoltarea cancerului. Mărimea iradierii electromagnetice a telefoniei mobile este comparabilă cu cea care apare în cazul folosirii radarului, a stațiilor de radiolocație, a aparatelor de încălzire cu microunde.

Conform standardelor adoptate on SUA, nivelul absorbit prin acțiunea asupra țesutului persoanei nu trebuie să depăşească 0,85 W/kg.

Sunt cunoscute lucrările despre influența CEM de diapazon de unde radio asupra organelor de văz şi dezvoltarea cataractei. Acțiunea termică a undelor radio şi microundelor conduce la încălzirea cristalului până la o temperatură ce depăşeşte norma fiziologică. Dezvoltarea cataractei este una dintre afecțiunile caracteristice CEM de diapazon 1, 5- 10 GHz.

Există informații cu privire la un grad ridicat de risc de încălcare a funcțiilor tractului intestinal (de 2,5 ori) şi ale ficatului (de 2,3 ori), precum şi patologii ale sistemului endocrin în rândul oamenilor care locuiesc în zona liniilor de curent electric.

* Centrul de tehnologii bioinformationale. Compania NEOTEK

CORPUL UMAN ŞI ANATOMIA MULTIDIMENSIONALĂ

Col. (r) prof. univ. dr. Constantin TEODORESCU*

Dacă medicina nu-şi va adjudeca
astralul, etericul nu va supraviețui
URANIA [1]

It depends on all of us to create, by using specific instruments, a new science to heal mind and body, if we will be able to enlarge the sphere of recognizing the human potential. Through the new vision, discovered scientifically, on the true nature of human beings, we can go ahead on the way to recognize our true spiritual and evolutionary inheritance.

Considerații generale

În funcție de anumite criterii de referință, medicina poate fi: umană, veterinară, biologică, generală, de urgență, a muncii, preventivă, de laborator, legală, estetică, de recuperare, adaptată (tradițională şi modernă), nucleară, ortomodeculară, naturistă, alternativă, blândă, ayorvedică, tradițională chineză, homeopatică, spagirică. A apărut un nou tip de medicină cea vibrațională care lucrează cu anomațiile energetice ale corpurilor în univers care nu se reduc doar la corpul omenesc şi chiar în particular la corpul bolnav. Aceasta este suma tuturor disciplinelor, tehnicilor, metodelor, practicilor care folosesc ca element de bază „energia": Bioenergia, energia calorică, energia elementelor primordiale (apa, aer, foc, pământ) şi a tuturor formelor de manifestare a lor (vegetal, mineral, etc. După Richard Gordon există două tipuri de bolnavi: cei refractari la nou şi cei care riscă. Dar există şi două categorii de medici: cei tradiționişti şi cei care încercă [2].

Cei dintâi vorbesc de „terapia vibrațională" pe când cei din urmă vorbesc de medicina vibrațională punând între paranteze; sala de operație, terapiile invazive, de aceea ea se mai numeşte în lumea medicală „medicina blondă".

În practica vibrațională rezultatul analizelor, indică o stare de boală, afectarea unui organ dar nu şi cauza. Detectând perturbațiile energetice, medicul care apelează la vibrația elementelor terapeutice va şti unde s-a petrecut dezechilibrul şi ce are de făcut. Nu mai este nici un secret că cel din urmă se îmbolnăveşte corpul fizic. Mai întâi se îmbolnăveşte unul sau altul din corpurile energetice (cel astral, cel eteric...). Vibrația pare să aibă originea în domeniul sunetelor, dar acum ştim că tot energia vibratoare este vorba şi în cazul luminii, al undelor radio, al televiziuni, al razelor „x", al razelor (radiațiilor) cosmice.

Microundele, ultrasunetele şi astfel de unde nu sunt decât forme de manifestare a unei energii oscilatorii, în timp ce bioenergia este ansamblul complex al vibrațiilor produse de corpul omenesc.

Conceptul de medicină vibrațională înglobează în prezent tehnici, practici, medicale, terapii, metode de relaxare şi alte căi de vindecare decât cele de medicină adopate: crividografie, fitoterapie, homeopatie, sacroterapie, acupunctură, elixire florale, medicina chakrasurebe, yoga etc. Doctorul Richard Gorbar a început a se apropia de corpul omenesc prin intermediul vibrațiilor (cosmice, astrele, biologice) şi să le definească din punct de vedere fizic şi mecanic. Ori puse în execuție, ele pot fi produse , provocate şi cu ajutorul aparatelor, instrumentelor ce țin de tehnologia modernă. Un bioterapeut percepe în funcție de vibrația pe care o primeşte de la un corp bolnav o anumită informație, în schimb un aparat anume construit poate citi informația oferită de aură, chakresuri, fără erori. Dezorarea cantității şi stabilirea calității energiei trimise ori a naturii ei, este o chestiune de rutină protejate de eroare. Vărsătorul, marele terapeut, Edgard Ceyce profetul adormit, a deschis drumul medicinei vibraționale chiar dacă nu a denumit-o aşa. Aparatele care vindecă prin modalități neconvenționale doar la nivel energetic echilibrând sistemele vitale prin vibrații, există şi pot fi folosite cu succes.

Planurile subtile ale materiei şi benzile de frecvențe

Pornind de la diferențele esențiale între medicina newtoriană şi cea eisteiniană, referitor la corpul uman abordarea că cei mewtonieni, mecanicişti, văd corpul uman ca pe o încrengătură de sisteme chimice complicate care alimentează o structură musculoasă şi osoasă. Este privit ca o structură mecanică complexă până la nivel de structură celulară. Această teorie este privită la nivel atomic, însă la nivel subatomic lucrurile nu mai stau aşa, natura fizică a materiei nu mai poate fi percepută astfel. Natura „solidă a materiei fizice nu este decât o iluzie a simțurilor. În studiile noi materia se descrie ca fiind o substanță compusă din particole care reprezintă ele însele puncte de lumină condensată. Se admite dualitatea undă/particolă a materiei, ce sugerează că există noi calități, neluate în seamă, ale structurii umane fizice ce pot defini un nou model al corpului fizic.

Sistemul fizic este un sistem deschis, aflat în echilibru dinamic cu sistemele energetice superioare [3]. Toate aceste sisteme sunt suprapuse unul altuia în cadrul aceluiaşi spațiu. Sistemele energetice superioare de care am amintit, sunt alcătuite dintr-o materie cu caracteristici de frecvențe diferite de cele ale corpului fizic. Conform principiului fizicii energiile ce aparțin unui spectru diferit de frecvență (cazul nostru cu spectrul materiei fizice şi cel al materiei eterice) pot coexista în cadrul aceluiaşi spațiu fără ca între ele să avem interacțiuni distructive. Permanent suntem bombardați cu emisiuni Tv, radio ce trec prin casele şi corpurile noastre. Această baie electromagnetică în care trăim, creație a omului este o energie pe care majoritatea nu o percepem cu simțurile noastre ce sunt limitate, dar care coexistă cu corpul fizic. Din cauza frecvențelor

în mod natural diferite materii: fizică şi eterică pot coexistă în acelaşi spațiu fără interferențe.

Corpurile ce funcționează la frecvențe energetice superioare sunt interconectate şi se află într-un echilibru dinamic cu corpul fizic.

Interferența corp fizic – corp eteric

Corpul eteric arată aproape similar cu cel fizic peste care se suprapune. Pe harta energetico-eterică se petrece un flux permanent de informații care ghidează creşterea structurii fizice a corpului fizic. Este vorba de informațiile în legătură cu modul în care fătul aflat în creştere se va dezvolta în uter, şi despre date structurale de creştere şi refacere a organismului adult, când acesta este supuse vătămării sau bolii. Dacă se produc tulburări la nivelul corpului eteric, boala fizică va urma curând. Corpul eteric este format din materie eterică sau subtilă [4], invizibilă cu ochiul liber dar vizibilă cu sisteme şi echipamente existente care până acum erau secrete, dar acum unele sunt la vedere. Corpul eteric nu este complet separat de cel fizic ci există unde de schimb energetic specifice ce permit energiei informaționale de a trece de la unul la altul. Despre aceste canale s-a scris mult în literatura eroterică orientală. Un sistem studiat este sistemul de meridiane de acupunctură. Prin meridianele amintite trece o energie nutritivă invizibilă cunoscută sub numele de „Q" (după străvechile teorii chinezeşti). Această energie intră în corp prin punctele de acupunctură şi se scurge spre structurile organice cele mai profunde aprindu-le hrana vitală, energetică. Aceste meridiane numite şi „tulburări de curent" [5], ce apar in țesuturi şi sunt lanțuri de cristale lichide din corp structurate dealungul cărora curge energia vitală Qi însetate de bilominorescență, efectul leser biologic – lumina fiind un efect secundar sintomatic al transferului de energie.

În documentele orientale aceste „tuburi de curent" ce formează „râuri", sau „fire de energie", denumite „jing" (trasee în schimbare), în lumea apuseană le întâlnim sub denumire de „meridiane" (după George Saulié Siman de Morant în anul 1920) şi sunt 2 perechi a câte 12 meridiane principale sau ordinare (24) care sunt desfăşurate pe trasee superficiale (tendino-musculaare la suprafața pieli) şi pe trasee profunde (în țesuturi şi organe , situate sub traiectoriile superficiale. Cele 2 vase şi cele 24 de meridiane (2x12) simetrice sunt însoțite de o mulțime de alte meridiane secundare de legătură (tradiția tibeteană pomeneşte de circa 70.000 de meridiane. Există în corp 6 meridiane principale „ciudate" sau extraordinare, la suprafețe cu trasee neaşteptate la care se adaugă vasul guvernal şi vasul concepție. În total avem 6+2=8 meridiane principale extraordinare şi 2x12 meridiane principale ordinare.

Sistemul de meridiane nu este doar un sistem fizic de tuburi prin care se transportă hormoni şi nu spre nucleele celulare şi el reprezintă şi un gen de sistem electrolitic fluid care conduce anumite tipuri de energii subtile Qi dinspre mediul exterior către structurile organice mai profunde.

Studiile fotografilor Kirlion au confirmat că punctele de acupunctură au caracteristici electrografice distincte.

Chakrele şi Nadisurile

Meridianele energetice se proiectează pe de o parte în corpul fizic drept ghiduri de unde din cristale lichide – în lichidul introdus, pe de altă parte se proiectează drept linii de câmp cu frecvențele armonicelor superioare în corpurile superioare „ale anatomiei subtile, la nivelurile corespunzătoare". Aşa cum prezintă domnul profesor Michael Meller în lucrarea sa „Energetică a râului „ Acolo unde formează noduri de câmp" sau se intersectează de şapte ori, apare un punct de presopunctură la acupunctură; intersecția – 14 meridiane (două linii de câmp suprapuse prin cele 7 straturi ale ființei umane) determină un centru energetic minor numit chakră secundară, iar intersecția – 21 de meridiane (3x7) determină un centru energetic major numit chakră principală.

- Orice gen de materie, atât fizică cât şi subtilă, are frecvență. Materia de diferite frecvențe poate coexista în acelaşi spațiu, la fel ca şi energiile de diferite frecvențe (de exemplu, radio şi TV), fără a se distruge una pe cealaltă.
- Corpurile eteric şi fizic, care țin de frecvențe diferite, se suprapun şi coexistă în cadrul aceluiaşi spațiu.
- Sistemul de meridiane de acupunctura este o rețea discret organizată de canale microscopice care se conectează cu corpul eteric, formând aşa-numita interfață fizico-eterică.
- Sistemul de meridiane permite trecerea către nervi, vasele de sânge şi organele interne a unei energii subtile cu rol benefic care provine din mediul înconjurător. Această energie se numeşte ch'i.
- Perturbările de natură energetică din corpul eteric şi din sistemul de meridiane al acupuncturii precedă manifestările fizice/celulare ale diferitelor boli.
- Chakrele sunt centri de energie cu funcție specifică din corpurile subtile. Fiecare este asociată cu un centru nervos şi glandular de importanță maximă. Chakrele acționează ca nişte transformatoare, care adaptează energiile subtile şi le transformă în activitatea hormonală, nervoasă şi celulară a corpului fizic.
- Chakrele majore, în special sahasrara (chakra coroanei), ajna (chakra situată puțin mai sus de punctul dintre sprâncene) şi vishuddha (chakra situată aproximativ sub omuşor) sunt şi organe subtile de percepție şi sunt asociate cu capacitățile parapsihice de intuiție superioară, clarvedere şi clarauz.
- Chakrele sunt conectate între ele şi cu diferitele aspecte ale corpului fizic prin nişte fire de energie cunoscute sub numele de nadis-uri, formând împreună rețeaua de chakre-nadis-uri.

- Corpul astral este un alt corp subtil, la fel ca şi corpul eteric, alcătuit dintr-o materie de o frecvență superioară în comparație cu cea a materiei eterice. De asemenea, el se suprapune cadrului fizico-eteric. Corpul astral este implicat, din punct de vedere energetic, în experimentarea, exprimarea şi reprimarea emoțiilor.
- Disfuncțiile din corpul astral cauzate de dezechilibrele emoționale pot afecta curgerea energiei prin chakre, putând în ultimă instanță determina dezechilibrul glandular şi boala fizică.
- Conştiința poate trece în corpul astral şi se poate separa de vehiculele fizic şi eteric. Când acest lucru se petrece în mod natural (la dorință), considerăm că a avut loc o proiectare în astral sau o experiență extracorporală (EE). Când această separare a conştiinței are loc într-un mod traumatic (nedorit),
- cum ar fi cazul bolii sau al accidentului, spunem că am avut de-a face cu o Experiență din Pragul Morții (EPM).
- Potrivit ecuației lui Einstein, există o energie a cărei viteză depăşeşte viteza luminii şi care a fost numită de dr. William Tiller energia electromagnetică (EM). Energia electromagnetică este analogă cu energia eterică şi, posibil, cu energia sau substanța astrală. Energia electromagnetică prezintă proprietățile unice ale entropiei negative şi o natură magnetică şi nu este uşor de măsurat cu detectorii convenționali de câmp electromagnetic.
- Experimentele cu vindecători arată că aceştia posedă câmpuri energetice care au caracteristici asemănătoare cu cele ale energiilor electromagnetice, adică sunt magnetice şi entropice prin natură.
- Există vehicule suplimentare de frecvență superioară, corpurile mental şi cauzal, care şi ele distribuie energie corpului fizic.
- Reîncarnarea prezintă un model prin care conştiința este în mod repetat proiectată în vehicule fizice cu scopul de a câştiga experiență, cunoaştere şi maturitate spirituală.
- Experiențele şi cunoaşterea dobândite de-a lungul vieților pământeşti sunt depozitate la nivelul corpului cauzal, uneori numit Şinele Superior.
- Reîncarnarea este unul dintre puținele modele care explică de ce bolile, la fel ca şi handicapurile de natură fizică, emoțională şi socio-economică pot fi văzute ca nişte experiențe de învățare şi ca nişte şanse pentru evoluția sufletului.
- Privită de la nivel subtil-energetic, conştiința este o formă de energie care evoluează în mod continuu către niveluri superioare de complexitate şi de înțelegere.

Chakra provine din limba sanscrită şi are semnificația unei „învârteli” ce se proiectează la suprafața corpului eteric, cam la 10 mm de piele, de grosimea unui deget. Ele pot fi percepute ca nişte pâlnii care se învârt rapid prin care se leagă „corpurile empirice” şi prezintă luminozități. Prin kacre curge Qi-ul sau

Prana, flux energetic foarte important pentru corpul eteric. Când dezvoltarea lor este deficitară, ele au o reacție slabă, partidele eterice sunt în armonie deci se limitează transmiterea energiei prin deschiderea şi legăturile ckacrelor în situațiile corpurilor subtile.

Când acestea funcționează (individul este echilibrat) ele strălucesc şi emit o lumină semănătoare astrelor. Dimensiunea lor diferă de la om la om şi poate fi de lățimea unui deget la un lat de palmă (3-20 cm). Acestea se mai numesc părți de comunicare subtile cu diferite corpuri.

Structura khacrelor se găseşte la nivelul tuturor țesuturilor .....la nivel celular. Ele se împart în chakre secundare, principale, superioare şi terțiere (6).

Cele secundare ....se proiectează pe corpiul fizic astfel:

- câte una în spatele fiecărui ochi;
- câte una în fața fiecărui ochi;
- câte una în fața fiecărei urechi;
- câte una deasupra fiecărei clavicule;
- câte una pe fiecare
- una deasupra sinusului
- una în zona ficatului
- una în regiunea stomacului
- două legate de complexul splină-pancreas
- câte una în legătură cu fiecare gonadă
- câte una în fiecare palmă
- câte una înapoia genunchilor
- câte una în fața fiecărui picior

Cele terțiare sunt la articulațiile mâinilor şi picioarelor (glezne), ce constituie proiecții ale chakrelor din palme şi tălpi.

Cele principale sunt în număr de 7 proiectați de-a lungul coloanei vertebrale în zona perineului (la coccis) zona sacrală, complexului solar, a inimii, a gâtului, a frunții şi a creştetului capului. Cenții sunt specializați şi coordonează funcțiile uneia din glandele endocrine ale corpului fizic şi a plexului nervos aparținând sistemului nervos autonom (vegetativ=simpatie+parasimpatie).

Cele superioare sunt deasupra coloanei din creştet şi sunt în număr de trei. Prima este purpurie, aderă emite lumina (conştientului divin), iar ultima negru sacru (vidul primordial).

Chakrele principale sunt în număr de 7:

Mulathara sau chakra bazală (centrul bord) reprezentate ca o floare de lotus cu patru petale de culoare roşu intens. Zeitatea Ganesha manifestate într-un elefant cu 7 trompe simbolizează mineralele necesare vieții. Deasupra elefantului se prezintă un triunghi roşu cu vârful în jos, reprezentare pentru aspectul feminin al creației.

În triunghi exista un falus cu un şarpe încolăcit în jurul său. Acesta reprezint ă energia nemanifestată „Kudalini” (cel înfăşurat) deasupra falusului este o lună simbolizând Sursa Divină.

Swadisthana sau chakra sacrală (centrul lombar).

În sanscrită este locuință proprie proiectată la jumătatea distanței dintre ombilic şi pubis. Simbolul asociat este un lotus cu 6 petale, de culoare portocalie. În mijlocul petalelor este o semilună şi un crocodil, animal sacru, semiluna reprezentând receptivitatea feminină. Este asociată cu elementul apă deoarece gestionează fluxul fluidelor în corp. Frecvența radiației sale este mai înaltă decât cea a primei chakre fiind prima armonică a acesteia. Swadisthana dispune de o legătură directă cu Vishuddha (centrul gâtului).

Mnipura (Nabhi) sau chakra plexului solar (centrul abdominal) înseamnă plin de giuvaieruri este focarul căldurii corporale, nabhi însemnând buric în hindusă. Proiecția chakrei este localizată în cea de-a 12 vertebră toracică şi prima vertebră lombară. Este reprezentată ca un lotus cu 10 petale galben strălucitor. Centrul un triunghi aşezat cu vârful în jos cu câte o prelungire în formă de „T” pe fiecare latură. Bwerbecul este animalul sacru simbolul liderului de grup (turmă).

Anahcte sau chakra inimii înseamnă care nu sună. În centrul inimii se manifestă percepția sunetului. Anahcta este proiectat între vertebrele a 4-a şi a 5-a a toracelui simbolul asociat fiind un lotus verde cu 12 petale. Animalul asociat este o atilopă, iar calitatea aferentă chakrei este armonia confruntării. Centrul energetic anchata îi revine funcția de manifestare a iubirii; dragoste (eros) – afecțiune dependentă, pasiune (filos) – dragoste pasională, iubire (agape) – iubire necondiționată, iubire pusă.

Vishudtha sau chakra gâtului însemnă „purificare” este un lotus cu 16 petale de culoare aurie uneori cu aspect de fum albastru-violet. Animalul sacru asociat chakrei gâtului este un elefant alb simbolul înțelepciunii. Vishudtha este locul unde poate fi gustat Nectarul Divin, elixirul nemuririi, (doctrina hindusă). Acest nectar este o secreție dulce semitransparentă, produsă de glanda „lalana chakra” aflată în spatele beregatei. La nivel fizic Vishudtha guvernează sistemul nervos, faringele cu corzile vocale şi urechile dar este legată direct şi de organele genitale ale femeii.

Este responsabilă pentru transformarea formelor gând în câmpuri purtătoare de energie şi informație, prin rostirea cuvintelor

Apua sau chakra frontală

Denumirea înseamnă „poruncă” fiind centrul energetic care primeşte comenzile de la Sinele Superior şi le corelează cu subconştientul şi subconştientul individului. O reprezintă cu două petale proiectate în centrul frunții deasupra sprâncenelor. Petalele simbolizează funcționarea distinctă a celor două emisfere cerebrale: stânga logico-rațională şi dreapta imaginativ-figurativă. Glanda endocrină asociată chakrei frontale este hipofiza.

Sahasrara sau achakra - creştetul capului

„Deschiderea este proiectată în dreptul frontenelei aproximativ la 10 – 15 cm deasupra creştetului capului. Este reprezentat de un lotus cu 1000 de petale deoarece uneori se numeşte „Coroana”. Coroana coordonează toți ceilalți centri energetici este „şeful” chakrelor.Este sediul puterii spirituale. Este centrul unde se contopesc puterea celestă a spiritului cu puterea tehnică a pământului în procesul de trezire a energiei primordiale Kundalini, manifestarea Duhului Sfânt în ființa umană.

BIBLIOGRAFIE

[1] Medicina vibrațională, Richard Gerber, Editura ELIT, 2005
[2] Ibidem pg.8,9
[3] Ibidem pg. 128
[4] Ibidem pg.130
[5] Energetica viului – Prof.univ.dr. Michael Szellner, Editura ANATECOR, Arad, 2007
[5] Ibidem pg. 87,88

[*] profesor, Universitatea Națională de Apărare „Carol I”.

INDEX AUTORI

ANTONESCU, Ovidiu 7
ANTONESCU, Păun 7
ARGHIRESCU, Marius 19, 25
BACOS, Renata 176
BIVOL, Tamara 124
BONDARCIUC, Ala 32, 37
BONDARCIUC, Vlad 37
BORESCHIEVICI, Bogdan 41
BREZEANU,Lucreția Eugenia 48
BUJOREANU, Iulian 52
COFARU, Ionela Simona 61
DOGARU,Gheorghe 67, 73
DUMITRESCU, Michel 79
FLOREA, George 86
GHEORGHIU, Anna S. 99
HASSAN, Assem 103
IONESCU, Tiberiu Claudiu 114, 118
JITARIU, Liliana 124
JALO, Victor 290, 299, 311
LUPU, Adrian Gelu 131
MAJURU, Adrian 139
MAMULAŞ, Ioan 143
MĂRGINEAN, Ana Maria 52
MĂRGINEAN, Liana 52
MURARU – MÂNDREA, Mihaela 154
MUŞAT, Alexandru 160

NĂCIOIU, Nicolae 281
NEACŞU, Constantin 284
NICULIȚĂ, Ana Beatrice 163
NIȚU, Ion Cătălin 169
OPRIŞ, Florina 176
PAP, Alexandru 163
PAVLENKO, Anatoly 185
POPA, Anca 169
RAVARIU, Vlad 37
RUDAN, Vasile 190
RUSANOV, Alexandre 194
SERJANTU, Octavian 86
SFRÂNGEU, Carmen 52
SITEANU, Eugen 219
STAN, Lucian 201
STĂNCIULESCU, Traian D. 224, 234
STRĂINU, Emil 240
SZELLNER, Michael 252
TEODOR, Vasile 262
TEODORESCU, Constantin 160, 281, 318
ȚOPÎRLAN, Elena Geanina 52
UNGUREANU, Grigore 67, 73
VELCEA, Marian 79
VERTAN, Horia 139, 281